

ROMAN

ÖLÜME DAVETLİSİN

ANDE PLIEGO

JUNO

PUBLISHING

Altı gerilim yazarı.
Gizemli bir adada yazar inzivası.
Davetli listesinde yer almak için her şeyi
göze alırdınız.

Ev Sahibi

Efsanevi yazar J. R. Alastor'un kitapları dünyanın dört bir yanında çok satmaktadır. Gerçek kimliğini ise kimse bilmemektedir. Yıllarca gölgelerde saklandıktan sonra, özel adasında düzenleyeceği bir yazar inzivası için altı yazara davetiye gönderir.

Oyuncular

Çoksatan altı gerilim yazarı, daveti sorgusuz sualsiz kabul eder. Bu, her yazarın hayatında bir kez karşısına çıkabilecek türden bir fırsattır.

Oyun

Eğlenceli oyunlarla, bulmacalarla dolu bir hafta olması gereken bu inziva; konuklardan birinin ölü bulunmasıyla karanlık bir kâbusa dönüşür. Geriye kalanlar, dünyanın en ünlü gerilim yazarının, Alastor'un karanlık hayal gücünden fırlamış ölümcül bir oyunun içine çekilir. Gerilim romanları yazmış olabilirler... ama şimdi, gerçek bir oyunun tam ortasında, kelimenin tam anlamıyla kitaplardaki her numarayı bilen bir katili alt edip hayatta kalmak zorundadırlar

ÖLÜME DAVETLİSİN

Ande Pliego

Orijinal Adı: **You Are Fatally Invited**

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

Çeviren: Rabia Bayram

Düzeltili: Aylin Boz

Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1.Baskı: İstanbul, 2026

ISBN: 978-625-93428-2-5

Copyright © 2025 by Ande Pliego

Türkçe hakları Juno Kitap'a aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.

No:8/F Zeytinburnu – İstanbul

Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

ÖLÜME DAVETLİSİN

ANDE PLIEGO

Çeviren: Rabia Bayram

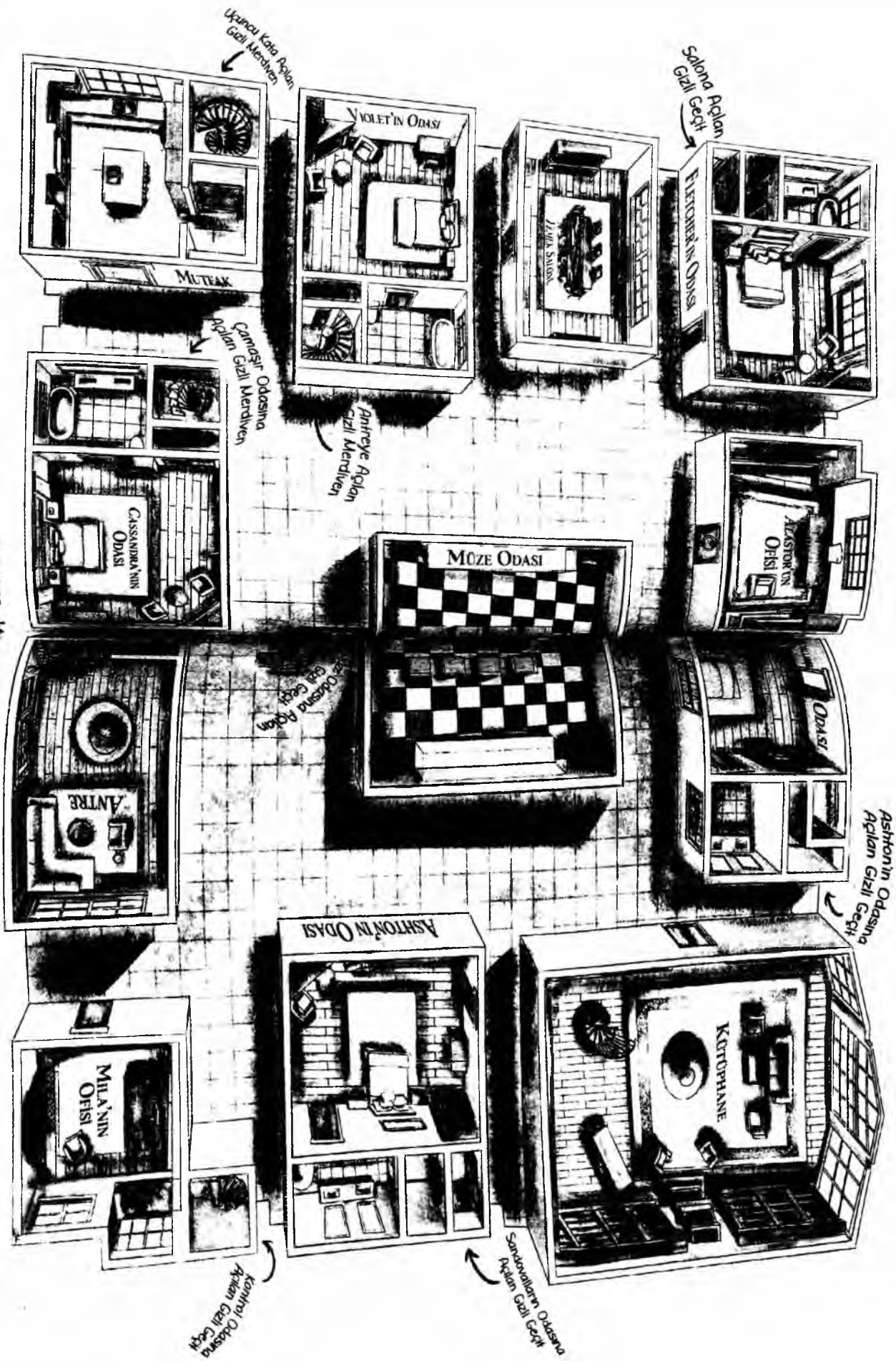
*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

*Bu kitabı senden başkasına ithaf edemezdim:
Süperstar ajanım ve (edebiyattaki) suç ortağım
Hannah Schofield'a. Bunu yapmamın an meselesi olduğuna
her zaman gönülden inandın.*

*Biraz daha ayrıntılı dile getirmem gerekirse;
Bir şeyi bu denli çok istemenin
nasıl bir his olduğunu bilenler için;
onun kekremesi ve tuzlu tadını alabilirler.
(Yani, siz.)*

Damarlarındaki Mürekkep:
Korku Yazmak Üzerine'den bir alıntı
YAZAN J. R. ALASTOR

GİRİŞ

Hikâyeyi alıp yemek masanıza yatırır, göğsüne bir neşter vurup içini açarsanız, can damarının *tema* olduğunu görürsünüz. Tema, hikâyenin soğumuş cesedine hayat verir; ölü ağaçların yaprakları arasından uzanır, teninize işler ve uzun pençe misali parmaklarını kalbinize geçirir.

Size şunu sorayım: Gerilim hissini neden seviyoruz? Nasıl oldu da tüyler ürpertici kitaplarım dünya çapında bu kadar çok sattı? (Bu arada, minnettarım.) Ve neden *Tepedeki Ev* hâlâ tüm zamanların en iyi hikâyelerinden biri olarak kabul ediliyor?

Benim teorim, evdeki canavarla karanlıktaki katilin, aslında kendimizin bir yansıması olduğu yönünde. Genç bir kadının ruhunun çarpık aynasına dönüşen bir evi okurken, sanki kendi gözlerimizin içine bakmışız gibi hissederiz. Duyguları deneyimlemek için büyük trajedi ve komedi oyunlarını izleyen Yunanlılar gibi, biz de en derin sırlarımızla yüzleşmeye hazırız.

Ne de olsa hepimiz karanlıkta bir şeyler yaptık.

Ama yine de Yunanlılar gibi biz de bu deneyimi güvenli bir ortamda yaşamak isteriz. Kendimizle yüzleşmeyi gerçek anlamda pek de istemeyiz. Sadece suçluluk duygusunun acısını tatmak, sonrasında gelen arınmayla rahatlamak ve hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam etmek isteriz.

Yazmak, bir tür deliliktir. Kendini kesip açmak, belki de sadece bir yazarın başarabileceği o paradoksal kırılگانlık maskeyle ruhunu sayfaya akıtmaktır. Korku yazmak ise en büyük savunmasızlığı gerektirir: Kendi şeytanlarınızla yüzleşmeye ve onları serbest bırakmaya gönüllü olmanız gerekir.

Ama asıl merak ettiğim Şu: Bu Őeytanlar nereden geliyor? Tıpkı pek çok kahramanımızın omuzladığı gibi, büyük bir yükten, affedilemez bir suçluluk duygusundan kopup gelmiş olabirler mi?

Sanırım hepiniz neden bahsettiğimi biliyorsunuz. Bilmiyor-sanız da... Eh, bu kitap sayesinde hepimiz birbirimizi daha iyi tanıyacağız, değil mi?

Başlamak için can atıyorum.

BİRİNCİ GÜN

AKŞAM YEMEĞİ DAVETİ

Akşam Yemeği Daveti (i): karakterlerin, çoğu zaman ortaya çıkan —kimi zamansa hiç görünmeyen— esrarengiz bir ev sahibi tarafından, gözlerden uzak ama her daim şaşıalı bir malikâneye davet edildiği bölüm. Ardından cinayet ve kargaşa, neredeyse kaçınılmaz biçimde sahne alır.

—*Damarlarındaki Mürekkep: Korku Yazmak Üzerine,*
Klişeler Dizini

RODRIGO

İSPANYA'YA DÖNMEK İÇİN TEK KİŞİLİK BİR BİLET KARŞILIĞINDA ruhumu satmaya hazırdım ve uçaktan ineli henüz üç saat olmuştu.

“Ro?” Olivia'nın soğuk parmakları, parmaklarımın arasından geçti. Bakışlarımı limanın üzerindeki kara bulut yığınınan ayırdım. “Ne oldu?”

Şalımı yüzümden çektim ve dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe dokundurdum. “Nada, *mi vida*.”*

Rıhtıma baktım; eskidikçe grileşmiş ahşap döşemeler uzanıyordu. Bir düzine terk edilmiş yelkenli, Maine'in gökyüzünü kürdan gibi dürtüyordu, yanımızda sallanan küçük feribot ise bunun aksine tertemizdi. Güneş utanmaz bir yalancıydı, sisin çoğunu yakıp yok etmişti ama yine de Wolf Harbor Adası'nı ufukta göremiyordum.

Olivia elimi ceketimin cebinden çıkarmaya çalıştı, yanakları rüzgârdan kızarmıştı. “Hâlâ gerginsin.”

“Yüzüm donuyor.”

“Görebildiğim tek yerin orası.”

“İşte bu yüzden yüzüm donuyor.”

Kaşlarının arasında başparmağımla düzeltmek istediğim bir çukur belirdi. “Bak, ben de senin biraz şey olduğunu biliyorum—”

“Şüpheli bir pislik olduğumu mu?”

“Güzel söyledin aşkım ama ben ‘gergin’ diyecektim. Güven bana, Alastor'un bizi mahkeme salonlarına düşürüp hayatlarımızı

* (İsp.) “Bir şey yok, hayatım.”

mahvedecek sinsi bir planı yok.” Gözlerini komik bir biçimde kocaman açtı; ağzımın kenarının, isteğim dışında yukarı kıvrıldığını hissettim. “Bu gizlilik sözleşmesi muhtemelen yalnızca formaliteden ibaret. İsimsiz bir yazar, kimliğinin ortaya çıkmayacağından başka nasıl emin olabilir ki?”

Deri kolyem boynumu sıktı. Keşke endişelendiğim tek şey gizlilik sözleşmesi olsaydı.

“Eminim haklısındır,” diye yalan söyledim; kolumu omuzlarına doladım. Ama mahkeme salonlarında geçirdiğim on yıl bana herkesin her şeyi yapabileceğini öğretmişti; buna ünlüler de yazarlar da dahildi. Ben de dahildim. Buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüren şey neydi?

“Biraz erken gelmişiz sanki?” Acımasız rüzgâr Fletcher’ın sözlerini bize taşıdı, İngiliz aksanı rıhtımın aşağısından bile duyulabiliyordu. Boynumdaki gerginlik biraz olsun hafifledi. Balıksırtı desenli takım elbisesi geniş omuzlarına tam oturmuştu; saçları taranmış ve jölelenmişti. Tıpkı en son bir şeyler içmeye gittiğimizde görüldüğü gibiydi. Aradan gerçekten de bir yıl mı geçmişti? “Merhaba çifte kumrular.”

Korku, eşimin asla gerçekten arkadaşım olduğuna inanmadığı o kişiyi nihayet görmenin getirdiği rahatlamanın önüne geçti. Ama *finalmente**, bu gizemli davet hakkında bazı cevaplar alabiliirdik.

Kollarımı dostane bir tavırla kaldırdım. “Fletch.”

“Uzun zaman oldu, değil mi?” Kucaklaştık, Fletcher’ın eli omzumu sıktı. Eşime dönüp başını hafifçe eğdi. “Olivia, hayatım, her zamanki gibi çok hoşsun.”

“Fletcher.” Olivia, açık renkli gür saçlarını dizginlemek istercesine elini başının etrafında dolaştırdı; gülümsemesi gözlerine yansımıyordu.

Fletcher kocaman gülümsediğinde dişleri parladı. “Ne hafta olacak ama, ha?”

“Alastor sana bir şey söyledi mi?” diye sordum. “Özellikle de gizlilik sözleşmesiyle ilgili bir şeyler? Bir yazar inzivası için biraz garip, değil mi?”

* (İsp.) Nihayet

Fletcher'ın yüz ifadesi sinsileşti. “Ne yazık ki dudaklarım mühürlü.”

Boğazımdan hafif bir homurtu yükseldi. “Evet, bizden daha çok şey bildiğini biliyoruz. Yardımcı olduğun kısma geçebilir miyiz?”

“Bence çok da tuhaf değil,” dedi Olivia bana, son beş aydır süregelen spekülasyonları dostane bir şekilde tekrarlıyordu. “Demek istediğim, bu büyük bir olay. Alastor’un yaklaşık otuz yıllık kariyeri boyunca bu, ilk yüz yüze etkinliği. Kimliğini gizli tutması çok mantıklı. Bu da bana söylentilerin doğru olduğunu ve Alastor’un aslında gerçekten de J. R. Alastor değil, onun adını kullanarak yazmaya devam eden oğlu olduğunu düşündürüyor.”

“*Olivia.*” En ağır İspanyol aksanıyla adını söyledim ve gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Alastor’un bir çocuğu olduğunu söylediği yıllar öncesinden kalma bir röportajdan bahsediyorsun—”

Olivia gözleri liman gibi parlayarak “Ya da gizlilik sözleşmesinin nedeni, bir sonraki kitabına bir göz atacak olmamız da olabilir,” dedi. “Belki de Alastor bu kitapta bizimle birlikte çalışmak istiyordur.”

Fletcher homurdandı. “Siz halktan insanlar, bir J. R. Alastor kitabı üzerinde çalışma fırsatını nasıl bulabilirsiniz ki? Bunu deneyecek tek enayi Ashton Carter olurdu ve ona izin verdiğimiz için hepimiz tekmeyi yerdik.”

“Bunu duydum,” diye rıhtımdan bir ses yükseldi; irkilerek ona doğru döndüm. Yirmilerinin sonlarında ya da otuzlarının başlarında bir adam, elleri deri ceketinin ceplerinde, omzunda asılı bir dizüstü bilgisayar çantasıyla bize doğru geliyordu. Ashton Carter, paranormal gerilim romanlarıyla Olivia’nın abone olduğu sürpriz kitap kutularının neredeyse her seferinde karşısına çıkan yazarlardandı. Çinli Amerikalıydı. Sanırım evimizde üç ya da dört kitabı var.

Fletcher alaycı bir gülümsemeyle sesini yükselterek “İyi insan lafının üstüne gelirmiş,” dedi. “Carter, seni aptal, burası *yazarlar* için bir inziva yeri. Nasıl oldu da davetiye aldın?”

“Her zamanki gibi çok etkileyicisin, Fletch.” Carter sırtıtarak bana elini uzattı. “Ashton Carter, *yazarım*, şaşırtıcı olsa da.”

“Memnun oldum. Rodrigo Sandoval.”

Fletcher neşeyle “Carter geçen bahar benimle birlikte bir yazar paneline katılmak için rüşvet verdi,” dedi.

“Hadi ama,” diye itiraz etti Carter. “Moderatörün sakinleşmesini istediği kişi ben değildim.”

“İşte bu hikâyeyi dinlemeyi çok isterim,” dedi Olivia, elini uzatırken ağzı kıvrılmıştı. “Ben Olivia. Korkarım kitabını henüz okumadım ama Ro ile bu taslağı bitirdiğimizde ödül olarak onu okuyacağım.”

Olivia ve ben bu inzivaya gelmeden önce herkesin kitabını okumaya çalışmıştık ama Ashton’ın kitabına bir otuz sayfa daha katlanmaktansa *Edebiyat Hukukçusunun El Kitabı: Yayıncılık ve Eğlence Sektöründe Telif Hakları, Ticari Markalar ve Sözleşmeler* kitabının yedinci baskısına tekrar katlanmayı tercih ederdim. Paranormal ya da hayaletlerle ilgili bir şeyler söz konusu olduğunda, her zamanki gibi kitaptan kopmuştum.

Carter başını hafifçe yana eğerek “Onur duyuyum,” dedi.

“Pekâlâ, görelim bakalım.” Fletcher elini Carter’a doğru salladı. “Davetiyen? Davet edildiğine ancak adını davetiyenin üstünde yazılı görürsem inanırım, aksi mümkün değil.”

Carter gözlerini devirdi ama çantasını açıp içeri karıştırdı. “Aslında hepimizin aynı davetiyeyi alıp almadığımızı ya da Alastor’un onlardan birinde ipucu gibi bir şey saklayıp saklamadığını karşılaştırmabileceğimizi düşünüyordum.”

“Ah, bir ipucu,” dedi Fletcher sahte bir heyecanla. “Nesin sen, bir çocuk mu?” Carter’ın parmaklarının arasından keskin hatları belirgin bir şekilde katlanmış zarfı aldı; kâğıt tanıdık mat siyahtı ve üzerinde kafatası şeklinde altın bir balmumu mühür vardı. Altın renkli el yazısıyla yazılmış sözcükleri yüksek sesle okurken burnunu kırıştırdı. “Sevgili Bay Carter.’ Rodrigo, Olivia, bir anomaliye tanıklık ettiğimize inanıyorum. Ya öyle ya da J.R.’in bilişsel işlevlerinde bir aksama yaşıyoruz.”

Olivia davetiyemizi çoktan çıkarmıştı; küçük bir manila klasörün içinde, bir kanıt parçası gibi saklanıyordu. Zarf ise ge-

çen yıl doğum günümde Olivia'nın bana hediye ettiği mektup açacağıyla düzgünce açılmıştı. Olivia, davetiyemi Carter'inkinin yanına getirdi. Gözleri, benim de yansıttığım bir heyecan parıltısıyla ıslı ıslıldı.

Sevgili Bay Carter,

Ekim ayının son haftasında, Maine'deki Wolf Harbor Malikânesi'nde düzenlenecek temalı yazar inzivasına katılmanızdan büyük onur duyarım.

Bugünlerde gerilim/korku türünde neler yapıldığını "bilmek" benim işim ve doğal olarak "Bizi Bir Bütün Olarak Yutacak" adlı kitabınız ilgimi çekti. Bence sizde eşsiz ve içgüdüsel bir şeyler var. Bir sonraki kitabınızı, deyim yerindeyse dört gözle bekliyorum. En çok beklediğim kitaplardan biri olduğunu söyleyebilirim.

Umuyorum ki bu küçük inziva, size yazmaya odaklanma, alanınızdaki yükselen ve çoktan yerini sağlamlaştırmış diğer yıldızlarla etkileşim kurma ve akşamları düzenlenen gizemli yemekler aracılığıyla İlham Perisi'ni sizinle konuşmaya ikna etme fırsatı sunar. Çok iyi vakit geçireceğinizden şüpheniz olmasın.

Aşağıda yer alan numaraya, daveti kabul edip etmediğinize dair bir bilgilendirme mesajı göndermenizi rica ederim. Ayrıntılarla –incelemeniz için bir gizlilik sözleşmesinin iletilmesi de dâhil olmak üzere– tahmin edebileceğiniz üzere anonim kalabilmem adına, kişisel asistanım Mila ilgilenecektir.

Davetime katılır mısınız? Umarım katılırsınız.

Ölümcül sevgilerimle,

J. R. Alastor

"Temelde aynı," diye mırıldandı Olivia. "İsimlerimiz ve kitaplarımız hakkında söyledikleri dışında."

“Yine de pek bir şey açıklamıyor.” Bir dalganın rıhtımdan ayaklarımıza vuruşunu izledim; tuzlu su, deri ayakkabılarımda boncuk boncuk olmuştu. “Alastor otuz yıllık anonimlikten sonra neden şimdi dünyayla ilişki kursun ki?”

Fletcher kayıtsızca “Belli ki Carter’ın kataloğuna aniden büyük bir hayranlık duymuş ve bir tanışma ayarlamak zorunda kalmış,” dedi.

Carter iç çekti. “Kimse bana senin kadar inanmıyor, Fletch.”

“Belki de yalnızlık çekiyordur,” diye önerdi Olivia. “Onca yıl kitap imzalamadıktan sonra—”

“İmzalı bir kitabım var,” dedi Carter, parmağını havaya kaldırarak. “*Adını Unut*. İlk baskı.”

“Orijinal kapağıyla mı?” diye sordu Fletcher, kaşlarını çatarak. “Şu rahatsız edici günah çıkarma şeyi olan? O baskı bende bile yok. Şimdi de geçen yıl Christie’s’teki *Oyulmuş Kemiklerimiz*’in film uyarlamasında kullanılan fonografi çalan mankafanın da sen olduğunu iddia edersin.”

Carter ona “Christie’s’in ne olduğunu bilemem ama o söylediğin şeyi yapmış olmayı ne kadar isterdim bilemezsin,” dedi ve sonra mahcup bir ifadeyle bakması gerektiğini anımsadı. “Kusura bakma, Olivia. İmza günlerinden mi bahsediyordun?”

“Ah evet, bazı mağazalardan imzalı kitapları alınabiliyor,” diye devam etti Olivia, “ama Alastor hiçbir zaman yüz yüze etkinliklere, lansmanlara ya da yüz yüze röportajlara katılmadı, *nada*.”

Gülümsememi bastırdım; yavaş yavaş İspanyolca ifadelerimden bazılarını kapmaya başlamıştı.

Olivia “Demek istediğim,” diye devam etti, “besin zincirinin en tepesindeyseniz ve kim olduğunuzu kimse bilmiyorsa... Eminim bu oldukça yalnız hissettiren bir durumdur. Biz sadece onun son zamanlarda okuyup beğendiği şanslı birkaç kişiyiz.”

Parmak eklemimle çenesine vurdum. “Bunun biraz yalnız hissetmekten daha fazlası olduğundan endişeleniyorum, *mi reina*.”

Bir kaşını kaldırıp başını sallayarak “O zaman oraya gittiğimizde bunu ona şahsen sorabilirsin,” dedi.

* (İsp.) Kraliçem

“Lafı açılmışken,” dedi Carter, dalgaların iskeleye vurduğu feribota bakarak, “altı kişi ve bavullarımız için biraz küçük değil mi?”

“Tekneleri pek sevmiyoruz herhâlde?” Fletcher memnun görünüyordu.

“Daha çok suyu sevmiyorum denebilir.” Sonra asık suratlı kaptanı fark ederek, “Bu Alastor mı?” diye sordu.

“Hayır. Onu gördüğümüzde anlayacaksın.”

“Ah, sen onunla tanıştın mı?”

“Madem sordun söyleyeyim. Alastor mektupları dağıtımına vermeden önce beni şahsen davet etti.” Fletcher ceketinin bir kolunu geriye attı, gülümsemesinde belli belirsiz patronluk havası vardı. “Ama evet, uzun bir geçmişi özetlemek gerekirse, tanıştık.”

“Vay be.” Carter altdudağını uzattı, yüzü gizli bir gülümsemeyle buruştu. “Alastor’un hayır işlerine merakı olduğunu bilmiyordum.”

“Eh, seni davet etmiş sonuçta, değil mi?”

“Yanlış hatırlamıyorsam,” diye araya girdi Olivia, “Ashton *New York Times*’ın en çoksatanlar listesinde bir numaraydı, öyle değil mi?”

Yüzümü buruşturdum. Fletcher’in kitabı Carter’inkinin çok altındaydı, ancak dokuz numaraya kadar yükselebilmmişti ve bunun hatırlatılmasından hoşlanacağından pek emin değildim.

Ayakkabılarımın altındaki tahtalardan ritmik bir gümbürtü yayıldı. Ayak sesleri.

Bakışlarımı Olivia’nın omzunun üzerinden arkaya doğrulttum, ensem diken diken oldu. İki kadın rıhtımdan bize doğru geliyordu ve içlerinden biri gözlerini benimkilere kilitlemişti. Boğazım düğümlendi.

“Cassandra,” diye seslendi Olivia benden ayrılarak. “Beni hatırladın mı bilmiyorum. Ben—”

“Elbette!” diye haykırdı yaşlı kadın; ellerini çırtıkça bilezikleri şingirdiyordu. “San Francisco’daki atölye çalışması! Nasıl unutabilirim? Kariyerindeki ilerlemede benim de payım olduğunu biliyorsundur. Hissettiklerimi anlatmam için gurur duyduğum demek bile *yetersiz* kalır.”

Olivia beni tanıştıtırırken gülümsememi sabit tutarak elimi uzattım.

Karım, karımla birbirlerinden hiç hoşlanmayan arkadaşım ve bu gerginliğe tanıklık edecek birkaç yabancıyla birlikte bir adaya kapatılmak üzereydim. Yetişkinlik hayatımın çoğunda kitaplarına taptığım isimsiz ev sahibimizin de orada olacağından bahsetmiyorum bile. Geçmişimden *bir kişiyi daha* davet etmemiş olsaydı bu heyecan verici bir deneyim olabilirdi. Beni tek başına yıkabilecek yegâne insanlardan birini.

Cielos. Fırsatım varken Olivia'ya gerçeğı söylemeliydim.

İKİNCİ BÖLÜM

MILA

TUZLA YÜKLÜ RÜZGÂR SAÇLARIMA VAHŞİCE SALDIRIRKEN, EKİM ayının son günlerine özgü sis, paltomun derinliklerine usulca sızıyordu. Su, beyaz iskeleyi sabırsızca dövüyor; ben ise topuklu çizmelerimin ucunda hafifçe yükseliyordum. Limanı bir neşter gibi keskin hatlarla yaran küçük tekneye gözlerimi kısarak baktım. Sessizce bana doğru yaklaşıyordu.

Konuklar teknenin kamarasından birer birer belirmeye başladı. Ağaçları saran kıpkırmızı yapraklara, adanın sivri kıyı şeridinde hâlâ kıvrıla kıvrıla dolaşan sis bulutlarının güzelliğine doğru başlarını çevirmişlerdi. Onları gördüğüm anda içimi bir heyecan kapladı.

Yıllarca kitaplarının arkasındaki fotoğraflarından gördüğüm yüzler nihayet karşımdaydı.

Ellerimin arasındaydılar.

Kaptan halatı çözüp bana doğru fırlatırken teknenin motorlarından gelen gürültü azalmaya başladı.

“Wolf Harbor Adası’na hoş geldiniz,” diye seslendim ve düğümü beyaz küpeşte üzerindeki babağa geçirdim. Nefesim soğukta bir hayalet gibiydi; bir an oradaydı ama sonra kayboldu. “Adım Mila del Angél ve ev sahibiniz adına sizinle ben ilgileneceğim.”

İskeleye çıkmalarına yardım ederken konuklar mırıldanarak teşekkür ettiler; ben de boyunlarını adanın çakıllı plajına doğru uzatırlarken her birini isimleriyle selamladım. Tepemizde uçurum yükseliyordu.

“Bizimki nerede?” diye sordu gri takım elbiseli, uzun boylu bir İngiliz adam. Tepeyi oyan taş basamaklara bakıyordu. Yavaş ama derinden ilerleyen kaleminin gizemi Atlantik’in her iki yakasını da kasıp kavuran nam-ı değer Thomas Fletcher. “Bizi karşılamak için burada olacağını söylemişti.”

Hah, öyle miymiş? “Maalesef Bay Alastor gecikecek. Bu sırada bavullarınız yukarı taşınır, siz de evde bir şeyler içip dinlenebilirsiniz.” Tek topuğumun üzerinde döndüm, siyah elbisemin ağır eteği kalçalarımın çarpıyordu.

Bakışlarım gökyüzüne takıldı. Bir dakika öncesine kadar güneş, gözlerimi kamaştırıyordu ama şimdi bulutlar ağır bir sahne perdesi gibi dolgun ve karanlık bir şekilde iniyordu.

“Gecikecek herhâlde,” diye tekrarladı Fletcher diğerlerine, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi. “Burada telefonum çekmiyor, muhtemelen aradığında bana ulaşamadı.”

Tenimi bir ürperti kapladı. Hava sıcaklığı da düşmüştü. Bu akşamki karşılama yemeğinin sahilde olması gerekiyordu.

Her neyse. Burası benim sahnem, benim oyunumdu. Bu hafta hiçbir şey ters gitmeyecekti; bunu çok uzun zaman önce kafama koymuştum.

Onca yıldan sonra, artık benimsin.

Pürüzsüz kayalardan oluşan geniş basamakları tırmanırken üzerimizde kargalar telaşla dört dönüyordu. Ada hakkında boş boş sohbet ediyordum. Altı millik çam ve meşe ormanı, güney tarafındaki kumsal ve bir kayıkhanesi. J. R. Alastor adını kullanan isimsiz yazar, bu adayı bir yıl önce beş kuruşa satan bir oyuncudan satın almıştı; malikâne ve arazisi kapsamlı bir tadilatı geçmişti ve şimdi medya burayı lüksün zirvesi olarak adlandırıyordu.

Gerçi hiçbir gazeteci buraya gelmemişti.

Alastor anonim kalmak için akla hayale gelmeyecek miktarda para harcarken benim adımları hatırlamanız için şeytanla bile isteye anlaşma yapmış olmam komikti.

Violet Blake “Fırtına çıkana kadar her şey güllük gülistanlık,” dedi ve saçlarını, çizgilerle kaplı iri gözlerinden çekti. Yirmi dört yaşındaki genç kadın, bu yılın başlarında koyu renk saçlarının rengini açarak şarap rengine boyamış ve sosyal medyada söylenenlere bakılırsa kaküllerini kendisi kesmişti.

Böylesi dramatik saç değişim kararlarının altında hep bir nedenden yatar. Onunki neydi acaba diye düşünmeden edemedim.

“Burası epey rüzgârlıdır,” dedim neşeyle; gökyüzünü kaplayan ve alev rengi yapraklarla tezat oluşturan duman rengindeki bulutları görmezden geldim. “Ama bir jeneratörümüz, acil durumlar için bir tekneimiz ve doğrudan anakaraya bağlanan bir sabit hattımız var.”

Konuşurken, sol dirseğimin dibinde duyduğum ayak seslerinin kimden geldiğini fark ettim: Geçen yıl ruhumu göğüs kafesimden söküp alan, genç yetişkinlere yönelik paranormal gerilim romanının yazarı Ashton Carter. Yanımda yürüyen o değil de bambaşka biriymiş gibi davranmam, hepimiz için daha iyi olurdu.

Ağaçların gölgesi yerini tepedeki eve bıraktı. Hâlâ her seferinde nefesimi kesiyordu.

Cassandra Hutchinson bileziklerini rüzgâr çanları gibi şingirdatacak el çırparken “Ah, *Muhteşem*,” diye haykırdı. Grubun en yaşlısı, yetmişlerinin başında ve üçüncü kocasını kaybetmiş, geceleri muhtemelen bigudiyle topladığı kızıl kabarık saçları olan tombul bir kadındı.

Eğer hakkındaki söylentiler doğruysa, Alastor’un radarına girmiş olması o kadar da şaşırtıcı değildi.

Yeni biçilmiş çimenlerin üzerine inceden bir sis örtüsü yayılmıştı. Tepede, dört katlı görkemli malikâne sessizce yükseliyordu. Evin dış cephesi koyu kahverengi ahşapla kaplıydı, devasa pencereleri beyaz çerçeveler süslüyordu. Tırmandığımız taş basamaklar, yuvarlak sütunlarla desteklenmiş geniş bir sundurmaya çıkıyordu.

Çift kapıdan geçmeleri için yazarları yönlendirdim ve mutfaktan tatlı bir koku yayıldı: Curt’ün karanfil ve hindistan cevizi ile tatlandırılmış elma şarabı. Ana antre, beyaz lambri ve

cilalı ahşabın uyumuyla ferah ve sıcak bir his veriyordu. Ahşabın kızılı, dışarıdaki sonbahar yapraklarını andırıyordu. Uzun bir pencerenin altında krem rengi tertemiz bir kanepa uzanıyordu, tepemizde minimalist bir altın avize asılıydı.

Cassandra boğuk bir çığlık attı ve gömme kitaplığa doğru koştu. “Bakin! Bizim kitaplarımız!”

Sadece ciltli kitaplar değil, ciltsiz baskılar ve her birinin diğer dillerdeki çevirileri de yazara, dile ve sonra da hacmine göre düzenli bir şekilde sıralanmıştı. Tüm bunları bulabilmek için eski sahaflardan sipariş vermem iki buçuk ayımı almıştı, anlaşılan ciltli kitapların baskısı, ciltsiz kitaplar piyasaya çıktığında, genellikle bir yıl sonra bitiyordu (kimin aklına gelirdi ki?) ama sonuncusu nihayet geçen hafta elime ulaşmıştı. Koridorun sonundaki mutfaktan Curt’ün iğrenç emo pop müziğinin yankılandığı bir öğleden sonrayı onları düzenleyerek geçirmiştim.

“Bak sen şu adamın işine ya,” dedi Fletcher, sinsice yaklaşarak. “Biraz rahatsız edici. Ama bu tam da J.R.’a göre bir şey, değil mi?”

“Ah, *Tim*, bu kadar alaycı olma, *bence* çok hoş.” Cassandra, bir bekârlığa veda partisinde olayların karıştığı gerilim romanı *Santorini Skandalı*’nın ciltli kitabıyla Fletcher’ın omzuna vurdu. Hemen hemen her aile içi gerilim yazarı böyle bir kitap yazmıştı.

“Adım Tom ama Fletcher desen daha iyi. Baksana,” diye burnunu çekerek Ashton Carter’a ince mavi bir kitabı işaret etti. “Senin kitapçığın için bile yer bulmuş.”

Cassandra başka bir kitabı karıştırırken “Kızım buna *bayırlırdı*,” diye mırıldandı. Hangisi olduğunu görünce boğazım düğümlendi. “Edebiyata susamış bir canavardı sanki, çocukken bile öyleydi. Eşim –Birinci Hutchinson- kızımızın ciğerlerine temiz hava girmesi için uğraşır, onu parklara götürür, kampa gönderirdi. Ama o her zaman bir kitapla ortadan kaybolurdu.”

Ashton dalgın dalgın “Ben de onun yanında olurdum,” dedi.

Rodrigo Sandoval karısı Olivia’ya “Alastor’un kitapları neredeyse dört raflık yer kaplıyordur,” diye yorum yaptı. Akdenizli tenine zıt düşen, gökyüzünün en soluk tonunda gözleri vardı; siyah bukleleri boynunun dibine kadar uzanıyordu. Aşırıya kaçan

siyah beyaz kar paltolarıyla bu çift, bana bir tuzluk ve biberlik takımını hatırlattı.

Rodrigo'nun diğer konuklardan kaçınmasını izlemek eğlenceliydi. Muhtemelen bunun kibirden ya da bencillikten kaynaklandığını düşünüyorlardı.

Başa çıkması en zor kişi o olacaktı.

Olivia soluk soluğa raftan siyah bir kitap kaptı. "Ro, bak. Bu Alastor'un yazma üzerine kitabı. Aslında gelecek hafta yayınlanacak. Ama *burada*."

"Ah, ben okudum onu," dedi Fletcher. "Bazı kısımlarını yani. Alastor benden görüş istemişti."

Yüzümdeki nötr ifade için bir ödülü hak etmiştim.

Cassandra, bir sürü yüzük takıp takıştırdığı parmaklarını havada tutarak yanma gitti. "Şunu bana ver bakayım, kimsenin canı yanmasın."

Olivia kitabı göğsüne bastırarak "Cesedimi çiğnemen gerek," diye güldü.

"Onu kışkırtma," diye öğüt verdi Fletcher. "Buradaki herkes, geçinmek için insan öldürüyor, unuttun mu?"

"Cinayete gerek yok," diye araya girdim gülümseyerek. "Bay Alastor her biriniz için odalarınıza birer kopya bırakma nezaketinde bulundu. Hoş geldiniz hediyesi olarak."

Alastor'un kitabını göğsüne bastıran Olivia kocasına gülümsemi ve gözlerindeki yumuşaklık içimde küçük bir heyecan yarattı.

Son birkaç aydır hepsini takip ediyordum; kitap turlarını, etkinliklerini ve hatta sosyal medyada paylaştıkları tatillerini bile. Ama şimdi onların küçük anlarını izlemek, bir kitaba ya da diziye adım atmak ve karakterlerle etkileşime girmek gibi hissettiriyordu. Onları kendi hayatlarına dalmış bir hâlde görmek heyecan vericiydi.

"Ana evdeki her alan kullanımınıza açık. Ama..." Merdivenin tepesindeki kapılara doğru elimi kaldırdım. Koyu renkli ahşap üzerine yemek tabağı büyüklüğünde bir kurt başı oyulmuştu. "Bay Alastor'un çalışma odasına kesinlikle giremezsiniz." Kelimelerin havada asılı kalmasına, zihinlerini rahatsız etmesine

izin verdim. Dördüncü gün çalışma odasını hatırlamaları gerekecekti.

Sonra devam ettim. “Bazılarınız popüler kültürden bazı ikonik parçaların satın alındığına dair söylentileri duymuşsunuzdur, bunlardan sonuncusu Stanley Kubrick’in *Cinnet* filmindeki ünlü baltaydı. Evet.” Âdeta canlılıkla parlıyordum. “Bay Alastor’un bir süredir gerilim ve korku tarihinden eserler satın aldığını ve yapımını henüz tamamladığı Müze Odası’na ilk kez sizleri davet etmek istediğini söylemekten memnuniyet duyuyorum.”

“Müthiş,” diye mırıldandı Cassandra hoşnut mırıltıların arasından. “Mutlaka bir göz atmalıyım.”

Fletcher “Bu, benim kayıp gramofonumun gizemini de çözmüş oldu,” diye mırıldandı.

Sevinçleri bulaşıcıydı; asık suratlı Violet’in bile gözleri parlıyordu.

“İstedığınız zaman gezebilirsiniz,” dedim. “Gizemli akşam yemekleri her akşam saat tam altıda yapılacak. Bu geceki hoş geldin ziyafeti ise sahilde düzenlenecek resmî bir etkinlik.”

“Affedersiniz, ev sahibimizin ne zaman geleceğini söylemişsiniz?” diye sordu Ashton Carter.

“Akşam yemeğinde size katılmayı umuyor,” dedim önceden çalıştığım bir duraksamayla. “Başka bir yerdeki işine bağlı.”

“Başka bir yerdeki işi mi?” dedi Cassandra heyecanlanarak. “Bu işin ne olduğunu öğrenebilir miyiz acaba?”

Şunların hâline baksanıza, ev sahipleri hakkında en ufak bir bilgi kırıntısı için bile ne kadar çaresizler. Başımı yana eğerek gülümse dim. “Kısa süre içinde gelirse, eminim şefimizin hazırladığı leziz yemeklerin eşliğinde size kendisi anlatmaktan mutluluk duyacaktır.”

Üst katta, yazarları odalarına yönlendirirken ayakkabılarımın topukları dokuma halıyı sıyırdı. Koridor, geniş uzun kapılar ve adanın kanvaslara basılı fotoğraflarıyla kaplıydı.

“Teşekkür ederim, Mila,” dedi Ashton, yanımdan geçerken göz göze geldik ve nefesim kesildi.

Benim adımlı söyledi. Yalnızca bir kitap yayınlamış olabilirdi ama o sayfalardaki duygular hâlâ peşimi bırakmıyordu. Kütüphanemdeki kopyasını iki gecede yalayıp yutmuştum, bü-

yümlü bir gölün parçaladığı iki en iyi arkadaşın hikâyesi beni âdetâ ele geçirmişti ve şabahın üçünde, yanan gözlerle, imzalı bir kopya aramak için eski dizüstü bilgisayarına koşmuştum.

Hiç yeni kitap almazdım. Bir kitap alabilecek param olsaydı tabii. Etkinlik koordinatörlüğü iyi bir gelir sağlıyordu ama bu gelirin çoğu doğrudan annemin hastane masraflarına gidiyordu. Ama *Bizi Bir Bütün Olarak Yutacak* için bir istisna yapmıştım. Ashton'ı Google'da araştırmış, gamzelerini ve aramızda yalnızca birkaç ay olduğunu –ikimizin de yirmili yaşlarımızı tamamlamak üzere bulunduğumuzu– öğrenmiştim ama bunun bana hiçbir faydası olmamıştı.

Ama sırf konuklardan birinin kitabını beğendim diye geri adım atmayacaktım. Aslında çoğunun kitaplarını beğenmiştim. Kendimi planımıza adamıştım: Wolf Harbor Malikânesi'nin tadilatı için verilen her iş emrinde benim adım yazılıydı. Alastor'un kredi kartı cüzdanımdaydı ve *seni adalete teslim edeceğim* fısıltıları aklımdan hiç çıkmıyordu.

Ve ayrıca sır saklayan tek kişi Alastor değildi.

Koridorun sonunda Ashton Carter dönüp, gülünç derecede uzun kirpiklerin çerçevelediği kara gözleriyle bana baktı.

Anlamsız bir gülümseme takındım ve bakışlarımı kaçırdım ama odasına doğru gözden kaybolurken yüzünde derin bir gamzenin belirdiğini görmüştüm bile. Kendime küfrettim.

Aptal.

Dikkat çekmeyi göze alamazdım; tüm plan, duvar kâğıdından farksız olmama bağlıydı. Odadaki bir ışıklandırma gibi fark edilmeden öylece durmalıyım.

Konuklar odalarının kapılarını açıyor, neşe ve kayıtsızlık içinde tuğla şöminelerden ve şöminelerin üzerindeki gerçekçi sonbahar yapraklarından oluşan çiçek aranjmanlarından cıvılayarak söz ediyorlardı. Göğsüm kabardı; sonunda gerçekleşiyordu. Artık *Barnes & Noble* kitabevlerindeki masalara hâkim olan kitap kapaklarındaki isimlerden ibaret değildiniz. Hepiniz buradaydınız. Yaşayan, nefes alan insanlardınız. Buradaydınız. Sanki bir hikâyenin sayfalarından çıkıp gelmiş gibiydiniz.

Ve artık benim hikâyeme dahil olmuştunuz.

Damarlarındaki Mürekkep:
Korku Yazmak Üzerine'den bir alıntı
YAZAN J. R. ALASTOR

YOKTAN VAR EDEREK YAZMAK

“Ne yazık ki, yazmak hakkında söylenebilecekler de dahil olmak üzere, yeryüzünde anlatılacak yeni hiçbir şey yok.”

Editörüme gönderdiğim bu kitabın ilk taslağında bundan başka hiçbir şey yoktu.

Geri kalanının onun yönlendirmesiyle ortaya çıktığını kabul ediyorum ancak belki de benim de naçizane sunabileceğim benzersiz bir bakış açım vardır.

Her zaman iştahlı bir okurdum fakat yalnızca başkalarının kelimelerini tüketmek yetmiyordu, onlarla etkileşime geçmek istiyordum. Yazmak eksik parçaydı, konuşmanın diğer tarafıydı. Yazılı dünyaları *yoktan var ederek* –yani hiçlikten gelerek– yaratmak, ilahi olana en çok yaklaştığımız şeydir.

Belki de yazarken ilahi olan bizizdir.

Ama merak ediyorum: Ya kaderi kontrol edebileceğimiz tek yer sayfalar değilse?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RODRIGO

OLIVIA, BEYAZ ŞÖMİNEDEDEN BÜYÜK BOY YATAĞA DOĞRU YÜRÜRken gülümsememi bastırdım, parmakları kıvrılan ahşap süslemelerin üzerinde hafifçe sallanıyordu. Ben günü, takvimime ve saatime göre yaşarken Olivia, sahibini selamlayan bir köpeğin çılgın enerjisiyle, hayatın her ânında yeni bir macera olasılığını hissederek yaşıyordu.

Her iki komodinin üzerinde de lambalara yaslanmış bir kitap duruyordu: *Damarlarındaki Mürekkep*, J. R. Alastor'un yazma üzerine kalem aldığı kitabı. Belki de bazı fikirleri ortaya çıkarmak için ihtiyacım olan şey tam da buydu.

"Hey," dedi Olivia bana doğru dönerek. Kırmızı dudaklarındaki muzip kıvrım yok oldu. "Yabancılarla dolu bir evde bir hafta geçirmenin senin için iyi zaman geçirmek demek olmadığını biliyorum ama burada olduğun için gerçekten minnettarım."

Geniş halının üzerinden geçip ona doğru gittim. "Biliyorum. Gergin olduğum için özür dilerim. Sadece yorgunum" —elini öptüm— "ve bu rüzgâr yüzünden sinirliyim." Yatağın kenarına çöktüm ve onu da kendime çekerek geriye yaslandım. "Hava *increible* soğuk."

"O zaman sana bir fincan sıcak çay bulurum," diye takıldı burnumu dürterek, "ve yarın ilk iş bir düzine zaman çizelgesi çizmemiz ya da bütün gün serbest yazmamız gerekse bile, neden yazmadığımızı, neden takıldığımızı bulacağız. Bunu çözer çözmez, hafta sonuna kadar taslağımızı hazırlamış oluruz."

Sesine yine heyecan hakimdi, gözleri ıslık ıslık parlıyordu. "Ama J. R. Alastor'un evindeyiz. Onun özel adasındayız." Yastıklara

doğru ciyakladı. “Yirmi yaşındaki hâlim şu an burada olduğumu görse sevinçten nasıl delirirdi tahmin edebiliyor musun?”

“Şimdi de öylesin.”

“Sen de heyecanlanmamış gibi davranma sakın. Gidip Müze Odası’nı bulalım mı? Sabırsızlıkla—”

“*Cielos*”, bir an bile huzur yok.” Gözlerimi devirdim ama saçları parmaklarımın arasından ipek gibi akıp giderken, dudığıma kondurduğu uzun ve kalıcı öpücüğün bende yarattığı etkiyi ona hissettiremedim. O haklıydı, hukuk fakültesinden beri Alastor’un kitaplarını peş peşe okuyordum.

Kapıyı açtım, tam mavi ipek gömleğimin üst düğmesini ilikliyordum ki görmek istemediğim tek kişiyle göz göze geldim.

Odasının kapısında donup kalmış, bana bakıyordu. O kadar yer varken, yollarımızın sonunda burada kesişmiş olması çok şaşırtıcıydı. Bu bir tesadüf olabilirdi. Ama eğer bir şey tesadüf değilse, mantıksal olarak peşinden ne gelirdi?

Bu sorunun cevabından hoşlanmamıştım.

Gözümün ucunda bir hareket belirdi; ev sahibesi merdivenlerden inmeye başlamıştı.

“Mila?” Koridorda yürürken ona seslendim. Umarım adı buydu. “Müze Odası’nı ziyaret edebilir miyiz?”

“Ben de katılabilir miyim?” dedi Fletcher başını kapıdan uzatarak.

Olivia’nın gülümsemesi yüzünden silindi, iç çekmek üzereyken kendimi durdurdum. Fletcher’ı gördüğüme sevinmişim *claro*”, ama benim için rahatlatıcı bir hafta geçirmenin tanımı iki insan arasında arabuluculuk yapmak değildi.

Mila, bizi kırmızı ahşap bir kitaplık, beyaz deri bir koltuk ve tavan penceresinin altındaki küçük bir sahanlıktan oluşan üçüncü kata götürdü.

“Bay Alastor burayı tadilat sırasında yaptırdı.” Mila omzunun üzerinden gülümseyerek avucunu kitap desteği olarak kullanılan bir hayvanın kafatasının üzerine koydu ve geri çekti.

Kitaplık sarsıldı ve Mila onu yana doğru kaydırarak bir kapı açtı. Yanımda Fletcher kısık bir ıslık çaldı.

* (İsp.) Tanrım

** (İsp.) Tabii ki

Kapıdan içeri girildiğinde, siyah-beyaz dama tahtasıyla kaplı zeminde cam vitrinler sıralanıyordu. Tavan penceresinden gelen güneş ışığı, karanlık odayı aydınlatıyordu; her bir vitrini ve içindeki kalıntıları aydınlatan ışıkların haricinde tek ışık buydu. Burası, mankenler üzerinde sergilenen iplikten yapılma, yıpranmış beyaz elbiselerden; polaroid fotoğraflardan oluşan sanatsal bir sergiden; sonunda ise bir elektrikli testereyle bir Azrail tırpanına varan, endişe verici şekil ve boyutlardaki bıçaklardan oluşan uzun bir koridordu.

Olivia heyecandan titreyerek en yakınındaki vitrine doğru koştu. “Ro, bak! Dediği gibi bu bir balta.”

“Olağanüstü.” Ellerini ceplerine sokan Fletcher maskelere ayrılmış bölmeyi inceliyordu. Beni yıllarca korku filmlerinden soğutan bir filmde kalma, fıstık şeklinde siyah göz delikleri olan rahatsız edici beyaz bir maskenin önünde durdu. “Alastor bunları nasıl alıyor acaba?”

Mila kapı aralığında, duvara sabitlenmiş devasa bir geyik başının altında duruyordu. “Bay Alastor koleksiyonuna yıllar önce başladığı için çok şanslıydı. Hollywood camiasında iyi bağlantıları var ve kendisi ikonik kültürel parçalara oldukça düşkündür.”

Devasa bir tavşan kostümüne benzeyen şeye iki kez baktım. Hangi filmde kullanılmıştı *bu*?

“Yüzünü hiç göstermemiş bir adam için oldukça etkileyici, değil mi?” diye yorumda bulundu Fletcher, dudağının kenarı kalkmıştı.

Mila önce ona, sonra da bana baktı, gözlerini kırpmıyordu, bir yılan gibiydi. Belki de bir rahatsızlığı vardı. “Oldukça. Bay Alastor kamu işleriyle çalışanlarının ilgilenmesini tercih ediyor.”

“Doğru, öyle demiştiniz,” diye mırıldandı Fletcher, altın işlemeli eski bir pikaba kaşlarını çatarak. Bu, bahsettiği gramofon olmalıydı. Sonra çenesiyle odanın uzak ucunu işaret etti. “Bu nedir?”

Duvarın karşısında, üç sivri ucu neredeyse tavana kadar uzanan devasa bir nesnenin üzerine beyaz bir çarşaf örtülmüştü.

“Bu,” dedi Mila, “Bay Alastor’un koleksiyondaki en yeni parçası, *Sever the Name’in* mini dizi uyarlamasından bir dekor.

Günah çıkarma kabini henüz restore edilmedi, bu yüzden maa-
lesef sergilenmeye hazır değil.”

Bir günah çıkarma kabini.

Midemde dalga dalga huzursuzluk yayıldı.

“O diziyi izlemiştik,” dedi Olivia, başını şakacı bir şekilde eğerek. “Beğenmişim, gerçi *Rodrigo* yasal kısımları nasıl yanlış yaptıklarını anlata anlata bitirememişti.”

Fletcher kaşlarını kaldırarak “Yeniden bir avukat gibi hissetmek için yanıp tutuşuyoruz demek, öyle mi?” diye sordu.

Espri yapmadan gülümsedim. Her zaman şirketten ayrılmanın Olivia’yla bir ilgisi olduğunu düşünmüştü.

Keşke öyle olsaydı.

Olivia beni Müze Odası’ndan çıkarıp geyik başının altına götürürken omzumun üzerinden tuvalin kapladığı devasa objeye baktım ve gençliğimdeki şatafatlı İspanyol kilisesinin önemli parçası olan günah çıkarma kabinlerinin sivri kuleleri ve koyu renkli ahşapları gözümde canlandı.

Başımın arkasından bir ürperti geçti.

“Bir dakika,” dedi Olivia, tekrar aşağıya inip odamıza girdiğimizde. “Mila’ya bir şey sormam gerek.”

Gözlerimi ovuşturarak, uzun uçak yolculuğunun etkilerini silmeye çalıştım ve yatağa yığıldım. Yalnız kalmak beni rahatlatmış olmalıydı ama öyle hissetmiyordum.

Şirkette ortak olmak uğruna neler yaptığımı unutmak için elimden geleni yapmışım. Asansörden her indiğimde duvarda kalın demir harflerle yazılmış soyadımı görmeye dayanamayıp işi bırakalı sadece bir ay olmuştu. O harfler bir hatırlatma gibiydi. İstifa etmiş, kendimi yazarlık kariyerime ve evliliğime vermişim.

Hatalarımı telafi edemezdim, resmen barodan atılmadan ve üzerinde çalıştığım her davayı soruşturmaya tabi tutmadan olmazdı. Ve bu yalnızca yasal formalitelerdi. İtiraf etmenin evliliğimi nasıl etkileyeceğini tahmin edemezdim. Sorun olmayacağını, bununla yaşayabileceğimi düşünmüştüm.

Aynaya her baktığımda gözümün kenarında bir suçluluk duygusunun belireceğini ve bununla yaşayacağımı o zamanlar bilmiyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MILA

GÖZLERİMİN İÇİNE BAKTIN AMA BENİ TANIYAMADIN.

Aşağıya gelip odandaki şömineyi açmamı istemen, neşeli yanıtımı duyman ama yine de beni tanıyamamış olman inanılmazdı.

Bu, işimi iyi yaptığımın bir işaretiydi ama yine de... Bazen başarı acıttırdı, değil mi? Sen bunu iyi bilirdin.

En azından bilmeliydin.

Feribottan indiğinde, sana iskeleye kadar yardım ederken elin –soğuk ve kuru– benimkiyle buluşmuştu. Göz göze geldiğimizde, gözbebeklerinin büyüyeceği ve farkındalığın dehşete dönüşeceği o ânın yaratacağı şok etkisine kendimi hazırlamıştım. Bundan korkunç derecede utansam da ellerini o kadar çok arzulamıştım ki dişlerime değdiğinde alacağım tuzlu tadını ve dokusunun sertliğini hissedebiliyordum.

Ama bakışların beni es geçmişti. Elbette beni tanımazdın; aradan bu kadar yıl geçmişken ve beni sadece kelimelerimle tanımışken.

Sonunda sana bu kadar yakın olmak hâlâ nefesimi kesiyordu.

Şimdi de aynı heyecanla seni merdivenlerden yukarı kadar takip ettim; halı ayak seslerimizi yutuyordu. Öğrendiğinde şok olur muydun? Dehşete kapılırdın elbette ama yaptıklarının yanma kâr kalacağını mı sanmıştın?

O günün anısı boğazımda düğümlendi.

Üç yıl önce, *Barnes and Noble*'ın vitrininde kitabını gördüğüm gün.

O korkunç tasarımı kapakta adını gördüm ve mağazaya daldım. İğrenç görünüyordu ama yine de senin kitabındı ve önemli olan da buydu. Kitabı hemen satın aldım. Kasiyere bunu arkadaşımın yazdığını söyledim.

Bu sana nasıl hissettirmişti? Kitabını yayınlamak? Tüm hayallerini gerçekleştirmek?

Umarım acıtmıştır.

Umarım boğazını kesen bir kâğıt kesiği gibi acıtmıştır.

Umarım yazdıklarının suçluluğu iliklerine kadar işlemiştir.

Ama dürüst olmak gerekirse bu, benim sana yapacaklarımın yanında bir hiç kalır.

Alastor, adayı satın aldığı anda sadece evi yenilemekle kalmamış, duvarların içine gizli koridorlar, merdivenler ve kapılar da yerleştirmişti. Geçtiğimiz tüm haftayı bunları öğrenerek, bir uçtan diğerine koşarken hızımı test ederek geçirmiştim.

Akşam yemeğine yarım saat vardı. İkinci kattaki küçük çalışma odama çıkan küçük gizli merdivenden hızla indim. Oymalı kitaplığı geçidin önüne kaydurdum ve döndüm.

O an donup kaldım.

Çalışma odamın ana kapısı bıraktığım gibi kapalıydı ama gazla çalışan küçük şöminenin yanındaki koltuk doluydu. Orada, sırtı bana dönük bir adam oturuyordu.

Bedenini ve başını öne doğru eğmiş, bir şeyler mırıldanıyordu. Kelimeleri yavaşça, tekrar tekrar söylüyordu. Çekimlerini test ediyordu. Uzun parmaklarını ensesine dökülen siyah saçlarının arasından geçiriyordu.

Ne yapıyordu?

Gerçekten de ilk gün ofisimin kapısını kilitlemeyi unutmuş muydum? Bunun gibi bir hata daha yaparsam bu oyun başlama-
dan biterdi.

Gizli merdivenden geri dönüp ortadan kaybolabilirdim ancak Taryn ve Curt'ün akşam yemeği için çardağı hazırladıklarından emin olmam gerekiyordu. Ofisimdeki davetsiz konuk beni

görmeden kapıya ulaşamazdım; her ne yapıyorsa ona fazlasıyla dalmış olduğu belliydi ama kitaplığın gıcirtısını duymamış olması yine de bir mucizeydi. Arkamızdaki köşede pencere oturağı vardı, oraya oturursam belki de başından beri orada olduğumu düşünmesini sağlayabilirdim.

Arkamda bir gümbürtü koptu; yerinden oynayabilen kitaplıktan bir kitap kayıp yere düşmüştü.

Yabancı ayağa fırladı ve arkasını döndü, belli belirsiz küfretti. “*Hay— Çok özür dilerim, burada birinin olduğunu bilmiyordum, özür dilerim, özür dilerim, ödümü kopardın.*”

Vay anasını.

Ashton Carter, *bildiğimiz* Ashton Carter, ofisimde, kelimenin tam anlamıyla üç adım ötemdeydi.

Wikipedia sayfasında oldukça az bilgi vardı ama Çinli bir çocuk doktoru ve Amerikalı bir mühendisin çocuğu olarak dünyaya gelmiş, hayatının çoğunu Seattle’da geçirmişti. Sosyal medyası Alman çoban köpeğinin, yürüyüş yaptığı dağın ve aynı kitapları okuduğumuz için neredeyse benim listemin aynısı olan OKUNACAKLAR listesinin fotoğraflarından oluşuyordu. Gelecek ay otuz yaşına girecekti.

Neyse ki hangi gün olduğunu hatırlamıyordum, takıntılarımı dizginlemeye çalışıyordum.

“Kusura bakma,” dedim sonunda yüzümü buruşturarak. “Böldüğüm için çok üzgünüm.”

“Hayır, hayır, hiç sorun değil, rahatsız eden benim.” Yanakları kıpkırmızıydı ve vay canına; siyah smokin giymiş, ceketini beline kusursuzca oturan ve mahcup bir sırıtışa sahip bir adamdan daha çekici ne olabilirdi ki? “Sen nereden...?”

Çenemi omzumun üzerinden pencere oturağına doğru kaldırdım. “Beni gördüğünü sandım ama sonra özel bir şeyle ilgilendiğini düşündüm.”

“Muhtemelen şeytan çağırmaya çalışıyormuşum gibi görünmüştür.”

Bir elimle başımdan aşağı doğru bedenimi gösterdim. “Ve işte geldim.”

Gözlerini kırptırdı, elini uzatırken utangaçlığı yerini bir gülümsemeye bıraktı. “Ash.”

“Biliyorum.” Avucumdaki eli sıcaktı, bileğinin arkasında gittikçe soluklaşan gelişigüzel siyah yazılar vardı. Suç aleti olan tükenmez kalemini kulağının arkasına yerleştirmişti. Gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordum; kendimi günah işlemiş gibi hissediyordum. “Mila del Angél.”

Kutsal olan her şey adına, şu gamzelere bakın. “Biliyorum. Bu haftanın gerçekleşmesini sağladığın için teşekkür ederim,” diye ekledi odaya göz gezdirerek. “Eminim perde arkasında çok şey dönüyordur ve biz sadece yüzeyini görüyoruzdur.”

Gözlerimi kırptırdım, nefesim kesildi. “Ah, tabii ki.”

“Tüm yıl burada mı kalıyorsun?”

“Adada mı? Ne yazık ki hayır. Doğrudan Bay Alastor için çalışmıyorum; etkinlik koordinasyonunda uzmanlaşmış bir şirketin parçasıyım. Bay Alastor birkaç ay önce, inzivaya çekileceğini duyurmadan hemen önce bizimle temasa geçti.”

Pek de yalan sayılmazdı.

“Yani bu tür şeyleri çok sık organize ediyorsunuz.” Başını iki yana salladı. “Bu çılgınlık. Bırakın bir geziyi organize etmeyi, köpeğimin tasmaını bile zar zor yakalayabiliyorum.”

“İnanılmaz stresli,” diye itiraf ettim, “ama işimi seviyorum. Bir gizemi çözmeye benziyor, tüm bu parçaların bir araya gelip bitmiş bir bütüne dönüşmesini izlemek. Hepinizin bundan keyif aldığını görebiliyorum ve,” gülümsedim, “bu her şeye değişiyor.”

“Eğer bir işi iyi yaparsanız, sonuç kolay görünür, değil mi? Kulağa biraz yazarlık gibi geliyor.”

Gülümsemem soldu. “Evet, öyle.” Bileğim titredi ve saatime bakıp irkildim, geç kalmıştım. “Ben artık gitsem—”

“Evet, tabii, kesinlikle, ben de.” Elindeki deftere baktı, yumuşak kapak geriye doğru kıvrıldı ve nabzım yükseldi. *Defter*. Neredeyse her yazarın bir defteri vardı, başıboş düşüncelerin ve bir hikâyede yeniden dirilecek ya da dirilmeyecek diyalog kırıntılarının bulunduğu bir mezarlık. Onunkine bir göz atmak için yanıp tutuşuyordum. “Sonra görüşürüz?” dedi.

Cümlesinin sonunda sesi yükseldi, bir soruydu bu. Aslında gülümsememeye çalışıyor ve insanın çekici bulduğu biriyle konuşurken yaptığı gibi başarısız oluyordu, ki bu gerçekten de yanaklarıma bir sıcaklık dalgası göndermemeliydi.

“Görüşürüz,” diye onayladım ve kapı aralığında durakladım. “Çalışmak için sessiz bir yere ihtiyacın olursa bana haber ver,” dedim.

“Memnuniyetle, Mila.”

Kahretsin, yine o gamzeler.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RODRIGO

Akşam karanlığı çökmek üzereyken bizi karşılayan kadın önden gidip bizi sahile yönlendirdi. Grubun arkasında kalan Cassandra Hutchinson, ev sahibimiz hakkında sonsuz teoriler uyduruyordu. Bir insanın mahkeme salonu dışında bu kadar çok konuştuğunu daha önce hiç duymadığımdan emindim.

“Düşünsenize, kim olduğunuzu ilan etmek için bir ada satın alıyorsunuz,” diyordu. “Bir çırpıda herkesi gölgede bırakacak bir hareket.”

Fletcher tahmin edilebileceği gibi etkilenmemişti. Olivia bana sokulup olduğu yerden bir kahkaha attı; kırmızı kadife elbisesinin zarif ama pek de kullanışlı olmayan kalça yırtmacı, soğuğa karşı neredeyse hiçbir koruma sağlamıyordu. Alastor’un bizi ekim sonunda açık havada ağırılıyor olması içimde bir sıkıntıya yol açtı.

Basamaklar yerini çakıllı bir sahil yoluna bıraktı. Su, dalgaların arasından yükselen kayalara çarpıyordu. Gökyüzü, Marbella’daki ağaçlarımızdaki şeftalilerin rengindeydi; karanlık ufkun ötesinde bir yerlerde, bir saatlik tekne yolculuğundan daha uzakta Maine kıyısı uzanıyordu. Görünürde tek bir kara parçası bile yoktu. Deniz yosununun çürümüş kokusuna rağmen, dünyanın geri kalanından bu kadar uzak olmanın çok da kötü olmadığını kabul etmek zorundaydım.

Ev arkamızdaydı; uçurumun üzerinde, adanın en yüksek noktasından yükseliyordu. Sonbahar yapraklarının ardından aydınlatılmış pencereler görünüyordu. Sahilde, uzun bir çardak

altında bir masa bizi bekliyordu, masanın altında deniz mavisi bir halı uzanıyordu ve şükürler olsun ki her sandalyenin üzerine kalın battaniyeler bırakılmıştı. Kristal bardaklar soğuktan buğulanmıştı ve masanın iki ucundaki gümüş kovalarda buz içinde şişeler duruyordu. Tepemizde asılı duran ısı lambaları yüzümü ısıtıyordu. Tanrı'ya şükür.

Olivia'yla benim isim kartlarımızı fark ettirmeden değiştirdim ve kendimi onunla Fletcher'ın arasına yerleştirdim.

Hepimiz yerlerimizi aldıktan sonra sadece masanın başındaki sandalye boş kaldı.

“Herkesten özür dilerim, ev sahibimiz biraz gecikecek,” dedi Mila ve hepimizin şampanya kadehlerini doldurdu. Şişenin üzerindeki buzla ıslatılmış etikette *MOËT* yazıyordu. Olivia'nın gözleri takdir edercesine parladı. “Ancak kendisi, hem akşam yemeği hem de bu geceki gizem için planlandığı gibi devam etmenizde ısrar ediyor.” Önümüzdeki ve ortadaki uzun, üstü örtülü tabak dışında hiçbir yiyecek bulunmayan masayı işaret etti. “Çözmek için otuz dakikanız olan bir bilmece.”

Bu öğleden sonra olanlardan sonra –Müze Odası, fazlasıyla sorunlu birinden kaçış– gizemli akşam yemeklerini neredeyse unutmuştum. Onu fazla hayal kırıklığına uğratmayacağımızı ummaktan başka elimden bir şey gelmiyordu.

Mila gülümsedi. “Kendinizden emin olsanız da olmasanız da bir cevap bulmanızı tavsiye ederim. Bay Alastor çaba göstermenin bir bedeli olduğuna inanır.”

Mila'nın ayak sesleri kaybolurken Carter sırtarak ve alkışlayarak “Harika,” dedi. *Amerikalılar*. İçimde bir eğlence titreşimi hissettim. Her zaman çok hevesliler. “Başlayalım mı?”

“Yani bedel derken, birinin parmağını ya da elini... kaybedeceğini falan mı kastediyor?” diye sordu Violet ses tonunu bozmadan.

“Sevgili ev sahibimizi hayal kırıklığına uğratmak yeterli olmaz mıydı?” dedi Fletcher.

Cassandra “Violet, canım, bunun sadece teşvik amaçlı söylenen bir şey olduğuna eminim,” dedi. Soğuk bardağından içeceğini yudumlarken, “Çok barbarca bir şey değil bu,” dedi.

“Belli ki bilmece bunun altında,” dedim ve masanın ortasındaki gümüş servis kapağına uzandım. Metalin üzerinde kırağı oluşmuştu; kapağın kurt başlı tutacağına dokunduğumda buz gibiydi, sanki kolumdan bedenime elektrik akımı yayıyordu.

Ben ağır kapağı kaldırırken diğerleri de öne doğru eğildi.

Başımızın üzerine gerilmiş çadır dalgalanıyor, Edison ampulleri sallandıkça etrafına ışık ve gölgeler saçıyordu.

Kollarımdaki tüyler ceketimin altında diken diken oldu ve kapağı bir *çın* sesiyle Alastor’un tabağına dayadım. Her ne beklediysen, karşımdakinin yanından bile geçemezdi.

“Ne kadar... *barbarca*,” diye yorumladı Cassandra. “Az evvel söylediklerimde acele etmiş olabilirim.”

Yoğun sis, kalın bir duman gibi bardaklarımızın arasına ve tabaklarımızın üzerine yayıldı; safi buz. Elimi içine soktum ve buharlar kıvrılıp uzaklaşarak kolum uzunluğunda devasa, çiğ bir balığı ortaya çıkardı. Derisi matlaşmış, dar ağzı açılmış, iğne kadar keskin dişleri ortaya çıkmıştı.

Bize bakan boş göz çukurundan incecik sis yükseldi.

“Ağız sulandırıcı.” Fletcher gülümsedi, gözleri çakmak çakmaktı. “İlk kim denemek ister?”

“Bence bunu buraya yememiz için koymadılar,” dedi Carter.

“*Bilmecenin* bir parçası bu, Carter.”

“Balık tutmakla ilgilenen biri var mı?” diye sordum. “Ya da deniz ürünlerine ilgisi olan?”

Bir rüzgâr ceketimi çekiştirdi ve metalik koku dört bir yanıma yayıldığı sırada Olivia yüzünü buruşturdu.

“Derisinde bir sorun var,” diye mırıldandı Violet.

Sıcak tonlardaki aydınlatmaya rağmen balığın grileşmiş derisi parlak değil mattı, balık yerine köpekbalığı gibiydi.

Carter balığı yavaşça kaldırarak “Pulları yok,” dedi ve bıçağıyla kafasını kurcaladı. Yüzünü buruşturarak altına baktı. “Ve bu gözü de.”

Cassandra tırnaklarını kalın masa örtüsüne sürterek “Kör olmuş,” dedi. “Biri gözlerini almış. Demek göze göz, ha?”

“Peki ya kayıp pulları?” Carter bıçağındaki tabakayı tabağına sıyırdı ve bulanık bir iz bıraktı. “Ve buz üzerinde servis edilmesi?”

“Belki de mesele kayıp pulları değildir,” diye tahmin yürüttü Olivia, çenesini ellerine dayayarak. “Belki de sadece dikkatimizi pullarına çekmek istemiştir.”

“Ooo,” dedi Cassandra şampanyasına gülümseyerek. “Bunu sevdim.”

Pullar. Kör.

Bir ürperti neşterin ucunu boynumdan aşağı geçirdi ve irkil-dim, soğuktan, *claro*. Gözlerimi kısarak tepemdeki uzun, dik-dörtgen ısıtıcıya baktım, hava turuncu ışıltısıyla bozuluyordu.

“Tamam, Fletch,” dedi Carter. “Artık işimize yarayacak bir şeyler söyleyen iyi olur.”

“Hımm, hayır, sanmıyorum. Ev sahibimiz gelene kadar du-daklarım mühürlü.”

“Tamam,” dedi Carter, “Fletcher faydalı olmaya karar verene kadar ben araya gireyim, bilmecede üç parça olduğunu görü-yorum: buz, kayıp pullar ve kayıp gözler. Pullarla, körlükle ve soğukla ilgisi olan başka ne var?”

“İki numaralı kayınvalidem,” diye önerdi Cassandra. “Kötü bir kadın, tıpkı oğlu gibi.”

Ashton oturduğu yerde dönerek ona baktı, iki kaşı da saç çizgisine kadar kalkmıştı.

Pullar. Kör.

Cielos. Bunu çözmenin hiçbir yolu yoktu.

“Bir yılan olabilir mi?” diye önerdi Olivia.

Carter “Yılanlar asla göz kırpmaz, yani kör olamazlar,” diye onun teorisini çürüttü. “Üniversitedeyken seçmeli herpetoloji dersi almıştım.”

“Hepiniz yanıyorsunuz,” dedi Violet, sivri çenesini kaldırarak. Koyu renk gözleri balığa sabitlenmişti. “Bu adalet.”

Bu kelime midemi bulandırdı. Hayır. *Hayır*, aradığımız ce-vap adalet değildi ve ben gizli bir mesajın hedefi değildim. His-settiğim suçluluk duygusu, böyle bir şeyi kastedip etmediklerine

bakmaksızın diğer herkesin sözlerini ve eylemlerini hançer gibi keskinleştiriyordu. Bu sadece acımasız bir ironiydi, belirsiz bir bilmecenin içinden yılan gibi kıvrılıyordu.

“Adalet mi? Gerçekten mi?” Cassandra burnunu kırıstırdı. “Tüh. Ben daha seksi bir şey bekliyordum.”

Carter “Adalet Tanrıçası kördür ve elinde terazi vardır,” diye sesli düşündü. Dalgınca tıkırdattığı kaleminin sesi, sinirlerimi hoplatıyordu. “Bir nevi Cassandra’nın ‘göze göz’ teorisine de uyuyor.”

Cassandra bardağını onun el sürmediği bardağına doğru eğdi. “Bana Cassie de, canım.”

En yakın şişeyi kovaşından çıkarıp bardağıma şarap doldururken buz, masa örtüsünün üzerine sıçradı. “Olmadı bence. Gerçek adalet göze göz usulü çalışmaz, sadece eskiden geçerli olan bir fikir bu. Hem soğuk tabak da uymuyor.”

“Balık buzda,” dedi Violet. “Soğuk servis edildiği söylenebilir.”

“Adalet, soğuk yenen bir yemektir,” dedi Ashton başını onaylarcasına sallayarak.

Olivia’yla birlikte yazdığım son kitapta Adalet Tanrıçası’na benzettığımız bir ceset vardı. Ceset, kutsal olmayan bir heykele bağlanmıştı ve elinde bir terazi ile kana bulanmış bir kılıç tutuyordu.

İroni sadece yemek masasının üzerinde buğulanmakla kalmıyordu, artık tüm adayı kaplamıştı.

“Aferin.” Cassandra alkışladı, çirkin bilezikleri birbirine çarpıyordu. “Cevabımızı aldık.”

Homurdandım. “Cevap adalet değil.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordu Fletcher. “Yoksa J.R. şimdiden kafanın içine mi girmeye başladı?”

“Biz yazarız canım,” dedi Cassandra, onun omzunu sıvazlayarak. “Kendi zihnimizde yarattığımız korkulardan daha büyüğü yoktur. Sanırım bunu Miranda French söylemişti, harika bir yazar.”

Rüzgâr, çadırı dalgalandırarak esti ve boynumdaki teri dondurdu. Deri kolyemi çekiştirmek için hamle yaptım ama elime

sadece tenim değdi. O an kolyemi komodinin üzerinde bıraktığımı hatırladım.

“Ro?” Olivia mırıldanarak bana seslendi, ismimdeki *r* harfini dilini yuvarlayarak telaffuz ediyordu.

Uzun kirpiklerle çevrili gözlerine baktım, Edison ampullerinin parıltısında göz bebekleri büyümüştü. Kırmızı elbisesi, kumsalın üzerine serili halıya kadar uzanıyordu.

“Nada, *mi reina*.” Elini öptüm, teni dudaklarıma karşı buz gibiydi. Nemli bir soğuk vardı, ceketimin dikişlerinden tenime sızıyordu.

Ama ben yanıyordum.

“Hımm, hayır.” Fletcher’ın kısılmış gözleri balığın donuk gri bedeninde, gözlerinin boş yuvalarında gezindi. “Adalet soğuk yenen bir yemek olmasıyla ünlü bir şey değil.”

Olivia’nın sabit bakışları yüzümün yan tarafını ısıttı.

Fletcher içkisini bitirdi, altın rengi girdap boğazında kayboldu. “Genelde bu adalet değil, intikamdır.”

ALTINCI BÖLÜM

MILA

YEMEĞİNE ZEHİR KATMAYI DÜŞÜNÜMÜŞTÜM AMA ANLADIĞIM KADARIYLA herhangi bir alerjin yoktu ve ölümünün bir kaza gibi görünmesi gerekiyordu. Yani, aklının ucundan bile geçmez belki de ama yine de söyleyeyim, yemeğini rahatça yiyebilirsin.

Ancak diğerleri...

Kahkaha seslerini takip ederek kayıkhanenin mutfağına girdim, şimdiden bir gülümseme dudaklarımı dürtüyordu. Taryn tezgâhın üzerine oturmuştu –son derece amatörce bir hareketti ama bunu görmezden gelebilirdim– başını geriye atmış; muhteşem uzunluktaki karamel rengi saçları kasap tezgâhına değerken gözlerini ovuşturuyor; ışıltılı göz makyajını bozmamaya dikkat ediyordu. “Mila, Curt’ün aile toplantısında ikram ettiği berbat ötesi yemeklerle ilgili hikâyesini dinlemelisin.”

Ondan gülümsememi esirgemedim, hafifçe sırtına dokundum ve onu tezgâhtan indirerek mahcup sırtışını elimi havada sallayarak uzaklaştırdım. “Sonra dinlerim. İlk yemek ne durumda?”

Curt mutfak adasının arkasından “*Mila-mia* iş modunda,” dedi neşeyle, o sırada bir demet kişnişi kesmeden önce kolum büyüklüğünde bir şef bıçağını elinde çeviriyordu. Alnı parlıyordu, ağarmış saçlarının dipleri nemliydi ve beyaz tişörtü ona bir beden dar geliyordu. “Salata hazır, geri kalanını da iki dakika içinde tabaklayacağım, söz.”

Hizmetçi ve şef gençti, yirmili yaşlarının başındaydılar ve perde arkasındaki görünmeyen tüm zor işleri halletmek için oradaydılar. Ben onların patronuydum, onlarla konuklar arasındaki bağlantıydım. Ayrıca, en az diğerleri kadar onların da bu

inzivanın gerçek sebebi hakkında hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu. Bu nedenle soğuk, çekingen, profesyonel Mila olmam ve onları kendimden uzak tutmam gerekiyordu.

Bu sadece altı saat sürmüştü.

On gün önce, adadaki ilk gecesinde Taryn korkunç erkek arkadaş yüzünden kendini perişan etmiş, bu yüzden Curt ona “Az Önce Terk Edildim” adını verdiği brownie-kurabiye-kék karışımı bir diyabetik kâbus hazırlamıştı. İstemeyerek de olsa sinema salonunu kullanmaları için hazırlamıştım, daha sonra geri çekilmek niyetindeydim ama Curt ilk kez izleyeceğim Jordan Peele filmi için onlarla kalmam konusunda ısrar etmişti. Sabaha kadar korku filmi izlemiştik. En son ne zaman biriyle film izlediğimi hatırlamıyordum.

Yılan saati desenli gümüş kordonu olan akıllı saatime baktım. Yirmi iki geçiyordu. “İki dakika.”

Curt komik derecede kalın bir sesle “Evet, şef,” diye bağırdı. Mutfak havlusunu kaptığım gibi dizine vurdum, o da abartılı bir çığlık attı.

Salata tabaklarını gümüş bir tepsiye aktarırken Taryn “Ee? O nerede?” diye sordu. “Akşam yemeğine gelmek gibi bir planı var mıydı yoksa gece fırtına sırasında dramatik bir giriş mi yapacak?”

“Evet, hadi Mila,” dedi Curt, koyu renk gözlerini benimkilerre dikmişti. “Dökül.”

“Neyi dökülecekmişim?”

“En azından diğer herkesin bildiği kadarını söyle,” diye yalvardı Taryn ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak. Curt iki gece önce erkek arkadaşından ayrılma konusunda ona koçluk yapmıştı ve sonrasında enerji seviyesindeki artış biraz bunaltıcı olsa da sevimliydi. Beklenmedik derecede tatlı olduğunu kanıtlamış olan Curt’le aralarında bir şeyler olduğunu hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. “Onun gerçekte kim olduğunu zaten biliyor olmalılar, değil mi? Ya da en azından tahminleri vardır? Ben de bilmek istiyorum.”

“Bilecek bir şey yok,” diye bilgilendirdim onu. “Kendisi aramıza katıldığında ikiniz de öğreneceksiniz.”

Taryn gırtlaktan bir ses çıkardı. “Onu tanıdığın için şanslısın. Onunla tanışmadan buraya gelme fikri beni fazlasıyla ürkütüyordu. Annem hâlâ burada alıkonulacağıma inanıyor.”

“Bugünlerde olanlara bakılınca pek de tuhaf sayılmaz,” dedim elimi gelişigüzel sallayarak. “Yardıma olacaksa, ben de onunla tanışmadım.”

Curt’ün servis kaşığı havada asılı kaldı. “İnternette bile mi?”

“Hayır.” Bütün hafta bu konuşmayı yapmaktan kaçınmıştım ama artık konuklar da geldiğine göre benim anlattıklarımın adadaki herkesin anlattıklarıyla örtüşmesi gerekiyordu. “Mahremiyetine önem veriyor. Bizimle görüşmeyi kabul etti, tek şartı—”

“Gizlilik sözleşmelerini imzalamak mı?” Taryn özenle şekillendirilmiş bir kaşını kaldırdı.

Ona sert bir bakış attım. Yetenekli ve eğlenceliydi, ayrıca gençti. Olacaklar ve aslında olması gerekenler karşısında henüz hayal kırıklığına uğramamıştı. Ama gösteri zamanıydı ve ihtiyacım olan son şey onun etrafta dolanmasıydı. Alastor neden daha yaşlı ya da daha profesyonel birini değil de onları işe almıştı hiç anlamıyordum.

“Hey,” dedi Curt, ona attığım bakışı fark ederek, “bu kadar para ve bir ada tatili karşılığında Alastor bilinç sahibi bir spagetti köftesi bile olsa umurumda olmaz.”

“Lütfen bir daha asla çoksatan bir efsaneyi bilinç sahibi bir spagetti köftesine benzetme, teşekkürler.” Yana kaldırdığı altın kenarlı iki tabağı başımla işaret ettim. “Hususi tabaklar mı?”

“Sağdaki düşük sodyumlu alternatif, soldakinin yanında ekstra istendi.” Gözlerini kısarak kişnişle süslenmiş kırmızı etin üzerine serptiği susam tohumlarına baktı ve midem hevesle gurdadı. Aşırı soğukkanlılığı beni strese sokabilirdi ama lanet olsun, iyi yemek yapıyordu.

“Ben bunları çıkarayım.” Sırtım onlara dönükken ceketimden biri beyaz, diğeri soluk mavi iki küçük toz pudra çıkardım. Mavi tozu gizlice ekstra sosun bulunduğu küçük seramik kâseye serpiştirdim ve ceketimdeki küçük soya sosu kavanozunu çıkarıp kâseyi onunla doldurdum.

İkinci tabakta da etin üst katmanını bir çatalla kaldırdım ve beyaz tozu altına serptim, böylece kremamsı dokudaki et sosuna hiçbir şey bulaşmamış oldu.

Aklımdaki listenin üzerinden geçtim: Öğütülmüş haplar, ekstra sos, Taryn'e Fletcher'ın odasında bırakmasını söylediğim ip temalı dekor, Ashton'ın odasındaki duvarlara çivilediğim resimler. Evdeki kablosuz bağlantıyı da kesmem gerekiyordu. Konuklar internet bağlantısı olduğunu fark edecek kadar zaman bulmuşlardı ama şimdi dış dünyayla olan bağı koparmanın zamanı gelmişti.

Saati kontrol etmek için bileğimi tekrar oynattım. Konukların bilmeceyi çözemeyeceklerini düşünemiyordum; Alastor bunun herkesin anlayabileceği kadar kolay bir bilmece olması konusunda çok titiz davranmıştı. Asıl gizemler daha sonra ortaya çıkacaktı.

Saatimin ekranına dokundum ve plajdaki çadırın direklerinden birinin içine yerleştirilmiş, tırnak büyüklüğündeki bir delikten dışarı bakan küçük kameranın kayıt altına aldığı görüntülere geçtim. Ekranım, olan biteni net bir şekilde görebilmek için çok küçüktü; ancak konukların hâlâ yerlerinde oturduğu ve tabağın kapağının kapatıldığı seçilebiliyordu.

Öyle ya da böyle, işleri bitmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

RODRIGO

BAKIŞLARIMI KALDIRDIĞIMDA ONU BANA BAKARKEN BULDUM. Kuşkusuz o da aynı şeyi düşünüyordu.

İkimizin de buraya davet edilmiş olması tesadüf olabilirdi.

Ama eğer bilmecenin cevabı *gerçekten de* adaletse, o zaman birisi ne yaptığımı biliyordu. *Bizim* ne yaptığımızı. Çünkü beni biliyorlarsa, onu da biliyorlardı.

Çalışanlar geldiğinde itirazım reddedilmişti; Ashton ve Cassandra, hem kör olan hem de terazi taşıyan heykelin adaleti temsil ettiğine dair güçlü bir savunma yapıyordu. İntikamla ilgili tek net bağlantı, soğuk servis edilmesiydi. Davet sahibi memnun görünüyordu.

“Bilmecelere gelince, daha kötüsü de olabilirdi,” dedi Fletcher çatalıyla yeşilliklerini ezerek. “İlk bilmecede başarısız olsaydınız çok talihsiz olurdu, değil mi?”

“Belli ki bize kolay bir bilmece hazırlamış,” dedi Ashton.

Fletcher alaycı bir gülümsemeyle kadehini kaldırdı. “Ah, lütufkâr ev sahibimiz.”

*No me digas.** Ev sahibimiz pek çok şey olabilirdi ama lütufkâr olmak bunlardan biri değildi ve ne istediğini ne planladığını anlamam gerekiyordu.

Salatanın yerini, ince dilimlenmiş yeşil soğanlarla servis edilen bir tabak ördek eti aldı. Tuzlu koku kumsaldan yayılan yosun kokusuyla karıştı ve boğazımda bir yumru oluştu. Istakoz

* (İsp.) Yok artık.

yerim diye düşünmüştüm. Maine'in meşhur yemeği buydu sonuçta, değil mi?

Cassandra ilk lokmasını aldı ve inledi. "Nefis. Tek kelimeyle nefis."

Şişten bir lokma alır almaz neredeyse boğulacaktım. Zencefil ve soya tatları dilimde çatışıyordu, et ise fena hâlde tuzluydu. Bu adam hayatımın en büyük hatasını, karım dâhil herkesin gözü önünde sergilemek istiyorsa, bari buna yakışır bir yemek sunsaydı.

Hayır, bu çok saçmaydı. Saçmalayan bendim. Alastor muhtemelen hiçbir şey bilmiyordu. Olanları bu dünyada benden başka sadece üç kişi biliyordu. Onlardan biri karşımda oturuyordu. Bir diğeri ölmüştü.

Üçüncü kişi ise—

"Eminim Alastor son gecemiz için müthiş bir parti planlamıştır," dedi Cassandra kaşlarını kaldırıp indirerek. "Büyük bir *soirée* düzenlese mesela, enfes olurdu. Ne de olsa yılın *en harika* zamanı."

"Noel değil miydi o ya?" diye yorum yaptı Fletcher.

Carter, Fletch'i duymazdan gelerek "Belki bu geceki gibi temalı olur," dedi. "Eğer bu geceki sofranın teması akşam yemeği partisiyse, diğer geceler ne olabilir? Belki bir sonraki bilmece için biraz daha hazırlıklı olabiliriz."

Fletcher homurdandı. "Benim kitabımdaki klişelerden bahsetmiyorum tabii ki ama sizinkilerden bazıları oldukça, nasıl desem, korku temasına yakın. Umalım da temalar bunlara benzerlik göstermesin, değil mi? Aramızda daha edebi düşünenler var, onlar acı çekmek zorunda kalırsa yazık olur."

Şampanyanın ağzımda bıraktığı yapışkan tortumsu hissine rağmen kadehimi yeniden doldurdum. Belki de sostaki tuzdandı. Herkes yemeği nasıl da beğendiği konusunda yalan söylüyor olmalıydı.

Ya da belki de bilmece sinirlerimi germiştii, hissettiğim her türlü rahatsızlık daha da beter, on kat daha kötü hissettiriyordu.

"Violet, canım," diyordu Cassandra, "sen de bizim Fletcher'a benzer bir tür, yani daha *edebi* bir gizem yazmışsın. Sen de bilindik klişelere yer vermiş miydin yoksa dudak büküp küçümsedin mi?"

Violet kıpırdandı. “İnsanın ruhunu bedeninden ayıran lanetli bir oyun yazmıştım.”

Bir duraklama oldu.

“Pekâlâ,” dedi Cassandra, sonra muzaffer bir edayla Fletcher’a başını salladı. “Yine de edebi olarak kabul ediliyor. İşte bu kadar.”

Fletcher gülümsedi ama gülümsemesinde neşeden en ufak bir iz yoktu. “Açıkkası ben buraya klas ve üslup konusunda ders vermeye geldim. Ticari amaç güden kurgu bayağı bir eğlence aracıyken, edebi olan eserler duyguları harekete geçirir. *Gülün Adı* gibi bir başyapıtı inceleyecek olursanız—”

“Yine mi aynı şeyler?” diye mırıldandı Ashton.

Fletcher durdu, ağzı açık kaldı. “Yine mi ne?”

“*Gülün Adı’nın* ne kadar muhteşem bir şaheser olduğundan söz edecek, kitabı yere göğe sığdıramayacaksın ama aslında hepimiz, Eco’nun YA’nın keskin temposundan ve gerçekten kurguya hizmet eden sahnelerinden öğreneceği bir iki şey olduğu konusunda hemfikiriz.” Ashton suyunu yudumlarken bir kaşını kaldırdı. “İşte. Söyledim gitti.”

Fletcher yüksek sesle “Hayatımda hiç bu kadar saçma bir şeyden bu kadar rahatsız olmamıştım,” dedi. “*İsim*, kelime sanatında, gerçekçilikte, sanatta başlı başına bir—”

Cassandra içkisine doğru homurdandı. “Gerçekçilik yaratmada başarılı bir şey okumak isteseydim, elime bir ders kitabı alırdım.”

“Ucuz kurgudan ibaret tek oturuşta bitecek kitaplarından birini bir başyapıtla karşılaştırıyor olamazsın.”

“Her şey bir *başyapıt* olmak zorunda değil,” dedi Violet, gözleri kısılmış bir hâlde canlanarak. “Bazen kurgunun değeri entelektüel derinliğinde değil, sizi çevreleyen dünyayı ne kadar susturabildiğinde yatar. Bazen gerçeklikten kaçmak için tek nefeste okunan bir kitap, bir insanın hayatını kurtarabilir.” Sözleri, ardından gelen sessizlikte yüksek sesle çınladı. Boğazını temizlerken bakışları aramızda gidip geldi. “Fikrim değişebilir tabii.”

Fletcher kadehini kaldırdı. “Sohbetimize hoş geldin Violet. Mantıklı biri olup olmadığını merak ediyordum. Hepiniz bilin

diye söylüyorum, bu hafta uzmanlığımın bir kısmını sizinle paylaşmamı öneren aslında J.R.'ın kendisiydi.”

Bunu şaka olarak söylemişti –sorarsanız şaka yaptığını söylerdi– ama ses tonundaki sinirli tavır beni farklı etkiledi. Olivia her zaman Fletcher’la iyi anlaştığımızı söylerdi çünkü ben polisyeden ziyade hukuki kurgu alanında çok başarılı olmuştum, başarılıydım ama doğrudan rekabet etmiyordum.

Olivia’yla tanışana ve birlikte yazmaya başlayana kadar. Ta ki ben alakasız sebeplerden dolayı hukuk kariyerimi bırakana kadar.

Görünüşe göre Alastor’un haberdar olduğu sebepler.

Parçalanmış balıktan yayılan kuru buz kıvrımlarının elimin etrafında dolaştığını hâlâ hissedebiliyordum. Denizin şu anda etrafımızda yaydığı kokuya çok yakın olan o çiğ koku, boğazımın arkasına yerleşmişti.

Adalet, soğuk servis edilir. Bu bir tesadüf olamazdı, değil mi?

“Uzmanlıktan bahsetmişken, Olivia canım, senin ve tabii ki Rodrigo’nun nasıl böyle *çarpıcı netlikte* imgeler yarattığınızı hep merak etmişimdir.” Cassandra ilgiyle öne doğru eğildi. “İlham kaynağınız *nedir*? Öyle aşırı tutucu biri değilimdir ama bazı tasvirleriniz tüylerimi diken diken edip yatağın altına saklanmama neden oldu.”

Olivia şaşkınlıkla karışık bir kahkaha attı ama ben cevabına konsantre olamadım.

Ev sahibimiz geldiğinde onunla yalnız konuşacaktım. Bana oyun oynanmasından hoşlanmadığımı söyleyecektim.

Yazar biyografisinde yaklaşık otuz yılda yirmi kadar kitap yayınladığı yazıyordu ve Atlantik’in bu yakasındaki her kitapçada bir kitabı olduğundan oldukça emindim.

Ve bir şekilde biliyordu. Ne yaptığımızı biliyordu.

Bense onun gerçek adını bile bilmiyordum.

Masanın biraz ilerisinde, Carter’ın omzunun ardından rüzgâr, sahili çevreleyen meşelerin arasından esip geçti. Ağaçların arasında gizlenen tepedeki evin ışıkları, neredeyse birer göz gibi parlıyordu.

Odamızın kapısına yaslandım ve arkamdan kapatırken çıkan klik sesini hissettim. Başım uğulduyor, düşüncelerim ellerimden akışkan balıklar gibi kayıp gidiyordu.

Sırtı bana dönük olan Olivia gümüş küpelerini çıkarıp şifon-
yerin üzerine koydu.

Karartılmış pencerenin yüzeyinde siluetlerimiz yüzüyor, yamuk şekiller bir saniye geriden hareket ediyordu.

Ensemden aşağı sıcaklık süzüldü. Odaklanmak neden bu kadar zordu? O kadar çok mu içmiştim? O iğrenç yemekten daha fazla yemeliydim.

“Olivia.” En azından kelimelerim netti. “Sana bir şey söylemem gerek.”

Döndü, kaşları birbirine yaklaştı.

Bunu gerçekten yapacaktım, sonunda başaracaktım. Buna hiç gerek kalmaması için daha çok dua etmeliydim. “Avukatlık yaptığım zamanlardan tanıdığım biri burada.”

Ne kadar sarhoş olduğumu sorar gibi bana baktı. “Biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun.” Bu oda neden bu kadar sıcaktı? “Başka biri daha var.”

Şaşkınlık yüz hatlarına yayıldı.

“Çok hassas bir dosyaydı.” Alyansımla oynuyordum. “Yayıncı hiçbir şeyin ortaya çıkmasını istemedi, bu yüzden çok sessiz bir şekilde hallettik. Çok para kaybedebilirdik.”

“Bundan hiç bahsetmemiştin,” dedi Olivia nazikçe. Çıplak ayaklarıyla bana yaklaşıyordu.

“Beş, altı yıl önceydi sanırım. Nişanlandığımız zaman. Gizli bir dosyaydı.” Midem çalkalandı. “İyi idare edemedim. Davayı kaybettim. Yani şimdi, aynı odada birlikte olmak son derece rahatsız edici. Kadın tüm hassas detayları biliyor ve—”

“Ama neden şimdi bu konuyu açsın ki?”

“Ben diğer tarafın avukatıyım.”

Gözlerimi her kırışımda ellerimdeki nasırlar iki katına çıkıyordu, sanki gözlerim ayrı yerlere bakıyor gibiydi. Ne kadar içmiştim?

Olivia elini benimkine uzattı. Avuçlarını, bir haritanın çizgilerini andıran küçük beyaz çatlaklar kaplıyordu; bunlar bahçede geçirdiği saatlerin izleriydi. “Ondan uzak durmaya çalışacağız. Ve eğer herhangi bir nedenle seni köşeye sıkıştırırsa bağır, seni kurtarırım.”

“Benim kişisel korumam mı olacaksın?”

“Suç ortağı’ terimini tercih ederim.” Güçlü kollarını ceketimin altından geçirdi ve belime doladı, bütün akşam taşıdığım gerginliğim bir nebze olsun azalmıştı. “Birlikte pek çok ceset gömdük sonuçta.”

“Hımm.” Onu kendime çektim, yumuşak saçlarına sinmiş çiçeksi –neydi o, gardenya mı?– parfümü içime çekerken baş dönmesine karşı gözlerimi kapattım. Son evlilik yıldönümümüzde ona bu parfümü ben almıştım.

“Ro?” Avuç içi gömleğime doğru kaydı. “O davada elinden gelenin en iyisini yaptığına eminim.”

Kusacaktım.

Zira karıma gerçeğin bir kısmını söylemiş olsam bile haddinden fazla keskinleştirilmiş bir gerçek, çoğu zaman yalanın yerini alıyordu.

İnce perdelerin arasından sızan ay ışığı, uyuyan karımın çıplak omzunu aydınlatıyordu. Gece yaşananları zihnimde her açıdan tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyordum. Saat neredeyse sabahın dördüydü ve kendi yastığıma ve temiz bir vicdana şiddetle ihtiyacım vardı.

Üstelik susuzluğum artık dayanılmayacak hâldeydi.

Antisosyal bir yazarın, şöminenin üstüne buğdaydan mı arpadan mı olduğu belirsiz bir sonbahar aranjmanı yerleştirip oda-ya tek bir şişe su koymaması olacak şey değildi. Ben de gidip bir hayvan gibi musluktan su içecek değildim.

Boğazım acıyordu; kapıyı hafifçe aralayıp loş koridordan merdivenlere doğru süzüldüm. Bakışlarım, köpek dişlerini göstererek ahşaba oyulmuş devasa bir kurt başının yer aldığı çift kapıya takıldı. Alastor’un çalışma odası.

Ev sahibimiz olmadığına göre muhtemelen gerçek kimliğinin kanıtlarını barındıran ofisi de boştu. *Finalmente*, bazı cevaplar alabilirdim.

Sessiz adımlarla ilerledim ve pirinç kilidi inceledim. Oldukça basit bir sistemi vardı, Alastor için şaşırtıcı bir güvenlik açığıydı. Ama zaten bu haftaya kadar hırsızlar muhtemelen onun için bir endişe kaynağı değildi.

Her neyse. Daha önce odamızın anahtarını ve sürgüsünü test ettiğimde kilitleri bu kapınıninkine göre çok daha iyi durumdaydı. Alastor bu kilidi öyle yaptırmıştı ki sanki içeri girmeyi kolaylaştırmayı kendi istemiş gibiydi.

Omzumun arkasında biri hafifçe iç çekip nefes verdi.

Arkama dönüp İspanyolca küfrettim, kendimi savunmak için bir elimi havaya kaldırdım. Ama endişelenmeme gerek yoktu. “Beni endişelendirdin. Uyuyamadın mı?”

Gülümsüyor, dişleri karanlıkta parlıyordu. “Evet, öyle de denebilir.”

Damarlarındaki Mürekkep:
Korku Yazmak Üzerine'den bir alıntı
YAZAN J. R. ALASTOR

İLK KANI AKITMAK

Yazarlar bu konuda tökezliyor, düşüyor ve yollarını kaybedip sürükleniyorlar. Bazıları ilk beş sayfada kesik bir boğaza yer vermezseniz okuru kaybedeceğinizi iddia ediyor. Ben ise iyi bir korku yaratmanın yolunun beklemekten geçtiğine inanıyorum; şöyle sessizce bir oturun, ortamı gözlemleyin. Oyuncuların fısıltılarına kulak verin, belki de sahneye bir göz atmak için perdeyi kenara çekin. Boş salonun karanlığında oturun ve gölgelerin sizin için dans edişini izleyin.

Çünkü kulağınızın dibinde ıslık çalan bıçağın esintisini ancak kendinizi tamamen kaptırdığınızda hissedebilirsiniz.

İKİNCİ GÜN

LANETLİ NESNELER

Lanetli Nesne (i): birinin işlediği günahları hatırlatan, genellikle intikam almak isteyenler tarafından yerleştirilen, kişiyi rahatsız etmeyi ve deliliği kışkırtmayı amaçlayan rahatsız edici bir hatıra.

—*Damarlarındaki Mürekkep: Korku Yazmak Üzerine,*
Klişeler Dizini

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MILA

NE ZAMAN SENİ DÜŞÜNSEM, KIRIŞMIŞ VE KENARLARI KIVRILMIŞ yapraklar hışırdıyor, çürümüş ve kurumuş ağaç kabuklarının o ağır, zengin kokusu havaya karışıyordu. İlk başta, sadece tam olarak ne yaptığımı itiraf etmeni istemiştım. Bana değil, tüm dünyaya. Suçun o kadar aleniydi ki neden itirafın da öyle olmasındı?

Ama yıllar geçtikçe, itirafı senin kadar önemsemediğimi fark ettim.

Gitmiştın.

Alastor bunu anlayan, neden bu işin peşini bırakamayacağımı anlayan tek kişiydi.

Sabahın erken saatlerinde tepeye doğru koşarken eğretili otlarının kaygan uzantıları baldırlarımı sıyırıyor, kalçalarımındaki kaslar yanıyordu. Sis, sanki incecik örümcek ağıları arasında koşuyormuşum gibi havada hareketsizce asılı duruyordu.

Evin silueti tepenin zirvesinde sessiz bir şekilde belirdi ve göğsüm kabardı. Kesik bir atardamardan kan fışkırır gibi su fışkırtan musluğu olan dairemde çok farklıydı burası. Ve eğer bu haftayı atlatırsam, bir daha asla bir çöplükte yaşamak zorunda kalmayacaktım.

Arka güvertenin gölgesinde, kulüp sandalyelerinden birinde yalnız başına biri oturuyordu. Nabzım tekledi.

Ashton Carter.

Kameraları kontrol etmediğim için kendime küfrettim ama ağaçları çoktan geçmiştım; şimdi geri dönmem kesinlikle daha tuhaf olurdu.

Güverteye doğru koştum, kısa atkuyruğum boynumu kırbaçlıyordu.

“Belki de sen gerçekten de ilham perisisindir,” diye seslendi Ashton. Elbette benim terli spor ayakkabılarım ve kıvrırcık atkuyruğuma karşılık o koyu renk kot pantolon ve taba rengi deri ceket giymek zorundaydı. “Ben de tam başka bir şeytan çağırma ritüeline başlıyordum.”

“Ne derler bilirsin; iyi insan lafının üstüne gelirmiş,” dedim. “Batı tarafı körfeze bakıyor.”

“Biliyorum.” Elini arkamdaki ağaçlara doğru salladı ve gözlerim onu takip etti. “Ama ben bu manzarayı... denize tercih ederim.”

Manzara gerçekten de çok güzeldi, yoğun sisin arasından görünen şafak ve ateşten bir kaleydoskopun içindeymiş gibi uzayıp giden kan rengi yapraklar. Ama dikkatim onun yanındaki küçük masanın üzerinde açık duran hırpalanmış Moleskine marka deftere takılmıştı.

Bir yazarın defteri, zihninin kâğıda dökülmüş hâlidir ve ben onunkini karıştırmak, ona hikâyeleri hakkında –*Bizi Bir Bütün Olarak Yutacak* dahil– milyonlarca soru sormak istiyordum. Olayların çözümünü nasıl bu kadar kusursuz bir zamanlamayla kurduğunu, kederi, kendinden nefreti ve büyük İ ile İstemeyi nasıl böylesine etkileyici yazabildiğini.

Ama şimdi cevaplanmasını istediğim tek soru, en sevdiğim yazarlardan biri olan Alastor’u neyin kızdırmış olduğuydu.

Derin bir nefes aldım ve bir tırnağımla oynadım. Ona anlatmak için bir daha asla böyle bir şansım olmayacaktı. “Bay Carter—”

“Bana Ash de lütfen.”

İçeri girmeliydim. Ama o bana bakıp bekliyordu. Merak dolu. Arkadaşça. “Bu hiç profesyonelce değil ama söylemeden edemeyeceğim; kitabını okudum.”

Garip bir gülümsemeyle başını eğdi. “Lütfen hiç övmek zorunda hissetme—”

“Bayıldım.” Boynumdan yukarı doğru sıcaklık yayıldı. “Beni mahvetti. Colton’ın Jia’yı geri getirmeye çalıştığı her dakikayı

hem sevdim hem de nefret ettim. Arkadaşlıklarının yavaş yavaş yok olması beni paramparça etti. Ve sonunda ona yaptırdığın şey... korkunç ve mükemmeldi. Gerçekten. Yaklaşık beş kişiyi okumaya ikna ettim ve eminim her birini gözleri çıkana kadar ağlatmışsındır.”

Kısa bir kahkaha attı ve parmaklarını alnına dökülen ipeksi siyah saçlarında gezdirdi. “Demek üzerime düşeni yapmışım.”

“Kesinlikle.” Aklıma kitabındaki şifreli ithaf geldi. İnternette bulabildiğim tüm basın bültenlerinde, kitabının pazarlaması ve tanıtımıyla ilgili her toplantıda bunun ne anlama geldiğini söylemeyi reddetmişti.

Şimdi sormak tuhaf bir mahremiyet ihlali olurdu, değil mi?

Tüm bunların yerine “Ne zamandır yazıyorsun?” diye sordum.

Kahvesini ağzına götürürken sıvının siyah yüzeyi dalgalandı. “Dürüst olayım mı? Kendimi bildim bileli çok iyi bir yalancıyım. Üç ağabeyim var, o yüzden bu bir hayatta kalma meselesiydi.”

“Öyle olmasa yaptıkları kötülükleri senin üzerine mi yıkarlardı?”

“Öyle olmasa suçumu kim üstlenirdi?” Şaşkın bir kahkaha attım ve o da sırıttı. “Görünüşe göre hikâye anlatmakta çok iyi bir yere geldim ve hiç durmadım.”

Bekledim.

“*Bizi Bir Bütün Olarak Yutacak*, çocukluğumdan beri aklımdan çıkaramadığım bir fikirdi,” dedi sonunda. “Sonunu yaratmak, nasıl olması gerektiğini anlamak on yılımı aldı. Ve bu bir menajerim olmadan önceydi.”

Başparmağıyla çenesini okşadığında bileğindeki koyu mürekkep izi ortaya çıktı. Bir dövme. “Şimdiye kadar sadece bir hikâye yazdığımın farkındayım ve belki de bu yüzden başka bir şey yazamıyorum. Sıkışıp kaldım,” dedi bana bakarak ve ben de başımla onayladım. “Hikâyeyi gerçekten hissedemiyorum. Kulağa garip geliyor, biliyorum.”

“Hayır, anlıyorum. Eğer duyguyu hissedemiyorsan, onu kelimelere nasıl dökebilirsin ki?”

“Aynen öyle.” Sabah güneşi güverteden bize doğru süzülüyor, koyu renk gözlerini taze çekilmiş kahvenin tonuna dönüştürüyordu. “Sen de yazıyor musun?”

Donup kaldım. Cevabım boğazıma batan ince bir kemik gibi yapışmıştı sanki. “Artık yazmıyorum.”

“Eskiden ne yazdığını sorabilir miyim?”

“Gerilim.” *Aslında yayınlanmış bir kitabım var.* Yine de bunu ona asla söyleyemezdim. Burada yardım etmekten başka bir şey yaptığımı düşünmesine izin veremezdim. “Öyle aklıma ne gelirse. Uzun zaman önceydi.” Kapüşonumun koluyla oynadım. “Kitabını okuduğumda ne hissettiğimi sana anlattım. Peki sen yazdığında nasıl hissetmiştin?”

Yüzünü güneşe doğru eğdi, bakışları ağaçların arasında geziniyordu. “Arınma,” dedi sonunda. “Sanki sonunda kendimi bırakmışım gibi.”

Arınma.

Bunun nasıl bir his olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyordum, hiçbir zaman ulaşamayacağım bir şeydi. Bu, bir çocuğun şekerçi dükkânına bakıp sahip olamadığı her şeye bakarak yaşadığı türden bir mazoşizmdi. Kitabını muhtemelen bu yüzden son iki yılda üç kez okumuştum.

Ama acıya bağımlıydım. Dairemdeki rafta duran o kitap –*benim* kitabım– defalarca geri döndüğüm, ne kadar acıtırsa acıtsın parmağımı batırdığım bir iğneydi; çünkü bir şekilde acısı asla yeterli olmuyordu.

“Neden bıraktın?” diye sordu Ashton. “Yazmayı yani.”

Neredeyse, *aptalcaydı*, diyecektim. Ama işte buradaydım, sonunda gerçek bir yazarla konuşuyordum. Yüz yüze tanıştığım ilk yazarlardan biriyle. Ve başka bir yazar, yazmakla ilgili hiçbir şeyin aslında aptalca olmadığını, belki de her şeyin aptalca olduğunu biliyordu. İnsanları ve dünyaları hayal etmenin belki de bir insanın yapabileceği en aptalca ve en güzel şey olduğunu.

“Okumayı tercih ettim,” dedim sırtarak. “Aralarında senin kitabın da var. Devamını getirsen iyi olur. Bir sonraki kitabına ihtiyacım var.”

Alaycı bir selam verdi. “Hay hay, kaptan. Ve şey.” Dişlerini dudağına bastırdı, bakışları arkamda dolaştı. “Tuhaf davranmak istemem çünkü yazmak sana göre olmayabilir ama eğer öyleyse, senin bir parçan gibi hissettiğin bir şeyse, yazarken canlanıyorsan, o zaman şu anda yazmıyor olman yazar olmadığın anlamına gelmez.” Gözlerini devirdi. “Bu söylediklerimin sana herhangi bir faydası olur mu, bilemiyorum tabii.”

Parmaklarımı kapının pervazına sıkıca sardım. “Neden böyle dedin?”

Ağzının kenarı kalktı. “Yüzündeki ifadeyi gördüm. Yazıyor musun diye sorduğumdaki ifade.”

Merdivenlerden inerken nefes almakta zorlanıyordum, sanki göğsüm yarılmış ve kalbim çırılçıplak soyulmuş gibiydi.

Ona karşı gerçekten bu kadar şeffaf mıydım ki hakkımda böyle şeyler tahmin edebiliyordu? Ailemin ve arkadaşlarımdan anlamadığı şeyleri nasıl o görebilmişti? Bu çok korkunç bir şeydi.

Ama aynı zamanda damarlarımda dolaşan bir uyuşturucu gibiydi çünkü beni görmüştü. Görmüş ve beni tanımıştı. Gerçekte kim olduğumu görmüştü.

Odama girdim ve sırtımı kapıya dayadım. İçimde daha tanıdık bir duygu yükseliyordu: istemek. Hayatımın her dakikasında böyle hissetmeliydim. Diğer yazarlarla beyin fırtınası yapabilmeli ve dertleşebilmeliydim, duyguları ve kelimeleri inceleyebilmeli ve hikâyenin kalbine inebilmeliydim. Tıpkı bunun gibi bir yazarlık inzivasına davet edilmeliydim.

Ama ben her zaman evdeki yardımcı olacaktım, muhteşem bir evin karanlık zeminine çekilecektim, üst kattakilere ait her şey benim olmalıyken gerçek sanatçıların mutlu, beslenmiş ve rahat olmalarını sağlayacaktım.

Daha keskin nefesler almaya başladım. Bunu benden sen çaldın. Yazma yeteneğimi tamamen elimden almış, sanki beni keşip açmış ve göğüskafesimin altındaki yaratıcı kıvılcımı çıkarıp

beni soğuk ve karanlıkta bırakmıştın. Sayfaya dökebileceğim her kelimeyi çalmıştın, canımı en çok yakan şey de buydu.

Kimse bunu anlamıyor gibiydi. Hayatımdaki hiç kimse yazdığımı bilmiyordu, ta ki herkes senin yazdığını –ya da yazıyor-muş gibi yaptığını– öğrenene kadar. Yaptığın şeyi söylediğimde o zamanki erkek arkadaşım bile bana inanmadı. Aklımı kaçırdığımı düşünen ailem ve arkadaşlarımla baş başa kalmıştım.

Ve yıllar geçtikçe hiç kimsem kalmadı.

Ama Alastor vardı.

Kapıyı iterek açtım, banyoya geçtim ve sıcak suyu açtım, Alastor'un ilk e-postası zihnimde dolaşıyordu.

Kim olduğunu biliyorum, demişti. *Olanları biliyorum ve çok üzgünüm.*

Yıllarca yalancı, hayalperest ve kıskanç olduğum söylendikten sonra biri gerçekten hikâyeme, *bana* inanmıştı.

Sekiz ay önce Alastor beni bulduğunda, Sedona'daki o yarım yamalak stüdyo dairede borç batağında yaşıyor ve yandaki barın taşan çöplüğüne bakıyordum.

J. R. Alastor adımı biliyordu. Şaibeli kimliğiyle son yirmi dokuz yıldır haber spekülasyonlarının odağında olan ödüllü ve çoksatan bir yazar, bir hiç olan beni aramıştı. Yasaların ulaşamadığı bazı suçlar için adaletin sağlanmasında rol alıp alamayacağını sormuştu. Söylentilere göre bir polis ya da avukattı, prosedür ve yargılama konusunda içeriden bilgi edinme becerisine sahipti; hakkında söylenen diğer şeyler ise yaralanmalar hakkında bu kadar doğru bir şekilde yazabildiği için bir doktor ya da bir katil olabileceğine dair iddialardı.

O ise hepsini reddetmişti.

Daha önce internetteki insanlara güvendiğim için başım yanmıştı, bu yüzden hemen evet dememiş ama sonunda adım attığımda her şeyi kabul etmiştim. Benim hakkımda ve senin hakkında bildiği şeyler olmasaydı, bunun dolandırıcıların işi olduğunu düşünebilirdim.

Alastor benim küçük maceramı finanse eden, konuk listesini sağlayan ve işleri uzaktan denetleyen isimsiz bir hayırseverdi. Ben ise her şeyin plana uygun gitmesini sağlamaktan sorumlu olan paravan kadındım.

Kâbus gibi oyunları tasarlamak için zamanımın en büyük hikâye anlatıcılarından biriyle beyin fırtınası yapmak benim fikrimdi.

Acımı bir kalkan gibi örten öfkenin ardında yatanları görmesine izin vermek istememiştim ama gecenin geç saatlerinde gözyaşı dolu bir sohbetin ardından yelkenleri indirmiştim. Yıllar sonra ilk kez biri beni dinlemiş ve anlamıştı.

Üçüncü katta, Müze Odası'nın yanındaki kırmızı panelli kontrol odasında, yeni yıkanmış saçlarım omuzlarımı sıyrırken, duvarımdaki monitörler bir düzineden fazla kamera açısıyla aydınlanıyordu. Gülümsememi saklamadan ofis koltuğuma geri yaslandım, deri yumuşak bir tıslama sesi çıkardı. Konferanslar, inzivalar, düğünler organize etmişim ama bu, daha önce yaptığım her şeyden çok daha önemliydi. Son birkaç haftadır stres, boyun kaslarımın derinliklerine yerleşmişti, öyle ki rüyalarım da bile kontrol listelerimi sayıklıyordum ama evin her odasının canlı görüntülerini gösteren altı ekranı görmek tüm ağrılarımı dindirmişti.

Saatim titredi: Alastor'dan bir mesaj. *Güç zehirlenmesi yaşadın mı?*

Sırıtarak saatime doğru cevabımı sesli söyledim. "Geri döndürülemez şekilde."

Klavyeme birkaç dokunuşla malikâneyi bir kâbusa dönüştürebilirdim. Böylesine bir güce sahip olmak –her yerde var olma fikri– heyecan vericiydi.

Belki de Alastor'un dediği gibi, bir hikâye yaratırken gerçekten de ilahiydik.

Kamera yayınlarına tıkladım. Geçen haftayı lüks yatakların üzerinde dengede durarak ve her odaya yerleştireceğim küçük kameralar için delikler açarak geçirmiş, açtığım deliklerin de tamamen gizli olduklarından emin olmuşum. Tavan kirişlerinden birinin içindeki avantajlı izleme noktasına yerleştirdiğim bu kamera, dalgaların karaya attığı odunlardan yapılma komodinin olduğu yeri zar zor görüyordu.

Videoyu geri sardım, çekmece kapanmadan önce silahı çekmeceye sokan eli yakınlaştırdım.

Hımm.

Sandalyemi geriye doğru ittim, hafifçe bir o yana bir bu yana döndürdüm, düşünürken parmaklarım bilgisayarın tuşlarına boş boş vuruyordu. Bir yandan, kendi güvenliğini sağlayacak zekâyâ sahip olduğun için benden sana kocaman bir aferin.

Diğer yandan, bir silah planımı ciddi şekilde bozabilirdi.

Saatime yöneldim ve mesaj uygulamamı açtım. Yan düğmeye basılı tutarak konuşmaya başladım: “Konuklardan biri silah getirmiş. Ne yapmamı istersiniz?”

Bazen cevap ânında geliyordu, sanki Alastor benden haber bekliyormuş ya da benimle birlikte kameraları izliyormuş gibi. Bazen de cevap vermesi saatler alıyordu ve ben de nerede olduğumu, ne yaptığımı merak ediyordum. Konuklar ünlü ev sahipleri hakkında minicik de olsa bir şeyler öğrenebilmek için yanıp tutuşuyordu ama ben onlardan da çaresiz bir hâldeydim.

Alastor’un cevabı çabuk geldi. Silahın kimde olduğunu sorduktan sonra bir mesaj daha göndermişti. *En kısa zamanda mermilerini çıkart ama silahı bırak.*

Neyse ki söz konusu konuk çoktan merdivenlerden inmeye başlamıştı. Diğerleri kahvaltı için toplanırken hemen harekete geçmeliydim.

Daha doğrusu beşi toplanırken.

Sandalyemden yarı kalkarak klavyenin üzerine eğildim ve tüm kameraları tekrar gözden geçirdim. Konukları sayıyordum.

Rodrigo hangi cehennemdeydi?

Bir önceki gecenin görüntülerini taradım, odalarına giden konukları izledim ve Rodrigo’ya odaklandım. Yatağında dönüp duruyordu ama sonra bir anda sadece Olivia vardı, o da ona verdiğim uyku hapi sayesinde derin derin uyuyordu.

Sorun tespiti yaptım, problem tanılama sistemini çalıştırdım, hatta tüm sistemi yeniden başlattım. Hiçbir işe yaramadı. Sistemde hiçbir hata yoktu.

Ama giderek artan bir dehşetle fark ettim ki problem sadece o kamerada değildi. Sabaha karşı dört ile beş arasında tüm kameralar devre dışı bırakılmıştı.

Sandalyemi geriye ittim, ellerimi saçlarımda gezdirdim. Güç de olsa derin nefesler almaya çalıştım. Daha önce, peçetelerin lavantanın yanlış tonunda olması ya da gelin buketlerinin Arizona güneşinde solacak kadar uzun süre dışarıda bırakılması gibi nedenlerle müşterilerimden azar işitmiştim.

Her ne kadar bu işte Alastor'la birlikte olsak da benim gözetimimde bir konuk kaybolursa benden nasıl bir hesap soracağını düşünmek bile istemiyordum. Çok fazla çalışmış, çok fazla risk almıştık.

Evet, asla arınma hissini yaşayamayacaktım. Ama intikama da razı olurdum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CASSANDRA

UYKU, DAHA ÖNCE HİÇ BU KADAR ACIMASIZCA SIRTIMDAN VURmamıştı.

Göz kapaklarım aralandı; şişmiş ve kum taneleriyle dolmuş gibiydi. Gelişigüzel hareketlerle elimi komodinde bir yerde vızıldayan telefona doğru uzattım. Aniden çöken sessizlik, şakaklarımda zonklayan acıyı dindirmeye yetmedi.

“Ah,” diye inledim, elimi alnımın üzerinde gezdirdim. Bu kadar geç saate kadar oturmak da nereden çıkmıştı? Su lazımdı bana, bolca su; hemen ardından hafif tuzlu haşlanmış bir yumurta, frambuazlı reçele bulanmış bir dilim kızarmış ekmek ve kahve. Bol bol kahve.

Belki de tekrar kendimi yatağa bırakıp uykuya teslim olmalıydım. Kahvaltı sekizde servis edilecekti ama orada olmamız *gerelmiyordu*. Keşke şu susmak bilmeyen lanet alarm sesi kulaklarımda çınlamasa... Ah, bir de diğerlerine kahvaltıdan sonra bir eleştiri grubuna katılacaklarına dair söz verdirmiştim, değil mi?

Yorganın sıcak kozasından yavaşça sıyrılıp kendimi lüks banyoya attım. Gıcır gıcır lambri kaplamalar ve *nefis* kırmızı ahşaptan oluşan lüks banyo, bir rüyadan fırlamışçasına karşımda duran pençe ayaklı küvetle taçlanmıştı. Gerçi bir merdiven olmadan o küvete girmem imkânsızdı, hele bu kalçalarla. Aksatmadan fizik tedaviye gitmem hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Yorgun gözlerimi, sabah ışığının azaldığı ve bir bulut perdesinin altında gölgelendiği pencerenin üzerinde gezdirdim. Bu yükseklikten bakıldığında, ev uçuruma o kadar yakındı ki

benekli göklerin arasında süzülüyormuşuz gibi görünüyordu. Keşke kızım da burada olsaydı. Bayılırdı buraya, bu eve, her bir köşenin kitaplarla dolup taşmasına. Gerçi suyu hiç sevmezdi. Sanırım milyon yıl geçse de bir adaya ayak basmazdı.

Aşağıya baktığımda, evi denize dik bir dalıştan ayıran tek şeyin ince bir çimenlik çıkıntı olduğunu görebiliyordum.

Siyahlar içinde küçük bir figür, uçurumun üzerinde sallanıyordu.

Violet'in yakut rengi saçları gümüşü ışıktaki parlıyor, ufka bakarken fırtınanın etkisiyle uçuşuyordu. Tıpkı sonsuza dek sevgilisinin denizden dönmesini bekleyen kimsesiz bir dul gibiydi.

Aşağıya seslenip, rüzgâra dikkat etmesini söyleyebilirdim belki; rüzgâr öyle kuvvetliydi ki insanı uçurumdan savurup aşağıdaki kayalık denizin kıyısına çarpa çarpa indiriverirdi. İnsan bir kez anne oldu mu, her zaman anaç olurdu ama Violet'in iyi niyetimi takdir edeceğini sanmıyordum.

İsteksizce pencerenin önünden ayrıldım ve şal desenli kişisel bakım çantamı karıştırarak üç turuncu ilaç şişesi çıkardım. Birkaç hap –şişe başına altışar tane– şingirdadı. Gelmeden önce eczaneden ilaçları yenilememiştim. Bu kadarı yeterli olmalıydı.

Gözlerim aynadaki benekli yüze takıldı; çamur yeşili gözlerimin beyazlarında kıvrılan damarlara, kafatasımın üzerinde gün geçtikçe gevşeyen deri kıvrımlarına odaklandım. Ellerimi yanaklarıma bastırdım, yüzümü gerdim. Cildimi sıkılaştırdım.

Tiyatro yaptığım günlerde çok alımlı biriydim ama şimdi farklı görünmek hoşuma gidiyordu.

Yüzümde çeyrek kilo fondöten vardı ve bakır rengi buklelerim gayet şık bir şekilde geriye taranmıştı. Bu hâlimle kendimi sahte bir milyon dolar gibi hissediyordum. Baş ağrısı hariç tabii.

Kahvaltıdan önce mucizevi birkaç dakika vardı, bu yüzden yukarı, üçüncü kata doğru yol aldım. İnce kitaplığı kenara ittiğimde ortaya bir geçit çıkmasaydı hayal kırıklığı yaratacaktı.

“Günaydın çocuklar,” diye seslendim, dama tahtası zemini ve aydınlatılmış cam vitrinleriyle oldukça ilgi çekici görünen Müze Odası’na girerken. Bu mekândaki kültürel tarihin zenginliği beni bunaltmakla tehdit ediyordu ama bunun tadını daha sonra çıkaracaktım, tıpkı odanın sonuna vardığında ejderhayla yüzleşen bir şövalye gibi. Olivia duvara yayılan korkunç, karanlık bir nesneyi inceliyordu.

Kiliselerdeki gibi bir günah çıkarma kabini vardı. Sivri çatısı tavana saplanacak gibiydi, koyu siyah tonlarda eski ahşaptan yapılmaydı, o mis gibi kestane rengiyle kaplı evde kara bir leke gibiydi. Yepyeni bir lüksün içinde, bakımsız kalmış kadim bir şeydi bu.

Ashton Carter, şeytani görünümlü antika bir telefonu incelediği yerden doğrulurken “Günaydın, Bayan Hutchinson,” dedi. “Rodrigo’yu arıyoruz, onu gördünüz mü?”

“Ne yazık ki hayır,” diye cevap verdim. “Ve lütfen, bana Cassie ya da Cassandra deyin. Annen olabilecek yaşta olduğumu biliyorum ama bu beni çok *yaşlı* hissettiriyor.” Günah çıkarma kabinine doğru başımı eğdim. “Belki de sevgilin içeride gizleniyordur.”

“Çoktan kontrol ettim,” dedi Olivia, sesi yumuşaktı. Her zamanki gibi asil görünüyordu; beyaza çalan dalgalı sarı saçları, jilet gibi siyah kot pantolonu ve beyaz bluzu, gümüş küpeleri ve minimal zevkine uyan kolyesiyle tamamlanmıştı. “Dün bunun üstü örtülüydü. Tadilat için.”

“Şöyle güzelce tozunun alınması lazım, hepsi bu,” diye belirttim. Günah çıkarma kabininin iki yanındaki bölmelerde yer alan küçük pencereler birer göz gibiydi. “Belki de yürüyüşe çıkmıştır?”

“Olabilir.” Olivia’nın dikkati başka yöne kaydı ve kapıya yöneldi; hareket ettikçe ardından rüzgâr esiyordu. “Ben alt kata tekrar bakayım.”

Sessiz sedasız çekip gitmiş, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Olivia merdivenlerden inerken Ashton bana “Alastor’la hiç tanıştın mı?” diye sordu.

Gençlik zamanlarımdan kalma farklı farklı filmlerden oluşan, itinayla dizilmiş küçük video kaset koleksiyonunu inceledim. “Bunu neden soruyorsun?”

Omuz silkti, elleri cebindeydi. “Alastor’un bizi neden davet ettiğini anlamaya çalışıyordum. Yani neden özellikle bizi.”

Ona utangaç bir gülümsemeyle baktım. “*Benim* davetiyemde Alastor çok yönlü kalemimden bahsetmişti. Kendisinden önce çok az kişinin yaptığı şeyi, kendi deyimiyle ‘her karaktere muhteşem bir kişilik kattığını’ belirtmişti.”

Ashton yavaşça başını salladı. “Sanırım senin burada olman en mantıklısı –tartışmasız aramızdaki en başarılı kişi sensin– ama aslında Alastor’la yolunuzun daha önce kesişip kesişmediğini merak ediyordum. İşe başladığın zamanları hatırlıyor musun? Alastor sektörde var mıydı?”

Gerçekten de bu işin peşini bırakmayacaktı, değil mi? İçimi çektim. “Alastor spot ışıklarını kendine çekmeden önce kitap yayınlıyordum ben. Kariyerim yavaştı ama yayınladığım her kitapla istikrarlı bir şekilde yükseliyordu. Alastor’un ki ani bir başarıydı, çok daha büyük, çok daha hızlı.” Gülümsemem gerildi. “Yüzünü insanlara göstermemesine rağmen gittikçe daha geniş bir beğeni topladı.”

“Yani rakipsiniz.”

“Bu, o kadar sıradan bir şey değil canım.” En yakın cam vitrinin içindekileri incelemek için eğildim: Daha iyi günler görmüş uzun bir beyzbol sopasının kalın ucu dikenli telle sarılmıştı. Küçük levhada LUCILLE yazıyordu. “İnsanların bizi ezeli düşmanlar olarak bilmesini *tercih ederim*.”

“İnsanların birbirine böyle hisler besleyebileceğini bilmiyordum.”

“İnsanların kariyerleri için neler yapabileceklerini bilsen şaşarsın.”

Sonunda Ashton, Rodrigo’yu bulmakla ilgili bir bahane geveledi ve ben cam vitrinlerden birine bakıp düşüncelerimin karışık sularına gömülürken gülümsemem onun ayak sesleriyle birlikte soldu.

Ashton’a söylediğim her şey doğrudu. Biri hariç her şey.

J. R. Alastor beni farklı sesleri kaleme dökemediğim için çağırmamıştı.

Hayatım boyunca insanların gizli tutmak isteyeceği şeyleri duymak ve görmek gibi bir lanetle yaşamıştım. Bu durumdan hep keyif almıştım. Hikâyelerim için epeyce malzeme çıkmıştı elbette ama hayatımın büyük bir kısmını sürekli tetikte olarak, bir başkasının da benimle ilgili bir şeyler bilip bilmediğini merak ederek geçirmiştım. *Gömdüğüm şeyi* başkası gördü mü diye hep endişeliydim.

Birçok magazin gazetesi bildiğini *sandı*. Karakola götürülürken çekilen fotoğrafım, makalenin başlığında yazılı “Karadul Yeniden Saldırıyor” ya da benzer melodramatik başlıklar hâlâ aklımdan çıkmıyordu. İkinci kocam öldüğünde sorgulandığım doğru, evet, görünüşe göre başarılı gizem romanları yazan ve *iki* kocası da vefat eden bir kadın doğası gereği şüpheliydi ama asla suçlu bulunmadım. Kocam öldüğünde ülkenin öbür ucundayken nasıl suçlanabilirdim ki?

Hakkımda çıkan dedikodular uzun bir süre boyunca beni eğlendirmekten öteye geçememişti; itiraf etmeliyim ki bu durum, kitaplarımın deli gibi satılmasını sağlamıştı. Ama bunca yıldan sonra çok yorulmuştım. Hem kendimin hem de başkalarının sayısız sırlarını, onca yalanı saklamaktan... Ama şimdi hepsi ortaya çıkıyordu, tıpası açılmış bir şişe çarpa çarpa yere düşüyordu ve uzun zamandır ilk kez kendimi özgür hissediyordum. Buna karma falan diyorlar. Gerçek dünya ile işim bitmişti; bu adadan ayrılmak bile istemiyordum.

Buradan gidememek ne büyük bir rahatlama olurdu.

Bu odada içi ışıqla aydınlanan vitrinlerin arasında bir tanesi ilgimi çekmişti. Diğerlerinden tek farkı, camın arkasında hiçbir şey olmamasıydı.

Ve boş kutunun yanında, küçük pirinç plakette âdeta göz kırıyor gibi ışıltıyordu.

KASAP BİÇAĞI

ALFRED HITCHCOCK'UN *SAPIK* ADLI FİLMİNDEN, 1960.

ONUNCU BÖLÜM

MILA

TÜM KONUKLAR KAHVALTIDAYKEN, MİSAFİR ODALARI DA DAHİL olmak üzere tüm evi aramıştım ama Rodrigo basbayağı ortadan kaybolmuştu. Kameraları tekrar kontrol ederken o gün sanki üçüncü fincan kahvemi içmişim gibi adrenalin doluydum. Rodrigo öğle yemeğine kadar dönmezse, adayı aramaya başlamak zorunda kalacaktım.

Ancak diğer konukların hiçbirinin ne kadar paniklediğimi bilmesine gerek yoktu, bu yüzden kütüphanede içecek bir şeyler istediklerinde gülümsedim ve Rodrigo'yu aramayı bir süreliğine bırakmak zorunda kaldım.

Kapıyı kalçamla iterek kapattım, gümüş tepsinin içinde şıngırdayan kupalar ve bir tabak akçaağaçlı kurabiye vardı. Yazarlar şömineye bakan deri koltuklara yerleşmişlerdi. Fletcher, odanın üç duvarını baştan başa kaplayan oymalı kitaplıklardan birini inceliyordu; son duvarıysa gümüşü körfeze bakan, tavandan tabana A çerçevesi bir pencere kaplıyordu.

Odanın öbür ucunda Ashton'ın bakışları belli belirsiz çocuksu bir gülümsemeyle benimkilerle buluştu. Yanaklarıma yayılan ateşi görmemesini umuyordum ama en azından bu sefer çok iyi görünüyordum. Lacivert ipek düğmeli bluzumu en sevdiğim siyah süet eteğimin içine sokmuştum ve omzuma değen saçlarım hafifçe kıvrılmıştı, rujumu yeni tazelemiştim.

Rolüme uymam için profesyonel görünmem gerekiyordu. Hepsi bu kadardı.

“Korku, ses tellerini kesmişti,” diye okudu Violet, koltuğunun kenarına tünemiş hâlde, elindeki kitaptan. “Kan, soluk mermerin üzerine karanlık takım yıldızı deseninde sıçradı ve pencereden vuran yıldız ışığını bir kara delik gibi boğdu.”

Topuklarını, krem ve lacivert tonlarındaki gösterişli halıya gömüldü. Halının kalın dokusu antika masanın yanındaki altın kaplama büyük saatin tik taklarını bastırıyordu.

Fletcher, bakışlarını incelemekte olduğu kitaplıktan ayırmadan “Terapiye gidip gitmediğini sorma dürtümle savaşıyorum,” dedi.

“Söylemeye çalıştığı şey, tatlım, bunun çok iyi bir şey olduğu,” dedi Cassandra. “Ve Alastor’un kendisi de yazmanın içe dönük insanlar için bir terapi olduğunu söylemişti ya da buna benzer bir şeydi. Bunu *sen* iyi bilirsin bence, Fletcher.”

“*Ben* neden bileyim ki?” diye sordu kibirli bir tavırla.

“Yayıncıma göndereceğim yeni metin bu,” dedi Violet, perçemlerini kalın bir göz kalemiyle çerçevelediği gözlerinden çekerek. “Bu bölümlerin mükemmel olması gerekiyor.”

Kum saati şeklindeki fincanları ağaç kökünden yapılma sehpanın üzerine koydum; sıcak elma şarabı sürahisinden elma, tarçın ve karanfil kokuları yükseliyordu. Baharatlı içeceği fincanlara dökerken ağzım sulandı. Sabahın erken saatlerinde masanın üzerine koyduğum kitaba henüz kimse el sürmemişti. Kitabın üzerini kapatmamaya özen göstererek fincanları etrafına dizdim. Er ya da geç biri mutlaka fark edecekti.

“Aslında bence ilk bölümü atmak daha etkili olur,” diyordu Ashton. “Bu kadar geçmişe girmeden bizi doğrudan ikinci bölümün aksiyonunun ortasına atabilirsin. Ama bence bu yavaş ilerleme ve bu kadar içten yazman senin imzan. Herkese hitap etmeyecek belki ama bu sorun değil.”

Cassandra bilgece “En iyi şeftali olsan bile birileri yine de şeftaliden huylanacaktır.”

Fletcher ona bakıp burnunu kırıstırdı. “Dur tahmin edeyim: Alexandre Dumas mı?”

Cassandra gülümsedi. “Pinterest.”

Kurabiyeleri, peçeteleri ve tabakları yerleştirmeye devam ettim. Çok yavaş hareket ediyordum ama dikkatleri bende değildi. Hayatım boyunca bunu arzulamıştım; hikâye çözümlemeleri yapmayı, karakterleri, önsözleri ve üslubu tartışmayı.

Bu, ona en çok yaklaştığım an olabilirdi.

Olivia pencereye en yakın yerde oturuyordu ve bakışları dışarıdaki yaprak mozaiginde geziniyordu. Kocasının aslında ne derece kayıp olduğunun farkında olup olmadığını merak ettim.

Fletcher elleri pantolonunun cebinde, pencereye doğru ilerlerken “Bence yazının kalitesi çok şey vaat ediyor,” dedi. “Dil üzerindeki hakimiyetin, kelimelerin ötesinde bir şey ifade ediyor.”

Ashton’ın bakışları bana kaydı, gamzesi derinleşti ve gözleri abartılı bir şekilde büyüdü; gülmemek için dudakımı ısırdım.

“Senin kalemin sayesinde bazılarının gözleri açılabilir,” diye devam etti Fletcher. “Ama diğerleri, Carter gibileri mesela, sonsuza dek işinin kalitesi karşısında kaybolacaktır. Senin yapman gereken şey, Violet, onların sesini bastırmak. Bazen hâlâ konuştuklarını duyabilirsin—”

“Biz hâlâ buradayız, Fletch.”

“—ama onlar seni yalnızca ticari kurgu denilen o sığ dünyaya sürüklemek ister.”

“Sen gerçekten berbat bir insansın,” dedi Ashton, sonra da ona fincanını uzattığımda sessizce *teşekkür ederim* dedi.

“Yazdığım hiçbir şey *Ekoloji* kadar iyi değil.” Violet’in bakışları önündeki sayfada dolandı. “Sanki bunu nasıl yapacağımı unutmuş gibiyim. Yeni ama yeterince benzer bir şey yazmak... Bu da yazımı boğuyor.”

Elma şarabı doldurulmuş, kurabiyeler ikram edilmişti; nihayet odadan çıktım, kapının eşiğinde bir an duraksadım.

Ashton dirseklerini dizlerine dayamış, Violet’e doğru eğilmişti. “*Yaraların Ekolojisi*, o yıl bana sonunda ne olacağını merak ettiren tek kitaptı,” diyordu. “Sahtekârlık sendromu normaldir. Geçenlerde başka bir yazar—Cassandra, bak seni alıntıladım, gurur duy—şöyle söylemişti: Ne hissetmek istediğini ve *okurlarının* ne hissetmesini istediğini bulmalı ve buna odaklanmalısın.”

Boğazım düğümlendi, tüm nem gözlerime hücum ederken aniden kurudu.

Bunlar benim kelimelerimdi.

Kapıyı arkamdan sessizce kapattım, sepya tonlarında aydınlatılmış koridorda, elimde tepsiyle kalakaldım. O mide bulandırıcı, baş döndürücü arzu dilimi yakıyordu. Kıskanmamalıydım, Ashton ve ben sadece bir kez konuşmuştuk. Spot ışıklarının altındakiler onlardı, ben ise sadece bir yardımcı, arka plandaki asistandım. Ama işte Ashton buradaydı, dünyadaki en sevdiğim yazarlardan biriydi ve hep olmak için can attığım ama asla olmayacağım kişi olarak bahsediyordu benden.

Senin yüzünden.

Başımı sertçe iki yana salladım ve dik tutarak ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum. Rodrigo'yu bulmam ve Alastor'un planının aksamadan yürümesini sağlamam gerekiyordu. Çünkü ancak Alastor'un oyunu bittiğinde benimki başlayabilirdi.

Kütüphane hariç, ortak kullanım alanlarının geri kalanı boştu. Büyük ihtimalle Rodrigo yürüyüşe çıkmıştı.

Ama nedense o kadar şanslı olabileceğimden şüpheliydim.

Alt kata inip Curt'ün kapısını tıklattım. Karanlık koridora boğuk elektronik sesler sızıyordu. "Curt? Konuşabilir miyiz?"

Ses kesildi ve kapı açıldı. Gri bir V yaka tişört Curt'ün kaslı vücudunu sarıyordu, altında eşofmanı vardı. Çorap giymemişti. "Mila! Gelsene!"

"Çok mu gürültü yaptık?" Taryn içerideki kanepeden seslendi. "Ona sesini kısmasını söyledim, yemin ederim."

"Bilişsel davranışçı bir rol yapma oyunu deniyoruz," dedi Curt bana. "Taryn'in Alex'le tekrar aynı odada olmak zorunda kalırsa ne yapacağını hayal ediyoruz."

Duvardaki düz ekran, Taryn'in avatarının bir zombinin kafasını patlatıp yok ettiği sahnede durdurulmuştu. Umarım Taryn'in eski sevgilisi ondan uzak durması gerektiğini biliyordur.

"Hayır, sorun yok," dedim, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Sen sormadan söyleyeyim," dedi Curt, eliyle içeri girmemi işaret ederek, "akşam yemeği çoktan hazırlandı, ben de öğle

yemeğinin ön hazırlıklarına başlayacağım,” —saatine baktı— “tam kırk sekiz dakika sonra deniz mahsullü paella’yı yapmak için bir buçuk saatim olacak, o da bunun yarısından biraz fazla sürecek. Bam.” Ellerini uzattı. “İşimde çok iyi değil miyim ya?”

“Evet,” dedim, hafifçe gülümseyerek. “İyisin.” Taryn’in evde giydiği kıyafetlerine iki kez baktım ve içimi çekmek zorunda kaldım. Evde ona ihtiyacım olduğunda hazırda bekliyor olması gerekiyordu ama pembe eşofman altı ve omzu açık üstü aksini söylüyordu. Çocukken benim evimde buna asla müsamaha gösterilmezdi; annem aşağıdaki *panadería**’ya her inişinde mutlaka süslenir, makyajını yapardı.

Ama Taryn Meksikalı inatçı bir aile tarafından yetiştirilmemişti ve bu hafta onun on yıllık bir takıntısının doruk noktası değildi.

“Biraz daha hazırda bekliyor olmanıza ihtiyacım var,” diye söze girdim. “Biraz yardıma ihtiyacım olabilir.”

Taryn’in duruşu dikleşti; karamel bukleleri çıplak omzuna dökülüyordu. “Evet, evet, elbette. Her şey yolunda mı?”

“Önemli bir şey olmayabilir ama bugün bir konuğumuz ortalıklarda görünmüyor. Kayıp olup olmadığını bilmiyoruz.” Bunun ünlüler için düzenlenmiş bir inziva olduğunu biliyorlardı ama yazarların isimlerini bilmiyorlardı ve ben de öyle kalmasını istiyordum. Kitabın üzerindeki fotoğraflarına dikkat etmedikleri sürece çoğu okur zaten bir yazarı tanımayacaktır. “Sadece adayı keşfetmeye çıkmış bile olabilir. Ama yine de gözünüzü dört açar mısınız?”

“Gidip bakmamı ister misin?” diye sordu Curt, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşmuştu. “Taryn’e yemekle ilgili talimatları verebilir ve golf arabasını alabilirim—”

“Henüz değil. Ama belki sonra. Ama bu süreçte dikkatiniz evde olsun, adam ortaya çıkar çıkmaz bana haber verin. Siyah saçlı, açık renk gözlü biri.”

Kapı arkamdan kapandığında bir elimi saçlarımdan arasında gezdirdim. Kıyamet savaşlarının gürültüsü yeniden başlamıştı. Taryn’in boğuk sesle ÖL ÖL ÖL diye bağıışı içimi burktu.

* (İsp.) Fırın

Alastor bana onların isimlerini, özgeçmişlerini ve maaşlarını ödeyebilmem için gereken banka hesabını vermişti.

Taryn Cooper, üniversiteye başlamadan önce birkaç yıl bir yolcu gemisinde çalışmış, ardından bir motel zincirinde yarı zamanlı olarak kat hizmetleri personelinin yönetmeye başlamıştı; yolcu gemisinde olmanın bir petri kabında yaşamak gibi olduğunu, iki haftada bir midesini bozduğunu söylemişti.

Curtis Shelton, Seattle'daki en iyi aşçılık okulunu bitirmiş, yirmi üç yaşına gelmeden San Francisco şehir merkezindeki bir sushi restoranında şef yardımcısı olarak çalışmıştı. Geçen yıl YouTube'da tam zamanlı bir yemek kanalı açmak için işten ayrılmıştı ve görünüşe göre bu kanal tutmuştu. Onu telefonla arayıp Alastor'un işini kabul etmesi için ikna etmek zorunda kalmış ve bu inzivayı daha sonra tanıtım için kullanabileceğini söylemiştim; tabii ki isim ve fotoğraf vermeden.

Curt onlara yağdırdığım paradan memnun görünüyordu ama Taryn... Taryn meraklanmıştı. Sorgulamıştı.

Ama Alastor mahremiyetini delice bir tutkuyla koruyordu.

İşlerini düzgün yapıp ortalığı karıştırmadıkları sürece her şey yolunda gidecekti. Bundan emin olacaktım. Onlar benim çalışanlarımdı, benim sorumluluğumdaydılar, bu oyunun bir parçası değillerdi.

Yine de...

Alastor'un neden ülkenin öbür ucundan özellikle bir aşçı ve hizmetçi istediğini merak etmeden duramıyordum. Ve Alastor'un inziva hakkında benden sakladığı bir şey olup olmadığını...

Yaptığımız her şey –kâğıt üzerinde– hem yasal hem de izi sürülemez bir şeydi. Gizlilik sözleşmesi ve “temalı yazar inzivası” başlığı bize yapmamız gerekenler için bolca esneklik sağlıyordu.

Ama senin dışında biri fiziksel olarak zarar görürse, anakaradakiler bir soruşturma açabilirdi. Alastor'u bulabilirlerdi. Beni bulabilirlerdi.

İşte o zaman her şey gün yüzüne çıkabilirdi.

Sonunda saatime sesli komut verip bir mesaj yazdırdım: “Rodrigo Sandoval kayıp.” Ofisime doğru henüz yönelmiştim ki gelen mesajla bileğim titreşti.

Biliyorum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

CASSANDRA

“BAKIN SON KEZ SÖYLÜYORUM,” DEDİ FLETCHER YÜKSEK SESLE, “Bu, bir *tek hörgüçlü*, deve değil. Tek hörgüçlünün bir, deve-lerin iki hörgücü vardır. Eğer toplama ve çıkarma işlemlerinin temel prensiplerini anlarsanız, bu o kadar da zor bir şey değil.”

“Ama aradaki farkı bilen herhangi biri var mı ki?” dedi Ashton. Kanepeden kalkmış, elindeki sayfaları sallıyordu. “Tek hörgüçlü kullanımım, özellikle ilk bölümde, anlatının akışını sekteye uğratıyor.”

“O zaman bir Neandertal* gibi konuş, olsun bitsin.” Fletcher, haklı bir öfke ve kararlılıkla pencereden uzaklaştı. Fletcher, insanlarla zıtlaşmayı bir tür güvenlik battaniyesi gibi yanında taşıyordu sanki; onsuz kim olduğundan emin değil gibiydi.

“Kimdi ya?” diye mırıldandım. Kütüphanenin tavanındaki etkileyici avizeye bakıyordum. “Sanırım Alfred Payne’di. Şöyle söylemişti: *Kelimeler hikâyeye hizmet etmeli, hikâye kelimelere değil*. Yaratıcı eserler telif haklarının en büyük savunucularından biri, gerçi hepsine katıldığımdan pek emin değilim.”

“Bu kadar çok alıntıyı nasıl hatırlıyorsun?” Ashton bir tane daha akçaağaçlı kurabiyeye uzandı. Ne iştahlı. “Neredeyse otuz yaşındayım ama hâlâ alfabeyi şarkı söyleyerek hatırlayabiliyorum.”

“‘Zihni kelimelere boğarsan, ağız kendiliğinden taşar.’ Lisa Cooper.”

“Bu kadını hiç duymadım,” dedi Fletcher. Fincanına altın rengi elma şarabından doldurdu.

* Neandertal, bilimsel adıyla *Homo neanderthalensis*, yaklaşık 400.000–40.000 yıl önce yaşamış, insan soyuna ait soyu tükenmiş bir insan türüdür. -y.h.

“Duymuş olamazsın canım, onun okurları genellikle medeni insanlar. Biliyorsun, bugünlerde *bu tür okurlar* oldukça az.” Durakladım, bir şey anımsadım. “Ed’in –en sevdiğim eski kocamın– kitaplarımdan birini ilk okuduğu zamanı hatırlıyorum. Verdiğim en iyi kararlarımdan biriydi diyemem. Sonunda bana, ‘Tatlım,’ demişti, ‘ya ben ya da kitaplar.’ Bazen kitaplarımdan ödemesini aldığımda hâlâ onu düşünüyorum.”

Ashton’ın elma şarabı burnuna kaçtı. “Gülmüyorum, yemin ederim,” diyerek öksürdü. Olivia’nın ona uzatmaya başladığı peçeteleri kabul ederken alışılmadık bir şekilde sessizdi. “Boşandığınız için gerçekten üzgünüm.”

İçimden bir kahkaha yükseldi ve elimdeki fincanı sertçe masaya bıraktım. “O *iki* koca önceydi. Erkek seçimlerim de selpak seçimim gibi: pahalı, esnek ve tek kullanımlık olanları severim.” Göz kırptım. “Şaka yapıyorum canım, gerçi Tanrı biliyor ya, bu yüzyılın hikâyesi olurdu. Bunu bir yere yaz, sonra bir gün bana bir teşekkür kartı gönderirsin.”

Fletcher iç çekerek “Kablosuz internet bağlantısının şifresini bilen varsa çok memnun olurum,” dedi. “Dizüstü bilgisayarım bütün gün bağlanamadı ve bilgiye çok ihtiyacım var.”

“*Bütün gün* diyor,” diye homurdandı Ashton, deri koltuğa dökülen elma şarabını silmeye yönelik nafile bir savaş vermek için peçetesini kullanırken. “Sabahın dokuzu pek de bütün gün sayılmaz.”

“Dikkat et, Carter. Diğerleri senin komik olduğunu düşünmeye başlayabilir.”

“Diğer yarından haber var mı?” diye Olivia’ya seslendim.

Yüzünde yarım yamalak bir gülümseme belirdi. “Düşünmek için çıktığı yürüyüşten henüz dönmedi. Önümüzdeki hafta editörümüze bir taslak göndermemiz gerekiyor, bu yüzden korkarım bugünü sadece çalışarak geçirmek zorunda kalacağız.”

“Hep çalışıp hiç oynamamak Jack’i sıkıcı bir çocuk yapar,” diye mırıldandım. Güneş ışığı kıpkırmızı yaprakların arasından, Elm Sokağı’nda kızımın Hristiyanlığa kabul edildiği katedraldeki vitraylar gibi parlıyordu. Bu ânı yıllardır düşünmemiştim.

Olivia kaşlarını çatarak telefonuna baktı. “Bağlanamıyorum,” dedi. “Tuhaf. Dün gece bağlanmışım.”

“Neyi araştırman gerekiyordu?” Soruyu Fletcher’a yönelttim.

Mahcup görünüyordu. “Bedendeki tüm kanın akıtılmasının ne kadar süreceğini.”

İyi. En azından yıllar önceki son görüşmemizden bu yana ikiyüzlü doğasının daha çok farkına varmıştı.

“Ve bu kişi karşımıza geçmiş sığ kurgu yazmadığını iddia ediyor,” diye yorum yaptı Ashton.

“Carter, yemin ederim—”

“Bedeni nereden kesiliyor?” diye sordu Olivia.

“Ana damardan—” Fletcher gözlerini kapadı, elini ceketinin koluna hafifçe dokunduruyordu. “Kol atardamarından falan işte.”

“İki ila beş dakika.”

Hepimiz Violet’e baktık; akçaağaçlı kurabiyesini ağzına götürmek üzereyken öylece donup kalmıştı. “Ne?”

“Sen az evvel bu soruyu hiç düşünmeden mi cevapladın?” dedim gözlerimi kırpıştırarak.

“Kız kardeşim acil servis hemşiresi,” dedi o taş gibi soğuk sesiyle. “Birkaç şey biliyor.”

“Görünüşe göre sen de biliyorsun,” dedim ve masanın ortasında, görselinde kasap bıçağı olan mor bir kapak ve büyük sarı harflerle: *Her Sahte Ölüm* yazan kitaba uzandım. Olivia ve Rodrigo’nun son kitabı. “Kendi kitaplarımızdan birer parça bir şeyler okumaya ne dersiniz? İlk bölümlerimizde nelerin işe yaradığı hakkında yorum yaparız.”

Kitabın sayfalarının arasına bir kalem yerleştirilmişti. O sayfaları açtım ve “Aman *Tanrım*,” diye soluklandım. Kırmızı kalemle bazı sözcüklerin üzeri çizilmiş, kenar boşluklarına ve satır aralarına notlar karalanmıştı. “Görünüşe göre aramızda bir barbar var. *Her yere* not yazılmış.”

Olivia bakmak için öne doğru eğildi, kaşları yukarı kalktı. “Bu çok... uygunsuz bir durum.”

“Gerçekten iğrenç,” dedi Fletcher, Olivia’nın omzunun üzerinden kitabı inceledikten sonra bakışlarını Ashton’a dikti. “Kim böyle notlar alır, merak ediyorum.”

“Bir saniye,” diye tersledi Ashton. “Bana bakma. Bu kitap biz gelmeden önce de buradaydı.”

“Olivia.” Gözlerimi sayfadan ayırdım ve kitabı ona uzattım. “Şuna bir baksan iyi olur.”

Her Sahte Ölümiün'den bir alıntı

Yazan Val Lamont *J. R. Alastor*

Sekizinci Bölüm

Saat sabaha karşı 3.47'yi gösteriyordu ve Peter *Rodrigo* yatağının üzerindeki palmiye şeklindeki ahşap yelpazenin oymalı yapmaçlarına bakıyordu.

~~Daha önce arabasının sileceğinin altında bulduğu şantaj notunu yakmıştı ama gerçekleri yakıp yok edememişti. Ev sahibinin akşam yemeğindeki mesajı, kulaklarından zihnine dolmuş ve kafatasında bir yuva yapmıştı.~~ Dışarıda bir yerlerde, birilerinin elinde ne yaptığına dair kanıt vardı ve bunu kullanmaya hazırdılar. ~~Eğer davasının tamğını ortadan kaldırmazsa: Eğer itiraf etmezse.~~

Bir içki ona iyi gelebilirdi.

Peter *Rodrigo* yatağından kalkıp koridordan geçerek mutfağa gitti, odadaki tek ışık paslanmaz çelik buzdolabının su filtresinden geliyordu. Açık pencereden içeri Miami esintisi süzülüyordu ve dalgaların sesi sahile vuran nefes gibiydi.

Bir shot bardağı indirdi ve dondurucuyu açtı, ardından buzlukta saklanan berrak sıvı şişesini çıkardı.

Peter *Rodrigo* arkasını döndüğünde bir bıçağın sivri ucuyla karşı karşıya geldi.

Sessizliği bozan bir gıcırtı sesi onu bir şok dalgası gibi sarstı.

Aşağıya baktı.

Gümüş parlıyor, göğüskafesine doğru kayıyordu. Bıçağın sapını tutan el deri bir eldivenle kaplıydı.

Bir nefes, bir çılgılık, boğazında yumru olmuştu âdeta. Adrenalin damarlarında dolaşıyordu. Dizleri ıslak süngerler gibi

zayıfladı. Yumuşak bir emme sesi duyuldu; karpuz keserken çıkan sese benziyordu. Çok yakında, fazlasıyla yakında. İçinde.

Acı. Çok keskin.

Diğer her şeyi yok eden bir acı. Ezici. Görüşünü karartıyor. Kafatasının tabanını elektriklendiriyor.

Soğuk. Çok soğuk.

Deri parmaklar bıçağı daha sıkı kavırıyor şimdi, gıcırıyor. Daha derine itiyor.

Ve sonra tamamen karanlığa gömülüyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MILA

BU AKŞAMKİ OYUN İÇİN HAZIRLADIĞIM ANTİKA KUTULARI MASAMA yerleştirdim. Bir kulaklık kulağımda, kütüphanedeki konukların onlar için okunaksız hâle getirdiğim kitabı okumalarını bekledim. Sanki bir suç podcast'i ya da sesli kitap dinliyorum gibiydim. Tek farkı, bunun canlı yayınlanıyor olması ve benim tarafımdan tasarlanmış olmasıydı.

Kitaplarda karakterlerin içlerindeki şeytanlarla yüzleşmek zorunda kaldıkları ürkütücü, çarpık oyunları her zaman sevmişimdir ve bu haftaki etkinlikler de benim bu tip klişelere yaptığım bir gönderme aslında. Yazarların kitaplarına rahatsız edici derecede anlamlı mesajlar karalamış ve konukların bulması için evin dört bir yanına yerleştirmiştim. Ruhumu benden çaldığından beri yazmıyor olabilirdim ama bu, yani okumayı sevdiğim bir şeyden ürettiğim gerçek bir oyun hazırlamak, yazmaya en yakın şeydi.

Alastor'a inanacak olursak, yazmaktan daha iyi bile olabilirdi. Onun okumaya, hikâye anlatmaya ve oyuna dair sevgisi içimde bir şeyleri yeniden hayata döndürmüştü. İki ay içinde yirmi dokuz yıllık kitap listesinin tamamını karıştırmak, yıllardır hissetmediğim bir okuma açlığını ateşlemişti.

Anlaşılan Alastor da neredeyse benim kadar çok ve hızlı okuyabiliyordu ve böylece iki kişilik küçük kitap kulübümüz başlamıştı.

Ve sonra da oyunlarımız doğdu.

Alastor'a yalan söylemek, buraya onun inzivasını kendi kişisel intikam planım için sabote etmeye geldiğimi ondan saklamak

içimi kemiriyordu. Ama ortak planımız fazlasıyla şantajla bulanmıştı, beni ihbar etmesi mümkün değildi. Hatta sonunda anlayıp anlamayacağından da emin değildim. Neler olduğunu anlayabilecek biri varsa, o da Alastor'dı.

Benden çaldıklarını geri almak için artık çok geçti. Ama bu adadan sağ çıkmaman için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Olivia," diyordu Cassandra, sesinde karanlık bir ton vardı. "Şuna bir baksan iyi olur."

Nihayet.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle, Alastor'un bana bıraktığı karton kutudan poşetlenmiş objeleri birbiri ardına çıkardım; eşyalara ve üzerlerinde konukların isimlerinin yazılı olduğu yapışkan notlara dikkatle baktım. Kendi kutuma ve seninkine girecek olanlar dışındaki nesneler oldukça ilgi çekici ve şaşırtıcıydı.

Her biriniz için bir kutu vardı. İçinde de Alastor'un bana söylediğine göre size günahlarınızı hatırlatacak küçük birer obje.

Birinin yaptığınız şeyleri bildiğini fark etmenizi sağlayacak ve sizi dehşete düşürecekti.

"Bizimle de paylaşmak ister misiniz?" Fletcher'dı bu.

"Bu bizim kitabımızdan bir bölüm," dedi Olivia sessizce. "Bir cinayet sahnesi. Avukatın adı Rodrigo'nunkiyle değiştirilmiş."

Gözlerimi kırptım, elimin yarısı ilk kilitli poşetin içindeydi. Sandoval'ın kitabında düzeltmeler yapmıştım ama bu cinayet sahnesi değildi yoksa öyle miydi?

"Ne demek değiştirildi?" Kulaklığımdan Ashton'ın sesi yankılandı.

"Değiştirilmek' kelimesini de sen tanımlarsın artık." Konuşan tabii ki Fletcher'dı.

"Bakabilir miyim?" Cansız bir ses yankılandı: Violet.

Ofis sandalyemde doğruldum, omurgamdan aşağı huzursuzluk yayıldı. Boş ofisimde "Nasıl ya?" diye mırıldandım.

Fletcher iç çekerek "Cesurca, hakkını vermeliyim," diyordu.

"Sen neye gülüyorsun?" diye sordu Cassandra birine. Saati-min ekranını kaydırıp kameraların görüntüsüne bağlandım ve kütüphaneyi seçtim, dudaklarımı büzerek seçilemeyecek kadar pikselli olan küçük görüntüyü çözmeye çalıştım. Neler olup

bittiğini anlamak için daha sonra büyük monitörlerden izlemem gerekecekti.

“Bu bizi pek de şaşırtmamalı.” Violet. “Gizemli akşam yemekleri falan.”

Üzerinde değişiklikler yapacağım iyi bir sahne bulmak zor olmamıştı. Ne de olsa hemen hemen tüm kitapları suçluluk hissi ve yalanlar üzerineydi.

Ama ben avukatın şantajı bulduğu araba sahnesini seçmiştim. Avukatın adını Rodrigo’nunkiyle değiştirmiştım çünkü ilk oyun onu hedef alıyordu. Bunu okuması, karakterinin –artık Rodrigo olarak yeniden adlandırdığım karakterinin– şantaja uğradığını, tehdit edildiğini okuması gerekiyordu.

Öldürüldüğünü değil.

“Şakadan anlarım ama...” dedi Ashton. “Bu rahatsız edici. Özellikle de Rodrigo burada değilken buna gülüp geçmek zor.”

Sesinin derin ve tok tınısı gözlerimi kapatmama neden oldu. Ondan ve diğer hepsinden uzak durmam gerekiyordu.

“Olivia? İyi misin canım?” Kulağımdaki kulaklıktan Cassandra’nın sesi yankılandı. Endişesi sesine yansımıştı.

Kısa bir duraksama oldu. “Alastor’un gözlerinin içine bakabilseydim sanırım bu şakayı kafama pek takmazdım ama... Ro yürüyüşe çıktı, bana kendisi söyledi.”

“Ne zaman gitti?”

“Bu sabah, ben uyanmadan önce. Bir not bırakmış.”

“Bir not,” diye tekrarladı Fletcher, ikna olmamıştı.

Dişlerimin arasından bir tıslama sesi çıkardım ve mesajlarımı açtım. Alastor’a hızlı bir mesaj gönderdim: *Sandoval’ın kitabındaki değişiklikleri sen mi yaptın?*

Tedirginliğimi üzerimden atarak, üzerinde adımın yazılı olduğu kilitli poşeti açtım ve kırılğan yılan derisi kabuklarını nazikçe çıkardım. Bu oyunda benim de bir kutum olması benim fikrimdi; böylece yazarlar, benim de onlar gibi bir hedef olduğumu düşünecekti. Kâğıt gibi kıvrımlar, yılan derisi gibi yontulmuş deri bilekliği olan saatimden esinlenilmişti.

Onları dikkatlice sararak bir kutuya yerleştirdim.

Cassandra “Üst kattaki Alfred Hitchcock’un *Sapık* filminden kalan bıçaktan bahsetmek için kötü bir zaman mı?” diyordu. “Ben... şey—”

“Ne?” dedi Ashton.

“Bıçaktan. Şey filminden—”

“Duydum, ben sadece... Vay canına. Böylesi bir şeye sahip olunabileceğini bile bilmezdim.”

“Evet, ama şey, bıçak kayıp.”

Cassandra’nın sözleri karşısında donup kaldım. Müze Odası’ndan bir şey mi çalınmıştı? Vitrinlerdeki kilitlerin anahtarı bende bile yoktu. Eğer biri benim gözetimimde içeri girmişse...

Bu düşünce zihnimde şekillenirken damarlarımdaki kan âdetâta buz oldu.

Bir kasap bıçağı kayıptı. Rodrigo ve Olivia’nın kitabındaki avukat da öyle bir bıçakla öldürülmemiş miydi?

Neler oluyordu?

“Ne yapıyorsun?” diye sordu kapı aralığından bir ses.

Elimde arabamdan daha pahalı bir dolmakalemle ayağa fırladım.

Masamın üzerine yığılmış küçük eski kutulara baktın. Tabii ki gelen sendin.

Elimde tuttuğum oniks saplı mektup açacağına ışık yansıdı. Belki de Rodrigo’nun kayboluşunu fırsat bilip boğazını şimdi, şuracıkta kesmeli, aranızda bir katil daha varmış gibi göstermeliydim.

Ama seni şimdi öldüremezdim, bunun da nedeni Rodrigo’nun kayıp olmasıydı.

“Bu akşamki oyun için bir şeyler hazırlıyorum,” diye cevap verdim, gülümsemeye çalışarak.

“Rodrigo hâlâ ortalarda yok.”

“Ev sahibimizi bilgilendirdim, o da endişelenmememizi söyledi. Bunların hepsi inzivanın bir parçasıymış.” Bu kadarı doğrudu; Alastor’un ona attığım milyonlarca mesajımdan yanıt verme zahmetine girdiği tek şey buydu. “Endişenizi anlıyorum ama hepiniz inzivanın temalı olduğunu biliyordunuz, değil mi?”

Çeneni eğip gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan “Birimizin ortadan kaybolacağını bilmiyorduk,” dedin.

“İnan bana, ben de bilmiyordum,” dedim, gerçeği –ve kızgınlığımı– ses tonumun arkasına saklayarak. “Bir konuğun kaybolması bir etkinlik koordinatörünün kâbusu olabilir ama ben işverenime güvenmeyi seçiyorum, siz de bize güvenir ve sabırlı olursanız çok memnun olurum.”

Sözlerim aramızdaki havada yankılandı. Söylediklerimi bir gülümsemeyle yumuşatmaya çalıştım. Kendimi dizginlemem gerekiyordu yoksa bir şeylerden şüphelenecektin.

Ama sen başını aşağı yukarı salladın ve kapı aralığından uzaklaştın.

Boğazımda düğümlenen kızgınlıkla küçük kutulardan birini kaptım, içine dolmakalemi yerleştirdim ve kapağını kapattım. Bir sonraki kutuya uzanırken elimdekini masaya geri koydum.

Planım mükemmeldi. Dört gün içinde herkes seni intihara sürükleyen suçluluk duygusu olduğuna inanacaktı. Ve insanların sana dair tek hatırlayacağı şey bu olacaktı.

Kusursuz bir plandı.

Ama Rodrigo’yu bulamazsak, geri kalanınız korkacak ve Alastor’un oyunu sona ermeden tekneyle anakaraya dönecektiniz. Siz ayrılmadan önce seni öldürmek için zaman bulsam bile, intihar süsü verme planım Alastor’un bir haftalık oyunu başlamadan işe yaramazdı. Planımı değiştirmek ve kaza süsü vermek zorunda kalacaktım ki bu daha riskliydi.

Çenemi esneterek, içindeki bulanık sıvıda muhafaza edilen çiçeklerin olduğu minik şişelerden aldım ve yapışkan notta yazan isimle eşleşeni bulmak için kalan kutuların üzerindeki etiketleri kontrol edip içine yerleştirdim. Bu özel parçaların konuklar için ne anlama geldiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Tabii Rodrigo ortalarda görünmemesine rağmen oynamak isterlerse.

Eğer istemezlerse ve erkenden tekneye binip anakaraya gitmeye karar verirlerse...

Polis Rodrigo’yu bulmak için bir soruşturma başlatacaktı. O zaman Alastor’un ne planladığını bulabilirlerdi ve ölümün kaza

gibi görünmezdi. Seninle olan bağlantımı bulduklarında benim için her şey biterdi.

Son kutuyu diğerlerinin üzerine sertçe bıraktım ve kendimi sandalyeme attım. Her biri, kesilmiş bir elin sığabileceği kadar büyük olan küçük kutu piramidini inceledim. Rodrigo yüzünden yaşanan onca karmaşanın içinde oyunu oynayışını izlemenin tadını bile çıkaramadım.

Alastor'un bana verdiği ve kutulara konulacak eşyaların listesini kontrol ettim. Küçük adalet terazisi seti Rodrigo için tasarlanmıştı, bu yüzden Alastor'un Rodrigo'nun bu geceki oyunu diğerleriyle birlikte oynamasını istediği gün gibi açıktı.

Kameralar tekrar çalışmaya başladığında Rodrigo evde değildi, yani dışarı çıkmış olmalıydı. Ama neden? Ona verdiğim amfetaminlerin sadece onu tedirgin etmesi, paranoyasını tetiklemesi gerekiyordu. Dün geceki bilmece ve masada bıraktığım kitap, teknik olarak onu hedef alıyordu zaten. Ama ortadan kaybolması beklenmedik bir gelişmeydi.

Öyleyse Alastor neden bana her şeyin plana uygun gittiğini söylemişti?

Damarlarındaki Mürekkep:
Korku Yazmak Üzerine'den bir alıntı
YAZAN J. R. ALASTOR

YAZARLAR NEDEN YAZAR?

Bazı yazarlar doğuştan hikâye anlatıcılarıdır; hikâyeler anlatacak büyürler (genellikle uzun hikâyeler). Diğerleri içinse yazmak bir tür terapidir; pişmanlığı yeniden yazmanın, keşke bilseydim dediğiniz şeyleri başkalarıyla paylaşmanın bir yoludur. Çoktan yaşanmış bir hikâyenin sonunu değiştirmektir.

Öte yandan bir de hırsızlar var, başkalarının seslerini ve deneyimlerini çalıp kendilerininmiş gibi sahiplenirler. Yakayı ele verdiklerinde onların yerinde olmayı hiç istemem doğrusu.

Bazıları ise kitap yayınlamanın sözde prestijine kafayı takmıştır; bu tip kişilerin tek odak noktaları sayfaların arasında ne olduğu değil, kapaktaki isimlerinin ne kadar büyük olduğu olur. Bunlardan kaçının, semtlerindeki Goodwill şubesinin doksan dokuz sentlik çöp kutusunda günlerini geçirmeye mahkûm olduğunu bilerseniz, şaşırırdınız.

(Bu söylediklerim yüzünden beni hoşgörün, boşa söylemiyorum bu sözleri.)

Belki de sen, şu an bunu okumakta olan kişi, gözünü açan, sesinin elinden alındığı bir olay yaşadın; düşüncelerini kâğıda dökmenin nedeni de senin için “bir daha susmayacağım” demenin bir yoludur. Ya da belki de yazmak, bir hikâyeyi kesintiye uğramadan anlatabildiğin tek yoldur. Belki de sayfa, zihnindeki çatlaklardan fişkıran dünyayı ifade edebildiğin tek yerdir. Sonuçta içinde taşıdığın o hikâyeyi anlatamaman, kafanın patlamasının istenmesiyle aynı şey ama yine de nihayetinde hikâyenin embriyosu çatlaklardan dışarı sızar durur.

Yazmak, itiraf etmek için güzel bir araçtır, kişinin en karanlık benliğini ortaya çıkarır. Sadece onu kurcalamaya cesaret edenler

kumdan kalenin içindeki tuğlanın, yalanın içine özenle yerleştirilmiş ve gömülmüş gerçeğin farkına varabilir. İnsanlar, günahlarımızın ağırlığını taşımak için yaratılmamıştır. Ama boş bir sayfa, parmağınızı delmek ve içinizdeki karanlığın ona sızmasına izin vermek... İşte bu işe yarayabilir.

Bazen kendimizle yaşayabilmemizin tek yolunun bu olup olmadığını merak ediyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CASSANDRA

MILA, RODRIGO'YU CİDDİ CİDDİ ARAMAYA BAŞLAMADAN ÖNCE yemek yememiz için ısrarcı oldu. Tanrı'ya şükür. Düşük kan şekeri insanın en yakın dostu sayılmaz sonuçta.

Merdivenlerden antreye inerken "Rodrigo'yu bulabildin mi?" diye seslendim.

"Hayır," diye homurdandı Olivia, dışarıdan eve girerken. Şık kıyafetlerini daha da şık spor kıyafetleriyle değiştirmişti. "Kayık-haneye, saunaya, iskeleye baktım. Ashton ormanı kontrol etti. Fletcher da kimsenin onu burada görmediğini söyledi."

"Burası *temalı bir yazar inzivası*, unuttun mu? Eminim kocan Alastor'un emriyle gizlice dolaşıyordur, sence de öyle değil mi?"

Olivia başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Rodrigo beni böyle yalnız bırakmazdı."

Resmi yemek odası, çam yeşili duvarları ve enfes ahşap dokusuyla tam anlamıyla büyüleyici bir havaya sahipti; uzun pencereleler, masa boyunca sıralanmış mumları yansıtan karanlık aynalar gibiydi. Tavandaki avize kat kat aşağı sarkıyor, ince tasarımlı çatal bıçak takımı gibi o da altın ışıltılar saçıyordu. Siyah masa örtüsünün üzerine viski rengine akçaağaç yaprakları serpiştirilmişti ve peçetelerin etrafına geçirilmiş halkalar bile küçük meşe yapraklarından yapılmıydı.

Altın çerçeveli tabakların her birinin yanına küçük birer ahşap kutu yerleştirilmişti.

Gerçekten etkileyiciydi: bu ev, kayıp bir konuk... Tıpkı bir gerilim romanının içinde yaşamak gibiydi. Her şey haziran

ayında yayınladığım kitabımdan çıkmış gibiydi; ahlâka tamamen aykırı bir düğün partisi etrafında dönen bir sahil gerilimi. Ama ne zavallı Rodrigo bir nedimeydi ne de burası gösterişli bir bekârlığa veda partisiydi.

Bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdim ama bu çok daha eğlenceliydi.

“Kitaplara baksana,” dedi Violet, çenesi duvara dayalı, oldukça gösterişli bir konsola ve üzerinde gelişigüzel sıralanmış, benim de sık sık bir antikacıdan kurtardığım yıpranmış hazinelere benzeyen çeşit çeşit bez ciltli kitaplara yaklaştı.

Bir Lobotominin Anatomisi

Antik Uygarlıklarda Ötenazi

İntikamcı Doğa: Zehirli Bitkiler Üzerine Bir El Kitabı

Japon Usulü Kafa Kesme Sanatı

“Ne kadar hoş,” dedim, bir sandalyeye çökerek. “Ben de yemek odamı zehir ve cinayetle ilgili kitaplarla doldururum. Konukların kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlıyor, sence de öyle değil mi?”

“Günde bir kafa kesme, aileyi uzak tutar,” dedi Violet bilgece.

Fletcher yemek odasına doğru ilerlerken “Ne kadar canı bir eğilimin var,” dedi. Hemen arkasında Ashton vardı.

“Yeri ve zamanı mı, Fletch?” diye tersledi onu Ashton, Olivia’nın buruşmuş ellerini fark ederek. “Ama sanırım Alastor bize katılmayacak. Yine.”

“Mila, Alastor’un bir sonraki oyununun bize cevaplar verebileceğini söylememiş miydi?” dedi Olivia. Masanın etrafında dönerek yerleştirilen şeyleri inceledi; adımları kısa ve netti. Görev başındaki bir kadın gibiydi âdeta. “Ro’nun isim kartı burada ama hâlâ ondan bir iz yok.”

Violet “Ev sahibimiz onu kitabınızdaki gibi gerçekten öldürdüyse, ondan bir iz olmaması normal olurdu herhâlde,” diye yorum yaptı.

Bir anda odayı buz kesti.

“Aa, Violet—” diye söze başladı Ashton.

“Bu,” diye araya girdi Fletcher, masanın öbür ucundan açık bir kutuya bakarak. “*Bu da ne* böyle?”

“Bakayım,” dedi Ashton ona doğru adım atarak.

“O benimki, seni ödle.” Kutuyu Fletcher’dan aldım. “Bak, işte, tabağın yanında benim adım yazıyor.”

“Bunu pek isteyeceğini sanmam,” dedi Fletcher, yüzünü ekşiterek. “Bu ölü bir örümcek.”

“O zaman, o benim ölü örümceğim olacak, senin değil.” Ellerimden biraz daha büyük olan küçük antika kutunun içine baktım.

Kutunun içinde gerçekten de bacakları kendi içine doğru kıvrılmış, büyük, siyah bir örümcek vardı.

O iğrenç, mide bulandırıcı his yeniden mideme çöktü; tıpkı diyetten gizlice bir şeyler atıştırdığınız ya da ilk kez raftaki güneş gözlüğünü alıp çaktırmadan çantanıza attığınız ama herkesin bunu bildiğine emin olduğunuz an vardır ya, işte tam olarak öyleydi.

Fletcher masadakileri kurcalayarak “Akşam yemeği için pek de hayal ettiğim gibi değil,” dedi.

“Bir bakayım,” dedi Violet, omzumun üzerinden bakmak için parmak uçlarında yükselerek.

“Senin kitabında örümcek ısırtığıyla ölen biri yok muydu?” diye sordu Ashton ona.

“Eee,” dedi Fletcher, bir tabağın yanındaki not kâğıdına gözlerini kısarak bakarken, elinde başka bir kutu açıktı. “Örümcek ısırtığıyla ölsün ya da ölmesin, Violet, canım, bu senin.” İçindekileri loş mum ışığına tuttu.

İçinde küçük, yumurta kabuğu mavisi bir kuş –belki de bir sinekkuşu– yan yatmıştı. Görünen tek gözü, parlak renkli tüyleri ve uzun, narin gagasıyla tezat oluşturan siyah bir yağ damlası gibiydi.

“Çok şirin,” dedi Violet, sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. “Ölü sincaplardan oluşan rafıma çok yakışacak.”

“Tekrar söylüyorum, bir terapist önerebilirim.” Fletcher kutuyu masanın ortasına koydu, kapağı açıktı. Mum ışığı kuşun parlak tüylerinde titreşiyordu.

“Bunun içinde ne var?” diye sordum, Violet’in küçük ellerinde tuttuğu kutuyu işaret ederek.

Şık bir tüpün kapağını açtığında ortaya keskin, uğursuz bir dolmakalemin ucu çıktı. “Bununla birini bıçaklayabilirsin.”

Birkaç dakika öncesine kadar loş mum ışığı herkesi sıcak bir ışıltıya bürümüştü ama şimdi Fletcher üç ton daha solgun görünüyordu.

Ashton bir elini kaldırarak “Kimse kımıldamasın,” diye emretti. “Kutuları karıştırıyoruz ve içimden bir ses bunu yapmamamız gerektiğini söylüyor. Cassandra, sende ölü örümcek vardı. Violet, doldurulmuş kuş. Fletch, seninki ortalarda yok, o zaman dolmakalem senin olmalı. Olivia—”

Olivia kutusunu kaldırdı; Neil Gaiman’ın kitabının küçük bir alana tıkıştırılmış karton kapağı. *Yolun Sonundaki Okyanus*.

Ashton’ın kaşları yavaşça aşağı indi. “Şey, bu gerçekten tuhaf.” Elini uzatıp küçük kitabı çıkardı. “Bu, beni okumaya heveslendiren kitap. Sonra da yazmaya teşvik eden.”

“Yalnız değilsin,” dedi Olivia, gözlerini kısarak. “Benim de en sevdiğim kitaplardan biriydi.”

“Müsaadenizle size bir çeşit dikenli bitkiyi muhafaza eden, oldukça uğursuz küçük bir şişe gösterebilir miyim?” dedi Fletcher sanki bir müzayededeymişiz gibi başka bir kutunun içindekileri göstererek. “Alıcı var mı?”

“Tim,” diye azarladım ona yaklaşarak. “Kiminmiş o?”

“Adım Fletcher, canım. Thomas Fletcher, yani Tom.” Şişeyi ulaşamayacağım bir yerde tuttu. “Hiçbir fikrim yok. Birinin bunun üzerinde hak iddia edip etmeyeceğini merak ediyorum.”

“Kutuları masaya bırakın,” diye emretti Olivia.

Biz de itaat ettik.

“Toparlamak gerekirse,” dedi Olivia. “Örümcek, Cassandra. Kuş, Violet. Ciltsiz kitap, ben ya da Ash. Dolmakalem, Fletcher. Şişelenmiş bitki, yine, ben ya da Ash. Ve Ro—” Yanındaki açık kutuya uzandı ve eski bir kâğıt parçası çıkardı.

Omzunun üzerinden bakarak “Bu bir harita,” diye açıkladım. “Ada, bizim ada.”

“Belki bu bizi ona götürür,” diye mırıldandı Olivia, omuzları gevşedi. “Oh, şükürler olsun. Tamam. Ben gidiyorum. Onu bulmam gerek.”

“Bekle,” dedim ve Olivia durdu. “Kimse,” diye devam ettim nazikçe, “fazladan bir servisin ve kutunun olduğunu fark etmedi mi?”

Altı tane açık kutu masanın üzerinde sıralanmıştı.

Bir tanesi hâlâ açılmamıştı ve masanın sonunda, bana en yakın yerde duruyordu.

Kutunun kapağını açtım. “Aman Tanrım, ne kadar *ilginç*.” Küçük kutunun içinde sararmış bir kâğıt kıvrımı vardı, soğan kabuğu kadar inceydi. Ama bu bir kâğıt parçası değildi.

“Yılan derisi,” diye mırıldandı Ash. “Mila’nın bileğindeki gibi mi? Onu buraya çağırırım mı?”

“Bildiğimiz kadarıyla o da bu işin içinde,” diye homurdandı Fletcher.

“İnanın hiç mi hiç umrumda—” diye başladı Olivia.

“Umurumda, diyeceksin güzelim, umurumda. Aynı Carter gibi konuşuyorsun, canım benim.”

“Yeter.” Olivia’nın sesi çınladı, sonra yutkundu ve gözlerini kapadı. “Kocamı bulmaya gidiyorum. Gelmek isteyen varsa gelsin ama ben şimdi gidiyorum.”

“Aranızda neler olup bittiğini anlayan var mı?” diye sordum gülümseyerek. “Benim kutumun ne anlama geldiğini öğrenmek isteyen?”

Bütün gözler bana döndü.

“Bu sadece bir örümcek değil, bir *karadul*. Sanırım hepiniz duymuşsunuzdur. Özellikle eşlerini öldürmeleriyle bilinirler.”

Fletcher elini başının arkasında ve ensesinde gezdirdi. Gergindi, iyi. Olmalıydı da.

“Şüphesiz hepinizin bildiği gibi,” diye devam ettim ellerimi kavuşturarak, “iki eski kocam da öldü. Magazin dünyası bana Karadul lakabını taktı çünkü insanlarda korku uyandıran şeylerde kendime bir isim yapmıştım ama onları ben öldürmedim. İlk kocamla aslında ne kadar hasta olduğunu öğrenmeden ayrılmıştık, ikinci kocam ise üzülerek söylüyorum ki yer fıstığıyla oldukça ölümcül bir karşılaşma yaşamıştı.”

“Şeytanın avukatlığını yapmak istemem ama,” dedi Fletcher, “alerjenler birini öldürmek için oldukça işe yarar bir yöntem, değil mi?”

“Gerçekten de, Tim—”

“Tom.”

“Ben de öyle dedim. Eğer öldüğünde farklı eyaletlerde olmasaydık benden şüphelenilmesini anlardım. O sırada ben bir yazarlık atölyesi için San Francisco’daydım, dört yıl öncesiydi, kocamsa New York’taydı.”

“Doğru,” diye mırıldandı Olivia kapı eşiğinden, hâlâ haritasını tutuyordu. “Biz de orada tanışmıştık. Olay olduğunda erkenden dönmek zorunda kalmış ve atölye çalışmasını yarıda bırakmıştı.”

“İşte, gördünüz mü? Birileri hakkımda çıkan magazin haberlerini okumuş ve görünüşe göre onlara inanmış.” Kenarından kıllı küçük bir bacağın sarktığı kutuya bakarak başını aşağı yukarı salladım. “Ve sanırım biri bunu bilmemi istiyor.”

“Peki, ne demek istiyorsun?” diye sordu Fletcher. “Bütün bunlar bize vaat edilen oyunun bir parçası değil mi? Çünkü bana kalırsa J.R. verdiği sözü tutuyor ve ilham perisini kışkırtıyor gibi görünüyor.”

“Sadece *soruyorum*, kutulardaki şeyler herhangi biriniz için bir şey ifade ediyor mu?”

Olivia’nın yüzü solmuştu. Violet dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, her bir kutuyu incelerken kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti.

“Güzel,” dedim. “Sessizsiniz, yani susma hakkınızı kullanmak isteyecek kadar korkmuş hâldesiniz de denebilir. Şimdi,” çenesi gerilmiş Ashton’a döndüm, “elinizdeki nesne, artık o her neyse, size, nasıl desem, olumsuz bir anıyı falan anımsatıyor mu? Mesela birinin bilmesini istemeyeceğiniz bir şeyi?”

Ashton gözlerini benden ayırmıyordu. O aslında hâlâ bir çocuktuktu. Ve şu anda titreyen parmaklarını ceplerine sokarken tam olarak bir çocuk gibi görünüyordu.

“Bunların hepsi yalnızca bir oyun,” diye araya girdi Fletcher, ellerini havada rahatlatıcı daireler çizdiğini hayal ettiğinden

emin olduğum bir şekilde gezdirerek. “Ciddi bir şey değil. J.R.’ı tanıyorum.”

Hafif bir burun çekme sesi duyuldu; şaşırtıcı biçimde Olivia’dan.

“Cassandra’ya katılıyorum,” dedi Ashton, gözlerini benden ayırmadan. “Bu artık bir oyun gibi görünmüyor. Buradan gitsek iyi olur. Hem de hemen.”

“Alastor’la konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Violet sert bir sesle.

Fletcher ona doğru elini uzatarak “Teşekkür ederim Violet,” dedi. “Carter, bu... *şeylerin* bir çeşit şantaj olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Alastor’un hakkımızda kötü bir şey bildiğinin ya da bildiğini sandığının bir kanıtı değildir herhâlde?”

“Ve bizi polise gitmekten vazgeçirmek için kullanacağını,” dedi Olivia usulca.

Rodrigo’nun kutusundaki ada haritasını inceliyordu, parmağı hepimizin gözünden kaçacak kadar küçük, kırmızı bir X işaretinin üzerindeydi.

Bir haç işaretinin hemen altındaydı.

“Yanılıyor olabilirim,” dedi Ashton zoraki bir soğukkanlılıkla, “ama bu bir mezarlığın sembolü değil mi?”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CASSANDRA

GECE, AĞAÇLARIN GÖLGESİNİ AŞARAK ORMANDA ZEMİNE DÜŞüyordu. Yanımda Ashton'la çalılıkların arasından yalpalayarak ilerledim. Önümüzde Mila'nın feneri, ağaçların üzerinde sallanıyordu, Olivia'nın telefonunun ışığı onun yanında oldukça zayıf görünüyordu.

Fletcher bunun bu geceki gizemli oyunun bir parçası olmaktan daha fazlası olduğuna ikna olmamıştı ve tüm bu telaşın içinde Violet de üst katta ortadan kaybolmuştu. Mila, *hakikaten de* adada eski sahiplerinin, çiftlik hayvanlarını gömdükleri bir yer olduğunu itiraf etmişti. Ash ve Mila'nın tüm iyi niyetleriyle evde kalmamı önermelerini izlemek çok hoştu ama diğerleri kendi gerçek hayat gizemlerinin peşinde koşarken ben köşeme çekilip oturacak değildim.

Çamurlu yaprakların üzerinde kaya kaya ilerliyorduk. Ayak bileklerim şişmişti, vahşi doğada dengem *berbattı* ve Ash sağ olsun sık sık mola vermemiz konusunda ısrar ediyordu; bu konuda kendimi suçlu hissetmeyi reddediyordum.

Son günlerinin tadını çıkarmak istediği için bu yaşlı kadıncağzı hoş görün lütfen.

Sonunda önümüzde yükselen eğrelti otları geceye karıştı ve dalgaların sesi artık daha yüksekti; kayalıklara varmış olmalıydık. Bulutlar gökyüzünde gümüşten yamalı bir bohça gibi asılı duruyordu, bulutların arasından ayın bir kenarı belli belirsiz ortaya çıkar gibi oldu. Önümüzde bir yerde uçurumun kenarındaki bir kayalığa loş bir ışık vuruyordu.

Diğerleri oraya doğru ilerlemeye başladı ama ben bir çam ağacının gövdesine tutundum, sarf ettiğim efor yüzünden göğsüm ağrıyordu. Ciğerlerimi dolduran ve kafa derimi tırmalayan nemli, tuzlu rüzgârın ve üzerimize doğru yaklaşan ağaçların siyah silüetlerinin tadını çıkardım. Onlarca yıl sonra nihayet hayatta olma hissi.

“Dikkat edin.” Olivia’nın telefonu yavaşça yükseldi ve ışığı bir kayayı aydınlattı. “Bakın.”

Fırtına, kayanın üzerine örümcekler gibi dolanan siyah sarmaşıkları sallandırdı. Ancak hafifçe yuvarlatılmış tepesi, oyulmuş kenarları ve kurumuş, kıvrılmış yaprakların altında kaybolan kare biçimli şey, tam da tahmin ettiğimiz şeydi.

Bir mezar taşı.

“Ne kadar da ürkütücü,” diye mırıldandım. “Ash, dikkatli ol—”

“Biliyorum,” dedi Ashton acımasız bir sesle. El feneri sanki bir ipe bağlıymış, bedensizmiş gibi havada süzülüyordu.

“Burada böyle bir şeyin olduğunu bilmiyordum,” dedi Mila. Silüetinin gölgesi hareket eden ışıkla birlikte yer değiştiriyordu. “Sadece hayvanlar için olması gerekiyordu, böyle bir şeyi hiç...”

Karanlık bize uzanıyor, ışığın yokluğunda uzun pençelerini geriye sürüyordu sanki. Bunların hepsi birer mezar taşıydı. Daha uzun silüetler ağaç değil, heykellerdi; biri mezarının üzerine çömelmiş, bir diğeri kanatlarını açmış, bir diğeri yüzünü kapatmış melek heykelleri. Hepsinin taştan peçeleri vardı, yüz hatları ancak belli belirsiz görünüyordu. Tek kelimeyle muhteşem bir görüntüyüdü.

“Sakın gözünüzü bile kırpmayın,” dedi Ashton.

“Sence bunlar bu hafta için mi?” diye sordum. Kurumuş yapraklardan oluşan yığınının arasından topallayarak geçtim. “Alastor’un özel olarak yerleştirdiği bir şey olabilir mi?”

Mila bir mezarın üstündeki sarmaşığı çekiştirerek kopardı. Sarmaşık elinde büküldü; bir yılan gibi uzun ve siyahtı. “Bence uzun süredir buradalar.”

“Bunu duydunuz mu?” diye sordum.

Rüzgârda dalgalanan bir bayrak gibi bir hışırtı vardı.

“Üzerlerinde isim yazıyor mu?” diye sordu Mila, Ashton’a.

“Olivia?” Silueti uçurumun kenarına yönelmişti. Okyanusla arasında artık yalnızca bir tane mezar taşı vardı. El feneri yana dönüktü ama yine de sarmaşıklarla çevrili taşı aydınlatıyordu.

Mezar taşının çıkıntılı köşesi, denize doğru kayan bir buzul gibi ufalanmıştı ama üzerindeki yazı hâlâ okunabiliyordu.

RODRIGO SANDOVAL

1980-2025

“Bu nasıl burada olabilir?” diye fısıldadı Olivia, rüzgâr sarı saçlarını öne doğru savururken. O çirkin kanat çırpma sesi git-tikçe büyüyordu, şimdi daha yakındı.

“Bu çok eski,” diye hayret etti Mila. “Şu çatlaklara, sarmaşıklara bakın. Bu nasıl olabilir—”

Kör edici bir ışık yanıp söndü. Çığlık atıp kolumu ışığın geldiği yöne doğru savurdum ve geriye doğru kaydım.

Üstümüzde bir meşe ağacı yükseliyordu.

Ve ağaçta, bir geminin pruvasındaki oyma bir figür gibi bağlanmış olan şey Rodrigo’ydu.

Teni karanlıkta ıslıl ıslıl parlıyordu. Beyaz gömleğinin yan tarafında tuğla renginde büyük bir leke vardı; sabahlığının kumaşı ve uzun bukleleri rüzgârla sağa sola savruluyordu. Bir eline koli bandıyla tutturulmuş antika bir pirinç terazisi, diğer elineyse kayışla sabitlenmiş, parlak metali kir ve pasla kaplı bir bıçak vardı.

Gözleri, bordo lekelerle kirlenmiş tül bir bandajla bağlanmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MILA

OLIVIA YANIMDA “HAYIR,” DİYE FERYAT ETTİ, ESEN RÜZGÂR SESİNİ UÇURUMDAN ÖTEYE TAŞIDI.

Diğer tarafımdan “Aman Tanrım,” diye nefes aldı Cassandra.

Derisi mum gibi olan Rodrigo’nun bedeni, ince halata asılmış ve başı yana düşmüştü. Gözlerinin olması gereken yerde, gazlı bezin üzerinde pas renginde iki yıldız biçiminde karartı vardı; kurumuş kan, keskin elmacıkkemiklerinin üzerinde göz yaşı gibi kabuk bağlamıştı.

Birisi Rodrigo’nun gözlerini oymuştu.

Ve bıçak da Cassandra’nın daha önce kaybolduğunu söylediği *Sapık* filmindeki bıçak olmalıydı.

Sahne bir belirip bir kayboluyor, gözleri acıtan bir parlaklığa bürünüyor, sonra da simsiyah kesiliyordu. Boynumun etrafına demir bir bant gerildi. Üzerime dalga dalga dehşet yayıldı; her biri, bir öncekinden daha soğuk, daha karanlıktı.

Konuklardan biri ölmüştü.

Ölmemiş, öldürülmüştü.

Ama ölmesini istediğim kişi değildi.

“Olivia.” Ashton’ın sesi uzaklardan, yavaşça, yok olur gibi geliyordu. Yanımda bir hareketlenme vardı ama gözlerimi Rodrigo’dan ayıramıyordum. “Eve geri dönebilir misin?”

Bir hıçkırık, sonra hışırtı. Ashton, daha güçlü bir sesle “Olivia. Geri dönebilir misin?” diye sordu.

“Evet.”

“911’i ara. Hemen.”

“Ama—”

“Koş.”

Arkamda ayak sesleri vardı. Sonra koşan ayak sesleri... Bizden uzaklaşıyordu.

“Kocası öldürülmüş kadını, gece gece yalnız mı gönderdin?” diye sordu Cassandra, sesi kısık bir şekilde.

Bir kalp atışı süresi geçti. Sonra Ashton küfretti. “Ben düşündüm ki... Bunu görmemesi gerektiğini düşündüm. Hadi, peşinden gidelim.”

Ayaklarım hâlâ ıslak yapraklara çakılıydı. Bakışlarımı Rodrigo’nun aralanmış ağzının kenarından akan kurumuş kandan alamıyordum.

Tırnaklarımdan omurgama kadar korku kapladı içimi.

Bu sözde bir ‘kanunsuz adalet’ oyunundan ibaret olacaktı. Eğer Alastor ve ben işimizi doğru düzgün yapabilseydik bu inziva etkinliğindeki gizemli akşam yemekleri, yazarların gizledikleri günahları öyle ya da böyle itiraf etmeleriyle sonuçlanacaktı.

Ama şimdi, uluslararası çoksatan yazar Rodrigo Sandoval öldürülmüştü.

“Onu... Onu indirmemiz gerek,” dedim boğazımda düğümlenen mide bulantısını bastırarak.

“Kesinlikle indirmemeliyiz,” dedi Ashton. “Hiçbir şeye dokunmamalıyız. Bırakalım polisler gelsin.”

Polisler. Olivia polisleri arayacaktı. Ama ben sabit hat kablo-larını penseyle kesmiş, Wi-Fi modemini ise çekiçe parçalamış-tım. Konuklar şantajı fark edip ayrılmak istediklerinde, bunun hem uygulamalı hem de psikolojik bir sabotaj gibi görünmesi gerekiyordu.

Yardım falan gelmeyecekti.

Bu farkındalık, ciğerlerimdeki nefesi kesti; etrafımızı saran siyah, parlak deniz aniden sonsuzmuş gibi göründü.

“Onu burada, hayvanlara yem olsun diye bırakamayız,” dediğimi duydum.

“Sanki bir *ceylanı*, avlanmışsın gibi onu sürükleyerek geri götürmeyi teklif etmiyorsun herhâlde?” Cassandra. “Bunu Olivia’ya açıklamakta sana bol şans.”

“Hiç var mı peki?” diye sordu Ashton. “Adada hayvan?”

Gözlerimi cesetten ayırıp ona çevirdim. “Hiçbir fikrim yok. Ama onu böyle bırakamayız.”

“Sen hiç bizim kitaplarımızı okumadın mı Mila’cığım?” diye azarladı Cassandra beni. “Suç mahallini *asla* bozmaman gerekir.”

“Bu sizin kitaplarınızdan biri değil!” İleri doğru hamle yaptım ama Ashton’ın kolu belime dolandı ve beni kendisine doğru çekti.

“Yapma.” Çenesini omzuma dayadı, ifadesi karanlıkta belirsizdi. “Onu oradan indirmek istediğini biliyorum ve inan bana, ben de aynısını yapmak istiyorum ama ona dokunmamalıyız. Bu, kanıt olabilir.”

Rodrigo’nun eşofmanın altından çıplak ayakları sarkıyordu. Rüzgârda dalgalanan sabahlığının altındaki tişörtü buruş buruş olmuş, gövdesinin yan tarafına yapışmış ve kurumuştu.

Göğsünü saran mavi ve beyaz desenli naylon ip, ağaca da dolanmıştı. Bu ipi kayıkhanede görmüştüm.

Nefesim kesik kesik geliyordu; rüzgâr, yanaklarımdaki göz yaşlarını donduruyordu.

“Bence bıçaklanmış,” diye gözlemledi Cassandra, yana doğru eğilerek. “Gömleği yırtılmış, şu dar yarığı görüyor musunuz, yanılmıyorsam sol göğüs boşluğundan. Ama boynundaki şu kırmızı ize bakar mısınız? Muhtemelen onu ağaç dalına asmak için kullanılan iptir. Kasnak tarzı kaldıraç falan. Böylesi daha kolay olmuştur.”

“Sen nereden bileceksin ki?” Ashton’m elinden kurtularak ona doğru döndüm, öfkem derimin altında çatırdıyordu. “Sen bir yazarsın. Doktor ya da dedektif değilsin. Şimdi bu ikisini birbirine karıştırma vakti değil. Bu gerçekten ciddi bir mesele. *Hijole*.” Bu ifade ağzımdan kaçtı. Uzun zamandır geride bıraktığım çocukluğumdan kopup gelmişti.

“Ben çoksatın bir cinayet hikâyecisiyim, canım benim. Araştırmamı iyi yaparım.” El fenerimin ışığında Cassandra’nın kaşları havaya kalkmış olduğunu gördüm. “Ayrıca, bu sıradan bir mantık. Kaldıraç *kullanmadan*, Ash gibi fiziksel olarak

* (İsp.) Hadi oradan!

kutsanmış birinin bile Rodrigo'yu asması son derece zor olurdu. Ama anlattığım şekilde, neredeyse herkes yapmış olabilir.”

“Bunun gizemin bir parçası olmadığını biliyorsunuz, değil mi?” Gözlerimle her birine tek tek baktım. “Birisi onu gerçekten öldürmüş.”

“Ne yazık ki yanılmıyorsun,” dedi Ashton acımasızca, ormana doğru geri geri giderken. “Gitsek iyi olur. Olivia'yı bulmalıyız.”

Cassandra “Ormanda koşturmak için çok yaşıyım,” dedi. “Siz önden gidin. Mila ve ben peşinizden geliriz.”

Ashton bir adım uzaklaştı, gözleri karanlıkta benimkilerle buluştuğunda parlıyordu, ben de başımı onaylarcasına salladım. Çamların gölgesinde gözden kayboldu, el feneri ağaç gövdelerinin üzerinde süzülüyordu.

Rüzgâr Rodrigo'nun siyah buklelerini alnından kaldırarak sabahlığının yakasını havalandırdı ve midem ağzıma geldi.

“Aslında ne kadar ilginç,” diye gözlemledi Cassandra. “İnsanlar bir cesedi bulduktan sonra onunla ne yaptıklarını hiç anlatmazlar. Her zaman bu kısım atlanır, değil mi? Hokus pokus, bir bakmışsın ceset gitmiş olur.”

“Bu senin hikâyelerinden biri değil.”

Cassandra'nın bir örümceğinki kadar siyah ve küçük gözleri parlıyordu. “Ah, canım benim. Hâlâ göremiyor musun? Bu tam olarak bizim hikâyelerimizden biri gibi.”

Bilmiyordum.

Bilmiyordum. Bilmiyordum. Bilmiyordum.

Yemin ederim bilmiyordum.

Karşımızda evin ışıkları belirene kadar zihnimden bir tane bile başka düşünce geçmedi. Merdivenleri hızla çıktık.

Ön kapı hızla açıldığında karşımızda Ashton'ı bulduk. “Ben de tam yanınıza geliyordum. Telefon çalışmıyor ve WiFi hâlâ yok,” dedi.

“Lütfen bana Carter'ın hayal gücünün ona oyun oynadığını falan söyle,” dedi Fletcher arkasından; sabahlığını üzerine geçirmiş, kollarını kavuşturmuştu.

“Keşke öyle olsa.” Cassandra iç çekerek kendini kanepeye bıraktı ve ayak bileğindeki botlarının fermuarını açmak için eğildi.

Çamur lekeleri ve yaprak parçacıkları parkenin üzerine serpilmişti. Taryn’e sonra bu dağınıklığı temizlemesini söylemem gerektiğini zihnimin bir köşesine not ettim.

Taryn ve Curt. Onlar da burada kapana kısılmıştı.

Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım.

Kameralar devre dışı bırakılmış ve Rodrigo ortadan kaybolmuştu. Konuklar bu sabah yanlış bir sahnenin yeniden yazıldığı kitabı bulduklarında anlamalıydım. Ve bu akşam yemekte yazarlar kutularını açtıklarında ve Rodrigo’nun kutusundan Olivia ve onun odasındakiyle eşleşen küçük adalet terazisi seti değil, adanın bir haritası çıktığında anlamalıydım. O haritayı daha önce hiç görmemiştim.

Lacivert halı ayaklarımın altından kayar gibi oldu, kanepenin koluna tutundum.

“Mila?”

Odaklanmaya çalışarak onlara baktım. “Olivia nerede?”

“Neredeyse delirmişti,” diye homurdandı Fletcher. “Violet onu bir duş alması için odasına gönderdi. Tekrar soruyorum: Rodrigo’ya ne oldu?”

“Bir kukla gibi mezarlıktaki bir ağaca asılmış,” dedi Cassandra, yanakları kızarmıştı. “Gözleri oyulmuş. Bıçaklanmış. Üzerinde adı yazılı bir mezar taşı da bulduk. Korkunçtu Tim ama *sen* orada değildin.”

“Gözleri bağlıydı.” Parmaklarımı kabanımın kaba yününe bastırdım. “Üzerinde kan vardı. Eline bir bıçak ve terazi tutturulmuştu.”

Fletcher şaşkın şaşkın bakıyordu. “Balık oyununda olmayan terazi gibi miydi?”

“Eski moda terazilerdendi.” Cassandra ellerini tahterevallı gibi salladı. “Ve büyük bir kasap bıçağı vardı, Müze Odası’nda kayıp olan. Ellerine bantlanmıştı.”

Fletcher başını geriye attı, gürültülü kahkahası bizi ürküttü. “Bantlanmış mı? Lanet olsun. Siz ne söylediğinizi duyuyor musunuz? Belli ki bunların hepsi J.R.’ın kurguladığı gizemin bir parçası.”

“Rodrigo öldü,” dedi Ashton deri ceketini üzerinden çekip çıkarırken. “Bu bir şaka değil.”

“Hiç özel efekt diye bir şey duymadın mı? Bugünlerde birkaç parça lateks ve ketçapla yapabildikleri şeyler düpedüz dehşet verici.”

Yan masadaki yanan tek lamba bulanıklaştı. Mücadele ediyordum, nefes almak için çabalıyordum, gümüş yılan yüzüğümü tekrar tekrar çeviriyordum. Parmaklarım titriyordu, hâlâ kabanım üzerimdeydi ama titrememi durduramıyordum. Planımız bu değildi. *Planımız bu değildi.*

Birinin öleceğini hiç düşünmemiştim. Sen hariç kimse ölmeyecekti. Ama bunu kimse bilmiyordu, Alastor bile. Ölmesi gereken tek kişi sendin ve bunun bir intihar gibi görünmesi gerekiyordu, böyle olmaması gerekiyordu, Rodrigo’nun çarpık bir adalet karikatürü gibi asılmaması gerekiyordu.

Sanki boğazıma bir çığlık oturmuş, nefesimi kesiyordu.

Derin nefes al. Derin nefes al.

Kontrol bende olmalıydı. Ne haltlar döndüğünü anlamam gerekiyordu. Sonra da bunu düzeltmem gerekiyordu.

Fletcher, Cassandra’ya yönelerek yüksek sesle “Hepsi zekice bir numaradan ibaret,” diyordu. “Rodrigo iyi, muhtemelen adada bir yerlerde saklanıyor ya da anakaradaki bir otelde keyif çatıyordur. Eğer bu kadar endişeleniyorsanız yardım isteyin, olsun bitsin.”

Yazarlar bana doğru döndü, bakışları profesyonel gardımı delip geçti ve beni iliklerime kadar ürpertti.

Düşün. Düşünmek zorundaydım.

Alastor ve ben kimseyi öldürmeyi planlamamış olsak bile, yazarlar kariyerlerini bitirmeyi planladığımızı öğrenselerdi, bana inanmazlardı. Beni lime lime ederlerdi ve dürüst olmak gerekirse haksız sayılmazlardı.

Her şeyi bilmek isterlerdi. O zaman *sen de* her şeyi bilmek isterdin.

Kanıtlar yeterince suçlayıcıydı.

Mahkeme salonundaki kurnazlığı ve acımasızlığını düşününce Rodrigo çözülmesi en zor kişi olacaktı, biliyordum.

Üstelik Alastor'un onun yemeğine amfetamin katarak sağduyusunu yok etme ve şüphesini paranoyaya dönüştürme planını kabul etmiştim. Hatta karısına bile sakinleştirici vermiştim, böylece yeterince çaresiz hissettiğinde karısını kendisiyle birlikte adadan ayrılmaya ikna etmek için sabaha kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Bunun ne kadar boş bir cevap olduğunu ancak şimdi fark ettim.

Yazarların kanı çekilmiş yüzlerine baktığım sırada durumun dehşeti boynumu sıkıyordu. Onlara hiçbir şey söyleyemezdim.

"Hayır," diye fısıldadım, yutkunarak. "Bana sadece sorularınız olduğu ve bu geceki oyunun –kutuların– size cevapları vereceği söylendi."

"Alastor'un 'cevap' kelimesinin anlamına hangi sözlükten baktığını bilmek isterdim," diye mırıldandı Ashton.

"Ceset nerede?" diye seslendi Violet koridorun sonundan; mutfaktan çıkıyordu. Tişörtü ve kot pantolonu kırıkmıştı, ayaklarına bağciksız botlarını geçirmişti.

"Yaklaşık üç kilometre uzakta," dedi Ashton ona doğru ilerleyerek. "Adanın diğer tarafında. Yardım çağırıyoruz, o yüzden belki de gitmeliyiz. Hemen şimdi. Bir tekne olmalı, değil mi? Mila?"

"Evet." Ayakkabılarımı halıya sürüye sürüye peşinden kordorda ilerledim. Dikkatim dağılmıştı, garajda olması gereken ama mezarlığa gitmeden önce kontrol ettiğimde kayıp olduğunu fark ettiğim golf arabasını hatırladım; yazarlara söylemem gerekip gerekmediğine karar veremediğim bir başka şey. "Kayıkhanede, evet, bir tekne var."

"Bir ceset görene kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi Fletcher, sonra duraklayıp beni süzdü. "Buraya J.R. ile yazmaya geldim ve bunun bir oyunun parçası olmadığından emin olana kadar buradan ayrılmayacağım. Mila, bizi biraz yalnız bırakır mısın? Yanlış anlama ama bu bizim ve ev sahibimizin arasında bir mesele gibi görünüyor. Eminim anlayışla karşılayacaksınız."

Ağzım açık kaldı. "Ama biz—"

“Fletch,” dedi Ashton aynı anda jilet gibi bir sesle. Fletcher gözlerini benden ayırıp ona baktı ve belli belirsiz gülümsedi. Kelimelere dökemediği sözler yüzünde çok açık bir şekilde okunuyordu: *O bizden biri değil.*

Ashton bir anlığına bana baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

Onlara bakakaldım. Ne haltlar döndüğünü anlamak istiyorsak bir arada durmamız gerekiyordu.

Adada Rodrigo’yu öldüren biri vardı ve o ben değildim; bu da katilin onlardan biri olabileceği anlamına geliyordu. Ne de olsa hepsinin burada olmasının bir nedeni vardı. İçlerinden birinin katil olmadığını kim söyleyebilirdi ki? Listede adını gördüğümde gözüm öyle dönmüştü ki Alastor’a diğerlerinin kim olduğunu sormak aklımın ucundan bile geçmemişti.

Herhangi birinizin eli kana bulanmış olabilirdi.

Ama bu üzerine çalışılmış bir sahneydi. Rodrigo’nun kutusundan çıkan haritayı, kayıp eserleri ve bu geceki oyunun tam olarak ne olduğunu önceden bilen biri olmalıydı. Ve bunu bilen tek kişi de bendim. Ve Alastor.

Donup kaldım. Parmaklarım saatime dolandı; bana hediye ettiği, adadaki güvenli özel ağa bağlı olan saate. Kablosuz ağı yoktu ama bilgisayarlar, kameralar ve saatim hâlâ birbirine bağlıydı.

Alastor’la konuşmam gerekiyordu.

“Peki,” diye fısıldadım, sonra boğazımı temizledim. “Duş almam gerekiyordu zaten.”

Düzenleme

Ny.özlem

Damarlarındaki Mürekkep:
Korku Yazmak Üzerine'den bir alıntı
YAZAN J. R. ALASTOR

MÜCADELE VE KARAKTER ÜZERİNE

Aynı koşullar altında nasıl birbirinden tamamen farklı iki insanın ortaya çıkabildiği beni her zaman büyülemiştir. Sonuçta, aynı şekilde yetiştirilen ama bunun dışında başka hiçbir ortak noktası olmayan kaç kardeş vardır ki?

Karakterlerimin karşısına çıkardığım engelleri, mücadeleleri ve ara sıra önlerine attığım bıçakları birer test olarak görmeyi seviyorum ve sonrasında yaptıklarını izleyip dinliyorum. Bazıları bu sayede daha güçlü, daha bilge, daha cesur oluyor. Diğerleri ise daha, nasıl desem, daha renkli oluyor.

Eğer kitaplarımı okuduysanız, kilitli oda gerilimlerini sevdiğimi bilirsiniz. Suçlu karakterleri bir eve kapatıp onları hayatları için savaşmaya zorlamak, kimin değişip kimin değişmediğini keşfetmenin harika bir yoludur.

ON ALTINCI BÖLÜM

CASSANDRA

“OLIVIA OLMADAN BUNU YAPAMAYIZ,” DEDİM PİRİL PİRİL PARLAYAN beyaz mermer mutfakta toplandığımızda. “Biri onu getirmeli.”

“Ve ona tam olarak ne söyleyeceğiz?” Fletcher ellerini çırttı. “Üzgünüz, kocanı hâlâ bulamadık ama gerçekten öldürülmediğini umuyoruz.”

Ashton belki de on beşinci kez “Gitmemiz gerek,” diye yalvardı. “Mümkünse bu gece. Mümkünse şimdi.”

“Bu bir oyun olsun ya da olmasın,” dedi Violet; devasa ama zarif ocağın yanında durmuş, bakışlarını açık alevin üzerinde ısınan antika çaydanlığa dikmişti. “Rodrigo’nun gerçekten ağaca asılmış olduğunu varsayarak davranmalıyız yoksa sonumuz onunki gibi olur.”

“Hayır, hayır, hayır,” diye inledi Fletcher başını sallayarak. “Eğer ‘cinayet’ diye bağırarak kendimizi dağlara vurursak, bunun incelikle tasarlanmış bir oyun olduğu ortaya çıktığında oluşacak tepkiyi hayal edebiliyor musun? Bunun J.R.’a getireceği reklamı? Hepimiz son kuruşumuza kadar dava edilebiliriz.”

“Bundan hoşlanmadım,” dedim.

“Günahlardan mı, sözde ölümden mi yoksa şantajdan mı?” diye sordu Fletcher nazikçe.

“Senin cesaretinden hoşlanmadım,” diye karşılık verdim. “Ben size benim kutumun ne anlama geldiğini söyledim ve bahse girerim senin kutun da senin için belirli bir şeyi çağırıştırıyor. Öyle değil mi?”

Çaydanlık ötmeye başladı, yüzeyindeki bakır aynanın üzerinde buhar kıvrılıyordu.

“Ama,” diye devam ettim Violet bizi uğraştırmayıp çaydanlığı hareket ettirdiğinde, “J. R. Alastor’un ev sahipliğini yaptığı bir inzivadan daha az rahatsız edici ve daha az teatral bir şey bekliyor muyduk ki?”

“Hakikaten,” dedi Fletcher ellerini çırparak. “Soğukkanlılığımızı koruyalım, olur mu?”

“Olivia’nın içini rahatlatacak ya da hepinizi ikna edecekse şu anda anakaraya dönmek beni inanılmaz mutlu ederdi,” diye tersledi Ash, kollarını sıkıca kavuşturmuş ve sırtını tezgâha dayamıştı. “Hepimiz, şimdi gitmeliyiz. Ya bu adadan gitmeliyiz ya da cesedi gördükten sonra adadan gitmeliyiz.”

Fletcher parmaklarını şakağına bastırdı. “Bu gecenin gizemli oyunun bir parçası *olmama* ihtimaline karşı bu karanlıkta ve soğukta birkaç kilometre boş boş dolanasın mı var? Lütfen ağzından çıkanı kulağın duysun.”

“Hiç çekemeyeceğim.” Violet’in sesi her zamanki gibi hiçbir şey ele vermiyordu ama elleri titriyor, bardağındaki çay fayansların üzerine dökülüyordu. Nadir de olsa onda duygulara dair bir iz görmek güzeldi; yine de zavallı, dokunulsa bin parçaya ayrılacak kadar hassas görünüyordu. “Ben yatmaya gidiyorum.”

“Sen ne?” dedi Ashton şaşkınlıkla. “Birbirimizden ayrılamayız. Bu adada biri insanları öldürüyor.”

“Eğer bu doğruysa, yapabileceğim en iyi şey hepinizden uzaklaşmak. Bir itirazın mı var?”

“Var sayılır, evet.”

“Violet’e katılıyorum,” dedi Fletcher, “mecazi anlamda tabii. Bir ceset görene kadar J.R.’in bir oyun oynadığını ve hepinizin kandırıldığını varsayacağım.”

“Bu bir oyun değildi.” Ashton’ın boynundaki damarlar kasıldı. “Rodrigo’nun cesedini gördük, *gerçekten gördük*.”

Fletcher elini çıırttı. “Sadece bir mankendir. Olayı biraz daha abartmak için. Cassandra? Sen ne gördün?”

“B-ben emin değilim.”

“İşte, gördünüz mü? Herkes uyusun ya da siz gece kuşları işinizin başına dönün. Her şeyin tadı kaçmadan önce bayağı bir iş hallediyordum oysaki.”

“Neyin tadı kaçmış?” diye sordu Violet.

“Bu bir deyim! Dürüst olmak gerekirse, sizinle olmanın tadı kaçtı. Sabah olduğunda eğer Rodrigo hâlâ ortaya çıkmazsa, Carter, sözde cesedini bulmak için beni çamur ve bataklıkta sürüklemene izin vereceğim. O zaman adadan ayrılmayı tartışabiliriz. Anlaştık mı?”

“Fletcher’ın aksi tavırları bir yana, şaşırtıcı olsa da bunun akıllıca bir hareket olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Yarına kadar bekleyelim. Eğer Rodrigo’nun öldüğüne dair bir kanıt bulursak, hemen adadan ayrılırız.”

“Ciddi olamazsın,” dedi Ashton hayretle. “*Sen de oradaydın.*”

İçimi çektim. “Kimin evinde olduğumuzu unutma. Alastor böyle bir oyundan çok daha fazlasını yapabilir.”

“Olivia’ya bakmak için yukarı çıkıyorum,” dedi Violet, kapı aralığında beklerken. “İkimizden biri sabaha ölmüş olursa, cevabını alırsın.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MILA

ÜZERİME BÜYÜK BOY BİR KAZAK VE SİYAH BİR TAYT GEÇİRİP saçlarımı saldım. Saatim, tüm gün kameralardan gelen yayını takip ettiğim için neredeyse şarjı bitmiş hâlde, komodininin üzerindeki şarj yuvasında duruyordu. Ama Alastor, duşa girmeden hemen önce gönderdiğim yarım düzine kadar mesaja hâlâ cevap göndermemişti. “*Neler oluyor???*”, “*Bundan haberin yoktu, değil mi?*”, “*Ben böyle işler için gelmedim buraya,*” gibi mesajlar göndermiştim.

Personel merdivenlerini kullanarak sessizce ana kata çıktım; parke, çıplak ayaklarımı serinletiyordu. İkinci kata çıkan merdivenlerin başında durdum. Yazarların kaldığı koridordan Olivia’nın boğuk hıçkırıkları geliyor, tenimi bir jilet gibi kesiyordu.

Koridorun sonundaki kütüphaneden gelen ateşin parıltısı dışında ev karanlıktı. Cassandra şöminenin önünde tek başına oturmuş, közlere bakıyordu.

Aralarında tartıştıktan sonra sabahı beklemeye karar verdiklerini bana o ilettiler. Sabah olduğunda, ne bulursak bulalım çoğu insanın gitmek isteyeceğini düşünmüştü; acaba ben de ona bir fincan çay getirme nezaketini gösterir miydim?

Zihnim allak bullak bir hâlde mutfağın içinde hareket ettim.

Düşünüp durdum ama konuklardan birinin Rodrigo’yu öldürmek için bu inzivayı fırsat bilmiş olması aklımın ucundan bile geçmiyordu. Bu bir tutku cinayeti değildi; aksine, enine boyuna düşünülmüş, planlı bir işti. Lanetli obje oyununu sadece

iki kişi biliyordu; bu yüzden yalnızca o iki kişi Rodrigo'nun ob-
jesini haritayla değiştirebilirdi: ben ya da Alastor.

Tüylerim diken diken oldu. Ellerimi kollarımda gezdirdim.
Tüm gün boyunca Alastor'la yaptığımız planın kontrolden çık-
tığını düşünmüştüm.

Ama bu onun işiydi. Başından beri bu, onun planıydı.

Öyleyse aylar önce beni neden işe almıştı? Bunun bir parçası
olmama ve düzinelerce e-posta gönderip beyin fırtınası yaparak
bu haftanın her bir ayrıntısını planlamama neden izin vermişti?
Alastor bana her oyun için belirli sınırlar belirlemiş olabilirdi
ama bunların çoğu bana aitti, mecazlara olan sevgimden ve sana
olan nefretimden doğmuştu.

Ona sadece öfkemi değil, öfkemin altında yatan incinmişliği
de açmıştım. Neden benimle, sana olan öfkem ve nefretimle il-
gili empati kursun ki?

Alastor gibi efsanevi bir yazarın benim gibi önemsiz birine
Yetenekli Bay Ripley'in bir incelemesini mesaj attığında aslında
neyin peşinde olduğunu anlamam birkaç haftamı almıştı. Ama
bir gün, sanki biri elektrik düğmesini açmış gibi kafama dank
etmişti: Çalışmadığım her geceyi, yayları gevşemiş çekyatımda;
kütüphaneden aldığım bir kitap, bir kadeh ucuz şarap ve Alas-
t 'la sohbet etmek için eski dizüstü bilgisayarım eşliğinde geçir-
memin nedeni de aynıydı.

İkimiz de yalnızdık.

Yalan. Yalnızlığımı görmüş ve kolay bir suç ortağı olabilece-
ğimi fark etmiş olmalıydı. Onun için kolay bir avdım.

Gözlerim sızladı ve göğsüme keskin bir acı saplandı; sanki
kaburgalarımın her biri çatırdayarak kırılıyordu. Yine seninle
yaşadıklarımı yaşıyordum. En güvendiğim insanlar tarafından
kandırılmaya ne zaman bir son verecektim?

Çayımı kütüphanede bıraktım, kendimi çıplak ayaklarla
ikinci kattaki çalışma odama yürürken buldum. İçeri girerken,
koridordaki ince havalandırma ızgarasının arkasına saklanmış
olan başparmağım büyüklüğündeki kameraya baktım.

Karanlığın içinde şömineyi yaktım, sonra masamın çekmece-
sinden devasa klasörümü çıkardım. Bu haftaya ait tüm kayıtları
masanın üzerine yaymaya başladım.

Teftiş raporları; Taryn ve Curt'ün özgeçmişleri ile sözleşmeleri; yaptırdığımız tüm usta işlerinin kayıtları—sıhhi tesisat, elektrik, septik sistem, ısıtma, havalandırma ve klima, çatı kaplama, dış cephe kaplaması ve benzerleri. Bluetooth sistemi; tüm güvenlik kameraları ve mikrofonlar; yatak başlıkları, şilteler, tezgâh arkası kaplamalar, aydınlatma armatürleri; özel yapım kitaplıklar; endüstriyel boy çamaşır makinesi ve kurutma makinesi. Yemek teslimatlarından çileğe kadar her şeyle bizzat ben ilgilenmiş, hepsini tek tek belgelemiştim.

Ve her sayfada, eğik harflerle attığım imzam vardı.

Beni J. R. Alastor'a bağlayan tek şey tek bir kâğıt parçasıydı: Sözleşmem ve adıma açılmış gizemli banka hesabı. Ama onda bile J. R. Alastor'un adı yoktu. Sanki her şeyi ben planlamışım, yazarları buraya onları öldürmek için ben getirmişim gibi görünüyordu.

Omuzlarımdan aşağı buz kestim ve nefes alamadım. Sertçe oturduğumda sandalyemden tıslama sesi geldi.

Alastor tam da bunu yapmıştı.

Tüm bu haftayı tek başına planlayamazdı; her zaman bir paravan kadına ihtiyacı vardı. Ve yasal olup olmadığı tartışmalı bu işe seve seve atlayacak kadar nefretten gözü dönmüş birinden daha iyi kim olabilirdi ki? Seni alenen yalanlarınla yüzleşirken izleme fırsatı sunmuştu bana, sonra da kimselere tek bir söz bile etmeyeceğimden emin olmuştu. Ve Rodrigo'yu öldürmek için hepimiz burada sıkışıp kalana kadar bekleyip tuzağa düşmemi sağlamıştı.

Yumruğumu masanın yüzeyine bastırdım, bileğime bir ağrı saplandı. Konuklara bu haftaki tatillerinde asıl rolümü söyleyemezdim. Benim Alastor olduğumu ya da hâlâ onunla iş birliği içinde olduğumu düşünürlerdi ve o zaman bana ne yaparlardı kim bilir. Ama adadan ayrılmalarına da izin veremezdim; tabii Alastor'un her şeyi benim üzerime yıkmasını istemiyorsam.

Adada başka kimsenin olmadığından yüzde doksan beş emindim. Çok küçük bir adaydı, kayıkthane dışında saklanacak herhangi bir yer yoktu ama bugün Rodrigo'yu ararken orayı kontrol etmişim ve orada her şey yolunda gibiydi.

Ama birisi bu gece, oyundaki haritayı Rodrigo'nun adalet terazisiyle değiştirmişti. Ve araziyi biliyordu, bu da çalışanlardan birine işaret ediyordu.

Ama Alastor ilk kitabını yayınladığında henüz doğmamış olmaları bir yana, Taryn ve Curt art niyetli olduklarına dair hiçbir belirti göstermemişlerdi. Taryn hayat dolu, cesur bir üniversite öğrencisiydi. Curt ise son derece tatlıydı ve onu olması gereken- den çok sevmiştim. Nasıl olur da o ikisinden biri, kitaplarında ve internetteki konuşmalarımızda kuru mizahını ve edebi dilini ustalıkla sergileyen Alastor olabilirdi ki?

Bu da adadaki yazarlardan birinin yalan söylediği anlamına geliyordu. Onlardan biri Alastor'dı. Ve ben de ona bir cinayet planlamasında yardım etmişim.

Yaptığımız onca şeyi daha önce nasıl fark edememiştim? Malikânede yaptığımız tüm çalışmalar burayı, Alastor'un şahsına özel cinayet şatosuna dönüştürmüştü. Ve bunun gerçekleşmesine ben önayak olmuştum. Onu kullandığımı sanmıştım ama başından beri aslında o beni kullanıyordu.

Sayfalar önümde birbirine karıştı. Sanki boğazımda güveler uçuşuyor, minik kanatları tüm nemi kurutuyordu. Parmaklarım- la ağzımı kapatarak hıçkırığımı bastırdım.

Bunların hepsi benim suçumdu.

Güm.

Doğrulup sandalyemden kalkmaya yeltendim. Ses koridor- dan gelmişti.

Sonra kapı çalındı.

Gözyaşlarımı yüzümden sildim, malikânedeki tüm çalış- malara ait kayıtların bulunduğu dağınık sayfaları topladım ve masamın çekmecesine tıktırdım. Yakın bir zamanda, konuklar bunları bulup ne kadar yalan söylediğimi anlamadan önce, hep- sini yakmam gerekecekti.

Tam yürüyordum ki kapının oymalı ahşap yüzeyine bakarak donup kaldım. Ya gelen Alastor'sa ve yüz yüze konuşmak için geldiyse?

Kapının diğer tarafında bir katil olabilirdi.

Nabzım boğazımda hızla atmaya başladı. Şanslıydım ki ben de katil olma yolunda ilerliyordum.

Parmaklarımı masanın üzerindeki mektup açacağına dolayarak sessiz adımlarla ilerledim. Kapıyı açtım.

Bir tutam koyu renkli, ıslak saç; sedir kahvesi gözler ve keskin bir çene hattı. “Selam.”

İçimi bir rahatlama kapladı, hemen ardından korku geldi. Katil, yazarlardan herhangi biri olabilirdi. *Ashton* olabilirdi.

“Bay Carter.” Sonunda kapıyı açtım ve mektup açacağını kolumun arkasına sakladım. Ani bir hareket yaparsa kapıyı çarpıp kapatabilecek bir pozisyon aldım.

“Ash, de bana.” AC/DC logosu olan yıpranmış ince bir tişört Ashton’ın omuzlarını sarıyordu ve bir kolunda bileğinden dirseğine kadar dövmesi vardı. Aşırı kaslı veya yapılı değildi ama kısa bir süre öncesine kadar öyle olduğu söylenebilirdi.

Ya Alastor oysa?

“Umarım gelmemin sakıncası yoktur ama ışığının açık olduğunu gördüm.” Omuzlarını kaldırdı, dudaklarını büktü. “Diğerleri tüydü ama senin iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Ashton –yani Ash– Alastor olmak için çok gençti, değil mi? O yalnızca bir konuk ya da benim iyiliğim için haklı olarak endişelenen bir kurban olabilirdi.

Ama eğer o Alastor’sa, aynı zamanda benim suç ortağım, sırdaşım, *arkadaşım* olmuştu; beni öldürebilir miydi? Ne haltlar döndüğünü anlamam gerekiyordu. Ama eğer bir şey deneyecek olursa—

Küçük bıçağın sapının çıkıntıları avucumu kesti. Çabuk olmalıydım.

Kapıyı sonuna kadar açtım ve içeri süzüldü; gazlı şöminenin parıldayan ateşine, masanın üzerindeki mermerden yapılma dünya küresine ve eski kitaplarla dolu kitaplığa baktı. Bunların bir kısmını ülkenin dört bir yanındaki antikacılardan sipariş etmiş, geri kalanını da kütüphanelerin ikinci el satışlarından bulmuştum.

“Bayan Hutchinson buradan gitmek için sabaha kadar beklemek istediğinizi söyledi,” diyerek sormak üzere olduğu soruyu geçiştirdim.

“Ben hemen gitmek istedim ama onlar kalmak için ısrar ettiler.” Sertçe nefes verdi. “Fletcher gördüğümüz şeyin altı üstü bir manken ya da onun gibi bir şey olduğuna inanıyor, Cassandra ise şu anda emin olmadığını söylüyor.”

“Bir manken değildi,” diye mırıldandım.

“Biliyorum. Ama... Yani, artık oldukça gelişmiş özel efektler var, değil mi?” İçini çekti. “Neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık, omuzlarındaki gerginlik... hepsi çok samimi görünüyordu.

Belki de gerçekten bir kurbandı.

Mektup açacağını saklayarak masaya gittim, Taryn’in özgeçmişine hızlıca göz gezdirdim ve görmesini istemediğim bir şey yazmadığından emin oldum. “Şunu okusana. Ne görüyorsun?”

Yanıma geldi ve sayfayı kendine yaklaştırdı. “Taryn burada bir çalışan, değil mi?”

“Hizmetçi. Ama onun işvereni olarak benim adım yazıyor. Benim.” Göğsümde yine o gerginlik. “Bu evle ilgili her şeyin üzerinde benim adım var. Her zaman,” diye ekledim, “yani yaptığım tüm etkinliklerde böyle olur. Bu normal bir şey. Ama bu durumda, Alastor diye birinin adı hiç geçmiyor.”

“Peki ya sözleşmen?”

“Elektronik olarak imzaladığımız için basılı bir kopyası yok ve internet bağlantısı olmadığı için e-postalarım erişemiyorum. Dediğim gibi, onunla hiç tanışmadım. Ama bir limitet şirketi adına imzaladı, eğer işimize yararsa.”

Curt’ün sözleşmesine baktı, eli yanımdaki masanın üzerinde duruyordu; kolunun yarısına kadar uzanan dövmesinin ucu dirseğinin üzerinde uzun, geniş çizgiler hâlinde dönüyordu. Ateş gibiydi. Bakışlarım sürekli ona takılıyordu. “Avukat olduğu için bunu en iyi Rodrigo’nun çözeceğini düşünmeden edemiyorum. Belki de Alastor bu yüzden önce onu seçmiştir.”

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. O kadar yakındı ki Taryn’in konukların odalarına koyduğu çam ve vanilya sabununun kokusunu alabiliyor, ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyordum. Üstelik benden uzaklaşmıyordu. Önceki gece Rodrigo’nun cesedine

doğru hamle yaptığımda kolunu belime dolayışını hatırladım. Sırtımı onun sert göğsüne dayadığımda titrerken beni nasıl sıkıca tuttuğunu hatırladım.

“Mezarlıkta bana yardım ettiğin için teşekkürler,” dedim, sonra boğazımı temizledim. “Aslında benim sizinle ilgilenmem gerekiyordu ama ne yapacağımı bilemedim.”

Elini sallayarak başını iki yana salladı. “Krizler benim hobim sayılır. Ama tabii şey, böylesi değil,” diye açıklığa kavuşturmak için acele etti, “şey gibi yani, baskı altında iyiyimdir. Öyle olmak zorundaydım da diyebiliriz.”

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni duraksattı ama bir elini ensesinde gezdirerek devam etti. “Yarın Fletch ve ben mezarlığa geri döneceğiz, onu patilerini yere geçirmiş bir kedi gibi sürüklemem gerekebilir.”

“Muhtemelen öyle yapmak zorunda kalacaksın.”

“Yol boyunca acı acı feryatlar.” Kollarını kavuşturarak masama yaslandı. “O feryat edecek yani, ben değil. Eğer bir kedi ölüp insan olarak geri gelebilseydi—”

“Eğer mi? Bence bu çok açık.” Kısa bir sessizlik oldu ve ağzımı kapatmak için elimi kaldırdım. “Özür dilerim. Bu hiç profesyonelce değildi.”

Ashton’ın dudaklarının kenarı seğirdi, koyu renk gözleri yüzümde gezinirken yumuşadı. Omuzlarımız neredeyse birbirine değecekti; ben masaya dönüktüm, o ise masaya yaslanmıştı.

İşte... Aramızda yine o ilk tanıştığımız andaki kıvılcım vardı.

Bu karanlık odada, onun şık ve nemli saçlarında titreyen şömine ışığında, neredeyse bu işte birlikteymişiz gibi hissedebilirdim. Ama zaten başım yeterince beladaydı, bir de konuklarla uğraşmak zorunda olmak istemezdim.

Yine de yanaklarım alev alev yanıyordu. Uzun süredir çok yakındık ama yine de bana yetmiyordu.

Göz temasını ilk kesen ben oldum ve masaya baktım. “Biraz uyumalısın. Görünüşe göre yarın—”

“Gerçekten zor bir gün olacak,” diye tamamladı cümlemi. Sonra bir adım geri attı. Ağzını açtı, tereddüt etti. “Dikkatli ol, tamam mı?”

Avucumla masam arasında sıkışıp kalan mektup açacağıının çıkıntıları parmak uçlarımı kesiyordu. *Dikkatli olmak* bazı insanların elinde bir silahtı, seninki de dahil.

Hafifçe gülümsedim. “Her zaman.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CASSANDRA

DİĞERLERİ YARALARINI SARMAK İÇİN KENDİ KÖŞELERİNE ÇEKİLDikten sonra Mila'dan bana iri yapraklı ve böğürtlenli nefis bir çay hazırlamasını istedim. Onun düşünceli sessizliği ve o canlı, meraklı ela gözleri bana kızımı hatırlatıyordu. Ah, onun da burada olmasını ne kadar isterdim. Bu uğursuz gecede, neredeyse Mila'nın *kızım olduğunu* ve annesine son bir fincan çay hazırladığını hayal edecektim.

Ne de olsa diğer mezar taşında ne yazdığını görmüştüm.

CASSANDRA HUTCHINSON

1955-2025

Çayımın yoğun buharına bakıp gülümsedim. Her yerde yaşamla ilgili yalan söylemek işe yaramıştı, mezar taşında gerçekte olduğumdan üç yaş daha gençtim.

Bu geceden sonra diğerlerine örnek olacağımdan emindim: Alastor'un mektubu ciddiye alınacaksa, bu hafta hayatta kalmak istiyorlarsa ne yapılmaması gerektiğine dair bir örnek olacaktım. Alastor'un her birimizin geçmişinin kokusunu aldığı oldukça açıktı bence. Kocam Michael'ın ölümü konusunda tam olarak yalan söylememiştim. O New York'taydı, ben de San Francisco'daydım. Sadece farklı şehirde olduğumdan emin olmak için büyük özen göstermiştim, o kadar.

Termosunun içine birkaç damla fıstık yağı sürmek şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Termosu gizlice onun bavuluna

koymuştum, böylece New York'a inene kadar kullanmayacağı kesindi.

Alastor benim hakkımda bunu biliyorsa, diğerleri hakkında kim bilir neler neler biliyordu.

Eğer Sandoval'ın üzerinde bir sürü düzeltmeler yapılmış kitabına inanılacaksa, Rodrigo odasından kaybolmuş, gecenin karanlığında dışarı çıkmıştı. Eğer kitabındaki ölüm sahnesinden sonra Rodrigo'nun ölümü geldiyse, mantıken benimki de öyle olmalıydı. Son kitabım, *Santorini Skandalı*, üç çeşit ölüm içeriyordu:

Akşam yemeği sonrası bir ağız dalaşı yüzünden gözküresine ve beyne saplanan bir çatal.

Feci şekilde ters giden bir yürüyüşte taşla ezilen bir kafatası.

Ve sonuncusu: Gece vakti villadan kaçırılarak bir uçurumdan denize atılmak.

Akşam yemekleri, gözüme bir çatal saplamak ya da bu gece adada yapacağımız küçük gezinti sırasında kafamın bir taşla ezilmesi için iyi bir fırsat olabilirdi ama son ölüm, benim durumuma en uygun olanı gibi görünüyordu. Dolayısıyla bu gece odama çıktığımda, muhtemelen bir daha kendi isteğimle çıkmayacağıma dair içimden bir bahis tutmuştum.

Kütüphanede kalabilirdim sanırım; hiç kütüphanede ölüm yaşamamıştım. Aman, neyse. Bu da benden daha genç birine kalsın.

Buradan çıkıp gidebilirdim. Kapıdan çıkıp yağmaya başlayan yağmura karışabilir, yok olabilirdim. Ama hayatım boyunca hayatta kalmak için savaşmıştım ve ne yalan söyleyeyim, yorulmuştum.

Sadece bu kendi kendime kaldığım âna, yaşlı bir kadına, onun çayının tortularına ve duvarları kaplayan kitapların içindeki tüm dünyaların ortasında bir ateşin sahte rahatlığına ihtiyacım vardı. Sonra hazır olacaktım. Tek umudum, çok acı verici olmamasıydı. Ve çabuk olması. Fiziksel acıyı pek sevdiğim söylenemezdi.

Merdivenlerden çıkıp odama döndüm, büyük bir saatin hafif tik takları, yağmurun pencere camlarına sakince vurması ve genç bir dulun sessizce ağlaması dışında ev sakindi.

Yandaki odanın kapısı hızla açıldı.

İrkilerek geri çekildim, elim duvara gitti. “*Tanrım*. Bu ne partırtı yahu. Kalp krizi geçirecektim neredeyse.”

“Sen,” dedi Fletcher kısık bir sesle, çenesindeki kaslar gerilmişti, “ne yaptığını sanıyorsun?”

“Şok edici derecede gerçekçi bir *cinai roman* inzivasına katılıyorum, kara kara bir sonraki taslağımı düşünüyorum ve yaklaşan ölümümü bekliyorum, eğer—”

“Konuyu saptırma.” Bir parmağını bana doğru uzatarak yaklaştı. “Bana ‘Tim’ diyerek ne yaptığını sanıyorsun? ‘Geçmişimize’ mi gönderme yapıyorsun?”

“Artık hangi ismi kullandığını nasıl aklımda tutayım? Burada *olacağını* bile bilmiyordum.”

“Nasıl bilmezsin? Elinde liste vardı, hepimizde vardı. Her birimizi araştırmamış gibi davranma. Bu inzivayı deli gibi araştırdığına eminim.”

“Her şey seninle ilgili değil canım ve benim insanları takip etmekten daha önemli işlerim var.” Gözlerimi kocaman açtım. “Bildiğim kadarıyla Yüce Thomas Fletcher burada olacaktı, *sen* değil. Belki de telefon rehberindekileri, isim değişikliğinden haberdar etmeliydin.”

“Eğer kitabımı okumuş olsaydın—”

“Canım benim, hayat beş yüz sayfalık bir sefalet için çok kısa. Sonundaki küçük yazar fotoğrafına bakmayı geç, ilk bölümü bile bitiremedim.” Yüzüklü parmağımı krom yeşili sabahlığının içinden göğsüne doğru uzattım. “Asıl soru, burada olacağımı bildiğin hâlde *sen* neden geldin?”

O soluk gözler, kışın buz tutmuş demir rengindeydi.

Dilimi şaklattım. “Ah, Tim. Peşinde olduğun şey hep şöheretti, değil mi? Başarılı insanlara yakın olmak istedin, acınacak bir çabayla böylece *kendini* de başarılı hissedecektin?” Gülümsedim. “Alastor’u hakikaten de tanıyor musun ki?”

“Yeter. Buradakilerden başka kim biliyor?”

“*Ben* kimseye söylemedim,” dedim iç çekerek. “Korkarım senin düşüşün benim de düşüşüm olacak. Ama kelleni kazıkta görmek isteyen pek çok kişi olduğunu tahmin ede-

biliyorum.” Odama çekilirken ona bir öpücük attım. “Tatlı rüyalar, canım.”

Kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim.

Bir süre sonra onun da kapısı çarparak kapandı; çarpma sesi sessiz evin içinde yankılandı. Tam bir velet.

Karanlık odaya bakarken sertçe iç çektim. Tül perdelerin arasından gümüşü ay ışığı süzülüyordu. Tuhaf. Kendimi pek hazır hissetmiyordum. Hazır olduğumu sanıyordum ama sanırım kimse böyle bir şeye hazır hissedemezdi.

Fletcher muhtemelen beni canlı gören son kişi olacaktı. Yazık. Ama belki de en iyisi buydu.

Pencereyi azıcık açtım ve ciğerlerimi yağmurun dokunduğu toprağın tatlı kokusuyla doldurdum. *Petrichor*. Yağmurdan sonraki toprak kokusu demek. Güzel kelime.

Kızımı özledim. Belki beni affederdi.

ÜÇÜNCÜ GÜN

OYUN GECEİ

Oyun Gecesi (i): karakterlerin acı, psikolojik travma veya ölümle sonuçlanan bir oyun oynamaya zorlandığı gece. Genellikle sırlar açığa çıkar, ihanetler yaşanır ve çatışan sadakatler söz konusudur.

—*Damarlarındaki Mürekkep: Korku Yazmak Üzerine,*
Klişeler Dizini

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MILA

BİLEK BOYU BOTLARIM TAŞ BASAMAKLARDA TIKIRDIYOR, SABAHIN erken saatlerinde sis çimenlerin üzerinde süzülüyordu.

Tepemde, kargalar mücevher tonlarındaki ağaçların arasında akrobatlar gibi süzülüyor, yağ rengi kanatları bir görünüp bir kayboluyordu.

Kayıkthane tepenin aşağısında, suyun üzerindeki alçak bir yarığa yerleştirilmişti. Sivri tepeli üçgen çatısı ve tahtadan yapılma dış cephe kaplamasıyla ana evin minyatür bir versiyonu gibi sisin içinden yükseliyordu. Kulübe ile asıl kayıkthane arasında küçük bir iskele uzanıyordu; suyun üzerindeki küçük, kapalı kulübede bir sürat teknesi bekliyordu.

Kameralar dün gece yine devre dışı bırakılmıştı; bu sefer gece ikiden sabah beşe kadar. Alastor'un istediği her şeyi yapabileceği üç saatlik bir süre. Alastor'un izleyebilmesi için kameraların başka bir yerde çalışıyor olması gerektiğini biliyordum ama benim kontrol odamın birincil değil ikincil konum olduğunu fark etmemiştim. Ya da Alastor'un her an yayınımlı kesebileceğini.

Alastor'un bana söylemediği başka neler olduğunu merak edip yerimde sayacak değildim.

Kilidi açmak için uzandığımda kapının pirinç kolu parmaklarımı soğuttu, beyaz boyalı yüzeyi nemden kayganlaşmıştı. Işığı açmak için elimi duvar boyunca gezdirdim, sonra da oda aydınlandı. Kayıkhanenin üç duvarı U şeklinde bir iskeleyle çevriliydi, dördüncü duvar ise iskeleye ve grileşmiş ufka açılıyordu.

Çatının altında güvende olan tekne, ahırına kapatılmış uysal bir at gibi suyun yüzeyinde usulca sallanıyordu.

Tekneler hakkında hiçbir şey bilmiyordum –Nevada çölünde büyüdüğüm için karada olmayan her şey benim için egzotik ve ürkütücüydü– ama bunun güzel bir tekne olduğunu ben bile anlayabiliyordum.

Uzun bir tekneydi; bir tabutu ya da annemin parmak arası terliklerinden birini andırıyordu. Zengin ahşap kaplaması nedeniyle adadaki evle aynı renkteydi. Alçak burnu, bir deriyi yaran bıçak gibi keskindi. Alastor bunu hiç kullanmış mıydı acaba?

Yanımdaki duvarda çapa şeklinde bir dizi küçük kanca vardı; küçük kurt başlı bir anahtarlığa takılı tek bir anahtar seti dışında hepsi boştu.

Anahtarlığı aldım ve teknenin yanına çömeldim, çarpık yansımam cilalı ahşabın parlak yüzeyinden bana bakıyordu.

Bu adadan, okyanustan, bu evden ve onun tüm sırlarından ve yalanlarından uzaklaşmaya dair o güçlü istek ve çaresizlik içimi titretti. Çantalarımızı kapıp buraya gelebilir ve sisin içinde hızla uzaklaşabilirdik. Yönümüzü nasıl bulacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu ama teknenin konsolunda tıpkı Tesla'nın gösterge paneli gibi bir ekran vardı, içimizden biri bunu çözebilirdi. En fazla birkaç saat içinde anakaraya varabilirdik. Başka kimsenin ölmesi gerekmeyecekti. Benim sorumluluğumda olan Taryn ve Curt güvende olacaktı. Ama sonra ne olacaktı?

Polislere olanları anlatacak, Rodrigo'nun kayıp olduğunu ve belki de öldüğünü söyleyecektik. Bir soruşturma başlatacaklardı. Belki Alastor'u suçlayacaklardı ama sonra *seninle* ilgili bir sorun çıkacaktı.

Polisler bağlantımızı öğrendikten sonra olan bitenlerin arkasında isimsiz bir çoksatan yazarın olmasını umursayacaklarından şüpheliydim. Dişli bir kurdu peşlerine takma riskini almaktansa, baltasını bilemeye çalışan kimsesiz bir yavruya suç atmak daha iyiydi.

Bu çok zekiceydi; Alastor, tabii eğer bu işten sıyrılırsak, her şeyin benim üzerime yıkılacağını garantilemişti.

Rodrigo'yu öldürmeyi ben planlamamıştım. Alastor'un onunla ilgili planları benim için sorun değildi. Suçunun ortaya çıkmasıyla beraber, üzerinde çalıştığı tüm davalar yeniden açılacaktı ve belki de hapse girecekti. Bunun, evliliğini ve insanlarla ilişkilerini nasıl zedeleyeceği ona kalmıştı. Ama polisler, onu öldürmek istememiş olmamı umursamayacaktı. Benim gerçek adımlı, onunkiyle nasıl bağlantılı olduğunu ve bu bağlantının onu öldürmem için mükemmel bir sebep olduğunu bulacaklardı.

Seni öldürmem için de.

Ellerimin topuklarını gözlerimin altına bastırdım, boğazım düğümlendi. Yazarların polise gitmesini engellemem gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağımı bulana kadar onları adada tutmam gerekiyordu.

Nefesimi tuttum, elimdeki anahtarları tekne ile rıhtım arasındaki karanlık suyun üzerinde sallandırdım.

Yaptığın şeyin bedelini ben ödemeyecektim. Bir daha asla.

Anahtarlar yumuşak ışıktaki parlıyordu. Her an avucumdan kayıp düşebilirlerdi.

Odadan bir yerden *blup* diye bir ses yankılandı.

Kaskatı kesildim, anahtarları kendime çektim. Ayaklanıp doğruldum. Bu da neydi?

İşte, yine oldu. Suyun içinden çıkan kabarcıklar gibi bir ses miydi?

Sonra fokurdama sesi duyuldu. Teknenin içinden geliyordu. Tekne hareket ediyordu sanki, birkaç dakika öncesine göre pruvası daha yüksekleydi.

Buz gibi küpeşteyi kavrayarak kendimi yukarı kaldırdım, tekne altımda sallanıyordu. Gördüğüm manzara nefesimi kesti.

Teknenin arka kısmı suya batmıştı, basamaklar da birer birer batıyordu. Tekne, bir yanından fıskiye den fişkirircasına su alıyor; içeri dolan su güverteye sıçrayarak oturma alanını kaplayan fil dişi rengindeki deri koltuklara kadar yükseliyordu.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Bir *blup* sesi daha... Yanlardan... Deliklerden geliyor olabilir miydi?

Delikleri tıkamak için kullanabileceğim bir bez, işime yarayacak herhangi bir şey bulmak için duvarlara dayalı raflara doğru döndüm ancak omzumun üzerinden arkama baktığımda, suyun zaten arka taraftaki deri koltuklardan yukarı doğru yükselmeye başladığını gördüm.

Tekne planını sabote etmeme gerek yoktu. Bu zaten yapılmıştı. Hem de oldukça yakın bir zamanda.

Küfredip homurdanarak ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim ve köklerinden çektim.

Adada kapana kısılmıştık, yine.

Uzaktan, rıhtımdan gürültüler geliyordu.

Ayak sesleri.

Kapıya dönüp kilidi çevirdim. Nabzım ışıık hızında atıyor, kulaklarım boğucu bir gümbürtüyle çınılıyordu. Burada yakalamazdım.

Tekneye ben zarar vermişim gibi görünürdü.

Kapı kolu şingirdadı, topuz yarım döndü. Sonra tekrar.

Küçük, buğulu pencereye doğru süründüm ve dışarı baktım.

Tabii ki sendin. Senden başka kim olabilirdi ki?

YIRMİNCİ BÖLÜM

ASHTON

AL, OKU.

Gölün yüzeyine çıktığımda nefes almakta zorlanıyordum. İki büklüm hâlde ciğerlerime dolan suyu öksürerek çıkardım, derken...

Nefes nefese kalmıştım. Yüzüm çarşafıya o kadar yakındı ki ipliklerini sayabiliyordum. Parmaklarım pençe gibiydi, eklemle-
rim bembeyaz olmuştu. Damarlarım derimin altında belirgin-
leşmişti.

Demek boğulmuyormuşum.

Lanet olsun, yıllardır bu kâbusu görmemiştim.

Doğrulduğum, sakat omzumu çatlayana kadar döndürdüm, biraz silkelenerek rahatlamaya çalıştım. Dün gece Sandoval'ın son kitabını okumuş, gözlerim kan çanağına dönene kadar uyumamıştım; kitap *Kutsal Hazine Avcıları* tarzıydı. Ama şimdi, gözümü açtığım bu bulutlu sabah, muhtemelen şimdiye kadar uyuduğum en güzel ve en pahalı odada, dün gece yaşananlar imkânsız görünüyordu. Puslu.

Gerçekten bir ceset bulmuş olamazdık. Rodrigo Sandoval'ın ölmüş olmasına imkân yoktu. Bu çok saçmaydı. Bir kez olsun, o Fletch piçinin haklı olmasını istedim.

Ama... Gömleğinin üzerindeki o kurumuş kanı ve derisinin solduğunu görmüştüm. İnsanlar bu kadar gerçekçi mankenler yapabilir miydi?

Diğerlerini de çağıracaktık. Sorularımıza sonra, mezarlıkta cevap bulabilirdik.

Kalın örtüler yerde bir yığın hâlinde duruyordu, çarşafım yatağın kenarlarından sarkmıştı. Umarım uykumda çılgılık atmamışımdır. Bu garip olurdu (muhtemelen biri öldürüldüğümü düşünüp beni kurtarmaya gelirdi, o yüzden garip olurdu).

Ruby'yi özledim. Elimi uzatıp kalın kürküne gömebilmeyi, sıcak ve kaslı bedeninin esneyişini hissedebilmeyi; sarkık kulaklı bir Alman çoban köpeği kılığına girmiş, yetmiş kiloluk o ahmağın özledim. Yıllardır kâbuslarımın pençesinden beni çekip almasına ihtiyaç duymamıştım.

Yazar olduğumda tüm cesetleri geride bırakacağımı düşünmüştüm; en azından gerçek olanları.

Yemek odasına girip kendimi bir sandalyeye bıraktığımda Fletcher'a "*Hâlâ* yazıyor musun?" diye sordum. "Nasıl konsantre olabiliyorsun?"

Dev pencerelerin önünde siluet gibi duran Fletcher bilgisayara baktı. "Ne yapmamı bekliyorsun, sabahın köründe herkesi uyandırıp adadaki cesedi göstermek için bir gezintiye mi çıkarmayı mı? Hayır mı? O zaman kapa çeneni." Sonra, daha az kaba bir şekilde, "Faturaları ödemek zorundayım, dostum," dedi.

"Dün gece üç kişi sana bir ceset bulduklarını söyledi—"

"Kan temalı bir yazar inzivasında. Gerçekten. Gördüklerinizi anlatırken yüzünüzdeki ifadeyi görmelisiniz. Disneyland'deki çocuklar gibisiniz. J.R. her şeyi açıkladığında kendinizi aptal gibi hissedeceksiniz, benden söylemesi."

"Peki ya dün gece kutularımızdaki eşyalar?"

Fletcher'ın parmakları klavyenin üzerinde hareketsiz kaldı. "Bana bir ceset göster, sonra tüm dikkatimi sana vereceğim, söz."

Ve yazmaya devam etti.

Kutumdaki ciltsiz kitap, *Yolun Sonundaki Okyanus*'un bende olan baskısı değildi ama oldukça benzerdi. Aynı baskı, aynı yıl; kapakta, bir zamanlar illüstratör olma isteğimi ateşleyen, biraz ürkütücü, biraz tuhaf o çizim.

Al, oku.

Öne doğru eğildim, dirseklerim siyah masa örtüsünün üzerinde kayıyordu. "Bu dolmakalem de neyin nesi?"

"Himm, hayır, bunu yapma."

“Ne yapmayayım?”

“Sabahın köründe kahve eşliğinde en derin, en karanlık sırlarımı ortaya çıkarmaya çalışma. İşe yaramaz.”

“Kusura bakma, senin cidden tüm gece uyumadığını ve senin için vaktin çoktan öğleden sonra gibi hissettireceğini sanmıştım.”

“Öf be Carter, şu *cidden* kelimesini böyle kullanamazsın. Sen şimdi *midemi bulandırıyor* da dersin.”

“*Midemi bulandırıyor* mu?”

“Sen sormadan söyleyeyim, düşünmesi bile mide bulandırıcı derken bunu kullanabilirsin. *Kusacak gibiyim* hasta hissetmek anlamına gelir. Düşündükçe miden bulanıyor mu?” Sonra, “Buna cevap verme,” dedi.

“Olivia gitti,” dedi Violet ağır botlarının sesi odaya yankılanırken. “Dün gece onun odasında uyuyakalmışım, uyandığımda gidiyordu. Mezarlığa gideceğini söyledi.”

“Ne dersin Carter, onun sözüne inanalım mı yoksa yukarı çıkıp başka biri daha vurulmuş mu diye bir bakalım mı?”

“Tek başına mı gitti?” diye sordum sandalyemi geri itip ayağa kalkarken. “Sen gitmedin mi? Ya da birine söylemedin mi?”

“Bana bunun bir yazar inzivası olduğu söylendi, yürüyüş gezisi değil.” Sonra bakışları yere kaydı. “Dışarı çıkmaya uygun kıyafetler getirmemişim.”

Muhtemelen yağmur ve rüzgârda o elbisenin içinde soğuktan donardı ama olsun. Anakara rıhtımında ilk karşılaştığımızda, ona bir kahve ısmarlamak ve bana *Yaraların Ekolojisi*’nin kurgusunu, olay örgüsünü nasıl titizlikle işlediğini, hepsinin kusursuz bir hikâyede nasıl bir araya geldiğini anlatmasını istemek için can atıyordum.

Ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım ama onda bir gariplik vardı. Tüpleri diken diken eden ama bir şekilde romantik olmayı da başaran korku hikâyesi yazabilecek türden biri gibi görünüyordu. Sanırım böyle denebilirdi.

“Fletch, giyin, *dışarı çıkmaya uygun şeyler* giyin,” dedim. “Peşinden gitmeliyiz.”

“Birçok bilgenin de dediği gibi: Hayır.”

“Ne demek *hayır*?”

“Yani, Olivia dönene kadar bekleyebiliriz. Ancak o döndükten sonra bu yağmurda üç kilometre yolu yürümeyi belki düşünebilirim. Ama şimdilik hayır.”

Koridorda, ahşap yer döşemelerine vuran keskin bir tıkırtı duyuldu. Mila elinde bir tepsiyle içeri girdiğinde göğsüm biraz gerildi ve bakışları ânında benimkileri buldu. Siyah dantel bir bluz ve gri bir pantolon giymişti. Çenesini dik tutuyordu ve omuz hizasındaki saçlarını ensede toplamıştı; birkaç tel saç yüzüne düşüyordu.

Dün Fletch hakkında şakalaşırken takındığı ifade –ne söylediğini fark edip elini ağzına kapatmadan önce burnunu kırıstırarak sinsi bir gülümseyişe bürünmesi– o kadar sevimliydi ki... Gece, odamda tavan vantilatörüne bakarken o anları düşünüp durmuştum.

Vay canına, hiç zamanı değil Ash.

“Hepiniz erken kalkmışsınız,” diye selamladı bizi. Benimle göz temasını kesmişti. Elindeki büyük gümüş tepsi, dumanı tüten yiyeceklerle doluydu.

“Biraz daha kahve,” dedi Fletcher, başını kaldırmadan kupasını kaldırarak, “çok iyi olur.”

Ona sinirli bir bakış attım, sonra bakışlarım Mila’nın saatinin bilekliğine takıldı; yılan derisi gibi görünen deri bir kordondu bu.

Mila odadan çıktığında “Gerçekten de Mila’ya dün gece kütuda bulduğumuz yılan derisinden bahsetmeyecek miyiz yani?” diye mırıldandım. “O da burada mahsur kaldı.”

Fletcher yazmaya devam etti. “Neden başka bir cana böyle bir acı yaşatalım ki?”

“Bunun onun kutusu olup olmadığını bile bilmiyoruz,” dedi Violet bir çöreği tereyağıyla kaplarken. “Ona bundan bahsederek, tüm kutularda ne olduğunu, kimin için olduklarını ve sebeplerini anlatmak zorunda kalırız. Ben almayayım.”

Fletcher homurdanarak onayladı, ikisi de bana bakmıyordu. Bu ikisi ne haltlar saklıyordu?

Dişlerimi sıktım, kulağımın arkasındaki tükenmez kalemi çekip aldım ve birkaç kez açıp kapadım. Olivia'nın peşinden gidebilirdim. Kahretsin, Olivia neden beklememişti? İçimde öfke alevlendi. Hep birlikte gitmemiz gerekiyordu. Rodrigo'nun hâlâ orada olup olmadığına ve aslında rahatsız edici derecede gerçekçi bir manken olup olmadığına bakacaktık. Ya da belki herkesi cadı avını es geçmeye ve bunun yerine adayı terk etmeye ikna edebilirdim. Çantamı çoktan toplamıştım sonuçta, gitmeye hazırdım.

Boğazımı temizledim. "Cassandra'yı gören oldu mu?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MILA

NEDEN SENİ KAYIKHANEDE ÖLDÜRMEDİM Kİ?

Mutfakta tek başıma saatimi otuzuncu kez kontrol ederken kahve makinesi fokurduyor, siyah sıvı demliğe çarpıyordu. Alastor'dan hiç mesaj gelmemişti. Bu da bende çılgılık atma isteği uyandırıyordu. Cevaplara ihtiyacım olduğunda nereye kaybolmuştu?

Beklerken yemek odasında olmayan konukları izledim. Hiçbir ekranda Olivia'yı göremedim. Neyse ki Cassandra hâlâ yatağında bir battaniye yığınının altında yatıyordu.

Mükemmel olurdu. Şafaktan önce, buz tutmuş suyun kenarında yalnızdın. Yeterince uzaklaşırsan, gelgitlerin ulaştığı yere varabilirdin. İskelede kayıp düşmen işten bile olmazdı mesela. Kafanı çarpıp boğulabilirdin.

Seni öldürüp Alastor yaptı diyebilirdim. Akli dengesi yerinde olmayan işverenimin cinayetlerine bir yenisi daha eklenmiş olurdu, tabii polisler bunu intikamcı etkinlik koordinatörünün değil de Alastor'un yaptığına dair kanıt bulabilirlerse.

Öyleyse ayak seslerin kaybolduğunda neden rahatlamış gibi hissetmiştim?

Teknenin arka tarafı, boyalı cam gibi berrak ve karanlık kristal suyun altına gömülmüştü. Rıhtımda çaresizce volta atarken yeni planımı yapmıştım. Diğerlerinin güvenini kazanmalı ve adadan başka bir çıkış yolu bulmalıyım.

Seni öldürmek için başka bir fırsat bulacaktım. Şimdilik bir şekilde Alastor'un benimle konuşmasını sağlamalıyım.

Bu düşünce yüzünden gözlerime kızgın, karıncalı bir sıcaklık basıyordu. Onunla aramızda bir bağ olduğunu düşünecek kadar aptal mıydım sahiden de? Gerçek adını kimsenin bilemeyeceği deneyimli, bitkin bir yazar ve adını kimsenin *bilmediği* genç, başarısız bir yazar. İkisi de adalete aç. Bir kez olsun, anonim olmamız işimize yarayacaktı.

Başımın dönmesiyle bedenimden bütün güç çekildi, parmaklarımı alnıma bastırarak gözlerimi kapattım. Aptalın tekiydim.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Bir elimi saçlarımda, sonra da gömleğimde gezdirip kendimi toparladım.

Kapı aralığında Ashton belirdi. Siyah bir tişörtün üzerine flanel kumaştan yapılmış düğmeli gri bir gömlek giymiş, koyu renk saçları sanki ehlileştirmeye çalışmış gibi alnından geriye doğru itilmişti.

Bunca detayı fark etmemeliydim.

“Merhaba,” dedi.

“Merhaba.” Mutfak tezgâhı sırtıma battı ama hareket etmedim. “Bayan Sandoval’ı gören oldu mu?” Kaşı ve ağzı birlikte kıvrıldı, ben de içimi çekerek profesyonel görüntümü bir kenara bıraktım. “Olivia?”

“Violet onun çoktan mezarlığa gittiğini söyledi,” dedi. “Ben de peşinden gidiyorum. Fletch, tam da bir kedi gibi hareket ederek, beklemeyi tercih etti.”

“Peki ya Cassandra? O da Olivia’yla mı gitti?”

“Kendini iyi hissetmiyor, biraz dinlenmek istedi.”

Bir fırsat yakalamıştım. Üst kata çıkmalı, büyük ekranlardan video kayıtlarımı incelemeliydim. En azından Olivia’yı bulabilirsem kendimi daha iyi hissedecektim.

Kahve makinesi tıslayınca irkildim, belli belirsiz küfrettim.

Ashton’ın eli benimkini buldu ve tırnaklarımın kenarını ısır-mamı engelledi. “Hey. Benimle misin?”

Tenimde hissettiğim ani kıvılcımlar beni olduğum yere çiviledi, parmaklarım içgüdüsel olarak başparmağının etrafında kıvrıldı. Gözlerim onunkilerle buluştu. O kadar yakındı ki her bir uzun kirpiğini sayabilir, kaşlarının arasındaki kırıksıklığı ezberleyebilirdim. O da beni inceliyordu.

Neden gözlerim yanıyordu?

Tırnaklarımı yememi engellemek için elimi tutan birinin, beni ağlatacak kadar kırılgan kılması mümkün müydü gerçekten?

Ashton başını eğerek bana yaklaştı. Sesi alçaktı, duymaktan ziyade hissettiğim bir şeydi. "Mila?"

Benimle misin?

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Öyle miydin? Sonunda aynı tarafta mıydık?

Ve en son ne zaman biri elimi tutmuş ya da bana dokunmuştu?

İntikam için alev alev yandığımı biliyordum ama bu neydi? Başka ne için böylesine yanıp tutuşuyordum?

Yazarlarla bağlantı kurmak mı?

Gözlerimi kırptım, iki-üç kez. Yakasının dikişine odaklandım. "Tişörtünü ters giymişsin."

Bir kahkaha attı, eli elimden kaydı ve parmaklarımı esneterek elini bırakmamaya çalıştı. "Bu... burada giymek için pek de uygun bir tişört değil. Bu hafta. Şeyi bulduktan sonra... anla işte."

Şimdi tişörtünü daha dikkatli inceliyordum. "Neden, üzerinde ne yazıyor?"

Ash'in ağzı seğirdi, başparmağı bir gamzesinin üzerinde gezindi. "Yani, 'Sakin bir yazarı kızdırma, seni bir kitabında öldürebilir' yazıyor olabilir."

İçimden dehşetle karışık bir kahkaha yükseldi. "Ve bunu bir yazarlık inzivasında giydin çünkü...?"

"Komik olacağını düşünmüştüm! Herkes kongrelerde ve etkinliklerde giyiyor! Burada işlerin tuhaflaşacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Neden başka bir şey giymedin? Başka herhangi bir şey?"

Kulaklarının ucu kızarmıştı. "Çünkü... Yarın için getirdiğimin üzerinde de 'Olay çözüldüğünde daha fazla ceset olmayacak' yazıyor."

"Hayır." Ellerimle yüzümü kapattım.

"Ondan sonrakinde de 'Seni canlı canlı gömersem bu cinayet sayılmaz' yazıyor."

“*Canlı canlı gömmek mi?*”

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede aramızdaki tüm mesafeyi kapadı; avucuyla ağzımı kapatıp neşemi bir anda kesti. “Şşşt! Bağırma. Tanrım.”

Gülümsemekten yanaklarım acıdı, bir önceki andan bende kalan tek şey gözlerimdeki yanmaydı. “Zürdlğm,” diye gevelediğimde elini dudaklarımdan çekti. “Özür dilerim. Hiç komik değil.”

Gülümsemeye çalışırken nefesi kesik kesik geliyordu. “Evet, hiç ama hiç komik değil.”

Kahkahalara boğulduk. Elinin ayasıyla gözlerini ovuştururken gözlerinin etrafındaki çizgiler kırıştı ve bakışları benimkileri yakaladığında kalbim tekledi.

Bu da neydi?

“Neler söylediğinin farkındasın, değil mi?” diyebilirdim sonunda. Yüzümde sızlayan yerlerimi tutuyordum.

“Ben psikopat değilim,” dedi huysuzca.

Ardından bize doğru gelen ağır, gümbürtülü ayak sesleri duyuldu.

Ashton ânında kendini mutfağın diğer tarafına attı, açık raftan fincanları indirmeye başladı. Ben de ona bakmamaya çalışarak kahve makinesiyle ilgilenmek üzere arkamı döndüm. Sırtı bana dönüktü, omuzları sessiz kahkahalarla sarsılıyordu. Yanagımın içini ısırarak kendi kahkahamı durdurmaya çalışıyordum.

Hijole, bizim neyimiz vardı? *Benim* neyim vardı? Rodrigo’yu o şekilde bulmanın verdiği şoktan olmalıydı.

“Hani bana kahve getirecektin?” Fletcher mutfağa girdi, önce Ashton’a, sonra da bana baktı. Kaşları yavaşça yukarı kalktı. “Lavabo iki kapı aşağıda, Carter.”

Kırmızı desenli, ahşap kaplı ve şık monitörlerle dolu kulemde, Red Bull’un yapışkan tadı dilimde keskinleşirken Alastor’un benimle yüzleşmesini bekliyor, konukların evin içinde ilerleyişini izliyordum.

Beni ona çeken şeylerden biri de dürüstlüğüydü; insanların genellikle fısıldadığı şeyler hakkında onun açıkça konuşmaya istekli olması. En karanlık arzularımı ve en derin acılarımı görüyor gibiydi. Bu yüzden beni kendinden uzaklaştırmak istememişti.

Ama şimdi nedenini biliyordum: Çünkü o çok, çok daha kötüydü.

Bileğimdeki hafif bir vızıltı beni sarstı, neredeyse içeceğimi döküyordum. Sonunda. *Sen de benimle aynı şeyi istiyordun.*

Sözleri öfkemi pas geçip tüm bedenimi dondurdu.

“Bana yalan söyledin,” diyerek saatime doğru konuştum, sesim titriyordu. “Kimse zarar görmeyecekti. Beni cinayetin suç ortağı yaptın.” Ama buna ben bile inanmadım.

J. R. Alastor’un bana olan güvenini kanıtladığı e-posta aklımdan geçti. Senin yaptıklarını sıralamıştı. Seninle ilgili ne olduğuna dair benim bile bilmediğim ayrıntıları paylaşmış; acımı bir kez daha deştikten sonra basit bir soruyla hayatımı değiştirmişti.

Senin olanı geri almak için sen olsan ne yapardın?

Her şeyi, diye cevap yazmıştım.

Ve Alastor’un cevabı: *Mükemmel. Ben de öyle yapardım.*

Akıllı saatim tekrar titredi. *Bu haftanın amacı ne sanıyordun?*

“Cinayet değil,” diye karşılık verdim. Kafamın içinde bir ses, *benim planladığım cinayet hariç,* diye fısıldadı.

Bu gerçekten o kadar farklı mı?

“Yüzde yüz.” Parmağım gönder butonunun üzerinde gezindi ama basamadım. Saatimin ekranı bulanıklaştı, gözlerim yanıyordu.

Çünkü gerçekten de o kadar farklı mıydı?

Yazma yeteneğimi çaldığında içimde bir şey ölmüş ve ruhumun bir parçasını kaybetmiş gibi hissetmişim. Ben de yapılan iyiliğin karşılığını farklı bir şekilde vermeye hazırdım.

Tıpkı Alastor gibi.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim, dişlerimi sıkarak küfrettim. Tırnaklarım kafa derimi kazıyordu. Çünkü bunu kabul etmişim, değil mi? Tüm haftayı bu adaleti sağlayabilmek için planlamıştım. Adımı çalmanın bedeli olarak seni öldürecektim.

Ama işte bunu bir başkası yaptığında çok daha korkunç oluyordu.

Parmaklarım titredi, onları şakağıma bastırdım. Eğer diğerlerinin ölmesini istemiyorsam –ki Rodrigo’ya olanlardan sonra Alastor’un aklından geçen şeyin bu olduğunu tahmin ediyordum– sakın kalmalıyım. Bunun kökeninde ne olduğunu bulmalıyım. Alastor her şeyi ölçüp tartardı ama samimiydi. Aylar boyunca birbirimize gönderdiğimiz binlerce e-postadan bu çıkarımı yapabiliyordum. Yaptığı şeyin doğru olduğuna gerçekten inanıyordu. Eğer buradan sağ çıkacaksam –herhangi birimizi sağ çıkaracaksam– Alastor’u bunun yanlış olduğuna ikna etmem gerekiyordu.

Ya da daha iyi bir plan bulana kadar oyalamalıyım.

“Neden ölümü hak ediyorlar?” Sonunda saatime konuşup sordum. “Cinayeti haklı çıkaracak ne yapmış olabilirler?”

Neredeyse ânında cevap verdi. *Bir can aldılar. Bazı durumlarda fiziksel olarak, bazı durumlarda ise sembolik olarak ve sonuç olarak kendi hayatlarını kaybettiler. Bu, adalet. Yalnızca biraz can sıkıcı türden bir adalet.*

“Ama onları öldürmenin doğru ceza olduğuna sen karar veriyorsun.”

Nasıl yorumlarsan yorumla. Buna kısasa kısas denir, zaman kadar eski bir kavram. Biz sadece unuttuk. Herkesten çok, senin bunu anlayabileceğini düşünmüştüm.

Red Bull midemi bozmuştu. Seni öldürmek istediğimi bilmesine imkân yoktu. Bir keresinde, senin yüzünden artık yazmadığımı itiraf ettiğimde neredeyse ona söyleyecektim. O beni dinlemiş, anlayış göstermişti. Geçmişe takılıp kaldığım için yoluma devam etmek yerine anılarımı tekrar tekrar kestiğim için beni aşağılamamıştı.

Ama tek kelime etmemiştim. Onun cinayet konusunda söz hakkına sahip olup beni ihbar etme riskini göze alamazdım.

Nasıl cevap vereceğime karar vermeden başka bir mesaj geldi.

Adalet sistemimiz bozuk çünkü insanlar bozuk. Onlara güvenilemeyeceğini biliyorsun; Rodrigo Sandoval ile bunu ilk elden de-

neyimledin. Bu hayattaki tek adalet, Mila, insanın kendi elleriyle sağladığı adalettir.

Lanet olsun.

Öfkem kırılındı, çatlamaya ve altındakini açığa çıkarmaya çok yakındı. Makyajımın bozulmaması gerektiğini hatırlayıp parmaklarımın kenarlarını gözlerimin altına bastırmadan önce yanaklarıma sertçe vurdum ve rimelimi daha fazla bulaştırmaya çalıştım. Bu sabah Violet'in oldukça sakin oturan Olivia'nın saçlarını örerken izlediğim kamera görüntüsü zihnimde yeniden oynadı. Olivia bunu hak etmek için her ne yapmış olursa olsun, en korkunç koşullar altında dul kalmıştı. Bir insan bunu hak edebilir miydi?

Nasılını, nedenini ya da alternatifin ne olması gerektiğini bilmiyordum. Ama bu doğru değildi. Doğru olamazdı.

Derin, uzun bir nefes aldım ve kendimi seçeneklerimi düşünmeye zorladım. Alastor'a tamamen sırtımı dönebilir, yazarlara bildiğim her şeyi açıklayabilir ve ne pahasına olursa olsun bu adadan kurtulmanın bir yolunu bulmak için onlara katılabilirdim. Bu, onu açığa çıkmaya zorlayabilirdi.

Küçük tavan penceresinden yukarıya, bulutların oluşturduğu karanlık dağınıklığa baktım. Bu fırtına yaklaşırken birbirimizi gözümüzün önünden ayırmadan birlikte hareket edecek olsak bile Alastor adadaki yazarları kolayca aç bırakabilirdi. Beni, Curt'ü ve Taryn'ı da.

“Personele ne olacak?” diye sordum sonunda.

Oyunlar tamamlandığında bir tekne sizi almaya gelecek. O zamana kadar buradasınız.

“Ne demek ‘oyunlar tamamlandığında?’” Kelimeler artık bir fısıltıyla çıkıyordu. “Hepsini öldürecek misin yoksa?”

Bir kalp atışı. Diğer cevaplarının hızına kıyasla ufak bir te-reddüt kırıntısı.

Muhtemelen, evet.

“Ama öyle olmak zorunda değil,” dedim, bir umut kırıntısına tutunarak. “Yani hayatta kalabilirler mi? Teorik olarak? Nasıl? Hepsinin gitmesine izin vermen için ne gerekiyor?”

Aptal olma. Hiçbiri buradan canlı çıkmayı hak etmiyor bile.

“Ne. Yapmaları. Gerekıyor?”

Mila’cıgım. Mila-mia, istersen sana böyle de hitap edebilirim.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Yazarlardan biri bana böyle seslenmemiş miydi? Mila-mia, aynı zamanda Curt’ün bana taktığı isimdi.

Onları duymuş olmalıydı. Alastor gerçekten de her odada beni izliyordu.

Yoksa o da adadakilerden biri miydi?

Eğer oyunları oynayıp kazanırlarsa, hayatta kalırlar. Ama kazanmak için içsel olarak değişimleri gerekecek. Ne de olsa her iyi hikâye, içsel değişimle ilgilidir.

“Değişim derken, itiraf etmek gibi mi?” diye sordum. “Yaptıklarını kabullenmek, telafi etmeye karar vermek gibi mi?”

Bu, doğru yönde atılmış bir adım olurdu. Ama onlara günahlarını itiraf ettirme konusunda sana iyi şanslar.

Gözlerimi kapadım. Oyunları konukların içindeki kötülüğü ortaya çıkarmak, paranoya ve suçluluk duygularını körüklemek için hazırlamıştık. Ve eğer onların da günahları seninki gibiyse, hiçbiri itiraf etmek istemezdi. Ama şimdi tam olarak neyi itiraf etmeleri gerektiğini bilmeden her birine suçlarını itiraf ettirmeye çalışmak zorundaydım.

Yorgunluğum baş ağrısına dönüşüyordu. Alastor’un onlara istediğini yapmasına izin vermek çok daha kolay olurdu. Bunu hak etmişlerdi, değil mi?

Görüntüleri tekrar taradım ve Taryn’in, onu bir kurulama beziyle savuşturan Curt’e köpüklü su fırlattığı mutfağı izlemeye başladım.

Burada olmayı hak etmiyorlardı. Neler olup bittiğini tam olarak anlamalarını engelleyebilirsem, buradan canlı çıkma şansları vardı. Onlar için pazarlık yapabilir, Alastor’u hiçbir şey bilmediklerine ikna edebilirdim. Ama çok fazla şey öğrenirlerse, adadan asla kaçamazlardı.

Herhangi birimizin buradan kurtulması mucize olurdu.

Odaların geri kalanını taradım, sonra bir tanesinde durakladım.

Cassandra bir saatten fazla bir süre önce de tam olarak bu pozisyonda, battaniyelerin altında değil miydi?

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

ASHTON

ZİHNİMİN İÇİNDE SU VE KORKU İÇ İÇE GEÇMİŞTİ VE BURADAKİ hangi pencereden dışarı baksam bu birliktelikten hiç hoşlanmadığımı hissediyordum. Göz alabildiğine uzanan körfez sonsuz görünüyordu. Sanki kâbuslarımdan birinde yaşıyor gibiydim, aldığım her nefesin suyla dolu olduğu ve keskin, kör edici acıyı ciğerlerimde hissettiğim rüyalar.

Al, oku, diye fısıldadı ses ve ben de göğsümün sol tarafına, derime işlenmiş tılsım dövmesine dokundum.

Fletcher endişelenmiyor olabilirdi ama ben Olivia'nın peşinden gidecektim.

Antreden bakıldığında dışarıdaki sis denizi gizliyordu, bu da bir avantajdı. Deri ceketimi omuzlarıma attım ve ön kapıya dönük kitaplığa baktım. Yayınladığımız tüm kitaplar burada bulunuyordu. Alastor'un bizi takip ettiği ve cinayet planları yaptığı düşünülürse, bu inanılmaz derecede ürkütücüydü.

Alastor bu hafta sonu için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Mezar taşının yaptırılması ve yerleştirilmesi gerekiyordu (ve bahse girerim mezarların eskitmesi biraz keski ve zımpara çalışmasıyla taklit edilebilirdi) ancak etrafını saran sarmaşıkların tek açıklaması zamandı.

Şimdi burada kâğıda döktüğümüz kelimelerin hemen hemen hepsinin bir kopyası vardı. Bazılarının sırtları kaygan, parlak sert kapaklardı; diğerleri ise çatlak ve mat kâğıt ciltlerdi.

İlk olarak Fletcher'ın (pek çok dile çevrilen) kalın kitapları, ardından Cassandra'nın birkaç raf dolusu gerilim romanları ge-

liyordu; kapakları mavinin tüm tonlarını, karamsar okyanusları ve gizemli silüetleri ima eden soyut resimlerle süslüydü.

Daha sonra Alastor'un kendi kitaplarıyla dolu dört raf geliyordu; koyu renk kapaklarla tezat oluşturan kırmızı beyaz renklerinde J. R. ALASTOR yazısı, kitapların başlığından daha büyüktü. Violet'in kitaplarına ayrılan yarım raflık bölümde özel baskılar vardı. Benim ince kitabımı (özel kitap kulübü nüshalarının sayısı hiç de az değildi) Olivia'nın tek başına yazdığı ilk kitabı takip ediyordu. Üslubuyla öne çıkan ve inanılmaz derecede zekice yazılmış bir gerilim romanı; ilk paragraftaki çarpıcı içgörü ve şok edici kanlı detaylarla tüylerimi diken diken etmişti. Neden tek başına yazmaktan vazgeçip Rodrigo'yla birlikte yazmaya karar verdiğini anlamaya çalışmak beni aşıyordu ama tabii ölünün ardından böyle düşünmem de pek hoş bir şey değildi.

Son iki raf birlikte yazdıkları Val Lamont polisiye gerilim serisine ayrılmıştı.

En sevdiğim kitabı raftan çektim ve kabartmalı başlığına sevgiyle dokundum. Yazarken tıkanıp hissettiğimde elim her zaman bu kitaba giderdi. Bir üst rafta, köşeleri kıvrılmış, utanç verici derecede ek açıklamalarla dolu kendi romanım duruyordu ama... Şu anda yazarından imza istemem mümkün değildi. Özellikle de Rodrigo'nun, şey, cinayete kurban gitmiş olması söz konusuysa.

İlk sayfayı açtım.

“Bazen yaralar iyileştikleri için değil, altında yatanları bizden sakladıkları için kabuk bağlarlar.”

Kahretsin, bu cümleyi hem seviyor hem de nefret ediyordum.

Kitabı tekrar rafa, kendi kitabımın çamur yeşili sırtının yanına koydum. Yayıncımdan gelen kutuyu heyecanla ilk açışımı ve ambalaj kâğıtlarının arasında beyaz harflerle adımı gördüğüm ânı hatırladım. Gözyaşlarına boğulmuştum. Ve bu sadece sonunda kendi kitabımı elimde tuttuğum için değildi.

Jia ve Colton'ın hikâyesi nihayet zihnimden çıkmıştı. Sonunda özgürleşmiş, hayatıma devam edebilmişim. Artık kâbus görmüyordum.

Ta ki şimdiye kadar.

Alastor bunu nasıl bilebilirdi, nasıl?

Dışarıdan gelen boğuk bir ses dikkatimi çekti. Ön kapının hemen diğer tarafındaki verandadan geliyordu.

Pencereden dışarı bakmak için bir koltuğun arkasına geçtim.

Tekli deri koltukların birinde Olivia oturuyordu, sırtı bana dönüktü, başı öne eğik, parmakları ensesinde kenetlenmişti. Omuzları büyük, abartılı nefeslerle inip kalkıyordu; panik atak geçiren ya da kendini kaybetmemeye çalışan birinin aldığı türden nefeslerdi bunlar.

Parmak eklemlerim soğuk pencere pervazıyla bütünleşti. Bu özel ânı izlememeliydim ama hissettiğim suçluluk, çenemi sıkkan öfke karşısında bir hiçti. Rodrigo hayatta ve bir yerlerde iyi olsa bile (böyle umuyordum ama oldukça şüpheliydim), ne tür bir canavar bir insanı sevdiğinin öldürüldüğüne inandırabilirdi?

Kafamda bir görüntü belirdi: Uzun boylu bir adam, iskelede iki büküm olmuş, göle doğru çığlık atan siyah saçlı bir kadım tutuyordu.

İçim çalkalandı. *Ruby'yi düşün. Büyük sarkık kulakları ve o kocaman bilmüş gözleri.*

Pencereden zar zor uzaklaşmıştım ki iki kanatlı kapılardan birisi hissimle açıldı ve odanın içine soğuk bir rüzgâr esti.

Açılan ağır kapıyı tuttum; Olivia çamurlu spor ayakkabılarını paspasa silerken, örgülü saçları yüzünün önünde sallanıyordu, ben de kapıyı onun için açık tuttum.

“İyi misin?” diye sordum sakince.

Bana baktı. Ben de ona baktım.

İki elimi de havaya kaldırdım. “Özür dilerim. Aptalca bir soruydu. Belli ki değilsin. Seninle birilerinin gelmesini beklesen daha iyi—”

“Kayıp olan kişi benim kocam ve onu bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Garipti. Ama sanırım haklıydı.

“Affedersin,” dedi sonunda, kapı aralığına doğru eğilerek. Yüzünde yer yer lekeler vardı ama en azından sakinliğini koruyordu.

“Hayır, hiç öyle söyleme, yani, sen iyisin, şey, sorun değil.” Boğazımı temizledim. “Yani—”

“Rodrigo yok. Hiçbir şey yok; bıçak, ip, göz bağı... Mezar taşlarından bazıları da parçalanmış.” Sertçe burnunu çekti. “Bütün adayı aradım. Eğer Rodrigo bir yerlerde saklanıyor olsaydı, onu bulurdum ve eğer burada başka biri olsaydı, inan bana, bilirdim.”

Olivia ayakkabılarını çıkarırken tereddüt ettim; yerde ıslak yapraklardan bir iz bıraktı, tırtıklı kenarları ölü böcekler gibi kıvrılıyordu. Yıllarca bir damla kan ya da bir tel bile saç gözüm-den kaçmasın diye çok uğraşmıştım (ölü bedenlerle uğraşıyorsanız yapmaya mecbur olduğunuz bir şeydi bu). Ya Olivia bir şeyi atladıysa?

“Adadan gitme konusuna gelince,” diye söze başladım.

“Rodrigo’yu ya da Alastor’u bulmadan hiçbir yere gitmiyorum.”

“Fletcher hâlâ bunun iğrenç bir şaka olduğunu düşünüyor.” Ceketimi çıkarırken omzum çatırdadı, yüzümü buruşturarak ovaladım. “Ama sen dün gece gördüğünün o olduğuna eminsin, değil mi? Rodrigo muydu gerçekten de?”

Şişmiş gri gözleri parladı ve arkasını dönerken yanağından bir damla yaş süzüldü. “Umarım o değildir.”

Fletcher tahmin edilebileceği gibi Olivia’nın söylediklerinden hiç etkilenmemişti. “Ceset ortalarda yok çünkü bu bir eşek şakasıydı.”

“Ya da biri onu uçurumdan aşağı attığı için yoktu.” Olivia’ya baktım. “Affedersin, çok özür dilerim.”

“Hayır, haklısın.” Sesi ölü bir fısıltı gibiydi, buradaki ilk günümüzdeki nazik, alaycı kadından eser yoktu. Gözlerini Fletch’e dikti. “Biri kocamı öldürmüş olabilir ama sen gelmiş burada inek gibi oturuyorsun.”

Fletcher bana baktı, ben de Olivia’nın sözlerini onaylarcasına bir omzumu kaldırdım. “Hep birlikte buradan gitmeliyiz.”

Fletcher klavyede yazdığı her bir kelimeyi kurşun atar gibi sertçe yazarak “Anakaraya selamlarımı iletirsin,” dedi. “Ben buraya, eğer çok merak ediyorsanız, odaklanmak için geldim. Konstrasyonumu bölecek şeyler olmadığı için. Teslim tarihi diye bir şey duydunuz, değil mi?”

Olivia Fletcher’a doğru yürüdü ve bilgisayarını büyük bir gültüyle kapattı. Fletcher parmaklarını kıl payı kurtarmıştı.

Fletcher küfrederek ayağa fırladı. “Sen ne yaptığını—”

“Rodrigo’nun arkadaşı olduğunu iddia ediyorsun ama onu aramaya tenezzül bile etmiyorsun,” diye çıkıştı Olivia masanın üzerine eğilerek. “Tam da sana göre bir hareket. Yıllardır Rodrigo’ya anlatmaya çalıştığım şey işte tam da buydu. Eğer ona gerçekten değer veriyor olsaydın, onu bulmak için burayı yerle bir ederdin.”

“J.R., ki o da benim arkadaşım olur, Rodrigo’ya asla zarar vermez.” Fletcher Olivia’nın elini bilgisayarından çekti ve du-dağını bükerek elini savurdu. “Bu bir Temalı. Yazarlar. İnzivasi. *Gerçekten*. Yarın hatırlat da odamın önüne barikat kurayım; kapıya da küçük bir tabela asarım ve her saat başı *henüz ölmedim* diye güncellerim, olur mu? Tamam mı?”

Olivia’nın gözlerindeki öfke bana yönelik olsaydı açıkçası biraz korkardım.

“Merhaba, yani, affedersiniz.” Mila ela gözlerini kocaman açarak odaya daldı. Elinde korkunç derecede sivri topuklu ayakkabılar sallanıyordu. “Cassandra’yı gören oldu mu?”

“Violet hasta olduğunu söylemişti,” dedim. Gidip ona bakmadığım için ânında aptal gibi hissettim.

“Sanırım Cassandra’ya baksak iyi olur.” Mila durakladı. “Violet nerede?”

Fletcher dizüstü bilgisayarını açarak “Yukarıda,” dedi. “Sanırım işlerini hallediyor.”

Mila ve ben göz göze geldik ve sonra ikimiz de kapıya doğru ilerledik.

Fletcher iç çekerek başını arkaya attı, arkamızdan bir şeyler söylüyordu. “Neden kendimi *İpucu* oyununun deli işi bir versiyonunda yaşıyormuş gibi hissediyorum?”

İkinci kata çıktığımızda Mila, Cassandra'nın kapısına öyle sert bir yumruk indirdi ki ince bir masanın üzerindeki şekilsiz (ve dolayısıyla muhtemelen çok pahalı) seramik vazo sallandı. "Bayan Hutchinson? İyi misiniz?"

Olivia karşı odaya yönelip "Violet? İçeride misin?" diye seslendi.

Yumruğunun altındaki kapı sarsılarak açıldı. "Neler oluyor?" Violet kapı aralığında belirdi. Elleri iki yanında sallanıyor, siyah elbisesi baldırlarına kadar uzanıyordu.

"Bakın işte." Fletcher arkamızda tepiniyordu. Bir elini Violet'e doğru uzattı. "Ne dedim ben size? O iyi. Violet, onlara iyi olduğunu söyle."

"Hepimizin konuşmaya ihtiyacı var, Bayan Hutchinson," dedi Mila Cassandra'nın kapısına doğru. "Lütfen kapıyı açın."

"Anahtarın var mı?" diye sordum.

"Taryn'in var." Mila koridorda hızla kayboldu.

"Taryn mi?" Fletcher şaşkınlıkla sordu. "Taryn kim ya?"

"Cassandra?" Olivia tekrar bağırdı.

Evin bir yerinde bir saat gürültüyle çınladı. Ensemden aşağı tüm bedenimi bir ürperti kapladı.

Fletcher'ın vurdumduymaz yüzünde, kaşlarının tam ortasında bir çizgi belirdi.

"Ölmüş olabileceğini düşünmeye başladık," diye seslendi Violet ve hepimiz dönüp ona baktık. "Ne? Gerçekten ölüyor olabilir."

Eğer o öldüyse, bu benim yüzümdendi; onu daha önce kontrol etmediğim, dikkat etmediğim içindi. Suçluluk duygusu geri gelmişti. Boğazımı tıkayan su gibiydi.

Eğer elimi daha fazla kana bulayacaksam, bu sadece ben öyle istediğim içindi.

"Dur bir dakika, dur." Yüz ifadem üzerine Fletcher'm eli havaya kalktı. "Gerçekten de kapıyı kırmayı düşünmüyorsun, değil mi? Yani... Bir Amerikalı için bile bu biraz aşırı kaçmıyor mu sence de? Yardımın gelmesini beklesen—"

Bir adım geri attım, tüm ağırlığımı topuğuma verdim. Kili-din hemen yanındaki masif ahşaba vurdum.

Bir çıtırtı. Kapı kırılarak açıldığında ben de neredeyse onunla birlikte düşüyordum.

Olivia derin bir nefes aldı. Fletcher mırıldanarak küfretti, sonra da dudaklarının arasından boğuk bir kahkaha patlattı.

Tablolar duvardan sökülmüş, makyaj aynası paramparça olmuş, komodinin üzerindeki mavi lamba kırılmış ve parçaları ahşap zemine dağılmıştı. Yatak takımı artık parçalanmış çarşaf-lardan oluşan bir yığındı sadece. Pencereleler yağın yağmura karşı açık bırakılmış, perdeler buz gibi havada tembelce salınıyordu. Ürperdim.

İki büyük adımda banyonun olduğu yere geçip kapısını sertçe açtım. Işıksız oda karanlıktı, dışarıdaki grilik gibi karamsardı ve tamamen boştu. Hiçbir şeye dokunmamaya özen göstererek zemini, tezgâhları, lanet olası küveti taradım. Tek bir saç teli bile yoktu.

Sanki buraya hiç gelmemiş gibiydi.

Yatak odasından bir ses “Orada mı?” diye sordu.

“Ben size söylemiştim—”

Koridordan ayak seslerinin gümbürtüsü geldi ve sonra aniden durdu. “Ne—?”

“Cümleler yarım kaldı Mila’cığım. *Neler oluyor ya* diyecektin sanırım.”

“Fletch,” diye onu tersledim, odaya geri döndüm. Sonra Cassandra’nın komodininin yanında duran Violet’e baktım. “Hayır, hayır, hayır, kimse hiçbir şeye dokunmasın—”

“Bu önemli olabilir,” dedi elinde bir kitapla dönerek. “Bu onun nasıl öldüğünü gösteriyor.”

“Kusura bakma ama şaka mı yapıyorsun ya?” Saçımı başımı yolacaktım. “Hiç kitaplarımızı okumadın mı? Burası bir suç mahalli, elimizi hiçbir şeye...”

Violet kitabı bana doğru eğdiğinde cümleler yarım kaldı.

Kapağı beyaz ve çini mavisi seramik desenliydi (doğal olarak yer yer kan lekesi vardı). *Santorini Skandalı*. Cassandra Hutchinson’ın yeni çıkan ve muhtemelen yazdığı son kitabı.

Santorini Skandalı'ndan bir alıntı
Yazan: Cassandra Hutchinson **J. R. Alastor**

Önsöz

Buna oldukça benzer bir gecede, Akdeniz meltemi yaz sıcağını alıp götürürken, nedime **Cassandra** insanlarla dolu bir villadan bir fısıltı bile duyulmadan kayboldu.

Bir kadeh Dom şarabını daha kahkahayla kafasına dikmiş, erkenden yatmaya gitmişti. Sabah erkenden yürüyüşe çıkacağını söylemişti. Galiba bu, yalnızca çok niş bir topluluğun Yunanistan tatillerinde yaptığı bir şeydi. **Ashley Clarke**'tan **Cassandra Hutchinson**'dan en son haber alan kişi onun kendi kendine bir şeyler mırıldandığını ve ayaklarının fayansa hafifçe vurduğunu işitmişti. Kapısını kilitleyip kilitlemediğini kimse net olarak söyleyemiyordu. Birçoğu bunu alışkanlıkla ya da belki de bir tür endişeyle yapardı.

Perdelere tutunmaya çalışırken onların parçalandığını, perdenin çubuğunun devrilip boy aynasına çarpmasını ve aynanın çatlayarak dağılmasını kimse duymamıştı. Az evvel onu sarmalamış olan yorgana ve yatak başlığına tutunmaya çalışırken lambanın taş zemine çarpıp paramparça oluşunu kimseler duymamıştı.

Ashley Cassandra eline eldiven geçirmiş biri tarafından ağzı kapatılarak ve boynuna bir ip dolanarak pencereden dışarı, aydınlık geceye doğru sürüklenirken, ev giderek daha akıl almaz ve kışkırtıcı hikâyelerle şenlenmiş, kahkahalar şampanyaya boğulmuştu.

Kimsecikler bir şey duymamıştı, bu konuda herkes hemfikir di.

Ya da belki de... hepsi duymuştu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MILA

VIOLET BAŞINI KİTAPTAN KALDIRDI, GÖZLERİ KIZIL KAKÜLLERİNİN altından açık pencereye kayarken tıpkı yeni dökülmüş zift gibi parlıyordu. Bir rüzgâr esintisi ince perdeleri savurdu; perdelerin zarif örümcek ağı desenleri yağmurla koyulaşmıştı.

İki adımda odanın diğer tarafına geçtim, Ashton da peşimdeydi.

“Hayır. Saçmalamayın.” Fletcher’ın burnunu büzüştürerek konuştuğu ses tonundan anlaşılıyordu. “Birinin yetmiş yaşında bir kadını ikinci kattaki bir odanın penceresinden aşağı attığına gerçekten inanıyor olamazsınız. Cidden bakın.”

Perdenin bir kanadını kenara çektim ve donakaldım, Ash sessizce küfretti.

Pencerenin dışı yağmur yüzünden kaygan ve parlaktı ama iç çerçevesindeki damlacıklar pembe renge çalıyor, ahşapta birikip sızarak aşağı damlıyordu. Pencerenin altındaki duvar gittikçe koyulaşan ve kızılaşan minik lekelerle kaplıydı. Beyaz boyadaki üç sıra tırtıklı sıyrıklar olmasa bunu gözden kaçırabilirdim, sanki bir şey boyayı pençeleriyle tırmıklamış gibiydi.

Ya da birisi düşmemek için umutsuzca tutunmaya çalışmıştı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Fletcher ama ses tonundaki kızgınlık belli oluyordu.

Yağmur parmaklarıma çarparken pencereyi tamamen yukarı kaydırdım. Göz hizamdayken mandalın çerçeveden sarktığını fark ettim.

Dehşet içinde aşağıya baktım. Başım döndü, görüşüm bulanıklaştı.

Sıcak bir el kolumu kavradı –Ash– bedeninin üst kısmını pencereden dışarı uzatırken bana yaslanmıştı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Olivia arkamızdan.

Evi denize açılan uçurumdan ayıran ince bir yeşil şerit vardı; bu şerit açık renkli nizami taş basamaklarla kesintiye uğruyordu.

Tam altımızdaki basamaklara büyük, koyu bir leke bulaşmıştı.

Canlı çimenlerle uçurumun kömür grisi pususunun arasında oldukça belirgin bir kırmızı. Lekeli kayaların etrafındaki çimler sökülmüştü, sanki biri her şeyi kazıyıp temizlemeye çalışmış, toprağı yerinden sökmüş gibiydi.

Lekeyi gizlemek için.

Ama tüm bu çabalara rağmen bu kattan bakıldığında bile hâlâ oldukça belirgindi.

“Peki,” dedi Ash, sesi titreyerek. “Demek ki biri onu gerçekten de pencereden aşağı atmış.”

“Ve onu denize yuvarlamış,” dedim güçlkle, sonra odaya döndüm. Olivia beni kenara çekip Violet’i de yanına alınca sırtım duvara çarptı ve hepsi birden konuşmaya başladı.

O telaşları kulaklarımda bir çınlamaya dönüştü.

Cassandra Hutchinson, ev içi gerilim türünde tanınan bir yazar, öldürülmüştü.

Ve muhtemelen korku içinde can vermişti.

Taryn’in işe yaramaz anahtarı avucuma battığında zor da olsa parmaklarımı gevşettim. *Nefes al.*

“Ama leke neden hâlâ duruyor ki?” diye sordu Fletcher yüksek sesle. “Tüm gün yağmur yağdı. Şimdiye kadar silinip gitmiş olmalıydı.”

Ashton yağmurdan ıslanmış saçlarını silkeleyerek volta atarken “Gözenekli bir taşsa öyle olmaz,” dedi. “Taş muhtemelen lekeyi emmiştir.”

“O zaman gerçekten kan olsaydı rengi değişmiş, kahverengiye dönmüş olurdu. Eğer kırmızıysa, bir çeşit boya olabilir. Bak, araştırmamı iyi yapmışım.”

“Yağmur yüzünden kuruyamadı. Kuruma şansı olmadı. Yani hâlâ kırmızı.”

Fletcher “Yani diyorsun ki, her ne yaşandıysa herhangi bir zamanda olmuş olabilir,” dedi. Sesindeki özgüven zırhında ince bir çatlak belirmişti.

Olivia bir sinekkuşu gibi odanın içinde dolaşarak çekmecele-ri çekip açıyor, dolapları karıştırıyordu.

“Dün gece bir şey duyan oldu mu?” Violet, gözlerini yerden ayırmadan kıpırdanarak sordu. “Muhtemelen biz daha uyuyor-ken olmuştur.”

“Hepimiz farklı zamanlarda uyanıktık,” dedi Ashton, bana bakarak; dün geceyi, sonra da bu sabah mutfakta olanları hatırlayarak içimde bir sıcaklık hissettim. “İki ya da üç kez yatmaya çalıştım ama uyuyamadım. Fırtına oldukça gürültülüydü.”

“Ben uyuyordum,” diye açıkladı Fletcher.

Boğazımı temizledim. “Dün gece geç saatlerde ona bir fincan çay yaptım. Biraz... dalgın görünüyordu.” Bir şey mi kaçırmıştım? Alastor’la uğraşmakla o kadar meşguldüm ki onu fark etmemiştim bile.

Violet “Ben de gece Olivia’nın odasında kaldım,” dedi. “Tüm gece bir sürü ayak sesi duydum. Saat kaçtı, hiçbir fikrim yok.” Kısa bir duraksama oldu. “Cassandra tıpkı son kitabındaki gibi öldü ve Alastor bunu bilmemizi istiyor.”

İma ettiği şey havaya ağır bir yük gibi çöktü.

“Rodrigo da tıpkı bizim kitabımızdaki gibi öldü,” dedi Olivia yumuşak bir sesle; açık pencereye bakıyordu. Yağmur, çoraplı ayaklarının yanındaki parkede bir su birikintisi oluşturmuştu. Üzerine geçirdiği tek omzunu açıkta bırakan devasa lacivert kazağın ona çok büyük geldiğini o an fark ettim, bol kollarını bileklerine gelecek şekilde kıvrırmıştı. Olivia’nın örgü kazak yerine kaşmiri tercih edeceğini düşünmeden edemedim. Üzerindeki Rodrigo’nun kazağıydı belli ki.

Yanaklarım ısındı, gözlerim yanıyordu. Sandovalların kitabında ben de düzeltmeler ve değişiklikler yapmıştım. Alastor sonunda değiştirmiş olsa bile bu böyleydi.

Ama Cassandra’nın kitabına bunu ben yapmamıştım.

Violet beklentiyle hepimize baktı. “Buradan bir sonuç çıkar-
ran tek kişi ben miyim?”

“Alastor,” diye mırıldandı Ashton, “bizim hikâyelerimizi il-
ham kaynağı olarak kullanıyor.”

Hijole.

Ben ne yapmıştım böyle?

“Ayrıca, Alastor muhtemelen bu odada,” diye ekledi Violet.
“Yani, şu an burada aramızdakilerden biri.”

Ashton öksürerek kısa bir kahkaha attı, ellerinin topuklarını
gözlerine bastırarak yüzünü bizden öteye çevirdi.

Bakışlarım diğerlerinin kanı çekilmiş yüzlerine takıldı. Her
biri kafasında kendi yazdığı hikâyeleri tarıyor, bir adada hangi
ölümlerin mümkün olduğunu, hangilerinin en kötüsü olacağı-
nı hesaplıyordu. Sırada kimin olduğunu düşünüyorlardı. Alas-
tor’un kim olduğunu.

Ve ben onlara yardım etmek adına hiçbir şey yapamıyordum.

“Ciddi olamazsın,” dedi Fletcher sonunda, omuzları ceketin-
nin altında gergindi. “Hepimiz bir aradayken bir ceset görme-
dik, hatırlatırım. Buradaki herhangi biri, bana oyun oynuyor
olabilir.”

“Her şey seninle ilgili değil.” Olivia ona doğru dönerken sesi
çatallaştı. “Rodrigo. İyi. Değil.” Yüzünden bir damla gözyaşı sü-
züldü, öfkesi ses tonundan taşıyordu. “Artık eminim. O böyle
bir oyun çevirmezdi, bana bunu yapmazdı.”

Dizlerimin bağı çözüldü. *Bir canavarla ortak olmuştum. Bir
seri katilin suç ortağı olmuştum.*

Violet bana dönüp odaklanarak “Kayıkhanenin anahtarı var
mı?” diye sordu. “Ben bu adadan defolup gidiyorum. İsteyen be-
nimle gelebilir.” Teknenin kuyruğunun karanlık sulara gömül-
düğü an zihnimde canlandı ve küfredecekken kendimi tuttum.
“Tabii ki. Aramızda tekne kullanmayı bilen var mı?”

“Ben kullanabilirim,” dedi Ashton, yüzünde oluruna bırak-
mış bir ifade vardı. “Sayılır.”

“‘Sayılır’ mı?” Fletcher alaycı bir şekilde Ashton’a döndü.

“Çocukken amcamın teknesini kullanmıştım,” diye yanıtladı
Ashton yüzünü buruşturarak.

Oda bir anda beyaz bir ışıkla doldu. Hepimiz aynı anda açık pencereye döndük, ardından gök gürültüsü patladı, irkildim.

Violet “*Bilmiyorum yerine sayılır cevabını tercih ederim,*” dedi.

“Rodrigo’yu bulana kadar hiçbir yere gitmiyorum.” Olivia solmuş bakışlarıyla hepimizi delip geçiyordu. “Ya da Alastor’u. Eğer buradan gidersek ve o gerçekten bizden biriye, adadan kurtulur ve özgür kalır.” Parmaklarını şişmiş gözlerine bastırdı. “Bunun olmasına izin veremeyiz.”

Fletcher koridora doğru ilerlerken “Tamam o zaman,” diye iç geçirdi. “Seninle yalnız kalmam ben, Olivia. Pençelerini kime geçireceğin belli değil.”

Koridorda Ashton kırılan kapıyı görünce yüzünü buruşturdu ve sadece dudaklarını kımıldatarak *Özür dilerim* dedi. Başımı önemli değil anlamında salladım, bakışlarımız bir anlığına birbirimizin üzerinde kaldı. Artık bu işte birlikteydik. Çoğunlukla.

Midemde fırtınalar koparken diğer konuklar eşyalarını toplamak için odalarına çekildi. Onlara teknenin battığını, bu adadan çıkış yolu olmadığını söylemeyi o kadar çok istiyordum ki... Ama bunu benim yaptığımı, onları sabote ettiğimi düşüneceklerdi.

Ne de olsa onları burada tutmak için geçerli bir sebebi olan Alastor’dı.

Ashton personelin de bizimle birlikte gelmeye hazır olduğundan emin olmamız gerektiğini söylediğinde başka bir sorun ortaya çıktı. Haklıydı da. Ne yapmak üzere olduğumuzu belli etmemek için onlara planı anlatmam gerekiyordu. Ya da sözde planı.

Ama Curt ve Taryn, Alastor’un peş peşe işlediği cinayetleri öğrenirlerse, gitmelerine izin vermesi için Alastor’u asla ikna edemezdim. Bu yüzden onlara neler olduğunu anlatamazdım; küçük bir acil durum olduğunu ama kontrolün hâlâ bende olduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu düşünmelerini istiyordum.

Konuklar —en azından masum olanlar, yani Alastor olmayanlar— en az onlar kadar benim de neler olup bittiğini anlamadığımı düşünmeliydi. Çaresiz kalan insanlar, çaresizlik içinde bir şeyler yapardı; geçimini korku ve ölümden sağlayan insanların yalan söylediğini düşündüklerinde ne yapacaklarını hayal etmekse beni dehşete düşürüyordu.

“Mila-mia,” diye bağırdı Curt ben mutfığa girerken ve bu ismi duymamla içimi bir ürperti kapladı. Elini bulaşık suyuna daldırmış, deterjanın köpükleri kollarına yapışmıştı. “Ben de tam—”

“Konuklardan biri kaza geçirdi,” dedim, “ve anakaraya gitmek için tekneyi kullanmamız gerekiyor.”

Taryn oturduğu yerden bana döndü, salatasını yarım bırakmış ve gözlerini kocaman açmıştı. “Herkes iyi mi? Ne oldu?”

“Evet, iyiler mi?” diye yineledi Curt, elinde buruşturulmuş açık mavi bir mutfak havlusuyla.

“Bir kaza oldu,” diye tekrarladım, daha az kelime kullanıyordum şimdi. “Ve adadan gitmemiz gerekiyor. Curt, tekne yardımına ihtiyacım var. Taryn, eşyalarını topla. Yirmi dakika içinde konuklarla giriş salonunda buluşacağız.”

Ses tonum bir şey ifade etmiş olmalı ki Taryn ânında ortadan kayboldu.

Curt ve ben girişe ulaştığımızda Ashton “Ben de geliyorum,” dedi, deri ceketinin fermuarını çoktan çekmişti. “Eşyalarım zaten hazır.”

Curt’e neler olduğunu anlatma riskine karşı Ash’in burada kalması için bir bahane bulmalıydım ama ikisi çoktan kapıdan çıkmıştı bile. Küfredip peşlerine takıldım.

Dondurucu yağmur yüzümü âdeta delik deşik etti, ânında iliklerime kadar ıslandım. Kollarımızı başımıza siper ederek merdivenlerden aşağı koştuk, turuncu lekeli yapraklar paltolarımızı havalandıran rüzgârı uçuşuyordu. Curt yanımda nefes nefese kalmış, kısık bir sesle *her şey yolunda mı, konuklar iyi mi, fırının ateşini söndürmeli miydim* gibi sorular soruyordu. Ona kısa cevaplar verdim.

Adanın taşlık plajına indik, suyun kenarından küçük kayıkhaneye doğru koştuk. Suyun üzerinde asılı duran küçük kulübe-ye doğru ilerlerken ayakkabılarımızdan sıçrayan çamur, kaygan beyaz iskeleye sıçırıyordu.

Kapının kilidini açarken parmaklarım soğuktan titriyordu. Derin bir nefes aldım, hava buz gibi ciğerlerimi yaktı ve şaşırmış gibi davranmaya hazırlandım.

İçeri doluştuk, saçlarımızdan sular süzülürken başımızı silkeledik. Sonra da donup kaldık.

İçeride, iskelenin ötesindeki su, gece gibi karanlıktı; tekne ortada yoktu. Kayıkhanenin açık ucunda yağmur damlaları limanın yüzeyini gri şeritler hâlinde dövüyordu.

“Eee...,” dedi Curt. “Burada bir tekne yok muydu?”

“Anlamıyorum.” İskele boyunca yürüdüm, önce derinlere sonra dışarıya baktım. “Daha dün buradaydı. Tam burada, herkes adaya gelmeden önce görmüştüm, siz—”

“Arkadaşlar.” Ashton teknenin bağlı olduğu iskelenin kenarındaki metal kancaya bir tekme attı.

Metal kancanın etrafına dolanan beyaz-mavi bir halat suyun derinliklerine doğru gergin bir şekilde uzanıyordu.

Raftan bir el feneri aldım, soluk ışığını suyun üzerine, halatın yüzeyin altında kaybolduğu yere tuttum.

Işık, renkli cam gibi görünen suyun yüzeyinde kırıldı, sonra da gül rengi ahşap bir gövde ve gümüş bir karaltı göründü.

“Bu çok garip,” dedi Curt.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MILA

FLETCHER DERİ AYAKKABILARIYLA MERDİVENLERDEN AŞAĞIYA, antreye inerken bağırdı. “Bu adadan çekip gitmeyi kabul ettiğim anda tek kaçış yolumuzun mümkün olmadığını mı söylüyorsun yani?”

“Burada elimiz kolumuz bağlı kaldık,” dedi Violet; Ashton’la benim sırlısklam ceketlerimizi üzerimizden çıkarışımızı izliyordu. Düz sesi derimi bir neşter gibi sıyrıyordu.

Arkamdan Taryn’in soluk soluğa, alt kattan yanıma gelişini duyduk, valizi basamaklara çarpıyordu. “Nasıl ya?”

“Görünüşe göre akşam yemeğine ihtiyacımız olacak,” dedim Curt’e. İhtiyacım olan son şey, Curt ve Taryn’in bir katille aynı adada olduğumuzu fark etmeleriydi. Çalışanlar ve yazarlar birbirleriyle bilgi alışverişinde bulunmamalıydı. Onları hayatta tutan tek şey, her şeyden bir haber olmalarıydı. “En kısa sürede yanınıza gelip açıklayacağım.”

Curt onu odadan kovmamla irkildi, kanvas ceketinin üzerinde boncuk boncuk yağmur damlaları vardı. Taryn’le göz göze geldiler. Taryn sanki tokat yemiş gibi bakıyordu ve bu canımı acıtiyordu.

Yakında bu şaşkınlığı üzerlerinden atarlardı.

Curt’ü Taryn’e doğru yönlendirdim ve kolunu tutup nazikçe sıktım. Sesimi alçalttım. “Gerçekten üzgünüm. Konukları sakın tutmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum ve anakaraya ulaşana kadar her şeyin sorunsuz ilerlemesi için gerçekten yardımına ihtiyacım var.”

Curt, Violet ve Fletcher'a hâlâ batık tekneyi anlatmakta olan Ashton'a bakarak "Bunun kabloşuz ağı kesilmiş olmasıyla bir ilgisi var mı?" diye mırıldandı.

Bir saniyeliğine gözlerimi yumdum. "Rüzgâr yüzünden. Sana söylemiştim."

"Mila," diye fısıldadı Taryn, "gerçekten bir sorun mu var?"

"Lütfen," dedim, önce onun, sonra da Curt'ün gözlerine sertçe bakarak; soru sormamaları için içimden yalvarıyordum resmen. "Yardımaınıza ihtiyacım var. Vakit bulur bulmaz size her şeyi anlatacağım, yemin ederim."

Curt sonunda başını salladı. "Mümkün olan en kısa sürede yanımıza gel." Taryn'in koluna girerek onu koridora doğru yönlendirdi.

Taryn'in bana doğru attığı küçük, rahatlatıcı gülümseme utancımın omuzlarıma yayılmasına neden oldu. Cevap almak için baskı yapabilir, seslerini yükseltip konukların duymasını sağlayabilirlerdi ama bana güvenmeyi, ben onlara cevap verene kadar beklemeyi seçmişlerdi.

Ölümüne neden olacaksa bile onları bu adadan çıkaracaktım.

Curt kapının eşiğindeyken aniden döndü. "Yarın ikmal teknesinin geleceğini unutmadın, değil mi?"

Diğerleri konuşmayı kesti, ben de neredeyse nefes almayı bırakmışım.

İkmal teknesi.

Curt ve Taryn için her perşembe günü anakaradan bir haftalık yiyecek ve erzak yüklü bir tekne gelirdi.

Bunu ben bile unutmuşsam Alastor'un aklına gelmiş olamazdı. Adadan hâlâ kurtulma şansımız vardı.

"Teşekkür ederim, Curt," dedim içten minnettarlığımı gülümsememe yansıtarak.

Merdivenlerin ortasındaki sahanlıkta Olivia, dışarıda yağan yağmura bakıyor, bir eliyle kolyesiyle oynuyordu. Örgüsünden birkaç tel platin saç kurtulmuştu.

Ne yaptığını bilmiyordum ama hiç kimse sevdiği birinin Rodrigo gibi asıldığını görmeyi hak etmiyordu.

Bu iş artık sona ermeliydi.

“Arkadaşlar.” Sesimi yükselttim. “Curt az önce bana yarın anakaradan ikmal teknesinin geleceğini hatırlattı. Eğer Alastor da bizimle adadaysa, iptal etmek için onlarla temasa geçmesi mümkün değil. Yani bir gece daha buradayız, hem başka oyun da yok. Tekne gelene kadar bekleyeceğiz, sonra da buradan gideceğiz.”

“Mükemmel,” dedi Fletcher. “Şimdi, alacakaranlıkta Alastor’a sunacağımız sıradaki kurban için gönüllü var mı?”

“Yeter, Fletch,” diye çıkıştı Ashton, bakışları duyduğunu belli etmeyen Olivia’ya kaydı. “Birlikte hareket edelim, bu zamanı da Alastor hakkında ne bildiğimizi anlamak için kullanalım. Tamam mı?”

“Alastor muhtemelen şu anda bu odada olsa bile mi?” Violet’in köpekbalığı gibi keskin bakışları yüzümde gezindi.

Kendimi toparladım. Sonuçta ben bir etkinlik koordinatörüydim. İnatçı iş verenleri ve sürekli tedirgin hisseden kişisel asistanları yönetmek benim işimdi. Bir avuç stresli yazarla başa çıkabilirdim.

“Muhtemelen öyle ama başka seçeneğimiz var mı?” Ashton bıkkınlıkla ellerini ovuşturdu. “Cidden, başka bir fikri olan varsa dinliyorum. Ama bir şeyleri çözebilmemizin tek yolu hep birlikte hareket etmemiz. O, tek bir kişi. Biz ise altı kişiyiz. Yedi mi yoksa?” Onaylanmak istercesine bana baktı, ben de hızla başımı salladım. “Yedi. Hangimizin Alastor olduğunu çözdüğümüz anda bu iş biter. Tamam mı?”

Islak saçlarımdan süzülen yağmur damlaları ensemden aşağı aktı, ardından bedenimden bir ürperti geçti.

Ash devam etti. “Cassandra ve Rodrigo artık yok, kitaplarındaki gibi öldüler. Ve tabii ki hepimiz Alastor olmadığımızı iddia ediyoruz.” Elleri ceplerinde, kolları sıvalı, başı öne eğikti ama o siyah gözleri sabit bir şekilde üzerimdeydi. “Adada konuklar, sen, Taryn ve Curtis’ten başka kimse olmadığından emin misin?”

Adanın çok küçük olduğunu düşünmüştüm ama olup bitenlerden sonra bunu ben de merak etmeye başlamıştım. Görüntülerde kimliği belirsiz figürler, olmamaları gereken yerlerde gezen

konuklar, etrafta gizlice dolaşan Taryn ya da Curt var mı diye taramıştım. Yalnızca ben vardım.

Ama kameralar her gece birkaç saatliğine devre dışı kalıyordu.

“Hayır,” dedim. “Sadece biz varız ve üçümüz de bir süredir buradayız.”

“Onları bayağı hızlı geçiştirdin,” diye yorum yaptı Violet.

“Onlar benim çalışanlarım, henüz birer çocuklar.” Parmaklarımı saçlarımın üzerinde gezdirerek kuruyan tutamları düzelttim. “Sizin hakkınızda ya da... oynamanız gereken oyunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Onların sorgulanmasını ya da kimsenin, özellikle de Alastor’un hedefinde olmalarını istemiyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Ashton, “ama *sen* bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamalısın.”

“İşte tam da bu yüzden.” Sesimi alçalttım. “Siz zaten bu işin içindesiniz. Onlar değil.”

Violet’in dudakları düzleşti. “Eğer sen ya da onlar bir şey bildiğiniz hâlde bize söylemiyorsanız—”

Aklıma o an bir fikir geldi, dikkatleri personelimden uzaklaştırmanın bir yolunu bulmuştum. “Her oyun için harflerim var,” diye Violet’in sözünü kestim. “Size göstereceğim. Ama tüm bildiğim bu, yemin ederim. Ekibim hiçbir şey bilmiyor.”

Yazarları ikinci kata, Alastor’un kapısı kilitli ofisinin yanındaki çalışma odama götürdüm. Bu kapılar dördüncü güne kadar kilitli kalacaktı. Ama artık onun oyunlarını oynamayacaktık.

Çalışma masamın çekmecesini çekip açtım. Ama birkaç siyah zarf bulmayı beklediğim yerde sadece bir tane vardı.

Korku tüm bedenime nüfuz etti.

Alastor.

Bakışlarım Ash’in gözlerine kaydı. “Burada daha fazlası vardı, yemin ederim.”

“Ne demek daha fazlası?” diye sordu Fletcher ayakkabılarını Türk halısına vurarak. “Kaç tane?”

“Üç,” dedim dürüstçe. “Her gece için bir tane. Biri...” Sesim titredi ve durdum. Her birini tek tek inceledim, gözleri üzerimdeydi. “Alastor onları almış olmalı.”

İma ettiğim şey tüm ağırlığıyla odaya çöktü.

Kalan tek zarfı elime aldım.

Zarf göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu. Olivia zarfı kaptığı gibi aldı, cam gibi parlayan gözleri altın balmumu mühürü sanki tüm cevaplar ondaymış gibi inceliyordu. Bir parmağını zarfın kenarına sokup yırtarak açtığı anda sinirle elimi uzatarak onu durdurmaya çalıştım.

Zarfın kalın kâğıdının kestiği yerde yavaşça uzun bir kırmızı çizgi belirdi. Kayıtsız bir şekilde mektuba göz gezdirdi.

Çok özür dilerim. Söyleyemediğim tüm o kelimeler dilimde acı bir tat bıraktı.

“Pekiii, teşekkürler,” dedi Fletcher bu garip ânın peşinden elini bana doğru sallayarak, “ama biz bunu tartışırken odadan çıkmanı tercih ederim.” Hafifçe gülümsedi, gözleri parlıyordu. “Ne de olsa sen iblis ev sahibimizin yardımcısısın.”

Arkasında duran Ashton yüzünü buruşturdu ama omuz silk-ti. Dudaklarını kımıldatarak “Sakıncası var mı?” diye sordu.

Dudaklarım aralandı çünkü evet, bana güvenmemeleri çok mantıklıydı. Ama Ash haklıydı; Alastor onlardan biri olsa bile bu adadan birlikte kurtulma umudumuz varsa ve Alastor’un gerçekten ne istediğini ya da kim olduğunu anlamak istiyorsak bunun tek yolu birbirimizden ayrılmamaktı.

Alastor, farkında bile olmadığı cinayetlerde beni suç ortağı hâline getirerek; Curt ve Taryn için ölümcül bir tehdit oluşturarak bana ihanet etmişti; Alastor’dan sonra, uzun zamandır sevdiğim ilk insanlar onlardı. Şu anda benim de tek derdim, adadan bir an önce kurtulmaktı.

Ama onlar bunu bilmiyordu. Onları rahat bırakmalı, Alastor hariç herkesin bana güvenmeyi seçmelerini sağlamalıydım. Böylece beni kurtlara yem etmezlerdi, tabii eğer hayatta kalabilirsek.

Kapının arkasından gelen alçak sesler eşliğinde karanlık koridorda yalnız kaldım. Saatimi tekrar tekrar döndürüyordum. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Hepimizin aynı tarafta olduğumuza inanacaklarını ummakla ne kadar aptallık etmiştim. *Onlardan* biri değildim, hiçbir zaman da olmayacaktım, onlara ihtiyacım olduğunda bile. Onların bana ihtiyacı olduğunda bile.

Parmaklarımı kıvırdım. Peki. Öyle olsun. Tek yapmam gereken yarına kadar hepimizi hayatta tutmaktır. Bunu yapabilirdim. Alastor'la oynayabilirdim. Senin benimle oynadığın gibi ben de seninle oynayabilirdim.

Kulaklığımı bulup çıkardım ve çalışma odamı dinlemeye başladım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ASHTON

“ALASTOR ÇOCUKKEN KESİN ETRAFINA NEŞE SAÇAN BİR TİPTİ,” diye gözlemledi Fletcher, Mila’nın masasının etrafını bir savaş odasındaki komutanlar gibi incelerken. “Benim gibi hisseden kimse var mı?”

Oda, sahaf dükkânı ve narenciye gibi bir şey kokuyordu. Mila gibi.

Bu sabah mutfakta bir şey olmuştu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu; tek bildiğim Mila’nın elini gerçekten tutmamalıydım ama sonra hiç bırakmak istememiştim. Fakat sorun bu değildi. Gözlerinde, bana bakışında bir şeyler değişmişti.

Bu çok saçma bir düşünceydi çünkü hepimizi öldürmeyi planlıyor olabilirdi.

Olivia dalgın bir şekilde mektubu bana uzattı ve eşofmanındaki gevşek bir ipliği parmağının etrafında döndürerek yürüme-ye başladı.

Mektuba göz gezdirdim.

Üçüncü güne ulaştığınız için tebrikler. Aranızdan iki kişi dün geceki kurallara müdahale etmeye karar verdiği için oyunları hepiniz için daha zor hâle getirmeyi uygun gördüm. İpucu oyunu oynamak ister misiniz? Günahı sahibiyile eşleştirin.

*Ölümcül sevgilerimle,
J. R. Alastor*

Fletcher omzumun üzerinden bakarak “Dün gecenin kurallarına müdahale etti’ derken ne demek istedi?” diye sordu.

“Hepimizin kutularla birlikte isim kartları vardı,” dedim ondan uzaklaşarak. “Ama artık yok.”

“Yani,” dedi Violet yavaşça, Mila’nın masanın arkasındaki deri koltuğa çökerek, “dün geceki kargaşada ikimiz kutuları değiştirmiştik. Ve ev sahibimizin bunu bilmesinin tek yolu...”

“...bizimle aynı odada olmasıydı,” diye bitirdim. “Bu da bunu kanıtlıyor.”

“Bu da neden burada olduğumuzun cevabı olabilir.” Olivia’nın, parmaklarını kısa deri kolyesinin –Rodrigo’nun kolyesinin– etrafına doladığını içim acıyarak fark ettim. “Ve kimin bilebileceğini. Bir oyun daha oynayalım derim.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Fletcher, sanki ona hakaret etmiş gibi karanlık şömineye ters ters bakarak. “Asistanı duymadın mı? Artık oyun moyun yok, yarın gidiyoruz.”

Belki de Fletch’le aynı fikirde olmamam evrenin bir kanunuydu. Ya da belki de Alastor’un hakkımızda, benim hakkımda gerçekten ne bildiğini öğrenmeye hem çaresizce meraklıydım hem de korkuyordum.

“Alt katta oyunu gördüm,” dedim kapıya doğru dönerek.

“Tam da bu inzivanın ihtiyacı olan şey,” diye seslendi Fletcher arkamdan. “Bir kutu oyunu.”

Koşarak kütüphaneye indim ve raftan tanıdık kutuyu indirdim. Ama bu daha önce gördüğüm oyun olamazdı; bunu, merdivenlerin yarısında durup kutuya bakınca fark ettim çünkü gördüğüm kutu oyununun ambalajının açılmamış olduğundan adım gibi emindim. Tıpkı Profesör Plum’ın bedeninde benim yüzümün karikatürize versiyonunun olmadığından emin olduğum gibi.

Tabii ya, hiç de ürkütücü değildi.

Yukarı çıktım, Mila’nın çalışma odasında şöminenin ışığında gölgeler kıpır kıpır yansırken oyunu masanın üzerine bıraktım.

Fletcher’ın yüzündeki tüm ifade silinip gitti. “Bu da neyin nesi—”

“Bu biziz,” diye mırıldandı Olivia. Etkileyici bir şekilde ifadesiz kalabilen Violet ambalajı sökmek için ileri uzandı.

“Söylemeden edemeyeceğim.” Boynumu kaşıdım. “Bundan pek de hoşlanmadım.”

Fletcher tek parmağıyla kutunun ön yüzü kendisine bakacak şekilde çevirdi. “Carter. Şu yüzüne bir bak. Bu muhtemelen hayatımda gördüğüm en rahatsız edici şeylerden biri.”

Haksız da sayılmazdı. İlk kart benim yüzümün olduğu Profesör Plum’dı. Karikatürize edilmiş yüzümde bir gülümseme vardı ve gözlerim yana kaymıştı, elimde bir kitap vardı. Kullanılan fotoğrafı tanıdım; katıldığım bir panelde çekilmişti.

Kulağımın arkasındaki tükenmez kaleme dokundum. Sanatçı onu bile eklemişti.

Olivia yanımda kutu oyununun kıvrılmış kenarlarını açarken “Bu kutu aslında ev,” dedi. Gümüş bakışları çakmaktaşı gibi parlıyordu, sanki Alastor’u bulmamıza yardım edecek bir şey yapıyor olmak ona hayat vermiş gibiydi. “Burası ev, Wolf Harbor Malikânesi.”

“*Custom Games and Co.*” Violet kutunun altındaki yazıyı okudu. “Ben de bir gün cinayet partisi verirsem şirketin adı aklımda olsun.”

Fletcher kuru bir sesle “Rica edeceğim beni davet etme,” dedi.

Bir sonraki karakter kartına geçtim. Fletcher’ın karikatürü bir kalem açıyordu. Ardından elinde bir demet çiçekle Olivia; yargıç cübbesi giymiş Rodrigo; parmaklarından siyah bir örümcek sarkarken hınzırca sırıtan Cassandra; avuçlarını küçük mavi bir kuşun etrafında birleştirmiş, korkunç derecede büyük gözlü Violet geliyordu.

Bunlar bizdik. Elimizde ya da üzerimizde dün geceki oyundan kalan lanet eşyalar vardı. Ama bu seferkine personel de dahil edilmişti: koluna dolanmış bir yılanla Mila; ışıltılı makyajıyla Taryn; elinde bir şef bıçağıyla Curtis.

Bir sonraki kartı gördüğümde donup kaldım.

Sonra onu, çok bilinçli bir şekilde, masanın alt köşesine kaydardım. Süslü altın harfler siyah arka plan üzerinde parılıyordu, üzerinde ÇOCUK KATİLİ yazıyordu.

Gözlerim Fletcher'a kaydı. "Hâlâ bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir sonraki kartı, sonra da bir diğerini masaya yerleştirdim. Önümüzde dokuz büyük günah vardı.

İSTİSMARCI

UYUŞTURUCU SATICISI

YALANCI ŞAHİT

ZEHİRLEYİCİ

HIRSIZ

EV SAHİBİ

SUÇ ORTAĞI

Sonuncusunu masaya bırakmadan önce elimde birkaç kez döndürdüm.

SERİ KATİL

"Eh," dedi Violet sonunda, kartlardan birini düzelterek. "Neden burada olduğumuzu merak ediyorduk ya, alın işte cevabı."

Fletcher homurdandı. "Ciddi olamazsın."

"Diğerlerini de masaya yay," diye emretti Olivia. "Ev Sahibi, Alastor'un karakter kartı olmalı."

Kartları çin dominosu taşları gibi yaydım. Günah kartlarının ve karakter kartlarının altına dizdim. Sahte *İpucu* kartları masayı kapladı.

HİZMETÇİ

AVUKAT

AKIL HOCASI

TERAPİST

AŞÇI

EV HANIMI

DEDEKTİF

ETKİNLİK KOORDİNATÖRÜ

DAHİ

“Yani kimin hangisi olduğunu eşleştirmemiz gerekiyor,” dedi Violet sandalyesinden, karanlık bakışları benimkilere kayarak. “Hem meslekleri hem de günahları uygun karakter kartlarıyla eşleştireceğiz.”

“Hiçbirimizin bunlardan biriyle bile ilgisi yok,” dedi Fletcher, Olivia’nın omzunun üzerinden eğilip burnunu kırıştırarak. “Aramızda bir uyuşturucu satıcısı, bir çocuk katili ya da bir seri katil yok. Bu düpedüz saçmalık.”

“Fletch,” dedim nemli avuçlarımı kotuma sürterek. “Eğer Alastor hakkında gerçekten bir şey biliyorsan—”

“Ne söylememi istiyorsunuz? Buraya davet edildim. Birkaç ay önce tanışmıştık—”

“Yüz yüze mi?” dedi Violet.

Fletcher tereddüt etti, sonra uzun bir nefes verdi. “Sanal ortamda, tamam mı? Ama projelerimiz hakkında yazıştık.”

“Onunla hiç yüz yüze görüşmedin yani,” diye onayladım, tükenmez kalemimi ritmik bir şekilde tıkırdatarak. “Onunla hiç telefonda konuşmadın? Bir fotoğrafını görmedin ya da sosyal güvenlik numaralarınızı birbirinizle paylaşmadınız?”

“Yazıları için benden tavsiye istedi. Bilmenizi isterim ki onun yazma kılavuzunun hazırlanmasına ben yardımcı oldum.”

Violet alaycı bir ses çıkardı.

Fletcher’ın boynu kızarmaya başladı, erik rengi gömleğiyle tezat içinde parladı. “*Gerçekleri* söylüyorum. Bana inanmıyorsanız yukarı çıkalım ve hemen şimdi size e-postalarımı göstereyim.”

Violet “Görünüşe göre biri seni buraya nasıl çekeceğini çok iyi biliyormuş,” dedi.

“İçimizden birinin –birkaçımızın– katil olması mümkün değil. Bu oyundan anladığım kadarıyla içinizden biri—”

“—*New York Times*’ın en çoksatılan yirmi kitabının yazarı ve şu anda bizi korkutmaya ve/veya öldürmeye mi çalışıyor?” Violet, Doc Martens ayakkabılarını (güzel, pahalı) Mila’nın masasına uzatarak sordu.

Olivia avuç içlerini sertçe masaya çarparak hepimizi irkiltti. “Sakin,” diye tısladı, “kocamın ölümünü önemsizleştirmeyin.”

Bir sessizlik.

Fletcher sonunda “Bu şeyleri gerçekten yaptığımızı varsayıyorsun yani,” dedi. “Neden? Bir itirafta mı bulunacaksın Olivia?”

“İstismarcı benim.”

Kalemimi tıklatmayı bıraktım. “Vay canına, bunu bu kadar kolay mı itiraf ediyorsun?”

“İtiraf edip bir an evvel Rodrigo’yu kimin öldürdüğünü bulmayı tercih ederim. Peki ya sen?”

“Güzel bir düşünce ama doğruyu söylediğine ikna olmadım.” Fletcher sanki önemli bir şey konuşmuyormuşuz gibi masadan kalkıp kitaplığa doğru yürüdü. “Tam olarak neyi istismar ettin?”

Olivia konuşmadan önce bakışlarını her birimizin üzerinde gezdirdi. “Çıkış yaptığım ilk kitabım. Fikir tamamen bana ait değildi.”

Ufak bit hayal kırıklığıyla bir an dikkatim dağıldı. Onun neşeli, ahlaki açıdan sorgulanabilir ana karakterini öyle sevmiştim ki. “Ama bu seni Hırsız yapmaz mıydı?” diye sordum.

“Hayır, yapmaz,” dedi sertçe. “Neden olduğu önemli değil. İtiraf ettim işte. Şimdi...” Çenesini indirdi, bakışlarıyla bizi delip geçiyordu sanki. “Siz hangisisiniz?”

Gözlerim Violet’e kaydı.

Olivia’nın iç çekişi boğuk bir homurtuya dönüştü. “Korkak mısınız hepiniz? Dürüst olmaktansa bir katilin bizi avlamasını mı tercih ediyorsunuz?”

“Bir saniye, bir saniye,” dedi Fletcher sonunda kitaplıktan dönerek, “burada ufak bir sorun var.” Kıkırdaması ensemdeki tüyleri diken diken etti. “Çünkü İstismarcı’nın *ben* olduğuma oldukça eminim.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

ASHTON

VIOLET OTURDUĞU YERDEN BANA BAKTI. “PATLAMIŞ MISIRA İHTİYACIMIZ VARMIŞ GİBİ HİSSEDİYORUM.”

Her zaman bir şekilde on beş yaşında sıkışıp kaldığımı ve yetişkin rolü yapmaya çalıştığımı hissetmişimdir. Ama sonra benden daha genç insanlarla konuşmuş ve aslında hâlâ çocuk olmadığımı fark etmiştim. Fletch’e döndüm. “Neden İstismarcı olduğunu düşünüyorsun?”

“Bana inanmıyor musun?” Gözlerine hiç yansımasa da dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Peki. Benim sorum değil. Eğer dedektiflik oynamak istiyorsan, benim sözüme güvenmek zorundasın.”

Olivia’nın göğsünde kavuşturduğu kolları çelikten bir şerit gibiydi, sesi ürperticiydi. “O listede başka bir şey olsaydın aynen böyle söyledin.”

“Demek İstismarcı’nın daha küçük günahlardan biri olduğunu kabul ediyorsun? Bunu ilk senin iddia etmen ne kadar da manidar.”

“Bu oyun, kocamın katilinin kim olduğunu bulmamla aramda duran tek şey olabilir. Gerçekten yoluma çıkmak istiyor musun?”

“Nasıl istismar ettin?” diye mırıldandı Violet. “Yani kitabını.”

Olivia başını çevirip ona baktı. “Mesele bu değil! Alastor’un bana taktığı isim bu, yani Ev Sahibi ben değilim. Şimdi, başka kim itiraf etmek ister? Çünkü senin Ev Sahibi olduğunu düşünmeye başlarsam, keşke başka bir günah seçseydim diyeceksin.”

Fletcher, sanki Olivia az önce hepimizi tehdit etmemiş gibi “Ne olabilirsin acaba?” diye sordu. “Uyuşturucu Satıcısı? Çocuk Katili? Ya da belki de Seri Katil sensin ve bu inzivayı kocanı öldürmek için bir bahane olarak kullandın?”

Bu sözler üzerine oda buz kesti.

Olivia geri çekildi, ağzı açık kaldı. Sonra kapandı, boynu kızardı. “Bak. Benden hep nefret ettiğini, Rodrigo’yu istifaya zorladığımı düşündüğünü biliyorum. Bir şekilde şirketten ayrılmasının onu daha değersiz bir adam yaptığını düşündün. Ama senin gibi danışanlardan bıkmış olabileceğini hiç düşündün mü?”

Violet’in eli havaya kalkarken ben de aynı anda “Bir saniye. Ne?” dedim.

“Bir saniye.” Violet’in başı o ikisine döndü. “Fletcher, sen Rodrigo’nun danışanı mıydın?”

“Bunu muhtemelen daha önce söylemen gerekirdi, mesela şimdi söyleyebilirsin,” diye ekledim.

Fletcher gözlerini kapadı. “Eğer geçmişte bir avukatın yardımını almak zorunda kalmışsam, bu pek de yaymak isteyeceğim bir şey değildir, değil mi?”

“Bu yüzden mi buradasın? Olanlar yüzünden mi?”

“Bu *onu* yalancı şahit yapar mı?” diye sordu Violet bakışlarını kartlara dikerek. “Rodrigo’yu yani. Bir danışana ya da danışan için yaptığı şey yüzünden? Muhtemelen Fletcher için?”

Olivia kaşlarını çatı. Belli ki oyun ile kocasını savunma isteği arasında kalmıştı. Titremesini diye çenesini öyle sert sıkmıştı ki... Diğerlerinin Olivia’nın yıkılmaya ne kadar yakın olduğunu fark edip etmediklerinden emin değildim. Onun yerinde olsam Alastor’u bulmak için burayı yerle bir ederdim. Ama bunlar uğruna ölmeye değer sırlardı. Eğer oyunu oynayacak ve bu günahları gerçekten kendimizle eşleştireceksek...

Herhangi birimizin buradan canlı çıkacağından şüpheliydim ve bu sadece Alastor yüzünden de değildi.

“Sana söyledim,” dedi Fletcher öfkeyle. “Geçmişini yeniden konuşmaya hiç niyetim yok. Yanlış bir şey yapmadım, ancak bazıların bazı kişileri istismar ettiğimi nasıl *söyleyebileceğini* anlıyorum.”

“Olivia, Rodrigo ve Ashton’ı bu haftadan önce de tanıyor-
dun, değil mi? Başka tanıdığın biri var mıydı?”

“Hayır.”

Violet kollarını kavuşturarak çarpık bir gülümsemeyle sandalyesinde arkasına yaslandı. “Yalan. Dün gece sizi duydum. Seni ve Cassandra’yı.”

İlginç.

Fletch kuş avındaki bir köpek gibi dikkat kesilmiş, öylece donakalmıştı. Tüyleri diken diken olmuştu. “Neyi duydun?”

Violet’in donuk bakışları aramızda biraz fazla hızlı bir şekilde dolaştı, bu da onun gözümdeki ürkütücülüğünü bir nebze olsun azalttı. “Kızgındın, bir şeyler bildiğini söylüyordun ve onun neden burada olduğunu, ne yaptığını bilmek istiyordun. Seninle ilgili kime ne söylediğini öğrenmek istiyordun.”

“Bu özel bir meseleydi,” diye tersledi. “Bir yanlış anlaşılma oldu—”

“Yani buraya gelmeden önce hem Sandovalları hem de Cassandra’yı tanıyordun,” diye araya girdim.

“Evet, seni de tanıyordum, unuttun mu?”

“Ben seni tanımıyorum.” Violet’in gözleri dün gece kutusundan çıkan pelüş kuşun gözleri gibi kapkaraydı. “Ama bu inziva-daki diğer herkesle bağlantın var. Öyle değil mi?”

Fletcher tereddüt etti. “Yayıncılık dünyası küçüktür. Elbette hepimiz bir şekilde birbirimizi tanıyoruz.”

Dişlerimi sıktım. “Yayıncılığın o kadar küçük olduğunu sanmıyorum.”

“Cassandra birbirinizi yıllardır tanıdığınızı söyledi.” Violet elini masanın üzerinde gezdirdi. “Ama siz birbirinizi tanımı-yormuş gibi davrandınız. Bir de sana sürekli yanlış isimle hitap ediyordu.”

Fletcher artık gülümsemiyordu.

Violet devam etti. “Kimseye söylemeyeceğini çünkü sen ölürsen onun da öleceğini söylemişti. Ve sonra, tam da bu olayın ertesi günü bir anda ortadan kayboluveriyor, öyle mi?”

Fletcher gerçekten de onu öldürmek istiyor gibiydi.

“Biraz sakın olalım,” dedim; hafifçe Violet’in yanına yönelip aralarına doğru adım attım. “Şu an ihtiyacımız olan son şey paniklemek. Anlaşıldı mı?”

Birbirlerinden ayırdıkları gözlerinin hareket edişini neredeyse duyabiliyordum.

“Paniklemek mi, panikleyen kim?” Fletcher şömineye doğru ilerledi. “Birisi aramızda bir seri katil olduğunu söylemedi sonuçta.”

“Evet, farkındayım ama hesaplarımıza göre ortada Alastor’un suç ortağı için bir kart, katil için *başka bir kart daha* var. Bu da farklı kişiler olduklarını ima ediyor. Bence biraz sakinleşmeliyiz, yarın ikmal teknesinin burada olacağını unutmayalım—”

“Adadan ayrılırsanız, tüm bu sözde günahları da yanınızda götürürsünüz.” Fletcher koltuğa çöktü ve bacaklarını ateşe doğru uzattı. “Eğer ortaya çıkacak olursa bu oldukça etkileyici bir liste değil mi sizce de?”

İşte tam da bu yüzden kimsenin benim hakkımda tek bir şey dahi bilmesini istemiyordum.

“Bizi burada kalmaya zorlayacaksın,” dedi Violet. Masanın üzerine yayılmış parmaklarının altında bir şey parlıyordu. Kahretsin, mektup açacağını nereden bulmuştu?

Fletcher gülümseyerek başını eğdi. “Zorlamam gerekecek yani?”

“Fletch,” diye uyardım, elimi Violet’e doğru uzattım.

“Gerçekten yarın adadan gidebileceğimizi mi sanıyorsunuz?” diye sordu Olivia sesini yükselterek. “Alastor’un bir suç ortağı var, bu çok açık. Belki Mila, belki hizmetçi, belki şef ya da bu odadaki biri ama adadan gerçekten kurtulabilmemiz için tek şansımız Alastor’un kim olduğunu ortaya çıkarmak.”

“Hayatta olmaz.” Violet sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. “Kartların gerçekten bizimle ilgili olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

“Aslında, evet. Bizimle ilgili,” dedim güçlkle. “Çünkü hangisinin benim kartım olduğunu çok iyi biliyorum.”

Fletcher sanki bu devrim niteliğinde bir şeymiş gibi “Oh ne güzel, bir nebze de olsa biri dürüst davranıyor,” dedi. “Lütfen, bizi aydınlat.”

Başımı salladım, alaycı bir gülümsemeye engel olamadım. “Yapamam. Alastor olanları olduğundan çok daha kötü gösteriyor ve benim mi yoksa onun mu doğruyu söylediğini bilmenize imkân yok.”

Fletcher dilini şaklattı. “Ama yine de seni terletecek kadar doğru.”

Yutkunmak ya da burada nefes almak bile zordu. Sanki bir ciğer dolusu su solumuş gibiydim.

Asla tam olarak kurtulamadığım o rüyalandaki gibiydi.

“Mesele şu ki,” dedim göğsümdeki dövmeyle ovmayı bırakarak, “benimkinin ne anlama geldiğini biliyorum. Hepinizin yaptığı şeyin kartların gösterdiği kadar kötü olmadığına inanmak istiyorum ancak bunun nasıl sonuçlanacağından tam olarak emin değilim.” Başımın Seri Katil kartını işaret ettim.

“İyi peki, adada birden fazla katil var ama sadece bir tanesi bizi tehdit ediyor.” Olivia’nın sesi, cümlesinin sonunda kısıldı ve gözlerini kapattı. “Lütfen. Sadece kocamı kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum. Tek umursadığım şey bu.”

Fletcher yardımsever bir tavırla “Adada ya da ada dışında insanları öldüren herhangi birini gerçekten umursamamız gerekip gerekmediği de sorgulanır,” dedi.

Violet pas kırmızısı tırnaklarını masaya vurarak “İki seçeneğimiz var,” dedi. “Birincisi, Seri Katil buraya geldiğimizden beri bizimle oynayan Alastor olabilir.” Başını eğdi ve gözlerini kısarak kartlara baktı. “İkincisi, katil içimizden biri ve Alastor başka bir şey.”

“Ya da her ikisi de olabilir,” diye meydan okudu Fletcher. “İçimizden biri, katil olan Alastor olabilir ve aramıza sızmış olabilir. Ne demek istediğimi anladınız mı? Çok fazla seçenek var. J.R., eğer şu anda bizi dinliyorsan, *New York Times* ne derse desin, sen berbat bir hikâye anlatıcısısın.”

“Aklıma yatmayan bir şeyler var.” Violet kaşlarını çatmış, ellerini ensesinde birleştirerek ipucu kartlarına bakıyordu. “Bunun bizi Alastor’a nasıl götüreceğini anlamıyorum.”

Olivia avuçlarını gözlerine bastırarak Violet’e “Belli ki her şeyi kendim yapmam gerek, o yüzden,” dedi, “senin Dâhi

olduğunu var sayacağım. En gencimiz sen değil misin? Kitabını yayınladığında yirmi iki yaşındaydın, değil mi?”

“Yirmi bir,” diye mırıldandı. Meslek kartlarını her birimizin karakterinin altına, sonra onların da altına günahları gelişigüzel kaydırmaya başladı (gelişigüzel sıraladığını umuyordum, çünkü Seri Katil kartı benimkinin altına denk gelmişti).

Olivia bana döndü. “Cassandra belli ki Akıl Hocası’ydı, ben de yazmak dışında bir işte çalışmadığım için Ev Hanımı’yım, bu yüzden sen de Dedektif oluyorsun.”

Kahretsin.

“Sen polis misin?” Violet ince ellerini kartların üzerinde gezdirerek sordu.

“Hayır,” diye yemin ettim. “Ben Dedektif değilim.”

“Bu kadar karşı çıkıp itiraz ediyorsa tam tersi de olabilir bence.” Fletcher koltuğun arkasından boynunu uzatıp tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Söylemeden edemeyeceğim Carter, bunu hiç beklemiyordum.”

“Ben de öyle.” Olivia topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, gözlerinde bir anlığına bir şeyler parladı. Öfke? Acı? “Kocamın cesedini gördük ve sen bundan bahsetmeyi bile düşünmedin mi?”

Çünkü teknik olarak öyle biri değildim. Yıllardır o işi yapmıyordum. Ama ortada böyle günahlar söz konusuysa polis olduğumu düşünüyorlarsa...

Alastor’u falan boş verin. Bir seri katilin bu adayı canlı terk etmeme izin vermesine imkân yoktu.

“Ben polis değilim.” Sıcaktan gömleğim üzerime yapışmıştı. Oda ne zaman bu kadar sıcak olmuştu? Bir yalan uydurmaya çalıştım. “Ve kesinlikle dedektif de değilim. Yıllar önce polis akademisine gitmeyi düşünmüştüm ama vazgeçtim. Yani ya başka biri polis ya da bu bir tür şaka. ‘İşte, eğer gerçekten dedektif olsaydın belki bu konuda bir şeyler yapabilirdin’ dercesine bir şaka.”

Fletcher odanın diğer ucundan “Buradaki kimse benim Dedektif olduğumu düşünmesin diye belirteyim,” deme ihtiyacı hissetti, “Ben Terapist’im. Geriye Ev Sahibi kalıyor.”

Aklı başında hiç kimsenin Fletcher'm dedektif olduğunu düşünmeyeceğinden oldukça emindim, bu yüzden hepsi yalan söylediğimi biliyor olmalıydı, en azından bu konuda. Aman ne şanslıyım.

Masanın üstünde on karakter kartı sıralanmıştı. Onların altında dokuz meslek kartı. Ve bunların altında da sekiz günah kartı vardı, garip bir piramit şeklini almıştı.

Violet'in parmakları, karakter kartlarımızın yanına koyulan Ev Sahibi kartının üzerinde geziniyorken anladım.

Hay... Her şeyi yanlış anlamıştık.

"Arkadaşlar," dedi Violet boğazını temizleyerek.

"Of, şimdi ne var?" Fletcher iç çekti. "İstismarcı kartını kendine istemeyeceksin, değil mi? Bu, tüm istenmeyen günahları Carter'a yükler."

"Anladım," dedim Violet'a. "Ben de görüyorum."

"Neyi görüyorsun?"

Olivia kartları inceledikten sonra sessizce küfretti.

Fletcher bir Olivia'ya bir bana baktı. "*Neyi?*"

"Meslek olarak kabul edilebilecek dokuz kart var," dedim

"Doğru, adadaki dokuz kişi için dokuz kart ve dokuz günah."

"Matematikle aran pek yok galiba, değil mi?" dedi Violet.

"Biz *on* karakter, dokuz meslek, geriye de sekiz günah kalıyor sanıyorduk. Birbiriyle uyuşmuyor, kişi başına bir kategori düşmüyor yani. *Eğer* Ev Sahibi bir karakterse."

"Demek ki Ev Sahibi'nin bir mesleğe... ya da bir günaha ihtiyacı yok."

"Yanlış," dedim gülerek. Çok fena sıçmıştık.

Violet "Ev Sahibi kartı bir günah kartı, karakter kartı değil," dedi ve Ev Sahibi kartını karakterler sırasından günahlar sırasına kaydırды. "Sadece *dokuz* karakter var, on değil."

Fletcher'ın gözleri kısıldı. "Bu ne demek yani?"

Kartlar şimdi mükemmel bir dikdörtgen şeklini almıştı. Her biri dokuz karttan oluşan üç sıra.

Her birimiz için üç kart. Karakter, meslek, günah.

"Demek oluyor ki," dedim yavaşça, "eğer bu oyuna inanır ve günahları karakterlerimizle eşleştirirsek, Alastor'un gerçekte kim olduğunu bulacağız."

Damarlarındaki Mürekkep:
Korku Yazmak Üzerine'den bir alıntı
YAZAN J. R. ALASTOR

İÇİMİZDEKİ CANAVAR

Korku türündeki yazın –gerilim, polisiye, gizem ve özellikle de korku– özünde hem insan hem de başka türden canavarlarla bağlantılıdır. Yani, kötülüğün vücut bulmuş hâliyle. Aslında, iyi ve kötü arasındaki çatışmayı korku kadar bariz bir şekilde tasvir eden bir tür bulmak zordur. O yüzden, siz güneş ışınları ve saadette sarhoş olmuş hayalperest inkârcılar bunu bir düşünün. Umut, en çok merhametsiz karanlıkta parlar.

Gerçek canavarlar hakkında nadiren yazdım; bana kalırsa asıl ilgi çekici olan, içimizdeki canavar. Tarihe bakmanız ve ruhlarımızdaki o kırılmışlığı merak etmeniz yeterli.

Sinemadan çıktığımızda birlikte bir cephe almış olarak çıkar ... ekranda kurumuş ya da posa hâline gelmiş olarak bıraktığımız yabancı yaratık bizi birleştirmiştir. Ancak kendi kalbimizin dehşetini deneyimlediğimizde, her yerde bunun olasılığını görürüz.

Çünkü sonuçta hepimiz bunu yapmaya muktedirizdir.

Düzenleme
Ny.ozlem

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM.

MILA

“**B**EN ZATEN SİZİNLE AYNI TARAFTAYIM.” KULAKLIĞIMDAN Fletcher’ın sesi geldi. Aslında çalışma odamı dinlemeyi planlamamıştım ama Ashton ilk gün buraya girmeyi başarmıştı, ben de işimi sağlama almam gerektiğini düşünmüştüm. Keşke elimde fazladan bir kamera olsaydı da onu da kurabilseydim.

“Peki, o zaman, Hırsız benim diyelim,” diyordu Olivia. “Tabii bu kartı almak isteyen başka biri yoksa?”

Birinci kattaki banyoda, küvetin kenarına tüneyip öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayamış oturuyor, boğazımda yükselen asitli mide sıvısını yutmaya çalışıyordum. Alastor’un her yeni oyunu ortaya attığında henüz kusmamış olmam beni şaşırtıyordu.

“*Arkadaşlar,*” diye bağırdı Olivia. “Alastor’un oyununu tersine çevirmek için bir şansımız var. Onun kim olduğunu bulduğumuz anda oyun biter; sayıca ondan fazlayız. O da bunun farkında.”

“Peki ya isimsiz bir oylama yapsak?” diye önerdi Ashton sonunda. “Bu sayede—”

“*Seri faaliyetlerini korumak istiyorsun, değil mi?*”

“Fletch—”

“Bu böyle yürümez,” dedi düz bir ses, zar zor duyuluyordu ve kulaklığımı daha sert bastırarak sesi yükselttim. “Şu anda söyleyebileceğim tek şey hiçbirimiz dürüst değiliz.”

“Peki sen bunu nereden biliyorsun Violet’ciğim?”

“Çünkü yaptığımız her şeyi gerçekten itiraf eder ve bir şekilde bu adadan çıkarsak, günahlarımız kamuya ilan edilecek,” diye cevap verdi. “Ya Alastor bizi ifşa edecek ya da buradakilerden biri.”

Olivia “Bu herkes için bir yıkım olur,” diye belirtti.

“Kendi adına konuş,” dedi Fletcher, sesi kibirliydi. “Ben yanlış bir şey yapmadığıma hâlâ eminim.”

“Harika, o zaman belli ki hayatında hiç yanlış bir şey yapmayan Fletch hariç hepimiz bu günahlar yüzünden hapsi boylayabiliriz,” diye karşılık verdi Ash.

Lavabonun yanında yanan iri muma baktım; Taryn’in işiydi bu, vanilyalı mum. Ona ve Curt’e konuklardan ikisinin kayıp olduğunu ve onlardan birinin yaralı olduğunu düşündüğümüzü anlatmıştım. Kayalıkları aramak istemişlerdi ama şiddetli rüzgâr yapraklarını ağaçlarından koparıırken bunu yapmamaları için onları ikna edebilmiş, anakaraya gitmemiz ve yardım almamız gerektiği konusunda ısrar etmiştim.

Belki de onlara söylemeliydim, böylece onlar da gözlerini dört açardı. Ama Alastor izliyordu. Onların tanık ya da daha kötüsü kurban olmalarını istemezdim.

Yarın. Yarın, ikmal teknesi gelecekti.

Limanı çalkalayan yağmur ve rüzgâr fırtınasını düşünme lüksüm yoktu.

“Dediğim gibi,” diyordu Violet, “biri yalan söylüyor. Herkes doğruyu söylemediği sürece hiçbir şey söylemem.”

“Çok garip olacak ama katılıyorum,” dedi Ashton’ın sesi. “Adadan kurtulmak için herkesin eline dolu bir silah tutuşturmak istemem. Eğer Alastor anakaraya vardığımızda bizi ifşa etmek istiyorsa buyursun etsin. En azından o zaman teker teker bizi avlayamaz.”

“Alastor hâlâ hayattayken bu adadan ayrılmam.”

Fletcher yüksek sesle, kuru bir kahkaha attı. “İntikam savaşın ne kadar etkileyici olsa da Olivia, bazılarımızın hâlâ yaşamak için sebepleri ve kaybedecek şeyleri var.” Parke üzerinde keskin ayak sesleri duydum. “Sana iki senaryo için de en iyi ihtimali sunacağım canım: Bu saçma oyunu oynamayı bırakacağız *ve*

Alastor'un kim olduğunu bulacağız. Personeli sorgulayacağız ve zorla da olsa onlara gerçeği söyleteceğiz.”

Bir kapı açılma sesi duydum ve ayak sesleri yavaşça yok oldu.

Sonra da o ses ikinci katta, başımın üstündeki parkede ağır takırtılar olarak geri geldi.

Kulaklığımı hızla çıkardım, nabzım bir anda hızlanmıştı. Konuklardan şiddet görme ihtimali her zaman vardı ama çelik gibi sinirlerim vardı. Ya da ben öyle sanıyordum. Alastor'un arkamı kollayacağını da sandığım gibi.

Bu çaresiz insanlar bana ondan daha çok zarar verebilirdi.

Oval aynanın karşısına geçip ceketimin düğmelerini ilikledim, dağılan saçlarımı da topuz yaptım. Loş koridora çıktım; ışıklar zümrüt rengi duvarlarda hafifçe parlıyor, pencerelerin ardında gökyüzü is gibi kapkara duruyordu.

“Mila.” Antreye adım attığımda Fletcher'ı duydum, deri ayakkabıları merdivenlerde takırdıyordu. Gözleri alev alev yanıyordu ve bu ânın geleceğini tahmin etmiş olmama rağmen damarlarımdan buz gibi bir dalga geçti.

Olivia onun arkasında bir gölge gibi duruyordu.

“Bu akşamki gizem bize bazı cevaplar verdi,” diye ters ters konuşmaya başladı Fletcher, “ama çok daha fazla soruya da sebep oldu. En önemlisi de ev sahibimizin kim olduğu.”

“Ben bilmi—”

“Hayır, hayır, geç o numaraları.” Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Konuşmaya başlasan iyi olur. Çünkü bu küçük gizemler sadece birer oyun değil, aynı zamanda şantaj.”

“Fletcher—” Violet merdivenlerden paldır küldür inerken araya girmeye çalıştı.

“Oyunların ne anlama geldiğini bilmiyorum,” diye ısrar ettim. “Bakın, ben özel gizemli yemeklerin olduğu temalı bir inziva etkinliği organize etmek için işe alındım. Hiç gizemli bir akşam yemeğine katıldınız mı? Bir keresinde bir trende böyle bir etkinlik düzenlemiştim ve onlar da tıpkı—”

“Ama Rodrigo ve Cassandra hâlâ kayıp. Bu geçen gece gördüğümüz şey oyunun bir parçası mıydı yoksa onun cesedi miydi?”

Geri çekildim. Yılan şeklindeki yüzüğümü çevirdiğimi fark edip durdum ve parmaklarımı esnettim.

“Hadi ama Mila,” diye mırıldandı Fletcher. “Bu hafta sonunu organize etmek için bir noktada onunla temas kurmuş olmalısın. Konuşmaya başlamanı şiddetle tavsiye ederim.”

“Ben sözleşmeli çalışıyorum.” Ses tonum kendiliğinden yükseldi. “Bir şirket aracılığıyla işe alınıyorum. Ünlüler için birçok etkinlik yaptım ve bazıları gizliliği tercih ediyor. Bana sadece bilmem gerekenler söylenir.”

“Peki ya *bizim* bilmemiz gerekenler, hımm? Ünlü bir yazarın asistanı onun gerçek adını biliyordur herhâlde, değil mi? İsimsiz bir işveren için gizemli bir adada çalışmayı ancak bir aptal kabul eder.”

Kendimi olduğumdan daha uzun gösterecek şekilde dikleştim. “Her biriniz benden daha fazla bilgiye sahip olarak geldiniz buraya. Bırakın Alastor’u, hiçbirinizle tanışmadım bile.”

“Sakın,” dedi Fletcher, fısıltısı içime işleyerek, “soruyu geçiştirmeye çalışma.”

Ashton diğerlerinin arkasında, elleri ceplerinde, başı eğik bir şekilde antredeki kitaplığa yaslanmıştı ama bakışları bana kilitlenmişti.

“Hayır, ona bakma. Bana bak,” diye mırıldandı Fletcher, yüzüme doğru yaklaşarak; o kadar yakındı ki çenesindeki ve yanaklarındaki kırışmış sakalları görebiliyordum. “Sana bir soru sordum, sen de cevaplayacaksın.”

“Onunla hiç tanışmadım.” Yarım adım geri çekildim, topuğum duvara değdi. Terli ellerim yün eteğimin üzerinde kaydı ama ceplerim yoktu, hele silah olarak kullanabileceğim bir şey hiç yoktu. Parmağımı gözüne sokabilir miydim? “Yemin ederim—”

“*Alastor kim?*” diye bağırdı Fletcher, boynundaki damarlar şişmişti.

Bir damla tükürük yanağıma sıçradı, içimde bir şok dalgası yayıldı. “Bilmiyorum.” Sesimdeki titreme gerçektir.

Balıksırtı ceketini ve jöleli saçlarını görmezden gelebilirdim ama omuzları anormal derecede genişti ve benden en az bir buçuk baş daha uzun görünüyordu.

Ünlü roman yazarı Thomas Fletcher bana ciddi zarar verebilirdi.

Duvarın lambri kaplaması sırtıma battı. Avuçlarım yanlarımda tahtaya yaslanmıştı, nabzım güm güm atıyordu. Nefesindeki sıcak nane kokusu midemin sıkışmasına neden oldu.

“Fletcher.”

Küçük bir el Fletcher’ın göğsüne doğru uzandı ve onu geri itti. Violet aramızdaki boşluğa adım attı, sırtı bana dönüktü ve kızıl saçları topuzundan dökülüyordu.

İkimizin arasına girmişti.

Gözlerim doldu.

“Mila biliyor,” diye tısladı Fletcher, parmağını Violet’in omzunun üzerinden, gözümün bir santim ötesine sokarak. “Yemin ederim bir şeyler biliyor ve kibarca sorduğumuz sürece cevap vermeyecek.”

Ashton boğazını temizledi. “Tekne yarın saat kaçta geliyor?”

“Altıda.” Sesim boğuk çıkmıştı. “İskelede bekliyor olacağım.”

Bakışları yüzümü delip geçti. “Ben de geliyorum.”

“Ah, evet, bu küçük oyunun sorumlusu olabilecek kişiyle تنها bir yere gitmeye gönüllü olduğun için teşekkür ederim Carter.”

Yeter.

Duvara yaslandığım yerden kendimi ittim ve her birine dik dik baktım. “Benim hakkımda ne düşüneceğinizi bilemiyorsunuz, anlıyorum,” diye tersledim. “Ama bir an için doğruyu söylediğimi hayal edin. Kimsenin öldürüleceğini bilmiyordum.”

İçimden küçük, çılgınca bir kahkaha yükseldi. “Çok korkuyorum ve hâlâ hepimizi hayatta tutmaya çalışıyorum, buraya ölmeleri için getirmediğim personelim de dahil. Buradaki amacım konakladığınız süreci yönetmektir ama şimdi sizi hayatta tutmak oldu. Pekâlâ. Yemek odasında ıstakozlu sandviç var. Size tavsiyem gidip bir şeyler yiyin ve bırakın da işimi yapayım.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHTON

MILA’NIN PEŞİNDEN GİTMEK İÇİN HER BİR HÜCREMLE SAVAŞmak zorunda kalmıştım ama bir noktada birinin ona kötü polis gibi davranması gerekiyordu. En azından o kişi ben olmamıştım.

Suçlu hissetmeyecektim. Ama maalesef suçluluk duygusu bu mesajı almamıştı.

Alt katta yemek odasının kapısını açtım ve tereyağına bulanmış deniz ürünlerinin kokusu beni bir anlığına bu dünyadan alıp daha yüce bir âleme götürdü.

Tabaklarımızda (bu sefer sadece dört tane) altın gibi kızarmış ekmek üzerinde buharı tüten ıstakoz ruloları vardı. Masadaki mumlar karanlık pencerelerle kaplı duvara yansıyor, altın rengi çatal bıçaklar siyah masa örtüsünün üzerinde parlıyordu. Masanın üzerindeki sekiz kolu olan loş avizenin, tavandan sarkan devasa bir örümceğe benzediğini sonra fark ettim. Dün gece Cassandra’nın kutusundan çıkan şeye benziyordu.

Aman ne hoş.

Masanın ortasındaki kırmızı şarap şişesi bir mıknatıs gibi dikkatimi çekti ve birdenbire ağzım kurudu.

Fletcher ıslık çaldı, bir sandalye seçti ve gömleğinin kollarını kıvrarak sandalyeye oturdu. “Şöyle bir teklifim var. Gıdaya ihtiyacımız var. Belli ki Alastor damarımıza basmayı başardı ve bizi birbirimize düşürmek istiyor. Şimdiye kadar buna izin verdik ama onun oyunları ancak biz izin verirsek işler.”

Violet “Sen de diyorsun ki oyunu oynamazsak Alastor gecenin bir yarısı elinde elektrikli testereyle karşımıza dikilmeyecek,” dedi.

“Ne hoş bir imge bu Violet ama odalarımızı kilitleyip akıllı davranırsak içeri giremez. Carter, yatılı okuldaki gibi hep birlikte yatmamızı önerecekmiş gibi bakıyorsun ama lütfen, hiç gerek yok çünkü öyle bir şey olmayacak. Yarın tekneyle anakaraya döneceğiz ya da en kötü ihtimalle tekne, fırtına yüzünden gecikecek olursa yardım çağırmak için bir tür işaret fişeği falan yakarız.”

“İşaret fişeği mi?” diye tekrarladım. “Peki fişekleri nereden bulacağız, Gandalf?”

“Yani ateş yakarız, bir çeşit imdat sinyali falan demek istedim, ne olduğu umurumda değil.”

Hemen yanımda bir gurultu duydum ve irkildim. Violet karnını tutuyordu. “Bugün hiçbir şey yemedim de.”

Olivia ellerini alnına bastırarak “Burada oturup her şey yolundaymış gibi yemek yiyemem,” dedi. Elleri aşağı kaydığında yüzü ifadesizdi. “İçinizden biri kocamı öldürdü.”

“Bu kadar acımasız olma. Çalışanlar da yapmış olabilir,” dedi Fletcher peçetesini kucağına koyarak. “Ve eminim bu yemek, içinde bulunduğumuz durum için biraz... kutlama yemeği gibi geliyorsa, sizin için biraz kraker bulmaktan mutluluk duyacaklardır. Ama sen bir kadeh bir şey içsen rahatlayacak gibi görünüyorsun, hem Violet açlıktan bayılacak.”

Loş mum ışığında tereyağı, hâlâ buharı tüten ıstakoz etinin üzerinde erimiş, kaygan bir tabaka oluşturmuştu. Kokusu yemek odasını dolduruyordu. Olivia’yla göz göze geldim ve omuz silktim. Burnumun dibinde yüz dolarlık bir yemek varken paniklemek *hakikaten de* biraz zordu.

Yerlerimize oturduk. Olivia olduğu yerde sallanıyordu, sonunda kendini karşımdaki sandalyeye bıraktı. Fletcher her birimizin kadehini ağzına kadar şarapla doldurdu ama benimkine yöneldiğinde başımı hayır anlamında salladım ve göz teması kurmaktan özellikle kaçındım. Yıllardır ağzıma alkol sürmemiştim, karşımda hazır ve nazır bekleyen dolu bir kadehle bakışmam akıllıca olmazdı. Bu gece olmazdı.

“Anakaraya varınca ne yapacağımızı, polislere ne söyleyeceğimizi düşünmemiz lazım.” Ekmeğimi ısırmamla cennete gitmiş gibi oldum.

Olivia ekmeğini kaldırıp bakışlarını benimkilere dikerken parmaklarına tereyağı bulaşmıştı. “Hanginizin Alastor olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

Violet “Personel dâhil herkes buradan giderken sen geride kalırsan onu avlama şansını kaçırsın,” dedi. “Hepimizin ana-karaya gitmesi daha mantıklı.”

“O zaman polisi falan karıştırmayacaksınız.”

Fletcher gözlerini Olivia’ya dikerek “Ooo, birileri fena gerilmiş,” dedi. “Açık konuşalım, neyi istismar ettin? Ya da çaldın mı demeliyim? İkisinden biri.”

“Yardım almadan bu işin içinden çıkamayız,” dedim hayretle. “Rodrigo’yu, Cassandra’yı başka nasıl açıklayabiliriz ki?”

“Polislere burada olanları anlatırsak,” dedi Violet sessizce, “Alastor’un bizi neyle suçladığını da söylemek zorunda kalırız.”

Fletcher şarabını hızla yudumlarken “Ortaya atılan iddialar ne olursa olsun, yetkililer araştırmak için hepimizin hayatım didik didik eder,” diye devam etti. “Bu hiç hoşuma gitmez.”

“Bundan Seri Katil’in de *hoşlanmayacağına* eminim,” diye ekledim bileğimdeki tereyağını silerken. “Hiçbir şey söylememek olmaz.”

“Rodrigo ve Cassandra’nın boğulduğunu söyleyeceğiz,” diye mırıldandı Olivia, gözleri tabağındaydı. “Cesetleri bulamadığımızı ve fırtına yüzünden elektriğin kesildiğini. Böyle garip kazalar olur.”

“O zaman çoğumuzun gençliğinden beri kimliği bilinmeyen çoksatan bir yazarı bulmayı nasıl bekliyorsun?”

“Bana internet ve bir hafta verin.” Violet’in bıçağı, istakozun pembe etinde kayarken parladı. “Alastor’un kim olduğunu bulayım.”

Hanginizin o olduğunu, demek istedi. İşkencecimizin gözü önünde kaçış planı yapmak garipti ama... birbirimizden ayrılmamızın sonu felaket olabilirdi.

Fletcher parmak eklemlerini masaya vurarak “İşte bu kadar kolay,” dedi. “Ne yapacağımıza o zaman karar veririz. Gördünüz mü?”

Violet başını onaylarcasına salladı. “Polisi daha sonra da işin içine sokabiliriz ama sonrasında geri dönüşü olmaz.”

Dişlerimi sıktım, parmaklarım ekmeğime küçük yarım ay şeklinde izler bırakıyordu. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Dedektif olduğumu düşündükleri için gün doğmadan bıçaklanmak istemiyorsam, planlarına katılıyor gibi görünmeliydim.

“Peki ya bu tuhaf evdeki tüm kanıtlar, bunca şey ne olacak?” diye sordum su bardağımı dikkatle çevirerek. “Oyunlar ve diğer her şey?”

“Amerikan usulü yapacak olsak her şeyi denize atmaz mıydık?”

“Çok zekice Fletch, peki ya bulamadığımız şeyler? Mesela, ya bir yerlerde bir sabit disk ya da bir tür kanıt varsa? Polisler burayı alt üst edecek ve bulmaya değer her şeyi bulacaktır.”

“Bütün evi yakabiliriz,” diye önerdi Violet.

Suyum neredeyse burnuma kaçmıştı, bardağımı sertçe masaya bıraktım. Su, masa örtüsüne sıçradı, siyah kumaşta boncuk boncuk oldu. “Pardon?”

Fletcher bir kahkaha atarak şarabından kalanı ona doğru kaldırdı. “Böylece kanıtlar ortadan kalkar, bana uyar.”

Evde ne kadar alkol olduğunu düşünmeden duramıyordum, bu da pek iyi bir işaret değildi. Çok dikkatli olmalıyım.

“İşte böyle Alastor,” dedi Violet uzun uzun iç çekerek. “Peşindeyiz.”

“Peşindeyiz’ mi?” Söylemek istediklerimin yanında bu çok kibar kaçmıştı. “Sanki Liam Neeson falanız. Önce şu adadan kurtulmaya odaklansak da buna sonra karar versek nasıl olur?”

“Çünkü şey... Bir ev dolusu kanıt bırakıyor olabiliriz?” Violet’in kaşları çatıldı. “Yaptığımız ya da yapmadığımız şeylere dair kanıtlar?”

“Rodrigo’nun eşyalarını... Rodrigo’yu bulmamıza yarayabilecek kanıtlar.” Yaptığım hatadan dolayı irkildim, sonra Olivia’ya odaklandım. “Hâlâ onu bulmak istiyorsun, değil mi?”

Parmakları kocasının kolyesini sıkıca kavradı.

“Sadece geri dönüşü olmayacak bir şey yapmamamız gerektiğini düşünüyorum,” dedim, her şey yolundaymış gibi bir sesle. “Rodrigo ve Cassandra’yı bulmak önceliğimiz olmalı.”

“Şey,” dedi Fletcher ağzında lokmayla, “bu sadece kişisel bir tercih olabilir ama şu anda çimenleri süsleyen talihsiz kan

miktarı göz önüne alındığında Cassandra'yı bulmaya dair pek de hevesli hissetmiyorum.”

Onun duygusuz ses tonu karşısında ağzım açık kaldı, sesim yükseldi. “Nasıl böyle bir şey—”

“Peki,” diye araya girdi Olivia. Boğazını temizledi. “Ani ve geri dönüşü olmayan şeyler yapmadan bekliyoruz. Adadan çıkar çıkmaz halka açık bir yerde buluşuyoruz. İnternete bağlanıyoruz. Ve bu işi hep birlikte çözüyoruz. Anlaştık mı?”

Mırıltılarla anlaşmaya varmıştık, buna rağmen az önce mideye indirdiğim ıstakoz eti ağır geldi, siyah tabağa dökülen altın rengi tereyağı aniden çok baskın bir tat verdi. Rahatlamış olmalıydım aslında. Çünkü adadan ayrıldığımızda polise gidebilir ve neler olup bittiğini anlayabilirdim.

Ama içimdeki polis, her ne kadar otoritelere ispiyonlamak için can atsa da bir düşünce kafatasımın arkasında tırnaklarını kanatırcasına zihnime kazınıyordu.

Belki de tüm ada ve adayla birlikte tüm sırlarımız alevler içinde kalsa daha iyi olurdu.

Bir geceyi daha varoluşsal krizlerimle odamda tek başıma geçirmek kulağa pek de eğlenceli gelmediğinden, diğerleri odalarına çekildiğinde (hepimizi hayatta tutma çabamı görmezden gelmişlerdi ama neyse) aşağıya indim ve antredeki kitaplarımızı topladım.

Kitaplarımızı masanın üzerine yığarken kütüphanedeki şömine beni ısıtıyordu. Rodrigo, kitabında geçen sahnedeki gibi asılmıştı; Cassandra da kitabındaki karaktere benzer şekilde ortadan kaybolmuştu. Öyleyse aradığımız ipucu hikâyelerimizde gizli olmalıydı ya da en azından karakterlerimiz gibi öldürülmekten (umarım) kaçınabilirdik.

Fletcher'ın edebi canavarının (*Güneşi Yakan Uçurtma*) üç ölümü vardı: Asılarak (intihar, sayfa dışı), uyuşturularak ayak parmaklarının arasından hava enjekte edilmesi (hava embolisine yol açarak; kanıtlanması neredeyse imkânsız) ve Julius Caesar'ın

mermer büstüyle kafası ezilerek (sayfa içi). Halbuki Flethcer'a sorsanız ticari kaygıyla yazılmış abartılı şiddetten öyle şikayetçiydi ki...

Gerçi Fletcher bir katil olacak kadar kibirli ve narsist ama aynı zamanda bunu planlayacak kadar da sofistike ve sabırlıydı. Hem Violet'in söylediği bir şey vardı; Fletcher ve Cassandra, Cassandra ortadan kaybolmadan önce tartışmışlardı ama bunu yapmak için sebebi ne olabilirdi ki? Önünde parlamaya hazır bir kariyeri varken neden cinayet gibi bir işe bu kadar emek harcasındı?

Parmaklarımı Violet'in kitabının yumuşak dokulu kapağına vurdum, yeni bir baskıydı. Dört çeşit ölüm vardı: Boynun kırılması, zehirli örümcek ısırığı, duvara monte edilmiş bir geyik kafasında kazığa oturtulma ve boş bir kuyuya atılma. Şimdi düşündüm de kitap ürkütücü derecede gerçekçi imgelemelerle doluydu ama ne yalan söyleyeyim, yas tutarken yaptığımız şeyleri ele alış biçimi beni büyülemişti.

Val Lamont'un son kitabının (*Her Sahte Ölümün*) mor kapağında bir kasap bıçağı, bıçağın yansımasında da siluet hâlinde bir kadının yüzü vardı. Bu kitapta epeyce ölüm vardı; bıçaklanıp Adalet Tanrıçası'nın şekline dönüştürülen bir avukat, birkaç silahlı ölüm, bir abajur kablosuyla boğulma ve akciğere saplanan sivri uçlu tükenmez bir kalemle öldürülme.

Yavaşça elimi kaldırıp kulağımın arkasındaki sivri uçlu tükenmez kalemi çıkardım. Hah. İşte bu garip bir tesadüftü.

Val Lamont'u yaratan ortak yazarlardan Rodrigo ölmüştü (pek bir şey bilmiyordum ama şunu biliyordum: sol göğüs boşluğuna alınan bir bıçak darbesinden sağ kurtulmak imkânsız gibi bir şeydi), yani geriye Olivia kalıyordu. Ama o türden bir şoku taklit etmek zordu, hem tepkisinin gerçek olduğundan emindim.

Masadaki son kitap Olivia'nın ilk solo kitabı olan *Apartman Kompleksi*'ydi. Yukarıdaki, neredeyse tanınmaz hâle gelecek kadar not aldığım versiyonumu düşününce içim burkuldu. Olivia fikrin tamamen kendisine ait olmadığını söylemişti ama bu ne demek oluyordu ki? Birisi bir kızın yanlışlıkla katillerle dolu bir

apartmana taşınması fikrini ortaya atmış ve Olivia da bu fikirden kendine pay mı çıkarmıştı? O zaman neden Hırsız değil de İstismarcı olduğunu söylemişti?

Geriye bir tek benim kitabım kalmıştı ama burada yoktu.

İki farklı zaman diliminde anlatılan bir hayalet hikâyesiydi; çocukken Jia'nın bakış açısından ve yıllar sonra su varlığı tarafından ele geçirilip en yakın arkadaşını öldüren bu varlıkla yüzleşmek için geri dönen yetişkin Colton'm perspektifinden.

Boğulmaların yanı sıra, lanetli kız karada da birkaç infaz gerçekleştirmişti ve bunların hiçbirisi ölmek için pek de hoş sayılabilecek yöntemler değildi.

Gümüş yemek bıçağıyla şah damarı kesilmesi.

Canlı canlı bir kutuya gömülme.

Ve Colton'ın Jia'yı karada boğarak öldürdüğü doruk noktası (çünkü belli ki diğerleri yeterince korkunç değildi). Bu ölüm sahnelerini yazarken aklımdan ne geçiyordu? Eğer buradan sağ salım çıkarsam, romantik komedi yazmaya başlayacaktım.

Mila'nın parlayan gözleri hâlâ zihnimde parça parça kesitler hâlinde canlanıyordu. Masadan güç alarak kendimi geri ittim. Onu düşünmek istemiyordum ya da Fletch'in onu daha önce köşeye sıkıştırmasına engel olamadığım için hissettiğim suçluluğu. Belki de o bir kurbandı. Sonuçta son iki oyunda o da vardı.

Ya da belki hepsinin arkasında o vardı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

MILA

EVDEKİ TÜM KAMERALARI KENDİM YERLEŞTİRMİŞTİM AMA ALT kata inip odamı tekrar kontrol ettim. Her iki lambaya, havalandırma deliklerine, kitaplığa bakıp gizli kamera var mı diye baktım. Bu hafta dikkatli ve akıllı olduğumu sanmıştım. Konuklardan hiçbiri beni tanımıyordu. Ve kimse burada olduğumu bilmiyordu.

Kimseye söylemek istemediğim için değil, söyleyecek kimsem olmadığı için. Eski sevgilime anlatamazdım. *Neden bu işin peşini bırakmıyorsun?* diye sormuştu geçen yıl o gece, hayal kırıklığıyla dudaklarını büzmüştü. Ondan birkaç ay önce hastane yatağındaki anneme de söyleyemezdim. Duyguların zamanla, çok kullanılmış bir mutfak bıçağı gibi körelmesi nasıl bir histir acaba? Benimkilerse hafızanın bile taşında bilenir gibi giderek keskinleşiyordu.

Elimi yorganın üzerinde gezdirdim: ipeksi yumuşaklıkta ve otel beyazlığında, şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha güzeldi. Bu yaşta, çoksatan bir yazar olarak sahip olmayı hayal ettiğim türden bir yatak.

Aptal.

Gözlerime batan acıyla saatimi elime aldım ve kütüphanedeki kameraya bağlandım. Şömine yanıyordu ve uzun boylu bir siluet masanın üzerine eğilmişti.

Mutfakta avucunu ağzıma götürüşünü, sırtarak gözlerini bana dikişini düşündüm. Parmağımı daha fazla ısırمامam için bileğime hafifçe dokunuşunu.

Bırakın beni *görmeyi*, en son ne zaman birinin bana dokunduğunu bile hatırlamıyordum.

Zavallı.

Ashton'ın kitabındaki ithafı düşündüm. Her zaman dikkatimi çeken bir cümleydi.

Jack için. Bu sayfalardaki tüm kelimeler arasında en önemlileri bunlar.

Ashton ve diğerleri benden nefret ediyor, onları öldüreceğimi sanıyor olabilirdi. Olsun. Bırakalım öyle düşünsünler.

Diğerleri yemekten ofisime geçip İpucu kartlarına bir göz attım. Bu Alastor'un oyunuydu ve plastik ambalajla gelmişti. Herkesin sırlarını içerdığını bilseydim daha önce açardım.

Bir seri katil ve bir çocuk katiliyle birlikte bir adada kapana kısılmış olduğumuz gerçeği kanımı dondurdu.

Kollarımı ovuşturup karanlığa baktım; süssüz, boş odam aynı anda hem güzel hem de ölüydü. Geldiğim nokta buydu işte: Yirmi dokuz yaşında, farklı bir isim kullanan, ailesinden ve arkadaşlarından kopmuş bir kadın. Cinayet işlemeye hazır biri.

Yıllarımı senin ölümünü hayal ederek geçirdim. Boğazına dolanan teli, arabanın frenlerinin kesildiğini, yatağında karbon monoksit zehirlenmesi geçirdiğini... Bunlar benim için karanlık gecelerde uykumu getiren masallardı. Benim hak ettiğim yılları, ilişkileri, acıları ve sevinçleri çalmıştın.

Olmam gereken kişiyi çalmıştın.

Başına gelmesini istediğim her şeyde haklı olduğuma inanıyordum. Hastalıklı bir ironiyle kendime yeni bir isim bile seçmiştim. Adalet Tanrıçası'nın kanatlarından ilham almıştım: Del Angél.

Ve şimdi Alastor, yıllardır hayalini kurduğum her şeyi kelimelerin tam anlamıyla önüme seriyordu.

Bir şeyi bu kadar çok isteyip, onu elde ettiğinizde aslında istediğiniz şeyin o olmadığını fark etmeniz ne tuhaf.

Ve şimdi, eğer yarın adadan ayrılırsak, Ashton'ın polislerle gidip her şeyi anlatacağından emindim. Bütün bu ada yerle bir olacaktı, karmaşanın tam ortasında kalan ben olacaktım.

Yine paçayı kurtaran sen olacaktın ve yine senin günahlarının bedelini ben ödeyecektim. Seni öldürme planım dahil hayatımdaki her şeyi mahveden yine sen olacaktın.

Parmaklarımı saçlarımın arasından gezdirdim. Yarın en azından biriniz çıramı yakacak ve beni polislere kurban edecekti. Bir anlığına aynı tarafta olduğumuzu, hep birlikte Alastor'u alt edebileceğimizi ve buradan zarar görmeden kurtulabileceğimizi düşünmekle ne büyük aptallık etmiştim.

Ve belki de bu yüzden başıma gelecekleri hak ediyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

ASHTON

ÜST KATTA, KAPIMA SIKIŞTIRDIĞIM KÂĞIT PARÇASI HÂLÂ YERİNDE duruyordu (bu iyiye işaretti; kimse içeri girmemiş demekti) ve karanlık odaya girdiğimde pencere kenarına bıraktığım ince beyaz tuz çizgisi (bir doğaüstü televizyon programından öğrendiğim eski bir numara, güya iblisleri uzak tutuyordu ama insana karşı da işe yarıyordu) bozulmamıştı; bu daha da iyiydi.

Hepimizin bir odada kalmıyor olmasına inanamıyordum. Kalabalıktık ve birbirimize göz kulak olabilirdik ama Fletcher'ı birlikte yatmaya ikna etmek için kavga etmektense ölmeyi tercih ederdim.

Ağır koltuğu odanın öbür ucuna ittim, yere sürünen ayaklarından gıcırtı çıkıyordu. Koltuğun arkasını kapı kolunun altına sıkıştırdım ve arkama yaslanıp yaptığım işi hayranlıkla izledim. En şık seçenek değildi ama işe yarayacaktı. Gerçi iri bir Alman çoban köpeği kadar etkili olduğu söylenemezdi. Boğazım düğümlendi. Ona dönmem gerekiyordu. Ruby de benim gibi kurtarılmıştı. John Wick haklıydı, bazen bir köpek her şeyi değiştirebilirdi. Kahretsin, onu özlemiştim.

Şöminenin yanındaki küçük masaya yerleştim, Moleskine defterimi çıkardım ve boş bir sayfa açtım. Tükenmez kalemimi tıklattım.

Alastor'un bütün haftayı bu şekilde, oyun ve hileyle doldurmuş olması beni deli ediyordu. O da bizden biriydi (ya da en azından öyle olduğunu düşünmemizi istiyordu) ve kim olduğunu anlamamız için bize bir fırsat vermişti; tek yapmamız

gereken itiraf etmekte. Ama tabii kimse dürüst olmak istemiyordu, özellikle de bu günahların yarısı hapisle (ya da daha beteriyle) sonuçlanabilecek türden olduğu için. Lanet olsun, ben bile istemiyordum.

Kalemimi sayfaya vurdukça küçük siyah noktalardan oluşan bir küme belirdi.

İpucu oyununda kutunun içinden her zaman isimlerin, odaların ve silahların olduğu o küçük kâğıt şeridi de çıkardı ve hangisinin eksik olduğunu bulmak için hepsini çapraz kontrol etmeniz gerekiyordu. Belki ben de öyle yapabilirdim. Bildiklerimizi bir araya getirmeye ve gerisini anlamaya çalışabilirdim.

Hepimizin ismini ve dün gece kutulardan çıkan ürkütücü nesneleri not ettim:

Ash — cep kitabı

Mila — yılan derisi

Fletch — dolmakalem

Violet — ölü kuş

Rodrigo — cesedinin yerini gösteren harita

Olivia — korunmuş bitki benzeri bir şey

Cassandra — karadul örümceği (kocalarını öldürmesini temsil ediyor)

Başka bir sütuna İpucu kartlarından hatırladığım meslekleri yazdım:

Ash — cep kitabı — Dedektif

Mila — yılan derisi — Etkinlik Koordinatörü

Fletch — dolmakalem —

Kalemim havada asılı kaldı. Fletch ne bir avukat ne de bir dâhiydi ve kesinlikle bir ev hanımı da değildi. O hâlde, inanması güç ama... terapistti.

Fletch — dolmakalem — Terapist

Violet — ölü kuş — Dâhi

Rodrigo — cesedinin yerini gösteren harita — Avukat
 Olivia — korunmuş bitki benzeri bir şey — Ev Hanımı?
 Cassandra — karadul örümceği (kocalarını öldürmesini temsil ediyordu) — Akıl Hocası?

En alta da İpucu oyununda aramıza katılan personeli ekledim.

Taryn — Hizmetçi
 Curtis — Aşçı

Muhtemel günahları yazmaya başladım:

Mila — yılan derisi — Etkinlik Koordinatörü — Suç Ortağı?
 Fletch — dolmakalem — Terapist — İstismarcı?
 Violet — ölü kuş — Dâhi —?
 Rodrigo — cesedinin yerini gösteren harita — Avukat — Yalancı Şahit?
 Olivia — korunmuş bitki benzeri bir şey — Ev Hanımı? — Hırsız?
 — İstismarcı?
 Cassandra — karadul örümceği (kocalarını öldürmesini temsil ediyordu) — Akıl Hocası? —
 Seri Katil???

Cassandra muhtemelen en az bir kocasını öldürmüştü ancak birinin seri katil sayılması için üç ya da daha fazla kişiyi öldürmüş olması gerekirdi. Umarım seri katil Cassandra'dır. Çünkü eğer o değilse, aramızda hâlâ bir seri katil var demektir.

Taryn ya da Curtis'in ne olduğunu veya Zehirleyici ya da Uyuşturucu Satıcısı'nın kim olduğunu bilmiyordum; büyük ihtimalle biri bu kimliklerden biriyle eşleşiyordu.

Tereddüt ettim, sonra doğruluğundan yüzde yüz emin olduğum tek suçu yazdım.

Siyah mürekkep sayfada parlıyordu.

Çocuk Katili.

DÖRDÜNCÜ GÜN

GECEYİ ATLATMAK

Geceyi Atlatmak (i): karakterlerin gündenöğumuna kadar seri katillerden grotesk yaratıklara, lanetli evlere kadar her türlü dehşete karşı hayatta kalmak zorunda kaldığı bir durum.

— *Damarlarındaki Mürekkep: Korku Yazmak Üzerine,*
Klişeler Dizini

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

FLETCHER

KAHRETSİN, NEDEN DÜN GECE HAPIMI İÇMEMİŞTİM Kİ?

Komodinin üzerinde duran Jül Sezar'ın mermer büstünün yanındaki saate bakmak için başımı eğdiğimde boynumda bir ağrı hissettim. Beşi çeyrek geçiyordu. Uykuya doymuş olmam gerekiyordu ama dün neredeyse hiç uyuyamadığım için alarmı kapatmıştım. Uyanmamış olmalıydım aslında.

Dün gece neredeyse cehenneme dönen İpucu oyununda yapılan oldukça ağır ithamları düşününce, Cassandra ve Rodrigo'nun gerçekten de öldüğünü kabullenmem gerekiyordu. Carter'ın çok nazik bir şekilde ifade ettiği gibi, *sol göğüs boşluğundan* mı ne, işte oradan bıçaklanmıştı. Artık dışarıyla iletişim kurmamızın hiçbir yolu yoktu ve bir katil etrafta kol geziyordu. Harika. İçimizden birinin ölecek olması kaçınılmazsa, umarım bu kişi mızımız Carter olur.

Örtüleri üzerimden atarak ayağa kalktım, çıplak ayaklarım halıya değdiğinde kendi kendime bir şeyler mırıldanıyordum. Sözde katil, beni öldürmeye bile teşebbüs etmemişti ki dürüst olmak gerekirse, editörümünden bir kez daha teslim tarihi için ek süre istemektense öldürülmeyi tercih edebilirdim.

Taslağın gecikme gerekçesi olarak “kafadan kontak bir adam peşime düştü” deseydim Alice ne derdi acaba? Muhtemelen yeni nesil “köpeğim ödevimi yedi” gibi bir şey olurdu.

Sezar'ın görmeyen beyaz gözleri kapıya dikilmişti. Alastor'un kendi kitabımdan bir cinayet nesnesini odama yerleştirmesini

ilk başta göndermeli bir şaka sanmıştım. Odaya adım attığım gibi şifonyerin üzerinde beni bekliyordu, tam ortadaydı.

Ancak şimdi işler farklıydı.

Büstü alıp elimde tarttım. Ağırdı. Birinin kafatasını yumurta gibi kolayca kırabilirdi.

Rodrigo'nun kitabındaki bir karakterle aynı şekilde öldüğünü düşünürken pencereye doğru ilerledim, camı açtım ve Sezar'ı bahçeye attım.

Dişleri titreten şiddetli bir çarpma sesinin ardından milyonlarca beyaz parça, taş döşeli patikaya saçıldı. Şahane.

Giyinip eşyalarımı bavulumla yerleştirdiğimde saat henüz altıydı. Şöminenin yanındaki küçük masadan dizüstü bilgisayarım alay edercesine bana dönük duruyordu. Belki de önümde hâlâ bir gelecek olduğunu düşünmeli ve geçimimi sağlamak için çalışmalıydım.

Kapıda keskin bir tıklama sesi yankılandı, yerimden sıçradım.

Ayak sesleri koridorda hızla uzaklaşıyordu, bir çocuğun adımları gibi kısa ve hafifti.

Ne kadar da korkutucu.

"Kim o?" diye seslendim bir kulağımı kapıya dayayarak. Ayakkabımın yanındaki beyazlık dikkatimi çekti; kapının altında bir kâğıt parçası vardı. Eğilip kâğıdı aldım ve açtım.

Bu bir doktor reçetesi idi.

Emin olmak için iki kez okudum. Hastanın adı ve reçete yazıyordu, başka da bir şey yoktu. Bakışlarım komodine, küçük mavi hap şişesine kaydı. Tüylerim diken diken oldu.

Belli ki Alastor pazarlık yapmak istiyordu. Ve eğer onun için bir şey yaparsam, belki karşılığında o da benim için bir şey yapardı. Ne var ki kısa bir süre sonra adadan ayrılacağımız için pazarlık yapma fırsatı olmayacaktı.

Tabii bir müdahalede bulunmadıysa ki bunun da bir şekilde mümkün olduğunu artık biliyordum.

Filmlerdeki gibi dramatik bir şekilde kâğıdı yakmalı mıydım? Ya da tehdit edildiğime dair bir kanıt olarak saklayabilirdim. *Alastor beni doğrudan tehdit etmese bile*, diye düşündüm; kurallarına boyun eğmesem ne yapabilirdi? Ama diğerleri bunu

böyle görmezdi. En iyisi reçetenin altına küçük bir tehdit iması eklemektir, kanıtı güçlendirirdi.

Pencereye çarpan yağmur damlalarının sesi eşliğinde iç çektim. Yardım çağrısı göndermek için düşündüğümüz o büyük plan da suya düşmüştü. Bu, hayatımdaki en berbat tatil olabilirdi. Eğer bugün adayı terk edemezsek, Alastor'un teklifini değerlendirmeyi düşünürdüm. Ya da tüm gün odamda kalıp diğerlerinin pes etmesini bekleyebilirdim. Eninde sonunda birileri bizi bulurdu.

Kesinlikle bulurdu.

O zamana kadar romanımda bahsi geçen cinayet nesnelerinden uzak durmaya kararlıydım. Sezar heykelinden kurtulmuştum ve adada şırınga da görmemiştim. Diğer ölüm şekli ise, en azından benim için, gülünç derecede imkânsızdı.

Komodinin üzerindeki deniz mavisi cam vazoya odaklandım, kenarı ipe sarılmıştı. Tuhaf.

Komodine doğru döndüm, kalp atışlarım hızlanıyordu. Lambanın ağır bir tabanı vardı, taşın etrafına beyaz ip dolanmıştı, o da tuhaftı. Ve yukarıda, pervane şeklindeki tavan vantilatörün gövdesinde de dekoratif bir ip sarılmıştı.

Boynumun arkası karıncalandı, sanki enleme buz gibi iğneler batıyor gibiydi.

Masadaki dekoratif kavanozun içinde bir yılan gibi tıktırılmış uzun bir ip vardı.

Bunu daha önce nasıl fark edememiştim?

İnce bacaklı masanın ayakları da halatla sarılmıştı. Nereye baksam ip görüyordum.

Ve romanımdaki son ölüm, asıllık gerçekleştiren bir intihardı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

MILA

ANTREDEKİ PENCERELERDEN DIŞARI BAKTIĞIMDA DÜNYA HÂLÂ karanlıktı. Paltomun fermuarını çektim; ikmal teknesinin gelmesi ve kalan tüm konukların sağ salim kurtulması için dua ediyordum. Saat sabah 5.30'u biraz geçiyordu ve kameralar hâlâ kapalıydı, kameraların geceleri kapalı kaldığı süre bir öncekinden daha uzun sürüyordu. Alastor'un biz uyurken yapmış olabileceklerinden korkuyordum.

Ashton merdivenlerin başında belirdiğinde ciğerlerim rahat bir nefesle doldu. Avucunun içiyle gözünü ovuşturuyor, bir yandan da deve derisi ceketini omzuna atıyordu. Gözlerinin altı morarmış, çenesi her zamankinden daha da keskinleşmişti. Yüzünde karşılık vermediğim zoraki bir gülümseme belirdi.

Üst katlardan gelen şiddetli gürültüyle ikimiz de donakaldık. Gözlerim altın avizeye kaydı.

Ash de aynı yöne baktı. "Şey?"

"Evet." Merdivenlere doğru ilerledim, karanlık ikinci katı görebilmek için boynumu uzattım. Çekiç sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

"Galiba," diye soluk soluğa bağırdı Violet yukarıdan; korkuluklara abanarak durdu. Kâkülleri dağılmıştı, bordo saçlarını gelişigüzel bir topuz yapmıştı. "Biri Müze Odası'na girmiş."

Ash'le göz göze geldik, ardından merdivenlere yöneldik.

Gizli kitaplıktan geçip Müze Odası'na adım attığımızda sensörlü ışıklar titreyerek yandı ve odanın keskin soğuğu yüzümüze çarptı. Vitrinlere bakarak "*Olamaz,*" diye fısıldadım.

Ash yanımda küfrederek elini saçına götürdü. “Sen değil miydin?”

“Hayır.”

Sıra sıra dizilmiş vitrinlere baktık, cam yüzeyleri parlıyordu.

Tavan penceresinden süzülen puslu bir ışık huzmesi, yere bir tabut şeklinde düşüyordu. Vitrinlerin yarısı boştu.

“Geldiğimde böyleydi,” dedi Violet kapı aralığında tereddütlerle durarak.

“Neden buraya gelmiştin ki?” diye sordu Ashton. Ses tonundan ne ima ettiği anlaşılmıyordu.

“Oradaki ışık açık bırakılmıştı,” dedi Violet çenesiyle arkasındaki alanı, yani koltuk, lamba ve gizli kitaplığın girişinin bulunduğu yeri işaret ederek. “Kim var diye bakmak istedim.”

Siyah beyaz kareli taş zeminde adımlarım yankı yaparak ilerledim. “Buradaki her şey gerçek. Hiçbirine dokunmama izin verilmezdi.”

“Donmuş,” diye ekledi Ash, en yakınındaki vitrini incelerken. Alttan sabitlenmiş kilidi kaldırdı; menteşenin bir tarafı kırılmıştı. “Hâlâ soğuk. Sıvı nitrojen ya da benzeri bir şey kullanılmış. Kilidi çatlatıp kırmayı kolaylaştırıyor. Ancak biri bu nitrojeni nereden buldu, bilemiyorum.”

“Mutfaktan,” dedim dalgın bir şekilde, gümüş kilitteki çizikleri incelerken. “Curt ilk gece tatlıda kullanmıştı.”

“Bunu başka kimse bilemeyeceğine göre, en basit tahmin,” diye durakladı Ash; beni süzdü, “personelin bu işle bir ilgisi olduğu.”

Tam itiraz edecekken durdum. Çünkü şimdi Alastor’un onları nasıl radarıma soktuğunu hatırlayamıyordum.

Bir cinayet planlıyordum. Bu tip ayrıntılara hiç dikkat etmemiştim, özellikle de Taryn ve Curt ile gerçek bir bağ kurmayı asla planlamadığım için. Ama şimdi intikam duygusunun gözümü kör ettiği ve yaşananların büyük ölçüde benim hatam olduğu gün gibi ortadayken belki de onların suçsuz olduğuna inanmak istemiştim.

Ama şimdi onlar da resmen oyunun bir parçası olmuştu, kendi İpucu kartları bile vardı.

Ama neden?

“Sadece birkaç şey kayıp, hepsi değil,” dedi Violet, boynunu uzatıp vitrinleri incelerken. “Bu önemli bir detay bence.”

Saatimdeki *Notlar* uygulamasını açtım ve vitrinlerin arasında yürürken kayıp eşyaların isimlerini tek tek söylemeye başladım. “*Sapık* filmindeki bıçak, *Teksas Katliamı* filmindeki elektrikli testere, *Yürüyen Ölümler* dizisindeki beyzbol sopası, *Biz* filmindeki makas...”

“Bu kamera kayıtları nereye gidiyor?” diye sordu Ashton tavan pervazına bir yarasa gibi yapışmış küçük siyah kamerayı göstererek. Küçük kırmızı ışığı hâlâ yanıp sönüyordu.

Alastor. Belki şimdi bile bizi izliyordu.

“Benim erişimim yok,” dedim dürüstçe. Bu kamera ben adaya ulaşmadan önce de buradaydı; tamamen Alastor’un kontrolündeydi.

“Yani bu odayı izliyordu.”

Kameralar kapalıydı, evde olan biteni benden gizliyordu, bir tanesi hariç ama ona da benim erişimim yoktu. Alastor ya da çalışanlarım ya da herhangi biri her şeyi yapabiliirdi.

Nefesim boğazıma saplanmış gibi takılı kaldı. Eğer personeelim gerçekten masumsa ve onlara bir şey olduysa...

Onu öldürürüm. Onu çıplak ellerimle boğarak öldürürüm ve masum insanları köşeye sıkıştırmanın nelere yol açtığını ona gösteririm.

Ama sandığım kadar masum değillerse...

Saatimi kontrol ettim. Tekne on yedi dakika içinde adaya varacaktı. “İskelede insek iyi olur. Curt ve Taryn meselesiyle adadan kurtulduktan sonra ilgileniriz.”

İşte o zaman Alastor’un dördüncü gün hakkında söylediklerini hatırladım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASHTON

KAYIKHANEYE GİRDİĞİMİZDE DALGALAR HAVA ŞARTLARINDAN aşınmış kazıklara çarpıyor ve üzerinde durduğumuz iskeleyi ısılatıyordu. Mila kayıkhanenin açıklığından, sabahın erken saatlerinde gökyüzünü kaplayan karanlık pusa ve yağmura bakıyor, sürekli kolunu kendine çekip saatini kontrol ediyordu. Ağzının gittikçe daha çok bükülmesi içimde bir alarm çanı gibi çınlamaya neden oldu.

Tekne gecikmişti.

“Fırtına,” dedim sonunda; sesim, ortama hâkim olan sessizliğe bir çekiç gibi indi. “Bu yüzden geç kalmış olabilirler.”

Mila’nın duruşu dikleşti, titrememeye çalışıyordu. Hava buz gibiydi; yağmur incecik deri ceketimin yakasından içeri sızmıştı, bu ceket Maine’e getirmemem gerektiğini artık iyice anlamıştım. Hava kaç dereceydi ki? Dört, beş? Yağmur ve rüzgârla birlikte, kulak kepçelerim bile acıyordu. Burada insanlar hipotermi falan geçiriyor muydu?

Mila boğazını temizledi. “Peki sonrasında ne yapacağız? Adadan ayrıldığımızda yani?”

Başımızın üzerindeki yıpranmış (ve muhtemelen çürümüş) kışları inceledim. Eğer yanlış cevap verirsem ve o da Alastor’sa, beni burada ve şimdi öldürebilirdi.

“Diğerleri yetkililere gitmek istemiyor,” dedim dikkatli davranıp.

“Ama sen aynı fikirde değilsin.”

Ona yalan söylemek de istemiyordum.

“O zaman buraya kadarmış,” dedi Mila. Boynundan aşağı süzülen ıslak saçları, iskelet eli misali tenine yapışuyordu. “Tüm suç bana kalıyor.”

“Hayır, öyle bir şey—”

“Tüm evraklarda benim adım var. Tüm bu haftayı ben planladım, her şeyi ben organize ettim ve ayarladım, davetiyeleri bile ben gönderdim, her şeyde benim imzam var, Ash.” Yüzü bana dönüktü, elleri ceplerindeydi. Kaşları çatılmış, gözleri öfkeyle yanıyordu. “Başka kimi suçlayacaklar?”

“Birileri Alastor’un kim olduğunu biliyor olmalı,” diye karşı çıktım. “Onu bulacaklardır.”

“Ya kimliğini çaldığımı falan iddia ederse?”

“Seni organizasyon şirket aracılığıyla işe aldığına dair kanıtın var, değil mi?” Sonra da ekledi. “Değil mi?”

Mila gözlerini yumdu. “Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum—”

“Gerçekten Alastor’mışsın gibi görüldüğünü mü?” Boynumu kaşıdım. “Ya da bizi öldürmesine yardım ediyormuşsun gibi mi?”

“Öyle olmadığımı kanıtlamak için ne söyleyebilirim ki? Ben de burada mahsur kaldım falan mı demem gerekiyor?”

“Dün geceki oyunda senin de adın geçiyordu,” dedim. Gözlerini kırptırdı, biraz geri çekildi. “İpucu oyununda karakter kartlarını günahlarla eşleştirmemiz gerekiyordu, karakterler bizdik ve günahlar da sözde hepimizin yaptığı şeylerdi. Günahlardan biri de Suç Ortağı’ydı.”

“Yani, evet, ben Alastor’un çalışanı olduğum için yardımcısı gibi görünebilirim ama cinayetlerden haberim yoktu.”

“Öyleyse neden polise gitmek istemiyorsun?”

“Belki de polislerden hoşlanmıyorumdur.”

Bu cevap karşısında yüzümü buruşturdum, elim burnumun köprüsüne gitti. “Açıkçası, bu tepkilerin biraz şüpheli duruyor.”

“Daha demin polise gitmek istemeyen tek kişinin ben olmadığımı söyledin! Bu da soru işareti doğurmaz mı?”

“Diğerlerinin ne yapmaya çalıştığını tam olarak bilmiyorum. Olivia ve Violet kendi intikam planlarıyla bir işe kalkışacak gibi davranıyorlar, bu da tabii başka bir harika haber.”

“Sormak istediğim şey bu değil, sen de gayet iyi biliyorsun.”
Yer yer ışıkların titrettiği karanlıkta göz göze geldik.

“Sen ne yaptın?” dedi Mila. Yanağında hâlâ her an düşecekmiş gibi duran bir yağmur damlası vardı. “Neden buradasın?”

Yaklaşıp başımı eğdim. Nefeslerimiz aramızdaki mesafede buharlaşıyordu.

“Benim ne yaptığım önemli değil, Mila,” dedim alçak bir sesle. “Ben yine de hepimiz için doğru olanı yapmayı ve yetkilileri olaya dahil etmeyi seçiyorum. Peki ya sen neden böyle olsun istemiyorsun?”

“Her ne yaptıysan, Alastor’un sana karşı ne kozu varsa, soruşturma açıldığında ortaya çıkacak ve—” dedi Mila sesi titreyerek, “ve—”

“Bana ne olacağı umurumda değil.”

Bu gerçek, umutsuzca iyileştirmeye ve unutmaya çalıştığım bir yara izi gibi acıttı canımı.

Yıllardır söylediğim en dürüst şeydi:

Tam o anda gökyüzü öyle bir gök gürültüsüyle yarıldı ki dişlerim zangırdadı.

Başımın arkasını ovuşturarak bir adım uzaklaştım.

Alastor’un bu oyunları, yıllardır boğmaya çalıştığım hayallerleri tek tek su yüzüne çıkarıyor, ağızımda kendimden nefret etmenin tanıdık buruk tadını bırakıyordu. Ve eğer polise gidersek, büyük ihtimalle neden burada olduğumu da öğrenirlerdi.

Anılar şeytandı; hiçbir terapi ya da alkol, hatta daha ağır maddeler bile, bazı hatıraları kemiklerime işlemiş olduğu yerden söküp atamazdı.

“Peki ne yapacaksın Mila?” dedim keyifsizce. “Çünkü eğer gerçekten saklayacak bir şeyin yoksa, polisten de korkmana gerek yok, gerçeği söyleyebilirsin.” Kollarımı iki yana açtım, sonra sertçe vücuduma çarptım. “Ya da belki beni öldürürsün.”

Sanki ona tokat atmışım gibi başını geriye attı. Ağızı uzun, duyduklarına inanamayan derin bir nefesle aralandı; gözlerini çevreleyen siyah göz kalemi sol gözünde keskin bir çizgi gibi dağılmıştı.

Yanaklarımı yakan suçluluk duygusunu gizlemeye çalışarak bir elimi yüzümden aşağı kaydardım. Ona böyle çıkışmamalıydım.

“Neden polise gitmek istemediğimi bilmek ister misin?” Sesindeki öfke, gürleyen gökyüzüyle savaşıyordu. “Gerçeği duymak ister misin?”

“Evet, çok isterim, teşekkür ederim.”

“Peki.” Sesi kayıkhanenin duvarlarında yankılandı. “Yalnızım Ashton. Kimsem yok, param yok ve görünüşe göre zengin, ünlü ve kimliği belirsiz biri, seri cinayetlerini üzerime yıkmak için *benden* harika bir günah keçisi olacağına karar vermiş. Benim sözümün hiçbir anlamı yok.” Dudakları acı bir gülümsemeyle büküldü. “Ne de olsa Alastor usta bir hikâye anlatıcısı.”

Başımızın üstünde yağmur şiddetini artırmış, metal bir masaya dökülen boncuklar gibi ses çıkarıyordu.

Mila gözlerini devirdi, başını iki yana salladı; kelimeleri, daha önce fark etmediğim bir aksanla birbirine karışıyordu. “Ben aslında ünlülerin etkinliklerini organize eden biri falan değilim, tamam mı? Bazı orta büyüklükte organizasyonlar yaptım ama bu, lanet olası bir efsane tarafından işe alınmak benim için bir hayalin gerçekleşmesi gibiydi. Ay sonunu zor getiren, annemin hastane faturalarının altında ezilen biriydim, yani evet, belki de yasal olup olmadığı tartışmalı bir işi kabul ettim ama karşılığında deli gibi para kazanıyordum.”

Bakışlarım burnunun kıvrımında, direklere vuran dalgalara baktığı sırada kaşlarının arasında beliren çizgide gezindi.

“Bu arada, annem öldü,” dedi sessizce. “Babam da. Ben neredeyse yirmi yıldır evine dönememiş bir Meksikalıyım. Yani evet, tek başımayım işte. Kurbanlık koyun.”

Duvardaki tozlu tek ışığın yansıması gözlerinde parılıyordu. Uzun kirpikleri yağmurun etkisiyle tek tek ayrılmıştı. “Ama inan bana, acımanı hak edecek biri değilim, istemiyorum da.”

“Sana acımıyordum.”

“Evet, tabii.”

Bu kadar yakından bakınca, köprücük kemiğinin üstünde duran yuvarlak zincirin aslında başka bir yılan figürü olduğunu fark ettim. Tıpkı İpucu oyunundaki kartındaki gibi.

Büyük bir ismin, paraya ihtiyaç duyan ve belki de işleri biraz kayıt dışı yürütmekte sorun çıkarmayacak rasgele bir etkinlik koordinatörünü işe almış olma ihtimali aslında düşündüğüm kadar garip değildi.

Ya Mila da bizim gibi bir kurbanısa?

Bizim gibi. Ne saçma bir düşünce. Akli başında olan hiç kimse bana kurban demezdi.

Rüzgâr, kayıkhaneyi uçurdu resmen; yüzüme kova dolusu yağmur çarptı. İkimiz birden homurdanarak geri çekildik. Sırtım duvara yaslandı, Mila yanımdaydı.

“Alastor buraya bir kapı falan koymayı düşünemedi mi ya?” diye bağırdım.

“Eminim bizim rahatımız, onun listesinin en başındaydı,” diye karşılık verdi bir koluyla yüzünü siper ederek. Yağmur şimdi açık duvardan (ya da duvarsızlıktan) doğrudan üzerimize yağıyordu. “Gitmemiz gerek.”

“Ama tekne—”

“Hadi.” Mila’nın eli ceketimin ıslak derisini kavradı ve beni yan kapıya doğru sürükledi. Silah patlamasına benzer bir gök gürültüsü yankılandı. İrkildim ve elim belime, silahımın artık olmadığı yere gitti.

Sonra yan yana yağmur selinin içinde koşmaya başladık. Kafamın içinde, gök gürültüsünden daha yüksek bir düşünce çınılıyordu: Tekne burada değildi, gelmeyecekti ve bu adada birileri bunu biliyordu.

Alastor, hayatım boyunca kimseye anlatmadığımı şeyi biliyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MILA

KİLİDİ AÇARKEN SOĞUKTAN UYUŞAN PARMAKLARIM TİTRİYORDU.

Kayıkhanedeki karanlık kulübeye girdik ve Ash kapıyı çarparak kapattı. Ayakkabılarımı ve sıırıslıklam olmuş paltomu çıkardım. Nemli çoraplarım soğuk fayanslara değdikçe titriyordum.

Ashton ceketini sıyırıp çıkardı, altında kaslı kollarına yapışan siyah bir tişört vardı; dövmeleri teninin üzerinde yılan gibi kıvrılarak ilerliyordu. Bomboş ve temiz alana bakıp kaşlarımı kaldırdı, dalgalı limana açılan tavandan tabana pencereleri bir sinema perdesi gibiydi.

“Sen burası için kulübe gibi bir şey dememiş miydin?”

“Zengin işi bir kulübe. Yani, üç odalı bir ev.” Saçlarımı başımın tepesinde topladım, açıkta kalan enseme kayan bakışlarını yakaladım; irkildi ve neredeyse benim kadar hızlı bir şekilde gözlerini kaçırdı. Öfkemin kırmızısı ve kalbimin karası ortaya dökülmüştü, bana çıkmış olması beni nasıl da bin parçaya bölmüştü. Bundan nefret etmiştim.

Tebrikler, ikimizi de küçük düşürmüştüm.

Havalandırma sisteminin değiştirilmesi gerekiyordu; yine de şöminenin ateşleme brülörünü yaktım ve yapay kütüklerden alevler yükseldi.

Saat yediyi biraz geçiyordu. Tekne kesinlikle gecikmişti ve camlara çarpan yağmur damlalarının ardında uzanan ufuk boş görünüyordu. Sular çok dalgalıydı; teknenin gelmemesinin tek mantıklı açıklaması buydu. Alastor, ikmal teknesini iptal etmiş olamazdı, değil mi? Kablosuz bağlantıyı kesmeden önce siparişi

iki kez kontrol etmiştim. Adadaki özel ağ *yalnızca* adayla sınırlıydı; orada genel bir kablosuz ağ yoktu. Sadece kameralar, masaüstü bilgisayarım, saatim ve Alastor'un kendi ağı birbirine bağlıydı.

Soğukkanlılığımı kaybediyordum, tırnaklarım çiğnenmekten yanıyordu artık. Bunu uzun zamandır yapmamıştım. Alastor'un psikolojik savaşı işe yarıyordu, üstelik sadece konukların üzerinde değil, benim üzerimde de.

Ve eğer bir şekilde ikmal teknesini iptal etmeyi başarmışsa, burada kapana kısıldık demekti. Başka bir plan yapana kadar zaman kazanmak için onun oyunlarını oynamaktan başka çaremiz yoktu.

Tabii önce açlıktan ölmezsek.

"Ben çok üzgünüm," dedi Ash, sırtını duvara dayayıp bir bacağını uzatarak aşağı doğru kayıyordu. "Annen için. Ve baban için."

Ben de yere çöktüm, arkamda yanan şömine ateşi, yanaklarımdaki yanmaya kıyasla hafif kalıyordu. "Klişeleşmiş trajik bir hikâye çalmışım gibi davranabilir miyiz?" dedim hafif bir gülümsemeyle.

"Öyledir tabii," dedi gözlerimin içine bakarak. "Trajik yani. Yoksa şu anda bu kadar sağlam durman mümkün olmazdı."

Yüzüğümü çevirmeyi bıraktım.

Ash bileğini alnına götürdü. "Neden burada olduğumu sormuştun. Ne yaptığımı."

"Gerçekten önemli değil—"

"Sana öyle patlamamalıydım." Omuz silkti, bakışlarını parke zemindeki ıslak ayak izlerimize dikti. "Özür dilerim. Cidden, üzgünüm."

"Yeterince stres kaynağımız yokmuş gibi," dedim kuru bir sesle. "Etrafta dolaşan bir seri katil mesela."

Ash burnunu çekerek güldü. "Kafamı allak bullak etti bu iş," diye itiraf etti, "ve pek çok şey aklıma geri geliyor. Bittiğini sandığım şeyler."

Kımıldamadan durdum. *İtiraf mı edecekti?*

"Nasıl olduğunu gerçekten hatırlamıyorum," dedi sonunda. "Sadece hastanede uyandığımı hatırlıyorum. Dediklerine göre

bir arkadaşım ile kampta yüzmeye gitmişiz ve bir kaza olmuş. Boğulmuşuz. Gerçek anlamda boğulmuşuz. İkimizin de kalbi durmuş. Ama sadece benimki yeniden çalışmış.”

“Kaç yaşındaydınız?” diye sordum alçak bir sesle.

Başını geriye yaslayıp derin bir nefes verdi. “On dört.”

Vay canına.

Bir saniye. Eğer ikisi de on dört yaşındaysa—

Alastor’un oyunundaki Çocuk Katili Ashton mıydı yani?

“‘Üzgünüm’ demek hislerimi anlatmama—”

“Evet.” Bir bileğini kaldırdığı dizine dayadı. “Bazen aklıma anlık görüntüler geliyor. Bazı kokular, sesler, suyla ilgili her şey... Sudan nefret ediyorum, eskiden suyun etrafında yapabileceğim her şeyi yapmaya çalışırdım, yine de sanırım...bilmiyorum.”

“Ceza.” Dudağımla ısırarak oturduğum yerde kımıldadım. “Birileri bunun senin hatan olduğunu düşünüyor olabilir mi?”

“Benim dışımda birileri mi demek istiyorsun?” Yüzüne keskin bir gülümseme yayıldı ve kolunu döndürüp omzunu çıtırdattı. “Olanları hatırlamak için neler yaptım bir bilsen. Her şeyi denedim: terapi, ilaçlar, hatta gurur duymadığım başka şeyler bile.”

Dizlerimi göğsüme çekip yanağımla koluma yasladım. Ona alan açtım.

Kulağının arkasına sıkıştırdığı tükenmez kalemi çıkardı, parmaklarının arasında oynamaya başladı.

“Sonunda bunu ikinci şans olarak görmeye çalıştım,” dedi. “İnsanları kurtarmak için ikinci bir şans, tıpkı Jack’i kurtarmam gerektiği gibi. O yüzden polis oldum.”

Kaşlarım hafifçe kalkınca gözlerini devirdi. “Evet, biliyorum, inanması zor,” dedi gülümseyerek. “Ama gerçekten cinayet masası dedektifi olmak üzereydim. Garip bir şekilde. Bu sırada yazıyordum da; kenarda köşede. Kitap çıktıktan sonra yazıyla insanları nasıl etkileyebildiğimi görünce... yolumu değiştirdim diyelim.”

Kalemini iki kez tıklattı, sonra hafifçe öksürerek toparlandı. “Bütün bunları sana neden anlatmaya başladım bilmiyorum ama...” Yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı.

Başımı geriye yasladım ve tavandaki beyaz kirlere baktım.

“Bence,” dedim yavaşça, “her insanın hayatında, her şeyi ikiye bölen bir olay olur. Tıpkı bir baltanın odunu yarması gibi. *Öncesi ve sonrası* olur.”

“*Neydim değil, ne oldum,*” diye mırıldandı. “Berbat, değil mi?”

“Evet, ama *Bizi Bir Bütün Olarak Yutacak*’ı yazmanın nedeni de bu değil miydi?”

Bakışları bir parmak gibi üzerimde geziniyordu; yüzündeki açıklık ve savunmasızlık beni şaşırttı.

“İyileştirici, değil mi?” diye mırıldandım. “Yazmak yani.”

“Evet.” Dudakları küçük, hüznü bir gülümsemeye büküldü. “Evet, öyle.”

Göğüs kafesimin derinliklerinde aniden bir his alevlendi. Alastor’la tanışmak, okumaya olan açlığımı yeniden uyandırmıştı ama karakterlere hayat veren o kıvılcımı değil. Yazdığım her şey, yarattığım tüm karakterler içimin derinliklerinde hayat bulur, sonra da kendi kanatlarını açmaya ve yeni bir şey olarak özgürce uçmaya başlardı.

O sihir ölmüştü. Benden çaldığın şeylerden biri de buydu.

Ama şimdi bunu anlayan, kelimelerin sadece okurları değil, yazarların kendilerini de etkileme biçimine hayran olan biriyle konuşuyordum, yıllar sonra ilk kez klavyede bir şeyler tıngırdatmak için can atıyordum.

Derin bir nefes aldım, uzun zamandır aldığım ilk nefes gibiydi. Gözlerim yandı ve sırtıma vuran sıcaklığa rağmen titredim.

Ashton ayağıyla usulca kalçamı dürttü. “Hâlâ üşüyor musun?”

İçimde yükselen duyguyu bastırmaya çalışarak yutkundum. “Soğukkanlıyım.”

“Bir yılan gibi mi?” Uzandı, parmağımı saran küçük yılan şeklindeki yüzüğe hafifçe dokundu.

Dokunuşunun hayaleti parmağımda kaldı. “Yedi yaşımıdayken bir çingiraklı yılan ısırılmıştı beni, o yüzden hep bir ilgim oldu.”

Kaşları hafifçe kalktı. “İnsanlar yılan ısırığından ölmez mi ya?”

Bir kahkaha attım ve aramızdaki gerginliğin bir kısmı böylece azaldı. “Ben çölde büyüdüm ve yılan da çocuk parkındaki

kaydırağın altında saklanıyormuş.” Kolumun yan tarafına hafifçe dokunarak ekledim. “Yara izi hâlâ duruyor.”

O an dudaklarının köşesi kıvrıldı, başını duvara yasladı ve bana öyle bir baktı ki, ben de ona bakmaktan kendimi alamadım. Sanki birbirimizi gerçekten tanımıyor olsak da yaralarımız bir iplik gibi birbirine dolanmıştı; kaderden örülmüş parlak tek bir iplik.

“Buradan kurtulduğumuzda,” dedi, dizleri dizlerime değecek şekilde yaklaşarak, “hukuk dünyasında belli bir nüfuzum var ve sana yardım edeceğim. Sen gözden çıkarılacak biri değilsin. Yalnız da değilsin... Söylediklerim çok varoluşçu kaçmadı umarım.”

Zoraki bir gülümsemeyle ahşap zemine baktım. Anakaraya ulaşmak ve birinci derece cinayetten hüküm giymek, bu adada bir seri katille birlikte kalmak kadar korkutucuydu. Daha ne kadar sürem kaldığını bilmiyordum. Saat işlemeye devam ediyordu.

Ama o an yaşıyordum.

Derin bir nefes alıp dizlerimin üstüne kalktım, ona döndüm, parmağımı dirseğinin hemen üstünde dönen siyah dövmenin üzerinde gezdirdim. “Bana dövmeni anlatsana.”

Titredi, ben de kıpırdamadan durdum, parmak uçlarımı pürüzsüz teninde gezdirdim. Omuzlarıma bir sıcaklık yayıldı. Durumu yanlış anlamış olabilirdim.

Ama sonra o da öne doğru eğildi. O dövmesine bakarken yüzlerimiz birbirinden yalnızca birkaç santim uzaktı. Ben de onu inceliyordum. “Çin’de,” dedi, sesi yumuşaktı, “ejderhalar şans ve gücü simgeler.” V yaka tişörtünün yakasını yana çekerek sol göğsünün üstündeki ejderha başını gösterdi. Dalgalar, ejderhanın pulları etrafında dönüyor, omzunun altından aşağı, dirseğine kadar yayılıyordu. “Bu bir su ejderhası. En güçlü tür.” Su. Ne kadar da anlamlıydı.

“Ashton—”

“Ash,” diye düzeltti.

Bileğini takip ederek parmaklarımı aşağı kaydurdım, eli avucumun içinde açıldı.

“Hiç peşini bırakıyor mu?” diye fısıldadım sonunda. “Seni bunca zamandır tanımlayan o şey?”

Gülümsemesi çarpık, kelimeleri yumuşaktı. “Yazmak yardımcı oluyor. Ama eğer bir çözüm yolu bulursan bana da haber ver.”

Bakışları dudaklarıma doğru kayarken boğazı hafifçe hareket etti.

Biraz da çekinerek nemli saçlarını okşadım. Nefesi kesildi ve yüzünü avucuma doğru eğdi; o gülünç uzunluktaki kirpikleri titreyerek kapandı.

Bir adım daha yaklaştım; ona bakarken dizimi kalçasına dayadım, ellerimi omuzlarına koydum. Hafif bir gülümsemeyle boynumdaki ıslak saçları geriye itti; parmakları boğazımdan çeneme doğru usulca süzülürken her dokunuşu nefesimi kesiyordu.

Başparmağı nabzımın attığı yere hafifçe dokunduğunda başımdan aşağı sıcak bir dalgaya kapıldım. Yüzümü biraz eğdim, burnum onun burnuna değdi. Kesik kesik nefes alıyorduk. Onun yarım gülümsemesini görmekten çok hissedebiliyordum.

Derken bileğim titreşti.

Alastor.

Donup kaldım, bir anda gözlerim açıldı. Parmaklarım hâlâ Ashton’ın, Ash’in saçlarındaydı.

Kıpırdamadan birbirimize baktık.

“Kötü zamanlama mı?” diye mırıldandı, neredeyse dudaklarımız birbirine değecekti.

“Sanırım, evet, özür dilerim.” Geri çekildim, ağzım kurumuş, sinirlerim gerilmişti. “Özür dilerim, ben sadece, bir anlık bir şeydi...”

“Tamam, sorun yok,” dedi, sırtını tekrar duvara yaslayıp yüzünü elleriyle ovuşturarak. “Saat kaç?”

“Sekizi geçiyor.” Yanaklarım yanarken ayağa kalktım, parmak uçlarımda pencereye doğru yürüdüm. Bileğimdeki saat yanıyormuş gibi sıcaktı. Şu anda bakma riskini göze alamazdım ama... Ama aklımdan ne geçiyordu ki? İlişkiler benim için dikenli bir çalılıkta yürümek gibiydi. Ne kadar dikkatli olursam olayım, mutlaka bir yerim kanardı.

Ama şu anda bunun hiçbir önemi yoktu.
 Çünkü yağmur artık cama vurmuyordu.
 Ve ufuk hâlâ boştu.
 “Bence kimse gelmeyecek,” diye fısıldadım.

Neyse ki neredeyse öpüşecek olmamızın verdiği gariplik, her geçen dakika artan korkumuzun gölgesinde kalmıştı. Sonunda kendimi kulübenin oturma odasındaki küçük banyoya atıp kapımı kilitledim, Alastor’un mesajını açarken parmaklarım titriyordu.

Gitmeye çalışmamalıydın.

“Ne yaptın sen?” diye fısıldadım, ses kaydı düğmesini basılı tutuyordum.

Saatim tekrar titredi.

Henüz işimiz bitmedi. Ama beni hayal kırıklığına uğrattın.

Gözlerimi yumdum, çenemi öyle sert sıkmıştım ki gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Adadan kurtulmak için başka bir yol bulmamız gerekecekti.

Ya da belki onu ikna etmeye çalışabilir, kendi kurallarını ona karşı kullanıp bir çıkış yolu bulabilirdim.

“Ashton itiraf etti,” dedim saatime doğru eğilerek, bir yandan da kapıya bakıp sesimi alçak tutmaya çalışıyordum. “Boğulma bir kazaymış. Ne olduğunu hatırlamıyor bile.”

Yanıt neredeyse ânında geldi. *O bir yalancı.*

Ash durduk yere bir şeyler mi uyduruyordu yani? “Bunu nereden biliyorsun?”

Doğruyu söylediğinde de anlayabileceğim yöntemlerim sayesinde.

Saatimi ezip milyonlarca parıldayan parçaya ayırmak istedim. Ama böyle bir durumda Alastor ne yapardı? Konuklara bu işin bir parçası olduğumu mu söylerdi? Sonra da onları teker teker avlamaya devam mı ederdi?

Bu Alastor’u hem tanıyordum hem de tanıımıyordum. Kendimin en kötü versiyonuyla konuşmak gibiydi: seni öldürmeyi planlayan versiyonumla.

İçimde yükselen ateşle birlikte saatimin ekranı yeniden parladı.

Diğer oyunları da doğru oynarsanız, başka kimseyi öldürmeyeceğim. Söz veriyorum.

Ve sonra,

Öldürmek zorunda kalmayacağım.

“Bu da ne demek şimdi?” diye sertçe konuştum saatime doğru.

Karşı tarafın yazdığını belirten noktalar ekranda yoktu artık. İçimi çektim. Ashton endişelenmeye ya da şüphelenmeye başlamadan önce burada çok fazla kalamazdım.

Karanlık bir düşünce yeniden zihnimi yokladı: Curt ya da Taryn, Alastor olsaydı kameraları kolayca kapatabilirdi; böylece Müze Odası’ndan silahları kolaylıkla çalabilir *ve* ben internet bağlantısını kesmeden önce tekneyi iptal edebilirdi. Ne de olsa malzemelerin sipariş edilmesi ve teslim alınmasından onlar sorumluydu.

“Peki ya personelim?” diye sordum temkinli bir şekilde. “Onları bırakacağına söz vermiştin. Bir şey öğrenmeden gitmelerine izin vermelisin.”

Bu penceresiz banyodan bakıldığında dışarısı ölüm sessizliğine bürünmüştü. Duyusal yoksunluk tankındaymışım gibiydi.

İçimi korku kaplamaya başladı. Personeli üç konukla baş başa bırakmıştım. Eve döndüğümüzde karşımızda bir kan gölü olup olmayacağını merak ettim.

Alastor ona karşı çıktığımda ya da zıt fikirde olduğumda cevap vermiyordu ama sorulara cevap veriyor gibiydi. “Neden buradalar?” yazdım bir kez daha.

Video yayınlarına göz attım. Neyse ki Alastor’un ağı buraya da kurulmuş olmalıydı. Yemek odasında diğer üç konuk birlikte oturuyordu, aralarındaki siyah pikseller boştu, masada yemek yoktu. Tuhaf. Mutfağı gösteren yayına geçtim.

Guguklu saatin içine gizlenmiş kameradan görüldüğü kadarıyla mutfak ışıkları hâlâ kapalıydı, tezgâhlar bomboştu. Oda bomboştu.

Midemde kocaman, boş bir çukur oluştu sanki. Curt ve Taryn’in çoktan kahvaltı servisine başlamış olmaları gerekirdi.

Henüz başlamadıklarına göre...

Banyodaki tezgâhtan yavaşça doğruldum, kameraların hepsini taradım. Boş olan her oda, damarlarımın buz kesmesine neden oluyordu. Nefesim her seferinde biraz daha hızlanıyor, biraz daha sığlaşıyor; bu dört duvarın arasında giderek daha yankılı çıkıyordu.

“Personelim nerede?” diye bağırdım. Sesim çatallaşıyordu.

Daha önce fark etmeliydim. Daha önce kontrol etmeliydim.

Sonunda saatim titreşti.

Endişelenmene hiç gerek yok. Hak ettikleri yerdeler.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

FLETCHER

“BİRİNİN ŞU ÇALIŞANLARA KAHVALTIYI BEKLEMekten BIKTIĞIMIZI söylemesi lazım,” diye seslendim masanın karşısındaki Violet ve Olivia’ya. “Burada değiller diye ölmüş oldukları anlamına gelmez herhâlde.”

“Sen gidip söylemek ister misin?” diye sordu Violet.

“Yardımcıların nerede takıldığını bildiğim pek söylenemez.”

“Mila ve Ash’in peşinden gidiyorum,” dedi Olivia masadan kalkarken, ince bedeni o tuhaf kazağın içinde neredeyse görünmez hâle gelmişti.

“Oli—” dedi Violet ama Olivia çoktan koridorda gözden kaybolmuştu. Violet yine de sözünü bitirdi. “Ya hep birlikte kalacağız ya da tamamen ayrılacağız, başka yolu yok.”

“Yani şu anda olduğu gibi iki kişi kalmayalım mı?” Kaşlarımı kaldırdım. “Mila, Carter ve Olivia evin içinde bir yerde. İkimiz burada.”

“Bu pek akıllıca değil, hayır.”

Kıkırdadım. “Neden, Alastor *sen olduğun* için mi?”

“Olmadığımı mı sanmıştın?”

“Olmadığını biliyorum.” Herkesi antisosyal eğilimleri olduğuna inandırmak için o kadar çok çabalamıştı ki... Hâlbuki eski travmalarından kaynaklanan bir savunma mekanizmasından başka bir şey değildi bu.

“Biliyor musun, Cassandra Alastor’un bir çocuğu olduğunu söylemişti.” Violet başını tavana doğru kaldırdı. “Bir röportajda

bahsetmişti. Herkes erkek olduğunu düşünüyordu ama Alastor net bir şey söylememiştir.”

“Bizi avlayanın Mila olmasını tercih ederim,” dedim onu duymazdan gelerek. “Belki de bize *Ölüm Kitabı* filmindeki gibi şeyler yapmayı planlıyordur. Sence? Kendimizi hariç tutarak tabii ki.”

“Belki de onları ben öldürmüşümdür.” Gülümsedi. “Sonuçta herkes birbirine karşı; ya da Alastor’un planı işlerse öyle olacak.”

“Dürüst olmak gerekirse, Violet. Hiç gizem okumamışsın gibi davranıyorsun. Başka bir ihtimal de...” Kahvemi yudumladım, bakışlarım köpüren limanda geziniyordu. “Hepimiz odalarımıza çekilebilir, kapıları kilitleyip yardım bekleyebiliriz. Eninde sonunda adaya birileri gelecektir...”

Sözlerim yarıda kesildi. Gözlerim Violet’in arkasındaki bir şeye takıldı.

Duvara yaslanmış büfe, zehirli bitkiler ve insan anatomisi hakkında kalın mı kalın kitaplarla doluydu. İştah açıcı konular-
dı gerçekten de.

Jül Sezar’ın bir başka küçük mermer büstü kitapları dik tutuyordu ve ona yaslanan sarı kapaklı ince kitap oldukça tanıdıktı.

Demek mesele *buydu*.

J.R., seni kurnaz pislik.

“Yakınlarına ne söyleyeceğiz?” Violet dalgınca bir şeyler soruyordu. “Olivia Rodrigo’yu halledebilir ama Cassandra’nın bir kızı yok muydu?”

Evin içinde bir yerde bir kapı çarparak kapandı, birden fazla ses birbirinin üzerine bindi.

“Ah harika, bizim kaçaklar geri döndü,” dedim.

Carter ve Mila kapıda belirdiler, sırlıslam olmuşlardı ve gözlerini kocaman açmışlardı; kürkleri ve gururları ellerinden alınmış kedilere benziyorlardı. “Tekne gelmedi,” dedi Olivia arkalarından.

“Personelim nerede?” Mila’nın ses tonundaki keskinlik ona iki kez bakmama neden oldu. ‘Bağımsız tek çocuk’ cilasını çatlamaya başlamıştı. “Onları gördünüz mü?”

“Affedersin, Olivia,” dedim, “sen az evvel ‘tekne gelmedi’ falan mı dedin, ben mi yanlış duydum?”

“Demek gerçekten de burada mahsur kaldık,” dedi Violet. “Harika.”

“Biri bu gece rehavete kapılmamızı sağlamak için ikmal teknesi konusunda yalan söylemişse hiç şaşırmam.” Mila’ya gülümsedim. Bir adım geri çekildi.

“Hayır, yemin ederim, bu nasıl olmuş olabilir bilmiyorum,” dedi başını iki yana sallayarak. “Pazar günü iki kez kontrol etmiştim. Tekne tam altıda burada olacaktı, tıpkı son birkaç haftadır olduğu gibi. Daha önce hiç sorun yaşamamıştık.”

“Öyle olsun bari,” diye mırıldandı Violet. Nihayet biri daha onun şüpheli davranışlarını fark ediyordu.

Mila omuzlarını geriye çekti. Suçlu, suçlu. “Kayıtları görmek ister misiniz? Cep telefonumuz çekmiyor ve kablesiz ağ ilk gecedan beri kesik. Nasıl iptal etmiş olabilirim ki?”

“Belli ki Alastor’un başka planları varmış,” dedim. Mila gözlerini devirdi ve mutfığa bakmak için hızla koridora yöneldi.

Carter pek de zekice olmayan bir tavırla “Ya da fırtına yüzünden tekne gecikme yaşıyor,” dedi. “Fletcher’ın Gondor işaret fişegi fikrine ne dersiniz?”

“Teşekkür ederim Carter, bu kıymetli görüşlerin—”

“Anakaradan çok uzakta olduğumuza eminim,” dedi Violet pencereden dışarı, karanlık perdeye bakan Olivia’yı izleyerek; anlaşılan onu yine kaybetmiştik. “Ve bu havada hiçbir balıkçı denize açılmaz. Alastor her şeyi düşünmüş.”

“Adam mahremiyetine çok düşkünmüş,” diye yorum yaptım. “Keşke aynı zamanda bir psikopat olduğunu da fark edebilseydik.”

Violet bezgin bir ifadeyle “İş işten geçti artık,” diye ekledi.

Carter derin bir nefes alarak “Ben yüzerim,” dedi. “Kıyıya kadar. Karadan size yardım getiririm.”

Ona doğru parmağımı salladım. “İşte bunu izlemek için para verirdim.”

“Yüzülebilecek gibi değil,” dedi Violet kesin bir ifadeyle. “Yaklaşık on yedi mil. Fırtına olmasa bile.”

“İnan bana, ben de meraklısı değilim.” Carter iç çekti. “Ama hayatlarımız yardım almamıza bağlı olabilir, o yüzden denemeye hazırım.”

“Arkadaşlar.” Mila koridorun sonundan döndü, yüzü un serpilmiş bir hamur kadar beyazdı “Personelimi. Gören. Oldu. Mu?”

Akıl sağlığı için bir anlık sessizlik yaşandı.

“Özür dilerim,” dedim gözlerimi kırıştıtarak, “hepimiz ruhumuz bedenimizi terk etmeden önce adayı nasıl terk edebileceğimizi anlamaya çalışıyoruz ama elbette, personelinle ilgili mesele nedir?”

“Curt ve Taryn size kahvaltı hazırlamış olmalıydı.”

“Biz de onların seni beklediğini sandık,” dedi Olivia sonunda, yaşadığına dair zayıf da olsa bir belirti göstererek.

Mila topuğunun üzerinde döndü.

“Bekle.” Ayağa fırladım. “Bir sonraki adımımız ne?”

Endişemi itiraf ettiğim, hatta yol göstermesi için onca insan arasından ona danıştığım için boynumdan aşağı kaynar sular döküldü.

“Başka bir seçenek daha olabilir,” dedi sonunda. “Sahil güvenlik yarın öğleden sonra devriye gezecek; tabii fırtına olmazsa. Propanımız var. Kıyıya bir imdat sinyali yerleştirirsek, görülme şansımızın en yüksek olduğu zamana denk getirebiliriz.”

“Tamam o zaman,” dedi Violet. “Yarın öğleden sonra.”

“Şimdi, izninizle,” dedi Mila net bir tavırla, ardından tiz ayak sesleri koridorda yankılandı.

“Onları bulmak için evi aramamız gerekiyor,” dedi Carter. “Her köşesini. Alastor muhtemelen bizden biri olduğu için bir arada kalmalıyız. İkiye ayrılmak... riskli olabilir.”

Gözlerimi devirdim. “Neden riskli olsun ki? Sanki olan bite ni hiç anlamamış gibisin. Cinayetler gece işleniyor, değil mi? Şu an gece mi? Hayır.” Kolumu sıyırdım, kaşlarımı çatarak saatime baktım. “Yaklaşık sekiz saatlik gün ışığımız, dolayısıyla sekiz saatlik güvenli zamanımız var. Ama etrafta koşuşturup Scooby Doo oynamak istiyorsan, buyur, devam et.”

Violet bana o korkunç büyük balık gözleriyle baktı, sonra Mila’nın peşinden gitti, Olivia da dalgın dalgın onların ardından sürüklendi.

“Alastor’un ofisine girmeyi planlıyorsanız bana da haber verin,” diye seslendim arkalarından. “Böyle bir fırsatı kaçırmak istemem.”

Onlar yukarı çıkınca, yemek odasından geçip raftan kitabı –*benim* kitabımı, kapağında gerçek adımın yazdığı ilk kitabımı– aldım ve ceketimin içine sıkıştırdım.

Kısa bir tereddütten sonra, Sezar'ın büstünü de aldım.

Damarlarındaki Mürekkep:
Korku Yazmak Üzerine'den bir alıntı
YAZAN J. R. ALASTOR

TAKMA ADLARIN FAZİLETİ ÜZERİNE

Uzun süredir bana sabırla katlanan okurlarıma (siz kim olduğunuzu biliyorsunuz) küçük bir teşekkür olarak, otobiyografik bir bilgi kırıntısı vermeye karar verdim.

Kitaplarımı yayınlarken kullandığım tek isim J. R. Alastor değil. (Diğer kitaplarımı bulacak ilk kişiye bir ödül vermeyi düşündüm ancak yayıncım bu fikri jet hızıyla reddetti).

Eskiden, bir takma isim kullanmak bana, nasıl desem, önü kesilmemiş, daha özgür bir versiyonumu keşfetme imkânı veriyordu. Ancak anonimlik iki ucu keskin bir kılıçtır; hakkınızda ne kadar az kişi bilgi sahibiyse, bir başkasının eserinizi sahiplenip onu kendi eseri gibi yayınlaması da o kadar kolaylaşır. Ancak şimdi, isimlerin yalnızca başkalarının al-götür kahve bardaklarında ya da abartılı anı yazılarında önemli olduğunu düşünür oldum. Hepsinde amaç aynıydı: Onlardan kaçınabilmek.

Ama gerçek şu ki, eğer kelimelerim göğsünüzü delip kalbinizi sarmışsa, beni yüz yüze tanıştığım herkesten daha iyi tanıyor sunuz demektir. Psikiyatrist, avukat ya da aşçı olmuşum ne fark eder...

(Bu arada, hiçbirini değilim. Yakaladım sizi.)

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ASHTON

AŞAĞI KATA İNDİĞİMİZDE MİLA PERSONEL ODALARINI AÇTI; oradan kısa ve karanlık bir koridora geçiliyordu. Curtis'in (etkileyici derecede düzenli) yatağının üzerinde bir spor çantası duruyordu ama kız –Taryn– dolabındaki her şeyi alıp konfeti gibi yere savurma fırsatı bulabilmişti sadece.

Bir elini kapıya dayayan Mila bana baktı, yüzünde benimki-ne benzer bir endişe vardı.

Sanki bir şey –ya da biri– adadan ayrılmasınlar diye eşyalarını toplamalarına engel olmuş gibi görünüyordu.

Mila komando moduna geçerek, odalarımız da dahil olmak üzere evi baştan aşağı didik didik etmemizi, yatakların altını, dolapların içini, lanet olası duş perdelerinin arkasını bile kontrol etmemizi emretti.

Ruby'ye nasıl da ihtiyacımız vardı... Şimdi burada olsa bir cesedin kokusunu kolayca alabilirdi.

Violet'in odasından çıkarken dikkatim komodinin üzerindeki ince siyah kitaba takıldı. Kıp kırmızı harflerle *Damarlarındaki Mürekkep: Korku Yazmak Üzerine, J. R. Alastor* yazıyordu. İlham almak için bu hafta bir ara okumayı planlıyordum. Şimdi ise tamamen farklı bir amaç için mi okumam gerektiğini merak ediyordum.

Violet başının ağrıdığını söyleyip kendini odasına kapatmıştı ve Olivia da biz onun odasını aradığımızdan beri ortalıkta yoktu. Öğleyi çoktan geçmişti ve hiçbirimiz kahvaltı etmemiştik, bu yüzden Mila yemek meselesini çözmek için merdivenlerden aşağı indi.

Koridorda durup kapalı kapılarımıza baktım.

Alastor'un kim olduğunu öğrenene kadar onun önünde plan yapmak zorunda kalacaktık. Bu haftanın hikâyesini o yazdığı için kendisini çok akıllı sanıyor olabilirdi ama buradaki tek yazar o değildi.

Sanırım artık karakterin iradesinin devreye girmesinin ve olay örgüsünde bir kırılmanın vakti gelmişti.

Koridorda karşı odanın önüne gelip parmak uçlarımı kapının kalın tahtasına sürttüm. Umutsuzca haklı olduğumu ve büyük bir hata yapmak üzere olmadığımı umuyordum.

Odanın içinde bir hareket, yumuşak, ritmik bir gümbürtü vardı. Ayak sesleri. Sonra kapı azıcık açıldı. "Ne var?"

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum alçak sesle. Kapı çerçevesine yaslandım. "Alastor'u bulmamıza yardımcı olacak bir fikrim var ve yardımına ihtiyacım var. Onu yakalamayı en az benim kadar çok istediğini biliyorum."

Merdivenlere doğru gergin bir bakış attım. Her an biri gelip bizi komplo kurarken görebilirdi. Bu da oldukça garip olurdu.

"Ben polisim," diye tekrar fısıldadım ısrarla. "Yemin ederim ve biliyorum bu bir seri katilin söyleyeceği şey gibi geliyor ama bana otuz saniye verirsen bunu kanıtlarım. Bir planım var ve bunu tek başıma yapamam ve eğer bu oyunu doğru oynarsak onu bulabiliriz."

Bir anlık ya da biraz daha uzun bir duraksama oldu. Nabzımla aynı anda ilerleyen zaman. Sonra nihayet "İçeri gel," dedi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

MILA

ALDIĞIM TALİMATLARDAN İLKİ, YAZARLARI ALASTOR'UN ÇALIŞMA odasıyla ilgili epeyce merakta bırakmaktı; yazarları kışkırtmak, onları baştan çıkarmak. En azından dördüncü güne kadar bu kapıdan uzak durmalarını sağlamak.

Yani bugün.

Alastor bana nedenini hiç söylememiş, sadece bu geceki 'oyunun' bir başlangıcı olduğunu belirtmişti. Ve şimdi, evde aramadığım tek oda orasıydı.

"Mila, canım," dedi Fletcher sakince, parmaklarını üçgen şeklinde birleştirmişti. "Alastor'un çalışma odasına girmemize izin vermek istememiştin. Ama madem—"

"Buyur, gir."

"Anlamadım?"

Koridorun diğer ucundaki çift kapının üzerindeki oymalı kurt dişleri bize bakıyordu sanki.

"Anahtarım yok, hiç olmadı. Oraya hiç girmedim."

Fletcher ofise doğru yürüdü. "Keşke birinde kilidi dondurmak için kullanabileceğimiz sıvı nitrojen olsaydı. Kimsede var mı? Yok mu? Peki. Carter, istenmediğin yerlere zorla girme gibi bir becerinin olduğunu hatırlıyor gibiyim."

Hepsi tek tek önümden geçti, terli ellerim gömleğimin ve kot pantolonumun üzerinde geziniyordu. Çünkü o kapıyı bir kez açtık mı bir daha kapatamazdık. Bundan sonra olacak her şey geleceğin akışkanlığından kurtulup geçmişe kazınacaktı.

“Bu kapı zaten açılmış,” dedi Olivia, eli kapının kolundaydı. “Bakın.”

Kapı sessizce açıldı ve burun deliklerime eski bakır kokusu gibi keskin bir koku çarptı. Dehşet, katran gibi ayak parmaklarıma kadar indi.

“*Tanrı aşkına—*”

“Şey, arkadaşlar—”

Çalışma odası, hayal ettiğim gibi görkemliydi; gömme kitaplıkların sıcak tonları, pencerelerden süzülen gri ışıqla aydınlanıyordu. Duvarlar, evin geri kalanı gibi koyu zümrüt yeşiline boyanmıştı; pencere kenarlarıysa beyaz çerçeveleriyle dışarıdaki meşe ağaçlarını neredeyse bir tabloya dönüştürüyordu. Oda hem muhteşemdi hem de bomboştu. İçeride ne bir mobilya, ne bir aksesuar, ne de burada yaşam olduğuna dair en ufak bir iz vardı.

Curt ve Taryn hariç hiçbir şey yoktu.

Parmaklarımı ağzımın üzerinde, bir kafes gibi kenetledim; botlarımın burunları, parke zemini kaplayan lekenin hemen ucunda duruyordu. Fletcher hızla önüme geçti, ağzından savrulan bir küfürle olduğu yerde donup kaldı. “Bu... Bu, şey mi?”

“Kan?” diyebildi Ash. “Evet, çok fazla kan var.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

FLETCHER

AĞIR BAKIR KOKUSU BURUN DELİKLERİMİ YAKIYORDU. YAPIŞ YAPİŞTİ. Boğucuydu.

Ve sonra, sanki kaçınılmazmış gibi –ya da belki de hiç de öyle değildi– cesetler vardı.

Saçlarından anlaşıldığı kadarıyla bir erkek ve bir kadın, yere paralel şekilde uzanmışlardı. Kızın yüzü bize dönüktü, donuk gözleri açık, dudakları ayrıktı. Boynunu kesen koyu bir çizgi vardı; gençlerin taktığı, boğaza yapışan kolyeleri andırıyordu— hani şu küçük, sürekli havlayan ve mahallede yasaklanması gerektiğini düşündüğün köpeklere benzetilen türden olanları.

Arkamızdan mide bulandırıcı, boğuk bir ses yükseldi. İrkildim.

Olivia’ydı; koridorda kusuyordu belli ki.

Kızın eşofmanındakilerinin batık desen olmadığını fark ettim.

“Herkes *dışarı*,” diye seslendi Carter.

Koridorda, sepet örgü halının iplikleri –bu maddeye her ne deniyorsa– bulanıklaşıyordu, deri ayakkabılarım bir yakınlaşıyor bir uzaklaşıyordu. Elimle duvardaki lambriye tutunmak istedim ama ıskaladım. Nefes almak neden bu kadar zordu? Tanrı aşkına, maraton koşmuyordum ki. Ben bir psikiyatristtim. Travma ve onun tüm iğrenç türevleri benim ekmek tekmemdi.

“Katledilmişler,” dedim kendi kendime. “Hayvanlar gibi.”

Violet’in parmakları Olivia’nın kolunu sıkıca tutmuştu, onu daha yakından incelemeye hiç niyetim olmayan bir şeyin, bir sıvının etrafından yönlendiriyordu.

“Şeyi biliyor muydun,” dedim belli belirsiz, eğilirken parmaklarım dizlerime batıyordu, “midendekileri dışarı atmanın aslında insanın hayatta kalma içgüdüğü olduğunu? Beyin, bizi hasta etme potansiyeli nedeniyle bir şeyi itici olarak yorumlar. Bu yüzden de bedeni ondan arındırmaya çalışır.”

“Sen,” dedi Violet tüm soğukkanlılığıyla, “ne anlatıyorsun ya?”

“Öğürme refleksi, yani.” Saçmalıyordum, çok hızlı konuşuyordum. Şoktu bu, kesinlikle şoktu. Büyüleyici. “Bu yüzden başka birinin kustuğunu gördüğünde sen de zararlı bir şey yutmuş olabilirsin diye onu taklit etme eğilimi gösterirsin.”

“Bunu açıkladığın için şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum, teşekkürler,” dedi Carter çalışma odasından çıkarken, Mila yanında oldukça yeşil görünüyordu. Eli Mila’nın beline kaydı, vücudu da ona doğru dönüktü.

Ah. Demek dün sabah mutfaktaki o küçük gösteriyi kafamda kurmamıştım.

Carter durakladı, Olivia’nın kusmuğuna bakarak yüzünü buruşturdu; Olivia ise açıkçası tam bir sefalet portresiydi. “Fletcher’ın işaret fişğini kurmamız gerek. Elbet *birileri* görür—”

“Bunu konuştuk ya zaten,” dedim, onu boğazlama dürtüsüne direnerek. “Kilometrelerce. Ötede. Bile. Kimse. Yok.”

“Ben çalışma odasını arayacağım,” dedi Mila, hem etkileyici hem de delice bir kararlılıkla. “Alastor hakkında bilgi edinmek istiyorduk. Bu bizim için bir şans.”

“İçeride cesetler var,” diye bilgilendirdim onu. “Hatırlarsan eğer birden fazla.”

Carter kaşlarını çatı. “Bak, içimden bir ses suç mahallini mahvettiğimizi söylüyor ama eğer—”

“*Polis falan gelmeyecek*,” dedi Violet yavaşça, ona gerçek bir aptalmış gibi hitap etmişti. “Mila haklı. Fırsatı değerlendirmeliyiz.”

“Kimse hiçbir şeye dokunmasın.” Hep kahramanlık yapmak zorundaydı. “İdeal olan hepimizin bir arada kalması ama—”

“Herkesin adına konuşuyorum,” diye böldüm onu, “davetini reddediyorum. Hem sen ne yapabilirsin ki? Cinayeti mi çözeceksin?”

“Burada oturup boğazının kesilmesini beklemeyi mi tercih edersin?” diye sordu Violet.

Olivia ağzını silerken “Ash’in dün gece oyundaki kartının Dedektif olduğuna eminim,” diye mırıldandı.

Carter yüzünü buruşturdu, gözlerini tavana dikti. “Şey—”

Tabii ya. İçimizdeki mızımız, adadan ayrılmadan önce nalları dikmekten korkuyordu. Hepimizin en karanlık sırlarını bilen bir polis tam da bir hedef olurdu, değil mi? Korkak.

Alastor’un reçetesi hâlâ spor ceketimin cebinde, masum bir insana azar azar vermem gereken haplarla birlikte göğsümde bir delik açıyordu.

Belki de bu en uygun fırsattı. “Bir fincan çay isteyen?” diye sordum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ASHTON

ALASTOR'UN ÇALIŞMA ODAKINDA, BOĞUCU METALİK KOKU BOĞAZIMIN dibinde bir yumru gibiydi (cesetlere yabancı değildim oysa). Gömleğimin yakasını kaldırıp kumaşın arasından nefes alarak, kurumuş kanın oluşturduğu gölcüğün üzerinden atladım. Kapıdan başlayıp odanın zeminine paslı bir fırça darbesi gibi uzanmıştı; cesetlerin altındaysa yoğunlaşıyor ve koyulaşıyordu.

Eğildim, gözlerimi kısarak lekeye baktım. Tuhaf bir sarmal vardı, daha çok bir ayakkabı izine benziyordu. Fotoğrafını çekmek için telefonumu almam gerekiyordu. Buradayken nasıl olsa işime yaramadığı için odamda bırakmıştım.

Arkamızdan bir çığlık sesi geldi, hızla döndüm.

Violet kapının arkasından kocaman açtığı gözleriyle içeri bakıyordu, bir ayağını havaya kaldırmıştı. Önündeki zemin, sanki hemşire kan almak yerine kan torbasının tamamını dökmüş gibi görünüyordu.

Mila ellerini yüzüne götürdü. “*Violet.*”

Boğuk bir sesle konuştum. “Az önce kanın içinden mi yürüdün sen?”

“Özür dilerim!” Geriye doğru adım attıkça ardında kanlı ayak izleri bırakıyordu. “Sadece kapının arkasına bakıyordum ve—”

Mila'yla ben aynı anda harekete geçtik. “Dur. Dur—hareket etme!” diye bağırdım. “Olay yerini mahvediyorsun.”

“Özür dilerim!” dedi yine. “Ben görmedim—”

“*Hâlâ* hareket ediyorsun.”

“Ayakkabılarımda *kan* var.”

“Çıkar o zaman,” dedi Mila umutsuzca.

Violet tek ayağının üzerinde dengede durmaya çalışarak, “Kusacağım,” dedi.

“Al benden de o kadar,” dedim ellerimi saçlarımda gezdirerek. Öldüğümde (ki bu hafta sonuna kadar ölmem oldukça muhtemeldi) kel kalmazsam, bu gerçekten de bir mucize olurdu.

“Ayakkabı bağcıklarına da bulaşmış.”

“Harika,” dedim, Violet’in botlarının altındaki lekelerle bakarak. “Bir daha asla turistleri olay yerine götürmeyeceğim.”

“Şuna bakın,” dedi Violet, yere yapışmış lekeli bir kâğıt parçasını gösterip sendeleyerek yaklaştı. “Sabaha karşı saat 3’te ikinci kattaki çalışma odasında buluşalım, C.’ Kim bu C?”

“Curt.” Mila’nın gözlerinin yeşili, kan kırmızısına karşı keskin ve canlıydı. “Alastor kapılarının altına not bırakmış olmalı. Birbirleriyle buluşacaklarını sanmışlar.”

Kurumaya yüz tutmuş lekelerin ve cesetlerin etrafından dolaştım; Violet çok yaklaştığında ona uyarı niteliğinde bir bakış attım.

Fletcher’ın da söylediği gibi, kurbanların boğazları kesilmişti (infaz tarzı, önden). Katilleri ya arkalarından yaklaşıp öldürmüştü ya da yüz yüzeyken saldırmıştı.

“Bir süredir buradalar.” Violet, yere yapışmış kan lekesinin üzerinden çoraplı ayağını hafifçe salladı. “Havada bu kadar nem varken kanın kuruması zaman alır.”

Curtis’in diğer tarafına geçip onun sarıya çalan saçlarının içindeki koyu renkli yapışkan lekeleri inceledim. Boynunun altında koyulaşan kan, reçel gibi pıhtılaşmıştı. Kulağımın arkasındaki kalemi çıkarıp donuk eline dokundum. Neredeyse hiç kıpırdamadı.

Başımı kaldırdığımda Mila’nın solgun yüzü ağlamaklıydı ama başını onaylarcasına salladı. “Ölüm sertliğinin ne kadar sürede başladığını hatırlayan var mı?”

Ağzımı açtım ama Violet araya girdi. “Altı ila sekiz saat içinde başlar, sonra vücut on iki saat kadar daha kaskatı hâlde kalır. Yani dün gece erken saatlerde ölmüş olabilirler.”

Mila'yla göz göze geldik.

"Sana söylemiştim." Violet'in bakışları cesetlerden ayrılıp bana kaydı. "Kız kardeşim hemşire." Ayağa kalktı, ellerini kot pantolonuna sildikten sonra kitaplıklara doğru ilerledi ve parmağını raflarda gezdirdi. "Biraz toz var ama fazla değil. Bence bu çalışma odası hiç kullanılmamış. Şu an hariç tabii ki."

Şömine diğer odalardaki gibi sahte odunlarla doluydu ama arkasındaki metalde hiç is yoktu, hiç kullanılmamıştı.

"Şöminenin üzerinde bir şey var," dedi Mila, elektrikli şömineye doğru ilerleyerek. Tanıdık siyah bir zarf eğik bir şekilde duvara yaslanmıştı.

Mila, altın renkli kafatası şeklindeki mührü kırdı ve kalın kâğıdı çıkardı. Curt ve Taryn'in cansız bedenleri birkaç adım ötede uzanıyorken, kâğıttaki kan kırmızısı mürekkep başka bir anlam kazanmıştı.

Oynamayı reddederseniz sıranızı kaybedersiniz.

Dördüncü oyun, günbatımında başlıyor.

Göreviniz basit: Geceyi sağ salım atlatmak. Her konuk günbatımından gündoğumuna kadar odasında kilitli kalmalı.

Odasından çıkan oyunu kaybeder.

KIRKINCI BÖLÜM

MILA

PİRİNÇ KAPI SÜRGÜSÜNÜ ÇEKTİM, KÜÇÜK BANYODA DELİYE dönmek üzereydim. Parmaklarımla tezgâha dokundum. Hıçkırıklar göğsümde birikmiş, kaburgalarımın arasından dışarı taşıyordu. Aynada kendimi gördüm, rimel yanaklarımdan aşağı kan gibi süzülüyordu.

Alastor'un kayıkhanedeyken attığı mesaj kafamın içinde çınılıyordu.

Gitmeye çalışmamalıydın.

Dün gece konukları daha fazla oyun oynamamaları için ben ikna etmiştim. Bizi adadan çıkarmaya çalışmışım.

Oynamayı reddedersen böyle olur.

Ciğerlerim hava diye çığlık atıyordu, o kadar hızlı nefes alıyordum ki... Ama bir türlü yetmiyordu. Boğuk bir çığlık dişlerimin arasından zorla çıktı. Kapana kısılmışım, bir ayağım Alastor'un tarafında, bildiğim her şeyi yazarlardan saklamak zorunda kaldığım yerdeydi; diğer ayağım onlarla birlikte, bizi buradan kurtarmaya çalışıyordu.

Yaptığım her hamle bataklıkta debelenmek gibiydi.

Taryn'in hâlâ içten içe yapabilmeyi dilediğim o koyu makyajla çevrili cansız gözleri gözümün önünden gitmiyordu. Pembe eşofman üstüne bulaşan parlak ve ıslak, neredeyse siyah lekeler gözümün önünde belirdiğinde gözlerimi sıkıca kapattım.

Ama gözlerimi kapattığım anda Curt'ün sarıya çalan saçlarının nasıl da karardığını görüyordum.

Müze Odası'ndaki kayıp parçaları görür görmez bu evi yerle bir etmeliydim. Ya da dün gece tüm konukları kütüphanede kilitli kalmaya zorlamalıydim, böylece birbirimize göz kulak olabilirdik. Ya da en azından Curt ve Taryn'i odalarına, belki de benim odama kilitleyebilirdim.

Ama onlardan şüphelenmiştim. Alastor olup olmadıklarını ya da cinayetlerde onunla birlikte çalışıp çalışmadıklarını merak etmiştim. Alastor bir şekilde, bir noktada onların boğazlarını keşip çalışma odasında kan kaybından ölmelerine neden olmuştu. Çok az tanıdığım ama aslında daha çok tanımak istediğim, hayat ve ihtimallerle dolu bu tatlı çocuklar artık yoktu.

Benim yüzümden öldüler.

Sırtımı dolaba dayayarak kendimi yere bıraktım, ayakkabılarım pelüş banyo halısında birbirinin üstüne düştü. Ellerimle bacaklarıma tutundum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bir plan yapmalıydim.

Saatimdeki mesajlaşma uygulamasını açtım. Yanıp sönen küçük imlece baktım, görüşüm bulanıklaştı, parmağım ses kaydı düğmesinin üzerinde titriyordu.

Sonra birden aklıma bir fikir geldi.

Alastor'un iletişim bilgilerini kaydırdım ve ara tuşuna bastım.

Ekranda küçük bir telefon belirdi, içinden çıkan noktalar küçük bir bip sesiyle birlikte yanıp sönüyordu.

Sonra saatin ekranı karardı. Sadece saniyeler göründü.

Alastor.

"Öldüler," dedim boğulurcasına. "Yapmayacağını söylemiştin—"

"Sözümü bozmadım," diye derin, mekanik bir ses geldi ve sustum. Bir çeşit ses değiştirme yazılımı kullanıyordu ama bu oydu. J. R. Alastor, ki bildiğim kadarıyla bu isimle hiç telefona çıkmamıştı.

"Neden?" diye sordum. "Bunu hak edecek ne yaptılar?"

"Oakland, Kaliforniya'lı Curtis Shelton, San Francisco'da iki yıldızlı bir Michelin restoranında şefi. Bir tavuk yemeğini yanlış işlemiş, bu da bir müşterinin ciddi gıda zehirlenmesi yaşamasına ve ardından ölmesine neden olmuş."

Dolabın kenarları sırtıma batıyordu.

Demek ki Curt, İpucu kartlarındaki Zehirleyici'ydi.

“Bunu kasıtlı yapmış olamaz,” diye mırıldandım.

“Soruşturma sırasında yalan söyledi. Suçu aşçı yardımcısının üzerine attı. Adam altı ay hapis yattı. Ailesi sokaklara düştü. Asla iyileşemediler.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye fısıldadım.

“Bloomington, Indiana’lı Taryn Cooper, Halcyon Cruises’a ait en yeni gemisi *Solace at Sea*’de çalışıyordu. Maaşı ve çalışma koşulları hoşuna gitmedi, bu yüzden temizlediği odalardaki tüm hapları çalıp onları rıhtımda sattı.” Bir nefes. “Yaşlı bir adamın nitrogliserin tabletlerini uyuşturucu sanıp çaldı. Adam gemide kalp krizi geçirdi, karısı ilaçlarını bulamadı.”

Uyuşturucu Satıcısı. Ayrıca birinin ölümüne neden olmuştu.

Hayali kan kokusu üzerime yapışmıştı sanki. “Yine de ölme-yi hak etmemişti.”

“Etmedi mi? İkisi de mi? Dikkatsizlikleri –bencillikleri– iki can aldı ve sayısız hayatı mahvetti. Sakın,” dedi sözümü keserek, “bana masum olduklarını söylemeye kalkma. Bu adadaki hiç kimse masum değil. Sen hariç.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan sessizce süzüldü. Uzun zamandır masum değildim.

“Ashton itiraf etti,” dedim sonunda. “O gece yaşananları tam olarak hatırlamıyor ama hatırlayamadığı bir şey için kendini suçluyor. Neden ona inanmıyorsun?”

Uzun bir sessizlik.

“Jack Malkovich’in ölümü bir kaza değildi,” dedi Alastor sonunda.

Başımı kaldırdım. Benim nefes alışım ve saatimin küçük hoparlörlerinden Alastor’un ki aynı anda keskin bir şekilde geliyordu.

“Anlamamı istiyorum,” diye devam etti. “Ama eğlenceyi de bozmak istemem.”

“O zaman bana tüm bunları nereden bildiğini, kim olduğunu söyle.”

“Çok uzun süredir sessiz kalan biriyim. Önemli olan tek şey bu.”

“Belli ki çok acı çekmişsin,” dedim boğazımdaki düğümü yutarak. “Belki bu insanlardan bazıları seni incitti ve sen doğru şeyi yaptığını düşünüyorsun. Bu çok açık, tamam. Ama çözümü bu olamaz.”

“İnan bana, başka bir çözüm yolu aradım,” diye yanıtladı Alastor. “Hayat bir hikâyedir Mila. Ve biz bu hikâyenin sonunu tam da olması gerektiği gibi yazıyoruz. Bu insanlara tam olarak hak ettiklerini veriyoruz.”

“Hayır,” diye tersledim. “Bu çok fazla, delilik bu.”

Bir tıslama duyuldu, neredeyse bir iç çekişi andırıyordu. “Böyle hissetmeni anlıyorum ama sen de en az benim kadar bu işin içindesin. Ve hâlâ yardımına ihtiyacım var.”

Tuvaletin üstündeki tabloya baktım; günbatımında ada, gökyüzü alev alev. Çocukluğumdan hatırladığım kelimeler döküldü ağzımdan. “*Ni modo.*”

“Artık gitsen iyi olur Mila. Nerede olduğunu merak etmeye başladılar.”

Başımı kaldırdım, gözlerim kamaşıyordu. Şu anda onları izliyordu. Benim kurduğum ve sadece onun kontrol ettiği ağa bağlı kameraları kullanarak. Bizi her zaman izliyordu.

“Unutma,” diye uyardı, “bu akşamki oyunun başarısı sana bağlı. Eğer doğru oynarlarsa, onlara hiçbir zarar gelmez.”

“Kazanacaklarını düşünmüyorsun.”

“Kazanamayacaklarını biliyorum.” Bekledi. “Herkes geçmişteki hatalarından pişmanlık duyduğunu söyleyebilir. Ama çok azı gerçekten bir değişim yaşar. Küçük oyunlarımız bunu ayırt edebilmek için var.”

Gözlerimi devirdim, daha fazla gözyaşı süzüldü. “Değişmeler mümkün değildi sadece hayatları mahvoldu.”

Yine kısa bir sessizlik oldu. “Belki de şansın yaver gider ve yazarlardan birinin... diyelim ki ölümle burun buruna geldiğinde kalbini ve ruhunu değiştireceği tutar. Aslında böyle bakınca oldukça basit. Sadece işledikleri günahın tam tersini yapmaları, kendilerini diğerlerinden üstün görmemeleri gerekiyor.”

* (İsp.) Kader.

Ben daha söylediklerini anlayamadan sesi alçaldı. “Ama sen anlaşmamızda hiç olmayan bir şeyi yapıp müdahalede bulunuyorsun, sonuçlarının ne olacağını kestirmek zor.”

“Bu şekilde bitemez,” dedim, sesim çatallaşarak.

Sessizce homurdandı.

“O zaman sen daha iyi bir son yazarsın, ne dersin Mila?”

Ekranımdaki saniyeler ilerlemeye devam ediyordu.

“Personeli oyundan sonra şantajla susturulabilecekleri için işe almıştım. Aslında onlarla ne yapacağıma henüz karar vermemiştim.”

Alastor ağır ama düzenli nefes alıyordu fakat bir sonraki sözleri, omurgamdan aşağı soğuk bir damla gibi süzülüp içimi ürpertti.

“Çalışma odamın zemininde iki ceset bulduğumda ben de ne kadar şaşırdım bir düşün.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

SERİ KATİL

İNSANLARI SEVMEDİĞİMDEN DEĞİL; GERÇEKTEN SEVİYORDUM. Büyüleyici, tuhaf ve gariptiler ve ben tüm bunları, onları harekete geçiren tüm o küçük çarkları ve dişlileri seviyordum.

Özellikle de canlarından endişe ettiklerinde daha da ilginç oluyorlardı.

Yıllarımı almıştı ama sonunda şunu fark etmiştim: Genetiğimin bazı olağan bileşenleri bende muhtemelen eksikti; yine de bir sosyopat değildim. Mesela yere çöp atmamak ya da sıcakta kapı açıkken klimayı çalıştırmamak gibi hassasiyetlerim vardı. Anlamlı ilişkilerim vardı. Oldukça normaldim aslında. Arada bir insan öldürmeyi saymazsak tabii... Ama kimse mükemmel değildi sonuçta.

Sanırım her şey 'acaba yapabilir miyim' sorusuyla başlamıştı. Cinayetten paçayı sıyırmak gerçekten mümkün müydü? Bu nasıl bir histi? Dostoyevski'nin ve ondan önceki pek çok kişinin yazdığı o akıl almaz suçluluk duygusunu hisseder miydim? Kafamdaki o kayıp parçayı yerinden oynatıp oynatamayacağımı hep merak etmişimdir. Ama dürüst olmak gerekirse ölüm fikrini büyüleyici buluyordum; özellikle de mükemmel, çözülemez bir suç bulduktan sonra (tabii ki biraz da yardımla).

İronik olan, çok sayıda hayatı sonlandırmış birinin, yani benim, ilham ve huzur arayışıyla bu ada inzivasına gelmiş olmamdı.

Mermerlerle süslü mutfakta birbirine bağırp duran, küfreden, tartışan diğer yazarları incelerken itiraf etmeliydim ki

Alastor'u avlamaya, kafasını omuzlarından ayırmaya niyetim olmasa ve bu oyunlara sadece dışarıdan bir izleyici olarak katılmış olsam, korkunun diğerleri üzerindeki etkilerini uzun uzun izlemekten inanılmaz bir keyif alabilirdim.

Eğer bana fırsat tanımış olsaydı, belki de ruh ikizimle tanışabilirdim.

Bunun yerine, tam da şu anda yaptığı şey için beni yargılıyordu. Belli ki mantığının sesini dinleyebilmek herkesin harcı değildi.

Beni tanıdığını sanıyor olabilirdi ama gerçekten ne biliyordu ki? İnsanları öldürdüğümü mü? Peki ama bunu yapan bir sürü insan var. Şantaj sadece kâğıt üzerindeki kelimelerden ibaretti. Bense kanla çalışıyordum.

Ve asla başkalarının kurallarına göre oynamazdım.

Şüphelileri teker teker eliyordum. Personel, Alastor olmak için en mantıklı seçenektir ve Mila'yı neredeyse yarım düzine kez kafamda elemişim ama bu zordu: eğer gerçekten ev sahibimiz değilse, adadan çıkmanın bir yolunu bulmak için hâlâ en iyi umudumuz oydu.

Yakında öğrenecektim.

Hizmetçiyi ve aşçıyı öldürmek zor bir karardı ama ikmal gemisi gerçekten geliyorsa, Alastor olduğunu düşündüğüm kişilerin bu adadan kaçmasına izin verecek değildim.

Daha önce hiç maket bıçağı kullanmamıştım ama aşçının gözlerinden hayatın çekildiğini görmüş, son nefesinin hırıltısını içime çekmiştim. Onu üzerimden ittikten sonra demir avizeye bakmıştım, nefes nefeseydim, ellerim kayganlaşmıştı ve adrenalin damarlarımda elektrik gibi dalgalanıyordu. Sadece bir an için her şeyi unutmuştum: Alastor'un yarattığı bu cehennemi, beni av hâline getirmeye çalışması... Ama avcı hep bendim. Öyle iyi hissetmişim ki...

Neyse ki kimse sabaha karşı 2.13'te bir şeyler içmek istememişti yoksa *Carrie: Günah Tohumu* filminden fırlamış bir sahnenin içine düşebilirlerdi. Tırnaklarımın altındaki kanı temizlemek saatler sürmüştü.

Gövdemdeki mor ve sarı lekelere bakıp yüzümü buruşturdum. Hizmetçinin dirseği muhtemelen bir kaburgamı kırmıştı ama daha önce de 'sessizce ölmek istemeyenler' olmuştu tabii. Bu ilk değildi.

Diğer bir şey de ben işimi hallederken zarfın şöminenin üzerinde olmadığından oldukça emin olmamdı. Bu da Alastor'un zarfı işim bittikten sonra yerleştirdiği anlamına geliyordu.

Şu anda bile hareketlerimi kendi oyununa uygun hâle getiriyor, öldürdüklerimden kendine pay çıkarıyor ve bunları bizi hizada tutmak için kullanıyordu.

İki şüpheli elenmişti. Geriye dört kaldı. Ve bir parçam bunun için yaratıldığımı düşünmeden edemiyordu.

Ben bir metot yazarıydım. Karakterlerimin zihnine girer, onlar gibi giyinmeye, saçlarımı onlar gibi kesmeye, şapka takar gibi aksanlar ve değişik ifadeler denemeye başlardım. Kendimi kaybettiğimde çok daha iyi yazıyordum.

Tesadüfe bakın ki ilk kitabım bir seri katil hakkındaydı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

FLETCHER

“BÖYLE BİR ŞEY YAPMAYACAĞIZ,” DEDİ CARTER, MUTFAĞA BAKARAK. “Bu, kelimenin tam anlamıyla hepimizin sonu olur.”

“Tanrı aşkına, ‘kelimenin tam anlamıyla’ demeyi kes.” Sanki bir müzayededeymişiz gibi çaydanlığını gösterdim. “Çay, Carter?”

“Başka seçeneğimiz yok,” diye seslendi Violet ona, kollarını kavuşturmuş ve sırtını duvara dayamıştı. “Propan bu fırtınada yardım çağırmak için yeterli olmaz. Kimse bizi göremez.”

“O zaman geceyi hep birlikte bir odada geçiririz,” diye karşılık verdi Carter.

“Evet, en son bir oyunu bitirmeyi reddettiğimizde ne olmuştu? Personelin boğazı kesilmişti.” Asık suratlı bakışları bana ve mutfak adasına kendini yaslamış, ince bedeni hâlâ üzerinden çıkarmadığı çuval gibi kazağın içinde kaybolan ve oldukça kötü görünen Olivia’ya takıldı. “Talimatlarına uymadığımızda olanları gördük. Bence kurallara uyalım ve yarına sağ salım çıkalım.”

İçimi çektim. “Sevgili ev sahibimiz bu sefer bize hangi talimatları vermeye tenezzül etmiş bakalım?”

“Geceyi odalarımızda kapımız kilitli, yalnız geçireceğiz. Gün doğana kadar odamızda kalırsak hayatta kalırız. Dışarı çıkarsak ölürüz.”

Violet durakladı. “Bizi ayrı tutmak için yapıyor. Bir araya gelmemizi engellemek için. Ve hangimizin Alastor olduğunu tahmin etmemizi istiyor.”

“Böylece bizi teker teker avlayabilecek,” dedi Carter. “Cehennem dibine kadar yolu var. Böyle bir şey yapmayacağız.”

“Bu görevin nesi sana bu kadar zor geliyor?” diye sordum.

“Hiç mi kitaplarımızı *okumadın*? Bir grup insan katil tarafından takip edilir, herkes başka bir yöne ayrılır ve sonra da ölür? Bu türün en eski klişesi.”

Antika çaydanlık ötmeye başladı, pirinç yüzey ısıdan buğulanıyordu.

“Şimdilik bu konuyu bir kenara bıraksak?” dedim çaydanlığa yaklaşıp. “Mila konusunda ne yapacağımızı konuşalım.”

Bütün bakışlar bana döndü.

Kimseler görmeden sakinleştiriciyi Mila’nın çayına atabiliydim. Ama ilaç etkisini gösterdiğinde ona kimin ve neden ilaç verdiğine dair bir soruşturma başlatılabilirdi.

Hayır, bunu hepimizin birlikte yaptığını düşünürlerse çok daha kolay olurdu. Grubun söz konusu olduğu yerlerde bireysel suçun yeri yoktur.

“Hepiniz aptal olabilirsiniz ama ben değilim,” dedim. “Belli ki bütün bunlarla bir ilgisi var.”

Violet “Çalışma odasının yasak bölge olduğunu söyleyip duruyordu,” dedi. “Ama Alastor’dan hiç böyle bir talimat duymadık.”

“Demek ki bize göstermediği başka talimatlar da var,” diye mırıldandı Carter, elini bir migrenini bastırmaya çalışır gibi şakağına götürerek.

“O hâlde,” dedim keyifle gülümseyerek, “küçük bir değişiklik bu geceki oyuna devam etmemizi öneriyorum. Mila’yı denklemden çıkaralım. Elimde hafif bir uyku ilacı var—”

“Ne?” Violet geri çekildi. “Ciddi ciddi ona ilaç vermekten bahsediyor olamazsın. Ya o masumsa?”

“Karındaşen Jack’in yeniden doğmuş hâlinin Mila olabileceğini düşünürsek, bence bu fikir kötünün iyisi,” diye onu temin ettim. “Ve açıkçası Violet, aramızdaki yufka yüreklinin sen olacağını hiç tahmin etmezdim.”

“Eğer buradaki en insancıl kişi bensem, hepimiz hapyı yuttuk demektir.”

“Bu sayede onun ne kadar işin içinde olduğunu test edebiliriz.” Güzel, Olivia’nın katatonik davranışlar sergilemeye başladığından endişelenmişim. Gözleri hâlâ donuktu ama artık

kadavra gibi görünmüyordu. “Eğer bu geceyi baygın geçirirse ve hiçbir şey olmazsa, her şeyin arkasında onun olduğunu anlarız.”

Violet, Carter’a döndü. “Buna katılmadığını söyle.”

Bir elini ensesinde gezdirdi. “Onun bu işe karışmadığından başka nasıl emin olabiliriz? Kadını bir dolaba mı kilitleyeceğiz?”

“Ona saldırmak yerine mi? Tabii ki.”

Onun sözleri karşısında Carter’ın dehşete kapılmasıyla kaşlarımı çattım. “Abartma. Birileri etrafta boğaz keserek dolaşıyor ve sen küçük bir uyku molasını mı taktın kafana yani?”

“Yapacaksan yap artık,” diye mırıldandı Olivia.

“Sana durumu şöyle özetleyeyim, Violet,” dedim tüm dikkatimi ona vererek. “Mila’yı son derece insancıl ve güvenli bir şekilde uyuturuz ve geceyi geçirmesi için odasına kapatırız. Eğer o Alastor’sa, hepimiz gün doğana kadar hayatta kalırız. Eğer katil o değilse, sonunda onu küçük mağdurlar grubumuza kabul edebiliriz. Tatmin oldun mu?”

“Benim odamda benimle kalsın,” diye ısrar etti. “Böylece kurallara uymaya devam ederiz, ben de ona göz kulak olmuş olurum. Diğer seçenek onu uyuşturup odasına kilitlemekse, hiç tereddüt etmeden bunu tercih edeceğine eminim.”

Ona bakıp kaşlarımı çattım. Hımm. Bunu beklemiyordum. Kontrolü kaybetmeye izin veremezdim. Eğer Mila’yı uyutmazsak... Eh, Alastor’un bundan pek hoşlanmayacağını tahmin etmek yanlış olmaz.

Ve eğer onlara Alastor’un bana gönderdiği talimatlarından bahsedersem, Carter doğal olarak kahramanı oynamaya çalışır ve Mila’ya ilaç vermemizi engellerdi. Bu kargaşaya ayıracak zamanımız yoktu ve dürüst olmak gerekirse erdemli falan görüneceğiz diye kendi hayatımı riske atacak değildim.

Olivia, Violet’e “Peki ya katil oysa?” diye sordu.

“O zaman cevabını almış olursun.”

“Üzgünüm ama hayır.” Bir parmağımı kaldırdım. “Sorun şu ki, ben *sana da* güvenmiyorum. Ya katil sensen ve Mila seninle iş birliği yapıyorsa? Mila’ya ancak burada, hepimizin gözü önünde ilaç verirsek etkisiz hâle getirildiğinden emin olabiliriz. Değil mi?”

Carter'ın yüzü kireç gibi oldu ve her ne kadar içinde bulunduğumuz ânın stresi had safhada olsa da ortaya çıkan serotonin patlaması çok hoştu.

"İğrenç birisin sen," dedi Violet, dudaklarını büküp ona dişlerini gösterdi, sonra da kilere doğru kayboldu. İç cebimden ilaç şişesini çıkardım, masanın üzerine birkaç hap döktüm.

Koridordan ayak sesleri geliyordu.

"Fletch, bak yapamayız—" diye yine başladı Carter.

Kapsülleri kupamın tabanıyla ezdim, tozu bir fincan sıcak suya süpürdüm, tam o sırada Mila kapıda belirdi.

Violet elinde bir bagetle geri döndü. Küçük fırsatçı. "Sizinle işim bitti benim," diye tıslayarak kapıya doğru yürüdü.

Koridorda uzaklaşan ayak seslerine başparmağımla işaret ettim. "Erzak meselesini tartışalım mı yoksa daha doğru bir hesaplama için önce J.R.'ın sayımızı azaltmasını mı bekleyelim?"

"Kapa çeneni." Carter parmaklarını boynunun arkasında birleştirdi ve arkasını dönüp dikkatini dolaplara verdi. Kendini toparlasa iyi olacaktı yoksa tüm bunlar boşa gidecekti.

"Ne kadar olgun bir hareket," dedim. "Çay ister misin, Mila? Şoka birebir."

Fincanı minnetle kabul etti, parmakları sokaktaki bir kim-sesiz gibi kupanın etrafını sardı, sıcaklık arıyordu. "Ne oldu?"

"Violet, Alastor'un tehdidini görmezden gelmemiz ve yardım ateşi yakmamız gerektiğini düşünüyor," diye konuştu Olivia, sesi kabaydı. Violet'in öfke nöbetinin gerçek nedenini gizlemek için yardımına gelmesi hoş bir sürprizdi. "Ama tekne gelene kadar Alastor yine harekete geçebilir. Bence en iyi şansımız oyunu oynamak ve kalan zamanımızı tüm bildiklerimizi bir araya getirmek için kullanmak."

"Katılıyorum," dedi Carter sonunda arkasını dönerek. Duygularını gizlemeyi başarmıştı. "Hepimiz onlarca gizem romanı yazdık ve binlercesini de okumuşuzdur. O yüzden en iyi yaptığımız şeyi yapalım." Sonra kimse yanıt vermeyince, "Birbirimizi nasıl tanıdığımıza dair bir zaman çizelgesi hazırlayalım, nerede kesiştiğimizi bulalım," diye ekledi.

“En iyi yaptığın şey *bu* mu yani?” diye çıkıştım. “Zaman çizelgeleri hazırlamaktan nefret ederim. Zaman çizelgeleri hazırlamak redaktörlerin işi.”

Ashton “Violet, Fletch ve ben üç yıl önce kitabını yeni basan yazarlar için düzenlenen bir grup sohbetindeydik,” diye devam etti. “Sandovallarla ne zaman tanıştın Fletch?”

Olivia benim yerime cevap verdi, parmakları boynundaki o korkunç deri kolyeyi kavırıyordu. “Ro seni yaklaşık yedi-sekiz yıl önce falan mı temsil etmişti?”

Herkes bana baktı. “Evet, öyle,” diye itiraf ettim.

“Ama Cassandra’yı da tanıyordun,” diye iddia etti Olivia. “Violet kaybolmadan önce sizi duymuş.”

“Evet. Cassandra ve ben eski arkadaştık. Bir ara Londra’da yollarımız kesişmişti. Sanırım bir yazarlar etkinliğiydi, tam hatırlamıyorum.”

Aslında onlara gerçeği söylemek işime yarardı. Sırf yanlış bir şey yapmadığımı görsünler diye.

Ama Cassandra –aslında pek çok insan– yaklaşık on yıl önce anı kitabımı yayınladığımda biraz kırılmış olabilir. Bugün yemek odasındaki kitap rafında, Jül Sezar büstünün yanında gördüğüm anı kitabı. Ve yine kütüphanede, masanın üzerindeki gramofona ustaca yaslanmış duran kitap.

Şimdi bavulumun içine yığılmışlardı. Gözlerden uzaktaydılar.

“Ama ben de Cassandra’yla önceden tanışmıştım,” diye kabul etti Olivia. “San Francisco’da, dört yıl önce. Kocasını öldüğü için eve erken dönmek zorunda kalmıştı.”

“Yani Olivia Cassandra’yı önceden tanıyordu. Fletch, sen onunla ne zaman tanıştın?”

“Bilmiyorum. Belki de ondan üç yıl önce? Ne fark eder ki?”

“İtiraf etmeniz gerekiyor,” dedi Mila; beni ve görünüşe göre diğerlerini şaşırtarak. Neyse ki kupasının yarısı artık boştu, başını ellerinin arasına aldı. “İtiraf eder ve oyunları kazanırsanız, yaşamanıza izin verecek.”

“Yani Alastor’un bir tür... adalet misyonunda olduğuna inanmamızı mı istiyorsun?” diye sordum. “Özür dilersek eve gitmemize izin mi verecek? Görünmeyen isimsiz bir katile olan körü körüne inancın takdire şayan olsa da bu deli saçması.”

“Bilmiyorum,” dedi Carter. “Alastor’un labirentle ilgili kitabını okuyan başka kimse var mı? Karakterlerin her biri çıkış yolunu bulabilmek için bir sırrını açıklamak zorundaydı.”

“O bir *hikâye*ydi. Belli ki bu konuyu oldukça kapsamlı bir şekilde düşünmüşsün ve dürüst olayım, bu bayağı rahatsız edici. Hem, konuşmayı yönlendiren kişi aslında suçlu olan değil midir hep?”

“Pardon ya, adadan canlı çıkabilmek için neler olup bittiğini anlamaya çalıştığımızı sanıyordum.”

“Benden söylemesi. Her zaman dedektifi oynayan kişi asıl suçludur, değil mi?”

“Peki, tamam, ne yapmamı istersin? Kendi başıma çözüp siz salakları teker teker ölüme terk mi edeyim?”

Olivia boğazını temizleyerek “Bariz olanı söylemek istemem ama Alastor’un kitapları yirmi küsur yıl önce ilk çıktığında kitap yazacak kadar yaşlı olan sadece bir kişi var aramızda,” dedi.

“Bir saniye,” dedim iki işaretparmağımı kaldırarak. “Ben henüz elli yaşında değilim. Ve bir şeyi unutmuyor musunuz: birkaç yıllık o dönemi?”

“Neyi?” dedi Mila başını kaldırarak.

“On beş yıl kadar önce,” diye devam etti Carter, “Alastor birkaç yıllığına ortadan kayboldu. Geri döndüğünde, Fletch’in dediği gibi, yazdıkları gerçekten farklıydı. Ondan sonra çok daha popüler oldu.”

“Ama,” diye devam ettim, “bazı insanlar asıl Alastor’un öldüğüne ve oğlunun onun adını kullanarak yazmaya devam ettiğine inanıyor.”

Olivia “Alastor çocuğunun bir erkek olduğunu hiç söylemedi ki,” diye karşı çıktı. “O röportajda sadece bir ebeveyn olduğu söyleniyordu. Nedense herkes onun bir oğlu olduğunu düşünmüş.”

“Yani bu odadaki herhangi birinin gerçek Alastor’un çocuğu olabileceğini mi söylüyorsun?” dedi Carter.

Musluktan bakır lavaboya su damlıyordu.

“Eh, harika,” dedim sonunda. “Konu kapanmıştır. Hepimizin yolları karıştı ve herhangi birimiz Alastor olabiliriz.

Zamanımızı boşa harcadığın bu mükemmel zihin egzersizi için teşekkürler Carter.”

“Ash?” Mila saçlarını ensesinden sıyrarak mırıldandı. “Kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

Carter, tabii ki de, ânında onun yanına ışılandı. “Neyin var?”

“Bilmiyorum.” Gerçekten de ilacın bir canlıda böylesine hızlıca tesir ettiğini nadiren görmüştüm. Tezgâha yaslanmıştı, saçları şeritler hâlinde yüzüne dökülüyordu. “Çok yorgunum.”

“Şok yüzündendir,” dedim kayıtsızca. “Adrenalinin etkisi geçiyor, birazdan hepimiz bitkin düşeriz.”

“Fletcher?”

Olivia’nın sesi mutfakta yankılandı. Elinde ince bir kâğıt parçası vardı.

Eski günlerden kalma doktor reçetesi spor ceketimin cebinden düşmüş olmalıydı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASHTON

FLETCHER DERİN BİR NEFES VERDİ. BİR ELİYLE YÜZÜNÜ OVALIYORDU. “Hay...”

“Ona ilaç vermeni Alastor mu söyledi?” Olivia kâğıdı sıkı sıkı tutuyordu.

Ne?

“Ne yazıyor?” diye sordum sertçe. Mutfağın diğer ucuna geçtim. Mila hemen arkamdaydı. Olivia’nın elindeki kâğıdı koparırcasına çekip aldım.

Hasta: Mila del Angél

Reçete: Zolpidem, 40mg, akşamları bir kez

Bakışlarım Fletcher’inkilere kaydı ve bir an kafasını arduvaz fayanslara çarpıp dağıttığımı hayal ettim.

Fletcher ellerini iki yana açarak “Lütfen herkes sakın olsun,” dedi. “Mila iyi. Sadece birazdan azıcık kestirecek, tamam mı?”

“Bana ilaç mı verdin?” dedi Mila zorlukla yutkunarak. *Yürüyen Ölüler*’in seçmelerine katılıyormuş gibi görünüyordu (böyle düşündüğüm için kendimden utanmıştım ama bu doğrudu). Makyajı gözlerinin altına bulaşmış, yüzündeki tüm renk uçup gitmişti.

“İlla bilmen gerekiyorsa, tehdit edildim.” Fletcher omuzlarını kaldırdı, ellerini ceplerine soktu (tezgâha doğru geri geri giderken bile hepimizi görüş alanında tutuyordu). “O iyi. Dozu hesaplayıp verdim.”

“Ona ne kadar verdin?” Olivia sesini yükselterek sordu. “Ne verdin?”

Fletcher ceketinin cebine uzandı ve hap şişesini aldı. “Ya Ambien verecektim ya da ikimizden biri ölecekti. Yukarıda Alastor’un halısına akan kanları görmediniz mi?”

Fletcher’in elinden hapları kaptım ve etiketi kontrol ettim. Zolpidem, diğer adıyla Ambien, dediği gibi. Hapların neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama siyanür ya da başka bir zehre benzemiyordu; aşırı dozda zolpidem almak için Fletcher’in ona verdiğinden çok daha fazlası gerekirdi, değil mi?

Olivia Fletch’e ateş püskürürken şişenin çıkıntıları parmaklarımı kesiyor, sözleri kulaklarımda parazite dönüşüyordu. Piç herif, Alastor’un emirlerini yerine getirmiş ve bizi de bu işe bu laştırmıştı.

Mide bulantım artık dayanılmaz bir hâl almaya başladı.

Alastor Mila’ya aşırı dozda ilaç verilmesini de emredebilirdi, Tanrı aşkına, Fletcher onu öldürebilirdi ve hepimiz suç ortağı olurduk. Dozajı kontrol etmeliydim. Kusmasını sağlamak için ona çok miktarda tuzlu su içirebilirdim ama Alastor bunu da anlardı, değil mi?

Birden çok üşüdüğümü hissettim.

Lanet olsun. Alastor Mila’nın uyutulması gerektiğini emretmişti, yani müdahale edeceğinden endişeleniyordu.

Bu da demekti ki...

Mila bizden biriydi. O gerçekten bir kurbandı.

Ve Fletcher (adi herif) bunu biliyordu ve onun masumiyetinden şüphe etmemizi, onu uyutma fikrine tamam dememizi istemişti.

Mila masum olduğu için rahatlamalı mıydım yoksa Fletcher’in çenesini mi kırmalıyım bilmiyordum.

“*Kesin sesinizi,*” diye bağırdım. Mila’nın omzuna dokundum, irkildi. “Yürüyebilir misin?”

Mila’nın ela gözlerinde nefret vardı ama sonunda Fletcher’la göz temasını kesip başını önüne eğdi. Yeni gözyaşları öncekilerin izini takip ediyordu. Ama bu seferkiler korkudan değildi, farkındaydım. Bunlar öfke gözyaşlarıydı. “Evet.”

Olivia lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakarak “Hava kararmak üzere,” dedi. Yoğun bulutlar günün hangi saati olduğunu anlamayı zorlaştırıyordu. “Mila’yı odasına ben götürürüm.”

“Hayır.” Alastor gibi davranıp onu öldürmeyeceklerinden asla emin olamazdım. Neler yapabileceklerini bilmiyordum.

Ev sahibimiz doğru noktaya baskı yaparsa ne yapacaklarını da bilmiyordum.

Violet çekip gitmekte haklıydı ama şimdi hepsi bana bakıyordu, sanki güvenilmez olan benmişim gibi.

“Tek kelime dahi etmeyin,” diye homurdandım, Mila’yı mutfaktan çıkarıp karanlık koridora doğru yürüdüm.

“Ben katil değilim,” dedi Mila, alt kattaki odasının kapısını açarken sesi titriyordu, “ama bu geceyi atlatırsak onu öldüreceğim.”

“Gömmeye yardım ederim,” dedim sesimi eşit tutarak. “Hatı eğer kendini daha iyi hissedeceksen canlı canlı gömeriz.”

Dudaklarını büzdü. “O bile yeterli gelmez.”

Omzunun arkasındaki pencere ölü gül ağaçlarının arasından dışarıya açılıyordu.

Gerçek şu ki, kalbim canlı canlı gömülen bir insan gibi boğazımda düğümleniyordu. Fletcher bizi kullanmıştı, *beni* kullanmıştı ve eğer bu yüzden Mila’ya bir şey olursa ya da Mila en başından beri masumsa...

“Yarın sabaha kadar kapıda bekleyeceğim,” dedim. “Sadece emin olmak için—”

“Seni kurtarmayacağımdan mı?”

Yutkundum. Saçımdan bir tutamı alıp kulağının arkasına sıkıştırdım. Şu an olanlar bir yalandan ibaret olabilirdi. Hasta numarası yapmak, ona güvenmemizi sağlaması için harika bir yol olabilirdi. O da bizim gibi bir kurban, bu oyunun bir oyuncusu muydu?

Yoksa bir baştan çıkaran mıydı?

Gözlerindeki damarlar kırmızı kırmızı olmuştu. Hasta görünüyordu. Neredeyse son yudumuna kadar çayı içişini kendi gözlerimle görmüştüm. Ve Fletch'e bakarken gözlerindeki sessiz öfke... Kimse bunu rol icabı yapamazdı.

Değil mi?

"Ash." Eli bileğime dolandı ve içimi bir ürperti kapladı. Konuşması sadece bir saniye sürse de bakışları beni olduğum yerde sabitledi. "Bu hafta geçmişle yüzleşme haftası," dedi sessizce. "Alastor adaleti yerine getirdiğini sanıyor." Kaşları anlamlı bir şekilde kalktı. "Hayatta kalmanın tek yolu Alastor'un seni suçladığı şeyin tam tersini yapman."

Ensemin yandığını hissettim. "Sana gerçeği söyledim. Alastor'un benden başka ne istediğini bilmiyorum. Bu oyunlar—"

"Bu, oyunlarla ilgili değil." Gözleri kapandı. "Karakterinle ilgili. Hikâyenin tamamlanması için yapman gerekenlerle ilgili."

Parmakları elimden kaydı ama elini tutup onu kendime çektim. "Özür dilerim, belki de aptalın tekiyim ama gerçekten anlamıyorum. Ne demek istiyorsun? Ne biliyorsun?"

Çenesi kasıldı, saniyeler bir bir geçiyor, gün ışığı azalıyordu.

Ve sonra bir şey değişti. Bakışları dudaklarıma indi. Gözlerindeki sıcaklık artık Alastor'a ya da Fletcher'a değil, ikimizin arasına odaklandı.

Nefesim ciğerlerimde sıkıştı. "Mila—"

"Bazen bazı şeyleri kendimizden bile saklarız," diye mırıldandı, sonra bana daha da yaklaştı, "kendimize yaralarımızın iyileştiğini söyleriz. Oysa iyileşmemişlerdir."

Donup kaldım.

Neden şimdi böyle bir şey söylemişti ki?

Ama sonra parmakları bileğimin üzerinde kıvrıldı, dirseğime doğru ilerledi.

Gözbebekleri kocaman, mükemmel kürelerdi sanki; irislerinde altın rengi lekeler vardı. Yanaklarına bulaşan rimel izleri onu boyalı bir savaşçı gibi gösteriyordu. Gözleri gerçekten parlıyordu. O muhteşem ve mükemmeldi ve bu—

Bu çok yanılttı.

Hem ona dokunmak hem de onu durdurmak için elimi boynuna, çenesinin keskin kenarına ve sivri çenesine uzattım. Ambien insana tuhaf şeyler yapıyordu ama Fletcher ilacı ona yarım saatten kısa bir süre önce vermişti. Bu kadar çabuk etki etmiş olamazdı, değil mi?

Yüzünü hafifçe kaldırdı, dudakları aralandı. Nefesleri kısa ve sığdı, Fletch'in verdiği nane çayının kokusunu alabiliyordum.

Dudakları dudaklarıma değdi, temastan ziyade bir sıcaklık hissettim.

Tanrım, yardım et bana.

Acıyla karışık kahkahamı güçlükle bastırdım, başım titrek bir nefesle geriye düştü. Şu anda beni öpecek durumda değildi, ilaç etkisi altındayken onu öpemezdim. Onu bu hâldeyken öpersem en az ilaç vermiş kadar suçlu hisseder, kendimi asla affetmezdim. Bir dahaki sefer olmayabilirdi.

Ama yine de onu öpmeden çekip gidersem kendimi asla affetmeyebilirdim.

Bir dahaki sefer olmayabilirdi.

"Ash."

Yutkunarak gözlerimi kapattım. "Efendim."

"Fazla düşünüyorsun."

"Muhakeme yeteneğin zayıflamış."

"Yorgunum. Ama sersem değilim." Kollarım boynuma dolmasıyla nefesim kesildi.

"Sana öyle geliyor." Refleksle beline uzandım ve onu kendime doğru çekerek aramızdaki boşluğu kapattım. Alnımı omzuna bastırdım ve ona doğru eğildim, sırtı duvara yaslanmıştı. Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Bak, Fletcher, bize dedi ki—"

"Şu anda Fletcher'ı hiç düşünmek istemiyorum."

"İnan bana, ben de istemiyorum, işte bu yüzden... *bu yüzden.*"

Hayal kırıklığına uğramış iç çekişi tenimi ısıttı. "Sen benim gerçekten de sersemlediğimi düşünüyorsun, değil mi?"

"Gerçekten de sersemlemiş olduğumu biliyorum."

"O zaman yarın, öyle olmadığımı sana kanıtlayacağım." Yanağını boynuma yasladı.

O kelime buzlu su gibi etkiledi beni. Yarın. Fletch'in bu işi tek başına yapmadığını söylemek zorunda olacağım zaman.

Ama şimdi –şimdilik– onun yumuşak, parlak saçlarını içime çekiyor, kokusunu, kollarımdaki hissini, ellerimin altındaki gülünç derecede yumuşak gömleğini zihnime kazıyordum. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ama *Tanrım*, her şeyi öğrenmek istiyordum.

Kollarımı ona sıkı sıkı doladım.

“Seni kurtarmak zorunda bırakma beni.” Dudakları kulağıma değerken, ses tonunda bir aciliyet vardı. “Çünkü belki de senin beni kurtarman gerekebilir.”

“Ne—” Ama beni çoktan bırakıp odasına gitmişti. Gözlerindeki o keskin ışıltı kapalı kapısının ardında kaybolmuştu. Kapısını kilitledi, sözleri kafatasıma kazınmıştı, dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum. Kırbaç etkisi gibiydi.

Cebimde mutfaktan aşırđığım kâğıt havlu parçası vardı, onu aradım, küçük bir köşesini buruşturup kapı aralığına sıkıştırdım.

Belki de yalan söylüyordu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MILA

ASH'IN MERDİVENLERDEKİ AYAK SESLERİ KAYBOLUR KAYBOLMAZ küçük banyoya fırladım ve lavabonun altındaki dolabı açtım. Beyaz sirke şişesini devirerek karbonat paketini kaptım, ince karton ambalajını yırtarak içindeki tozu lavabonun kenarındaki plastik bardağa boşalttım. Yalan söylememiştim; zolpidem, öyleymiş gibi davrandığım kadar güçlü olmayabilirdi ama birazdan etkisini göstermeye başlayacaktı.

Mutfakta çayımı bitirmek üzereyken saatim titreşmişti. Alastor'un mesajını gizlice okumuştum, gözlerim kıpkırmızı olmuştu.

Kusman gerek. Fletcher çayına ilaç kattı.

Söylemediği şey, Fletcher'a bunu yapmasını onun söylediğiydi. Ve Fletcher'ın bunu yapmasına izin vermişti.

Alastor, Taryn ve Curt'ü öldürmediğini söylediğine göre, ona duyduğum öfkeden daha fazlasını artık Fletcher'a duyuyordum.

Mutfaktaki konuklara dikkat etmemiştim, mesajı gönderen her kimse, odada benimle birlikte olan biri olabilir miydi? Ya da bizim çaya ineceğimizi bilip yarım saat sonrasına zamanlamış olabilir miydi? Yoksa Alastor adanın başka bir köşesinde miydi?

Bardağı musluktan doldurdum ve karbonatın beyaz tozunu ekleyip bir bulamaç hâline getirdim, klozetin önünde yerimi aldım. Sonra karışımı bir yudumda içtim, dilimi yakan keskin bir tadı vardı.

Mideme kramp girdi ve kustum.

Ağzımı çalkaladım, avuç içlerimi gözlerime bastırdım, boğazımdaki yanma hissini bastırmaya çalıştım. Arka arkaya üç bardak su içtim, tadından kurtulmak için dişlerimi fırçaladım.

Saatim titredi, ekranda bir yeni mesaj bildirimi vardı.

Seni bir daha uyarmayacağım.

Mide bulantısı ve korku birleşti; soğuk terler atmaya başladım. Tezgâhı öyle sıkı kavırıyordum ki parmak eklemlerim bembeyaz kesildi, damarlarım kabardı. Kendini tanrı sanan bir adama karşı gelmişim ve sonuç buydu.

Bana bir ders vermişti. Bu akşamki oyunun kurallarına uymam için bir uyarıydı bu.

Alastor az önce konukları bana karşı kışkırtabileceğini kanıtlamıştı, sadece onunla değil, onlarla da savaşıyordum. Ve eğer tekrar adadan kaçmaya kalkışırsam, bana bunun çok daha fazlasını yapabileceğini açıkça göstermişti.

Ama Taryn ve Curt'ü o öldürmemişti. Ve onları öldüren kişiyi cezalandırmayı planlıyordu.

Bir mesaj daha geldi: *İyi eğlenceler. Ve bir şeyler ye.*

O küçücük özen kıvılcımı, o tanıdık ton... neredeyse daha fazla acı veriyordu.

Parmaklarımı yanan gözlerimin altına kaydırdım, dağılan maskaramı sildim. Ash'i uyarmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Tek umudum, odasında geçireceği birkaç saatin ne demek istediğini anlaması için yeterli zaman olmasıydı. Oyunun gerçekte ne hakkında olduğunu anlamalıydı.

Sonuçta bu oyunu ben tasarlamıştım.

Ama Ash bunu çözemesse bile, onu öpmeye çalışmamın işe yarayacağını, bir eşiği aştığımızı umuyordum. Bir şekilde beni önemsemediğini.

Çünkü bu oyun, onun beni kendini riske atacak kadar önemsemesine bağlıydı.

Sadece bir gün daha. Bir gün daha, sonra sahil güvenlik devriyeye çıkacaktı. Yardım için işaret verip bu adadan kurtulabilirdik.

Ama o zamana kadar...

Alastor'a inanırsak, biriniz Taryn ve Curt'ü öldürmüştü. Ve bu yüzden Alastor ve ben, içinizden hanginiz oyununu mahvedip personelimi öldürdüyse, ona karşı yeniden aynı taraftaydık.

Taytımı, fermuarlı siyah polarımı ve sadece ben istediğimde ses çıkaran kauçuk tabanlı spor ayakkabılarımı giydim.

Sonra dolabımın sahte arka panelinden geçip duvarların arasındaki karanlık geçide adım attım. Küçük merdivenden ikinci kata, odalarınızın olduğu yere çıktım.

Artık bu eve musallat olma vakti gelmişti.

Damarlarındaki Mürekkep:
Korku Yazmak Üzerine'den bir alıntı
YAZAN J. R. ALASTOR

BİR SANAT VE SİLAH OLARAK KORKU

İnsanların şömine başındaki koltuklarına yerleşip, dumanı tüten bir fincan papatya çayı veya güçlü bir kırmızı şarap eşliğinde korku hikâyeleri okumaya can atmaları beni her zaman büyülemiştir.

Sanatın amacı duygu uyandırmaktır; korku ve gerilim türleri duygu uyandırmak için değilse ne için vardır ki? Korku bir sanattır. Kötü ya da iyi yapılabilir. Kötüye de *kullanılabilir* iyiye de. Aynı şekilde, kötü ya da iyi bir şekilde de *deneyimlenebilir*.

Ancak korku türleri (her ne kadar öyle olabilseler de) yalnızca “şok etkisi” ile ilgili değildir. Asıl cazibesi, deneyimlediğimiz duygu yelpazesidir. İlkel korkularımızı harekete geçiren ve onların tam anlamıyla içimizde dolaşmasına izin veren bir tür arınmadır bu. İyi yazılmış bir korku hikâyesi, zihninizin ve ruhunuzun en karanlık köşelerini kazıyıp en büyük korkularınıza biçim ve ses verir.

Daha önce de söylemiştim sanırım. Canavarı avlamak istiyorsanız önce serbest bırakmalısınız.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

FLETCHER

“ARKADAŞLAR,” DEDİ VIOLET SERTÇE, ODASININ KAPISINDA durmuş içeriği süzüyordu. Kâğıda sardığı baget hâlâ elindeydi ve yere doğru sarkıyordu; sanki elinde olduğunu unutmuş gibiydi. Yine de ekmek almış olması mantıklıydı çünkü akşam yemeği yememiştik ve muhtemelen yemeyecektik, sonuçta şefin cesedi koridorun aşağısında çürüyordu. Aman ne neşeli bir düşünce. “Biri odama girmiş.”

“Off, şimdi de bu mu çıktı başımıza?” Hâlâ kapıma doğru ilerlerken homurdandım. Zolpidemin beni bilinçsiz hâle getirmesi yaklaşık kırk beş dakika sürecekti; bu yüzden bir tane almayı geciktirmek istemiyordum.

Öfke –daha doğrusu korkuyla karışık öfke– ses tonunu sertleştirmişti. “Biri yatağıma bir şey koymuş.”

Olivia “Benimkinde de bir şey var,” diye mırıldanarak odasına girdi. Elinde tanıdık bir kitapla döndüğünde iç çektim.

Altın renkli kapağın üstünde siyah kalın harflerle yazılı başlık göz kırptıyordu:

TİKSİNİMİŞ BİR TERAPİSTİN İTİRAFLARI

Harika.

Olivia’nın bakışları benimkilere takıldı, şaşırmamıştı. Ölen kocasıyla bu kadar meşgul olmasaydı, bu özel ifşanın arkasında onun olduğunu düşünebilirdim.

“Neden biri bunu bizim için bıraksın ki?” dedi Violet dudaklarını bükerek. “Bu kitabı yıllar önce duymuştum, iğrençti. Bunu ben bile söylüyorsam—”

“Ayvayı yedik, biliyoruz,” dedim. “Boş ver. Belli ki birileri şaka yapıyor.”

“Neler oluyor?” Carter merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

“Şu berbat kitap odalarımızdaydı,” dedi Violet.

“Ürkütücü ama bu konuyla birazdan ilgileniriz.” Carter bana doğru döndü, burun delikleri öfkeyle genişlemişti. “Bizi kullandın. Alastor’un Mila’ya ilaç vermen için seni tehdit ettiğini neden bize söylemedin?”

“Vay be, şimdi mi bir kıza uyuşturucu verilmesine karşı çıkıyorsun?” Violet kitabı Olivia’dan alırken Carter’a laf çarpıttı.

Carter çenesini sıkarak “Bilmiyordum,” dedi. “Mila’nın bizimle oynadığını sanıyordum. Meğer Alastor oynuyormuş. Ve görünüşe göre Fletch de öyle.”

“Sorun nedir?” Yukarı doğru baktım. “Hiçbirimiz Mila’ya güvenmiyoruz, bu yüzden mantıklı olan onu denklemden çıkarmaktı. Sonuç aynı olurdu.”

“Ama şimdi Alastor’un onun müdahale etmesini istemediğini biliyoruz. Bu da onun müdahale edeceğinden endişelendiği anlamına geliyor. Yani, onun gerçekten söylediği gibi biri olabilir ve bize yardım edebilir. Ama *sen* onun şüphe uyandırmasını sağladın, hepimiz onu oyun dışı bırakmaya razı olduk. Yoksa geçen geceki oyunda Uyuşturucu Satıcısı sen misin?”

“Alastor’un elinde kanlı bir testereyle neye benzediğine tanık olmak istemiyorsak, hepimizin odalarımıza çekilmesini öneriyorum.”

Arkamızdan boğuk bir ses geldi ve hepimiz döndük.

Violet’in ürkütücü büyük gözleri daha da açılmıştı. Kitabın arka kapağı avuçlarında açılmıştı. Dr. Timothy Foley yukarıya, bize doğru gülümsüyordu. “Bunu sen mi yazdın?”

Akciğerlerimdeki oksijen, sabrımınla birlikte çekildi. “Of, evet, bendim, tamam mı? Lanet olsun.”

“Psikozu olan bir kadınla dalga geçmişsin.” Kitabı tutan parmakları pençe gibiydi. Küçük yırtıcı. “Kızı *ölmüş*. Ve sen de

bir çocuğun istismar hikâyesini durup durup baştan anlatmayı ‘kendini beğenmişlik’ olarak nitelendirmişsin.”

“*Dalga geçmedim*, sadece hayatlarına devam etmeyi reddeden insanların saçmalığına dikkat çektim. Cidden ama, aynı şeyi kafanda kaç yıl döndürüp durabilirsin?”

“Senin terapist olmana nasıl izin verdiler?” diye sordu Carter burnunu kırıştırarak. “Kelimenin tam anlamıyla gideceğim son kişi sensin.”

“Ben bir psikiyatristim, teşekkürler ama bunların ne önemi var? Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Belli ki bazı insanları çok kızdırmışsın,” diye öfkeleni Violet. “Ve ben de onlardan biriyim.”

“Anlaşıldı o zaman,” dedi Olivia, pencerenin önündeki tülüne yana kaydırıp ötesindeki acımasız karanlığı ortaya çıkararak. “Demek ki Alastor senin eski hastalarından biri.”

Bu olasılık benim de aklımdan geçmişti.

“Hastalarımın herhangi birinin tüm bunlar için bırakın ekonomik kapasiteyi, zihinsel kapasiteye sahip olacağından bile şüpheliyim.” Kollarımı iki yana açtım. “Peki ne yapmamı istersiniz? *Alastor* ne yapmamı isterdi? Dizlerimin üzerine çöküp, her psikiyatristin aslında kalbinin derinliklerinde ne düşündüğünü ifşa ettiğim için af dilememi mi?”

“Vay canına, insanları benden bile daha az seviyormuşsun,” dedi Violet, kaküllerinin altında gizlenen kaşları kalktı. “Böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünmemiştim bile.”

“Aramızda sözde bir çocuk katili olduğunu hatırlatabilir miyim, bir seri katil olduğundan bahsetmiyorum bile,” dedim.

“O ikisinin kim olduğu,” dedi Olivia usulca, “umurumda bile değil. Yeter ki Alastor’u bulalım.” Durakladı. “Aslında belki de o ikisi bizim en iyi umudumuz olabilir.”

Violet’in bağırtısını sardığı kâğıt her hareketinde hışırdıyordu. Bağırtısını elinden alıp pencereden dışarı fırlatmayı düşündüm.

Carter sessizce “Çocuk Katili benim,” dedi. Ona döndüm. Elleri ceplerine gömülmüş, bakışları o iğrenç halıya sabitlenmişti. “Biz çocukken bir arkadaşım öldü. Teknik olarak ikimiz de ölmüştük. Ama doktorlar beni hayata döndürdü.”

Carter hakkındaki bu talihsiz ama nedense şaşırtıcı olmayan gerçeği özümsemiş bir sessizlik oldu.

“Arkadaşlar,” dedi Violet. Asık suratlı bakışları koridorun sonundaki pencereye takılmıştı. “Güneş batıyor.”

Tüh. İçimde daha ilginç haberler duyacağımıza dair bir his vardı.

“Gerçekten hepiniz saçmalıyorsunuz.” Kapıma doğru yürüdüm ve kapıyı sertçe açtım. “Benim sözde ‘günahımdan’ hoşlanmamış olabilirsiniz ama ben yanlış bir şey yapmadım. Sizin yaptıklarınızın yanında bu bir hiç kalır.”

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım, kilidi çevirdim ve ışığı açtım ama oda aydınlanmadı. Tuhaf. Dönmeye başladım.

Karanlıkta bir şeyin omzuma değmesiyle yerimden zıpladım.

Tavanın ortasındaki kancaya asılı olması gereken avize, tabii eğer ona avize denebilirse, kaldırılmıştı ve yerine uzun bir ip geçirilmişti. Ucu bir ilmeğe bağlanmıştı. Kapının kolunun altına sıkıştırmak için kullandığım sandalye, tam ip ilmeğinin altında dimdik duruyordu. Odam bütün gün kilitliydi. Birisi içeri nasıl girmiş olabilirdi? Demek ki anahtarları vardı. Sandalyeyi yenisinden kapının altına koymak için odama gelmemiştim, yani bu kesinlikle mümkündü.

Bu düşünce, gerçek sahneden çok daha rahatsız ediciydi.

Sandalyeye tırmanıp ipi kancadan çekerken deri ayakkabım sandalyenin tahta dokusunda tıkırdadı. Durakladım.

Karşımda, özenle toplanmış yatağın yastıklarının üzerinde bir kitap duruyordu.

Sandalyeden indim. Yatağa yöneldim.

Yine ismime baktım. DR. TIMOTHY FOLEY.

Alastor’un beni en büyük başarılarımdan biriyle rahatsız etmeyi seçmesi çok ironikti. Eski hastalarımın biriyle buraya gelmenin hata olduğunu en başta anlamam gerekirdi.

O gün, ünlü yazar Cassandra Hutchinson’ın ofisime girdiği gün, hayatta en şanslı olduğum gündü. Kim olduğunu bilmiyordum. İlk seansımızdan sonra onu internette araştırmıştım. İnternetteki profilimde “edebiyatı seviyorum” yazdığı için benim kliniğimi seçmişti. O zamanlar daha kiloluydu; ne zamandı

bu, on yıl önce mi? Takı takmazdı, alyansı bile yoktu. O dertlerini paylaşmaya çok hevesliydi, ben de öğrenebileceğim her bilgi, yayıncılığa girmek için kullanabileceğim her şey için çok heyecanlıyım.

O günlerde, her bir hastama dair notlarımı Montblanc LeGrand 145.8 marka dolmakalemle yazardım; birkaç gece önce kuttumdan çıkan sözde lanetli eserin aynısı.

“Ben yanlış bir şey yapmadım,” diye mırıldandım ve kitabı komodinin üzerine fırlattım. Kitap iple sarılmış lambaya çarptı ve sayfalar havada uçuşarak yere düştü.

Jül Sezar büstlerini ancak o zaman fark ettim.

Her yerdeydiler. Her iki komodinde, şöminenin yanındaki masanın üzerinde daire şeklinde dizilmiş birkaç tane, şifonyerin üzerinde sekiz –*sekiz*– tane, dün gece orada duran kitapların yerinde ise sayısız tane vardı. Odam kesik kafalarla dolup taşıyordu.

“Hay...”

Daha iyi bir ruh hâlinde olsaydım, Alastor’un yöntemlerinin ucuz ve gülünç olduğu konusunda Mila’ya söylenebilirdim. Alastor gerçekten de yetişkin bir adamın –üstelik tüm numaraları iyi bilen bir gerilim yazarının– kalbine bu tür uyduruk yöntemlerle korku salacağını falan mı düşünüyordu? Ev sahibimiz kapılarımıza TEYANİC* yazsa daha etkili olurdu.

Personel öldüğüne göre anahtarı olan tek kişi Mila’ydı. Sabah onunla konuşmam gerekecekti.

Blazer ceketimi çıkardım ve çuval niyetine kullandım, büstleri topladım, pencereyi açtım ve hepsini karanlığa fırlattım. Muhteşem bir çarpma sesi ödül gibi hissettirmişti.

“Neydi bu?” Violet yan odadan bağıırıyordu.

“Panik yok,” diye karşılık verdim. “Bir işimi hallediyorum.” Bir kucak dolusu büstü daha bahçeye attım.

Islak karanlığın içinde, küçük beyaz parçacıklar taş patikayı kaplamıştı.

Emin olmak için ipi de peşlerinden gönderecektim, sonra durakladım. Belki de onu düşmanıma geri vermek yerine

* Cinayet kelimesinin tersten okunuşu. -y.h.

burada yanımda tutmalıydım. Her neyse. Önce odaya girmesi gerekiyordu zaten.

İki doz zolpidemi dişlerimin arasında ezdim, dilimi kurutan acı tadı yüzünden yüzümü buruşturdum. Şimdi mutlu bir uykuya dalacak ve yarın Alastor'un küçük oyunu bittikten sonra uyanacaktım.

Ceketimi sandalyeye astım, sonra durdum, gözlerim iç cebimden çıkan kâğıt parçasına kilitlendi.

Hayır. Bu imkânsızdı.

Doktorun reçetesini dikkatlice çektim, içimi bir ürperti kapladı. Alastor'un bu sabah kapımın altından içeri attığı reçete, diğerlerinin mutfakta yerde bulduğu reçetenin aynısıydı.

Ama nasıl olur da burada, ceketimin içinde olabilirdi? Diğerlerinden geri almamıştım ki.

Aslında ona gerçekten dikkatlice hiç bakmamıştım. Parmagımı kâğıtta gezdirdim. Elime aldığım çoğu doktor reçetesi kadar ince değildi. Kenarları da düzgün kesilmemişti. Sanki birisi Google'dan bir reçete formu indirmiş, sonra da çıktısını almış gibiydi.

Anlayamadığım şey ise neden iki tane olduğuydu; biri cebimde bu sabah bulduğum, diğeri ise diğerlerinin görmesi için mutfak zemininde duran iki tane reçete vardı.

Sanki Alastor, ikiyüzlülüğümün fark edilmesini özellikle planlamış gibiydi.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

ASHTON

BAŞIMIN ÜZERİNDEKİ BORULARDAN SU AKIYORDU. GÖZLERİM beyaz lambri tavan boyunca dolandı. Ses, sanki bir teknede her dalga vuruşunda güvertede ileri geri yuvarlanan bir teneke şişe gibi yankılanıyordu.

Ama burası bir tekne değildi, teneke şişe yoktu ve yukarıda bu kadar çok suyun hareket ediyor olması normal değildi, bundan emindim.

Bu sabah yaptığım plan artık işe yaramayacaktı ama yeni bir plan yapmak için sekiz saatim vardı. Belki de bunu bir kurgu hatası gibi değerlendirip bir kez daha düş alabilirdim.

Boruların içindeki su, tam başımın tepesinde çalkalanıyordu; midem buruşmuş bir kiraz tanesi gibi büzüldü. Alastor'un *Carrie* filmlerindeki gibi üzerimize kırmızıya boyanmış bir su dökme ihtimali neydi?

Perdeleri hızla araladım. Bulutlu ay ışığı komodine vuruyor, taş lambaya yaslanmış kitabın gümüş kapağı parlıyordu.

Bu hafta her şey bir şekilde kitaplarımıza bağlanıyordu. Peki ya Alastor'un kitabı?

Kitabı elime aldım, şöyle bir tarttım (Alastor için şaşırtıcı derecede inceydi). Her nasılsa son birkaç günden sonra kan damlayan gümüş kalem görselli o siyah kapak, kapak tanıtımını internette ilk gördüğümde olduğu gibi ağzımın suyunu akıtmadı. Gıcır gıcır sayfaları karıştırdım, taze tutkal ve mürekkep kokusunu ve yeni kitaplarda kullanılan ambalaj kokusunu içime çektim.

Neden hiçbirimizin aklına kitabı okumak gelmemiști? Belki de herkes okumuști da köyün delisi olarak sadece ben okumamıştım.

Bu hafta, hikâye kurgulamak hakkındaydı ve şu anda Alastor'un bizzat yazdığı hikâye kılavuzunu ellerimde tutuyordum. Her komodinin üzerine bir tane koymuști. Bütün gece burada oturup Alastor'un üst kattaki kayıp testereyle içeri dalmamasını umacaktım ve zamandan bol bir şeyim yoktu.

Sayfaları karıştırdım ve başlıklardan birinde durakladım, Yoktan Var Ederek Yazmak.

“Ne yazık ki, yazmak hakkında söylenebilecekler de dahil olmak üzere, yeryüzünde yeni hiçbir şey yok.”

Sessizliğin içinde küçük, zayıf bir *pıt* sesi duyuldu.

Sonra tekrar. Anlamam biraz zamanımı aldı: Suyun yavaşça damlayarak kumaşa çarpma sesi. Banyo kapısına baktım ama hayır, kapalıydı.

Gözüme bir hareket ilişti; odanın ortasındaki avizeden bir damla su süzüldü, halıya düştü.

Harika.

Yavaşça oraya doğru yürüdüm, başımı arkaya atarak avizeye baktım.

Su, pirinç kolların üzerinden yılan derisi gibi kayarak süzülüyor, halıya düşüp beyaz ipliklerin üstünde koyu gri bir halka oluşturuyordu.

Avizenin etrafında dönerek “Su sızıntısı yaşayan var mı?” diye seslendim.

“Bende yok,” diye bağırdı Olivia koridorun karşısından.

“Duyabiliyorum,” diye karşılık verdi Violet.

“Belli ki odalarımızdan çıkmamız için yapılmış,” dedi Fletcher'in yan odamdan gelen sinirli sesi. “Dayanmaya çalışın.”

Bir kıkırdama kulağımı gıdıkladı.

Bir anda odanın diğerk ucuna geçtim. Omuzlarım kulaklarıma kadar yükselmiş, kalbim kaburgalarımnda samba yapar gibi atıyordu. Muhtemelen başımdaki her bir saç teli diken diken olmuştu.

Yatağın üzerindeki beyaz örtü ve yastıklar bozulmamıştı, şömine karanlıktı. Pencere kenarında bıraktığım ince tuz çizgisi hâlâ duruyordu (garip bir şekilde biraz kokaine benziyordu). Burada kimse yoktu.

Her şey yolundaydı. Sadece bir şeyler duyuyordum. Aşırı aktif bir hayal gücünün laneti, bu hayal gücü yüzünden çocukken annemlerin yatak odasının hemen dışında uyurdum. Annem, karyolamı odalarının önüne kuracaklarına dair şaka yapardı.

Sonra o tüyler ürperten kahkaha tekrar yükseldi.

Bu sefer yanımdaydı, kapının dışında. Kapının *hemen* dışından geliyordu ve zemine yakındı; sanki bir çocuk kapının altından içeri bakmaya çalışıyormuş gibi.

Ayaklarım koyun postu halıya yapıştı, kalbim yıldız patlaması gibi sıkıştıyordu. Ruby'nin yanımda olması için (kelimenin tam anlamıyla) sol elimi verirdim. Yetmiş kiloluk kas gücü ve dişleri, korunma konusunda harikalar yaratıyordu.

Sonra küçük adım sesleri koridorda uzaklaştı.

"Bu da neydi şimdi?" dedi Fletcher yan odadan.

"Bu hafta tüm klişeleri bir bir yaşayacağız, değil mi?" dedi Violet. Sesinde ufak bir tereddüt vardı. "Ürkütücü çocuklar... tam bir klasik. Özellikle de korku türünde."

"Evet, bunu anladım, teşekkürler ama birisinin bu adada *bir çocuk sakladığı* kısmı kaçırmışım. Bu hiç mantıklı değil."

"Bütün hikâyelerde var," dedim. "Violet, seninkinde de—"

"Vardı, evet."

"Ama yine de," diye devam etti Fletcher, "neden çocuklar kullanılır ki? Masum ve saf bir şeyi alıp, onu görünmeyenin aracı hâline getiren psikolojik bir numara bu. Tam bir hile. Mantıklı hiçbir yanı yok."

"Bazı insanlara göre çocuklar temiz birer sayfa gibidir," dedim. "Böylece doğaüstü varlıkların onlara tutunması daha kolaydır."

"Carter, gerçekten hiç yardımcı olmuyorsun."

Duvarda korkunç bir kazıma sesi yankılandı.

Bir adım geri sıçrayıp bir küfür savurdum.

Violet'in odasından da boğuk bir küfür geldi. Sonra Olivia "Neydi bu?" diye sordu.

“Önemsiz,” diye seslendim, avucumu duvara bastırarak. Duvar titredi, kazıma sesi koridorda ilerledi, dişlerimde hissedecek kadar güçlüydü. Sanki bir çocuk, duvar panellerine çivi sürterek zıplaya zıplaya gidiyordu.

“Su sesi artıyor,” dedi Violet.

“Ben kulak tıkaçlarımı takıyorum,” dedi Fletcher’ın boğuk sesi, hâlâ odasındaydı. “Şölenin keyfini çıkarın ama odanızı sizin terk etmeyin.”

Arkamı dönüp avizeye baktım. Su şimdi düzenli aralıklarla damlıyor, halıdaki birikintiye çarpıp sırıyordu.

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?” diye sordu Olivia. Sessizlik.

“Fletch?”

“Keşke hepimiz birer uyku ilacı alsaydık,” dedi Violet. “Kendi isteğimizle.”

“Neden bilmem ama,” dedim, “bence uyku ilacı almak hiç de iyi bir fikir değildi.”

Avizedeki ampuller titreşti, sonra yanıp söndü. Sonra da *pat* diye bir sesle patladı. Karanlığa gömüldüm.

Harika.

Gözlerimin karanlığa alışmasıyla duvardaki resimlerin belli belirsiz hatlarını inceledim. Tablolar... parlıyor muydu?

Sanki üzerlerinden, karanlıkta parlayan fosforlu bir boyayla geçilmiş gibiydi. Muhtemelen uyumadan önce lenslerimi çıkardığım için daha önce fark etmemiştim.

Şimdi karanlıkta bakınca tablolarda ada manzaraları yoktu.

Şifonyerin üzerindeki tabloda ışıldayan dalgalı bir gölde küçük bir kano, kıyı boyunca tırmık darbeleri gibi yükselen ağaçlar vardı.

Kapının yanındaki diğer tabloda ise gece vakti resmedilmiş bir göl vardı; gökyüzü küçük ışık noktalarıyla bezeliydi, eski can simitlerinden birinin yanında duran küçük bir figür, suda bir şeye bakıyordu.

Ağzım kurudu, tabloya doğru yürüdüm.

Al, oku, demişti Jack, elime *Yolun Sonundaki Okyanus*’un hırpalanmış bir nüshasını sıkıştırırken. O zaman bugünkü

bildiklerimi bilseydim, kitabı Jack'e fırlatır ve oradan uzaklaşırdım.

Ama öyle yapmamıştım. Kitabı bir gecede gözümü bile kırpmadan okumuştum, hafıza ile çocukluğun arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran o hikâyeye kapılıp gitmiştim. Keskin uçları olan hikâyelere sevgim bu kitapla başlamıştı; varlığından haberim dahi olmayan bir yanıma ateşlemişti sanki. Dünyaya ve içinde gizlenen büyüye hayran bırakmıştı beni. O günden sonra, korku ve fantastik hikâyeler benim için birer teselliye dönüşmüştü çünkü o hikâyeler ne kadar dehşet verici ve kanlı olursa olsun, ben zaten çok daha korkunç bir gerçekle yüzleşmiştim.

En azından kurgu dünyasında canavara karşı bir şansınız oluyordu.

Aklıma Mila'nın sözleri geldi. İrkildim.

Bazen bazı şeyleri kendimizden bile saklarız. Kendimize yaralarımızın iyileştiğini söyleriz. Oysa iyileşmemişlerdir.

Sanki bunu daha önce başka bir yerde okumuştum.

Bakışlarım, komodinin yanına yaslanmış deri çantama kaydı. Sanki içindeki kitabı, kapağında altın harflerle yazılmış başlığı görebiliyordum.

Mila kitabın ilk cümlesini alıntılamıştı.

Ama neden?

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

HIRSIZ

ALASTOR'UN ODAMDA BIRAKTIĞI TEK ŞEY FLETCHER'IN UTANÇ verici kitabı değildi. Alastor'un yazmak üzerine kitabı ve el işi yapımı taş lambanın arasında, düzenli şekilde ataçlanmış bir yığın sayfa vardı.

Parmaklarım titreyerek kâğıtlara uzandım. Pahalı türden kâğıtlardı.

İSİMSİZ: Bir Trajedi

YAZAN: J. R. ALASTOR

Duvara yaslandım. En azından benim kitabım değildi ve ölüm sahnesi bana ait olacak şekilde yeniden yazılmamıştı. İlk sayfayı çevirdim ve donakaldım.

Vücudumdaki tüm kan, ayak parmaklarıma, oradan da döşeme tahtalarına doğru aktı sanki. Twitter logosu ve altındaki mesajlar bulanıklaştı.

Bunların birinin eline geçmiş olmasının imkânı yoktu. Silinmişlerdi. Önce o sosyal medya hesabını sildiğinde, sonra da kendi hesabımı sildiğimde yok olmuşlardı. Eğer hâlâ erişilebiliyor olsalardı, dava süresince ortaya çıkarlardı.

Bu mesajlar yalan söylediğimin, tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunun kanıtıydı.

İlk sayfaya baktım. Yıllar boyunca ona gönderdiğim o ilk mesajı hatırlamaya çalışarak beynimi yormuştum. O ilk kelimeler nedense bana çok önemli gelmişti ve şimdi buradaydılar.

Merhaba, benim adım şu, şu türde yazıyorum, yazı profilinize rastladım ve ortak noktalarımız olduğunu düşündüm, sayfa takası yapmak ister misiniz? gibi onlarca mesajımdan sadece biriydi o da.

Açıkçası ona mesaj attığımı bile hatırlamıyordum. Bu şekilde mesajlaştığım ne ilk ne de son kişiydi. Bazı insanlar cevap vermiş, bazıları vermemişti. Daha önce altı kişiyle bölüm değiş tokuşu yapmıştım, tarzımızın uymama ihtimaline karşı sayfaları erken göndermem gerektiğini öğrenmiştim. Birçok konuşma ise birkaç haftada sona ermişti.

Ama nedense o basit mesaj ikimizin de hayatını değiştirmişti.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHTON

ALASTOR'UN RAHATSIZ EDİCİ MANİFESTOSUNU TAKİP EDEN BİR-kaç saat içinde, kot pantolonumu bıraktığım sandalyeye su akmasıyla olduğum yerden fırlayıp kalktım. Artık bir duş başlığı gibi su akıtan avize tüm odamı bir Roma hamamına dönüştürüyordu. Tek eksik buhardı.

Sandalyeye çıktım ve banyodan aldığım havluyu omzuma atarak avizeyle oynamaya başladım. Avizeyi başarılı bir şekilde tavandan söktüğüm anda yüzüme tazyikli su fışkırdı. Havlu deliğe sığacak kadar ince değildi, bu yüzden avizeyi tekrar yerine taktım. Artık sağanak hâlinde su akıyordu.

Şimdilik böyle idare etmek zorundaydım.

Burnuma iğrenç bir koku geldi. Barbekü kokusu gibi? Belki de Fletcher odasında küçük çocukların kalplerini kızartmanın bir yolunu bulmuştu. Öğle yemeğinde ağırlığının yarısı kadar akçaagaç kurabiyesi yemiştim ama akşam yemeğini atlamıştık.

Halının üzerinde oluşan gölün etrafından dolaşarak sandalyeyi pencereye sürükledim (muhtemelen bunu daha önce yapmalıydım; omurgam at nalı gibi oturmak için yaratılmamıştı).

Komodinin üzerinde, Alastor'un kitabının olduğu yerin yanında, Alastor'un korkunç İpucu oyunu versiyonu duruyordu. Alastor'un karanlık, çarpık zihnine dair biraz içgörü elde edebilirim diye düşünerek dün gece kaybolmadan önce kutuyu araklamıştım.

Haritayı ortaya çıkarmak için panonun panellerini açtım, dijital olarak işlenmiş odaları inceledim. Olivia haklıydı, burası

gerçekten de Wolf Harbor Malikânesi'ydi ama katlar, hiçbir anlam ifade etmeyen son derece tuhaf bir planla birbirine karıştırılmıştı. Tahtanın tam ortasında, ikinci kattaki koridor ve buradan ulaşılan yatak odaları yer alıyordu; yatak odalarının bir yanında alt kattaki giriş ve yemek odası, diğer yanında ise üst kattaki Müze Odası bulunuyordu. Mantıklıydı.

Terden dolayı yakam sıırıslıklam olmuştu; içi polarlı gömleğimi çıkardım. Burası ne zaman bu kadar sıcak olmuştu?

İlginçtir ki, tıpkı gerçek İpucu oyununda olduğu gibi, burada da gizli geçitler vardı. Biri Mila'nın çalışma odasından Müze Odası'na (ne alaka?), diğeri de Violet'in odasından girişe açılıyordu.

Ürkek bir homurtu ağzımdan kaçtı çünkü vay canına, bu bir haritaydı, gerçek bir harita. Gizli geçitler vardı.

Neden şaşıırıyordum ki?

Tavandan akan suya baktım.

Sonra siyah duman, uzun parmaklarıyla kapının altından kıvrıldı ve ahşabı pençelemeye başladı.

Hadi oradan ya, gerçekten de—

Alastor kendi malikânesini yakmazdı, değil mi?

Kitaplarımızdan herhangi birinde yanarak ölen biri olmuş muydu?

Bir adımda odanın diğeri tarafına uçtum ve yatak örtüsünün üzerinden not defterimi kaptım; kitaplarda bahsedilen ölümlerin her birini not ettiğim sayfaya doğru ilerledim.

Sayfaları loş ışığa doğru eğip, tükenmez kalemin mürekkebinin yağlı bir hâl aldığı, pek de temiz olmayan satırlar boyunca parmağımı gezdirdim. Yangın sonucu ölen yoktu.

Ama... Alastor'un son romanının kapağında yanan bir şey vardı sanki.

Kapının altındaki aralıktan, duman kıvrımlarının arasından altın gözlü bir iblisi andıran bir ışık parladı.

"Hey!" diye bağırdım, birkaç saattir ilk kez sesimi yükseltiyordum. "Siz de duman görüyor musunuz?"

"Duman mı?" dedi Olivia. "Nerede?"

"İlginç," dedi Violet. "Benim kapımın altından geliyor."

“Her boşluğu kapatın,” diye bağırdım. Odanın karşısına koştum, yatak örtüsünü kaptım; yerde ve suda sürükleyip kapının altındaki boşluğa tıkadım. Siyah duman protesto ederek yükseldi, sonra kayboldu.

Parmaklarımı esneterek pencereye doğru döndüm. Açabilirdim ama yangını oksijensiz bırakmak gerekmez miydi? Ama öyle yaparsam ciğerlerim de havasız kalırdı ki bu pek hoşuma gitmezdi.

Belli ki bu Alastor’un oyununun bir parçasıydı, öyle değil mi? Henüz ölecek kadar pişmemiştim. Hâlâ oksijenim vardı. İşler ciddiye binecek kadar kötüleşirse pencereden kaçabilirdim. James Bond gibi evin yanından iple sarkarak atlama fikri aklımdan geçti ama omzumdaki muhtemelen psikosomatik bir ağrı yüzünden bu fikri bir kenara attım.

Gerçeklik bazen berbat bir şeydi.

İpucu tahtasını kaptım ve kapakları kaldırdım. Odam oradaydı ama diğerlerinin arasına sıkışmıştı; içeri ya da dışarı giden gizli bir geçit yoktu. O kadar da şanslı değildim galiba.

Başımı kaldırmamla beyaz yangın alarmının üzerindeki küçük yeşil ışığın kırmızıya döndüğünü görmem bir oldu; o noktadan sonra da kelimenin tam anlamıyla kıyamet koptu.

Kulakları sağır eden ve sinirlerimi bozan bir gürültü duyuldu.

Diğer odalardan bağırışlar yükseldi. Violet: *Dışarı çıkıyorum*, *dışarı çıkıyorum* ve Olivia: *Çıkarsan ölürsün*.

Kulaklarım tam duymuyordu. Patlamayı çenemde, göğsümde hissettim. Ellerimle kulaklarımı sıkı sıkı kapatmıştım, gözlerimi açamıyordum.

Sanki alarmın tiz sesi kafatasımı rendeliyor, beynimi çiğ çiğ kazıyordu.

Ve sonra, hiçbir şey.

Sessizlik. Kulaklarım kısa devre yapmış olmalıydı.

Titreyen parmaklarımı kafatasımdan ayırdım. Kafamı *Özgürlük Çanı*’nın içine sokmuş gibi hissediyordum.

Fletcher’ın bu gürültüde nasıl uyuyabildiğini merak ettim.

Odanın diğer ucunda, şifonyerin üzerindeki aynaya yansıyan gölgeli hâlim çıldırmış gibiydi; saçlarım diken diken olmuştu

ve yüzüm bir ceset kadar solgundu. Sol ayağımdan soğuk bir ürperti geçti. Su sızıyordu, meğer su geçirmez sandığım spor ayakkabılar hiç de öyle değilmiş. Harika.

Aynadaki yansımayı görmek tuhaftı çünkü aynadaki oda tıpkı benim odam gibi görünüyordu, sadece aynadaki odada devasa kitaplık yana kayıyordu.

Karanlığı yaran bir parıltı belirdi; o şey her neyse bir bıçağa çok benziyordu.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

MILA

GÜNEŞİN DOĞUŞUNA YARIM SAAT KALMIŞTI. AYAKKABILARIM bir parmak derinliğindeki suyun içinde şapırdarken çift musluğu kapattım, lavabolara tıkadığım bulaşık bezlerini çıkardım. Sular girdap gibi dönerek akarken, akıllı saatimden odalardaki kameralara bağlandım.

Siyah ekranlarda VİDEO DEVRE DIŞI yazıyordu.

İçimi bir korku kapladı. Alastor kamera bağlantılarımı kesmişti.

Odanı en son kontrol ettiğimde yatağında oturuyordun, etrafın yanında getirdiğin her türlü giysi ve kişisel bakım eşyan, kitapların, cüzdanın, palton ve kamerada tam olarak seçemediğim bir düzine küçük şeyle çevriliydi. Komodinin çekmecesini açtı.

Önündeki yorganın üzerinde bir tabanca vardı.

Silahın mermilerini çıkardığımı fark etmiştin belli ki. Şimdi keşke ilk gece onları sana bıraksaydım diyorum; ne planladığını bilseydim kesinlikle bırakırdım. Ama sana dokunmayacağına dair bana söz vermişti.

Silahın neden sende olduğunu anladım aslında. Buradaki başka birinden korkuyordun, değil mi?

Ama yine de ışığın etrafında dört dönen pervane böcekleri gibi bir hafta sürecektir şöhret ve servet uğruna buraya gelmiştin. Şaşırmamam gerekirdi gerçi. Ama görünüşe göre senden bu kadarını da beklememiştin.

Su, banyo kapısının altından üçüncü katın güzel ahşap zeminine doğru sızdı, ben merdivenleri indikçe o da peşimden akıyordu.

İkinci kat koridorunda, tavandan sarkan lambalardan su damlıyordu. Jüt halı suyla şişmişti ve açıkta kalan ahşap zeminler parlıyor, dalgalanıyordu. Seramik ve cam parçaları suyun altında elmas gibi parlıyor, yırtılmış tabloların tuval parçalarıyla içe içe geçiyordu. Güzel ahşap panellerin yüzeyinde derin, keskin yarıklar vardı, sanki bir canavar filminden fırlamış gibiydi.

Alastor, koridorda bir bowling topu yuvarlayarak *Tepedeki Ev* dizisindeki gibi bir ses çıkarmayı önermişti ama ben bu kadar gülünç bir şey yapacak değildim. Bunun yerine bir çekiçle ve rebileceğim zararı ve ateşe verip koridorda sürükleyebileceğim, parçalanmış gazete dolu metal kaplı bir varille neler yapabileceğimi düşünmüştüm.

Görünüşe göre hayaletler bir şeylere musallat olmak için çok emek harcıyordu.

Alastor'un kurduğu akıllı ev sistemini kullanmıştım; sıcaklığı arttırıyor, Alastor'un duvarlara yerleştirdiği Bluetooth hoparlörlerden ürkütücü çocuk ve ayak sesleri çalıyordum.

Ama şimdi ev sessizdi. Nefesini tutuyordu.

Ayakkabılarımla birinci kat koridorunda ıslak izler bırakarak karanlık kütüphaneye doğru ilerledim.

Vitraylı bir abajur odayı karamsar bir kehribar ışıltısına büründürüyordu. Sessizce geçerken A şeklindeki devasa pencere-lerde odanın yansımaları görüyordum. Lüks ve kalın halıya sessizce basarak ilerlemeye devam ettim.

Plağı kavrayarak sönmüş şöminenin yanındaki oyma maun masaya doğru ilerledim, Ash'in arkasına yaslanıp dövme kollarını kavuşturarak başını öne eğmesini ve koyu renk kirpiklerinin arasından beni incelemesini hatırlayınca boğazım düğümlendi. Sonra da dün gece koridorda belimden kavrayıp beni kendine çekişini hatırladım. Başını omzuma yaslamasını, kollarımı boynuna dolmasını, kapıyı kapatırken kadife gibi koyu gözlerini benden ayırmasını.

İç çektim ve sonra olacakları duyduğunda bu anları hatırlaması için dua ettim.

Plağı pikaba yerleştirdim. Geçen hafta bunu kaydettiğim zamanı hatırladım. Alt kattaki odada bir sandalye ve masanın

üzerine yerleştirilmiş büyük bir mikrofon vardı. Oturduğumda sandalye kederli bir kuş gibi gıcırdamıştı. Bana verilen talimatların yazılı olduğu bembeyaz kâğıdı incelemiştim.

Ne hissettirdiğini hatırla.

Gözlerimi kapatmış, yıllar öncesine gitmişim. Kitabın kapağındaki suluboya mavisini düşünmüştüm. Kitabı açtığımda parmağım ön sayfada gezinirken tozlu yüzeyinin nasıl hissettirdiğini düşünmüştüm.

İlk satırı, *benim* ilk satırımı okuyuşumu, o çok gurur duyduğum satırı düşünmüştüm. Dün gece Ash'e aptalca hatırlattığım satır. Önce ajanınla, sonra editörünle yaptığınız tüm düzeltmelere rağmen sadece o ilk satırda tek bir kelime bile değişmemişti.

Klavyede silme tuşuna basmak, taslağımdaki ismimi silmek, sonra da yerine seninkini koymak nasıl bir histi? İyi günlerde, senin için bunu yapmayı kabul etmenin haftalar sürmüş olabileceğini düşünürdüm. Ama intikam duygusuna yenildiğim anlarımda, bunun yalnızca bir gününü aldığına bahse girebilirdim.

Geçen hafta o küçük odada, tırnaklarımı avuç içlerime batırıyor, kanlı hilaller şeklinde kendimde yaralar açıyorken damarlarım o kadar şişmişti ki boynum ve alnım patlayacakmış gibi hissetmiş, avazım çıktığı kadar bağırıyordum.

Ve şimdi kütüphanedeydim, saatimde geri sayım başlamıştı, her neredeyse Alastor tarafından başlatılmıştı. On saniye.

Pikabın iğnesini yerleştirdim, hoparlörün sesini sonuna kadar açtım. Tüm yazarların bu son numarama kanması ve Alastor'un oyununu bozması için dua ettim. *Senin de* kanman ve hayatta kalman için dua ettim.

Beş saniye.

Senin canını ben yakacak, seni ben mahvedecektim. Ama şimdilik iyi olman için bir köpek gibi yalvarıyordum.

İki saniye.

İğneyi yerine bıraktım ve bütün ev çılgınlımla dolup taşmış gibi. Ses kulaklarımda yankılanıyor, kütüphanenin dört köşesine gizlenmiş hoparlörlerden yükseliyordu. Boğazım, o sesi çıkarırken ses tellerimi lime lime eden hatırayla yeniden acıdı, sanki cam parçalarıyla gargara yapmış gibiydim.

Pencerelerin ardında gökyüzü, kömür renginin daha açık bir tonuna dönmüştü. Henüz gün doğmamıştı, teknik olarak hâlâ on dakika vardı. Alastor, bunu mutlaka bilmem gerektiği konusunda baskıcı olmuştu.

Gözlerim yanıyordu. Zar zor nefes alabiliyordum. *Lütfen Ash, lütfen. Söylediğim şeyi hatırla.*

Üst katta bir kapı gürültüyle açıldı, duvara çarpıp yankılandı. Sonra bir diğer kapı gıcırdayarak aralandı.

Damarlarıma rahatlama doldu sanki, nefes nefeseydim. Bu, şimdiye kadarki oyunların en acımasızıydı; incinmiş gibi davranmak, başkasına yardım etmek için kuralları çiğneyip çiğnemeceklerini test etmem gerekiyordu. Onları kurtaracak tek şey kendilerinden başkasını düşünebilme becerileriydi.

Bağışmalar, tartışmalar. Merdivenlerden inen ayak sesleri. Koridorda yankılanan adımlar. Bana doğru geliyorlardı.

Kayıttaki hayaletimin sesi titrek bir nefes bıraktı.

Ve sonra her şey bitti. Hepimiz için.

ELLİNCİ BÖLÜM

MILA

“NE... NE OLDU?” DİYE SORDU OLIVIA, GÖĞSÜ İNİP KALKIYORDU, YANINDA VIOLET VARDI.

“Tebrikler,” dedim, rahatlığımı gizlemeden. “Testi geçtiniz.” Ama onların arkasından başka kimse görünmedi. Ev sessizdi. Soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı indi. *Hayır, hayır, hayır.* “Ne demek istiyorsun?” diye sordu Olivia.

“Ashton ve Fletcher odasından çıkmadı mı?” dedim. Kütüphane katını geçtim.

Violet arkasına bakarak “Görünüşe göre çıkmamışlar,” dedi. “Belli ki bizden daha akıllılar.”

A çerçevesiz pencerelerin ardında bulutların perdesi aralanmıştı artık. Şafak söküyordu.

Koşmaya başladım, onları itip koridora fırladım. Ayak sesleri arkamdan halıya saplanıyor, ıslak zeminde şapırtılar yankılanıyordu.

“Yerler neden bu kadar ıslak? Tüm bu su nereden geldi?” diye sordu Violet.

Koridorda koşarken spor ayakkabılarımın altından sular sıçırıyordu. Ash’in kapısını yumrukladım. “Ash?”

Olivia hemen yanımdaki kapıya yöneldi. “Fletcher?”

“Belki hâlâ uyuyordur,” dedi Violet. Yere, gelgit sonrası kumsal gibi parıldayan döşemelere baktı. “Uyku ilacı içmişti, değil mi?”

“Ama Ash neden cevap vermiyor?” diye mırıldandım, avuçlarımı masif ahşap kapıya bastırıp itmeye çalıştım.

“Anahtarlar?” Olivia kolumu kavradı.

Cebimdeki anahtarları alelacele çıkardım ve Taryn’in anahtarlarını buldum.

Lütfen bir ceset daha olmasın.

Adrenalinden başım dönmüş bir hâlde pirinç anahtarı önce Ashton’ın kilidine soktum, ahşabın içinde yankılanan *klik* sesini duydum.

Kapı sessizce yağlı menteşeler üzerinde kayarak açıldı.

Avize yamulmuştu, halı ise suyla şişmişti; ipek lifleri yosun gibi kıvrılıyordu. Büyük boy yatak, odanın köşesine doğru yana kaymıştı; Ash’in seyahat çantası, bir çift siyah spor ayakkabısı ve deri ayakkabılar, suya karşı korunmak için çıkarılmış nevresimlerin üzerine yığılmıştı.

“Ben de kendi odamın,” dedi Violet, durgunlaştı, “berbat hâlde olduğunu sanıyordum.”

Yatağın diğer tarafında siyah bir spor ayakkabı tavana doğrultulmuştu.

İleri atıldım ama Violet benden daha hızlıydı, yatağın etrafından dolandı, bir anda olduğu yerde donakaldı. Hemen peşinden gittim.

Oda eğilip büküldü sanki. Ciğerlerim nefessiz kaldı.

Bir çift el omuzlarımı kavradı ve beni uzaklaştırdı. Çok geç kalmıştım.

Gördüğüm şey çoktan zihnime bir polaroid gibi kazınmıştı.

Ash, lekeli koyun postu halının üzerine uzanmıştı. Kan, kurumuş çamur lekesi gibi beyaz çarşafın kenarma sıçramış ve bembeyaz kumaşta kalın halkalar oluşturmuştu. Boynundan aşağı, köprücük kemiğini geçip siyah tişörtüne karışan bir akıntı vardı. Koyu saçları gözlerine düşmüştü.

Kulağının hemen altından gırtlığına kadar uzanan derin, kıpkırmızı bir kesik vardı. Boynunda açılmış, kocaman, vahşi bir gülümseme gibiydi.

BEŞİNCİ GÜN

KURTULAN KIZLAR

Kurtulan Kız (i): tarihsel olarak genellikle bir kadın, film bittiğinde hayatta kalan son kişi.

—*Damarlarındaki Mürekkep: Korku Yazmak Üzerine,*
Klişeler Dizini

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

VIOLET

VAY CANINA. BÖYLE BİR ŞEYİ HİÇ BEKLEMİYORDUM.

Ashton'ın altındaki kanla şişmiş koyun postu halı nefes boru-
ma tıkanmış gibi hissediyordum; nefes alamıyordum.

Bileğim sızladı.

Başımı eğip elime baktım, tırnaklarım, derime gömülmüştü.
Korkunun içinden soğuk bir farkındalık geçti.

Sakin kendini salma. Toparlan. Ve panik yapma.

Toparlanamazsan felç olursun. Ve paniklersen ölürsün. O
yüzden yavaşla.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım.

Düşün.

Ashton odasından çıkmamıştı. Kuralları bozmamıştı, öyleyse
neden ölmüştü? Bir şeyleri kaçıırıyorduk.

Düşün.

Kurallara göre şafak sökene kadar odalarımızda kalmamız ge-
rekiyordu. Perili ev kaosu başlamıştı. Ama Alastor kendini “bir
hikâyenin içinde yaşıyoruz” olayına kaptırmıştı. O zaman ger-
çekten odalarımızda kilitli kalmamızın ne önemi vardı ki? Ve
kuralları çiğnememize rağmen Olivia ve bana neden ceza veril-
miyordu?

Eğer bu adadan sağ çıkarsam, kız kardeşim Max'i bir daha
asla dinlemeyecektim.

Düşüncelerimi bölen keskin bir inilti duydum.

“Ölmüş mü?” diye sordu Olivia arkamdan, sesi gittikçe yük-
seliyor, çatlıyordu. “Onu Alastor mu öldürdü?”

Onlar için kendimi toparlamam gerekiyordu. Ne ironi ama. İşler gerçekten tersine dönmüştü.

“Evet, onu Alastor öldürmüş.” Koyun postunun üzerinden parke zemine basarak geçmeye dikkat ettim. Döşeme tahtalarındaki pas rengi lekeler, kalın tabakalar hâlinde sürülmüş ojeyi andırıyordu. Ashton’ın komodininin üzerindeki o tanıdık, ince kitaba uzandım.

Kitabı açmama gerek kalmadan bu ölümün tam olarak hangi bölümde olduğunu biliyordum.

Bizi Bir Bütün Olarak Yutacak'tan bir alıntı

Yazan Ashton-Carter *J. R. Alastor*

Üçüncü Bölüm

Jia Zhao'nun gölete geri dönmesi gerekiyordu; ciğerlerinde su olmadan nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

Ayak sesleri, gölgelerle kaplı yemek odasında fısıldar gibi yankılandı. Pencereden bakıldığında, esintide suyun yüzeyine düşen ay ışığı titriyordu; içindeki karanlık ise özlemle kıpırdanıyordu.

Damarlarından derisinin altına doğru kayıyordu, o kadar yoğun ve öyle *fazlaydı* ki dikiş yerlerinden ayrılacak ve kalın, siyah çamur muşambanın üzerine dökülecekmiş gibi hissediyordu. Sanki bir nehirde savrulan bir yolcuydu o ve içindeki karanlık, elini çekmeceye doğru iten, gecenin içinde parıldayan soğuk gümüşü çeken akıntıydı.

Derisi, karanlık bir varlığın üstüne giydiği bir kostümden ibaretti yalnızca.

Onun gerçek yuvası, ormanın kenarındaki göletti ve kadınla *-onunla-* evinin arasında tek bir engel vardı: Onu odasına kilitlemeye çalışan ama artık kanepenin üzerinde hareketsiz yatan adam. Herif aptalın tekiydi.

Jia onun adını hatırlayamıyordu. Hatırlaması gerekirdi, adam onun amcasıydı sonuçta, değil mi?

Aslında burada bile olmamalıydı; ciğerleri suyla ıslanmış, çamur tıpkı bir kefen gibi derisini sarmış, buz ise bir tabut gibi etrafını sarmış hâlde göletin dibinde yatıyor olmalıydı.

Colton.

Bu isim Jia'nın kafasının içinde çınlıyor, tıpkı suyun içindeki şeyi çağırdığı gibi onu geri çağırıyordu. Colton onu bir şekilde

geri getirmişti. Ama Jia boğulurken göleti bütününüyle yutmuştu ve zümrüt rengi suların içinden çıktığında gölet de onunla birlikte gelmişti.

Colton kördü. Jia, onun tanıdığı kız değildi artık ama yine de gitmesine izin vermemişti. Ölmesine izin vermemişti.

Elindeki bıçak soğuktu. Bundan sonra olanlar onun suçu değildi; Colton'ın suçuydu.

Jia'nın oturma odasındaydılar, içindeki karanlık şey elini kaldırdı ve—

Parlayan bir yay çizerek aşağı indi.

Ve uyuyan adamın *Ashton Carter*'in boynunun yan tarafı yarıldı, köprücük kemiğinden aşağıya doğru kıpkırmızı bir nehir aktı.

ELLI İKİNCİ BÖLÜM

VIOLET

“FLETCHER’A BAKMAMIZ LAZIM,” DEDİ OLIVIA YUMUŞAK BİR SESLE. Bir eliyle Mila’nın kolunu kavramıştı. Etkinlik koordinatörü elini geri çekerken gerçekten kusmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Bu görüntü sonsuza dek beynine kazınacaktı.

Fletcher’ın odası Ash’inkinin neredeyse aynısıydı. Yatak köşedeydi, bir yanında beyaz tuğladan bir şömine, masanın üzerinde arıcılık tarihi üzerine bez ciltli kocaman bir kitap, gümüş bir dolmakalem ve bir defter vardı.

Adamdan nefret etmeseydim neredeyse o defteri kapıp kurcalayacaktım. Düşüncelerini ve onu çöksatanlar listesine sokan her şeyi didik didik etmek istedim.

Fletcher yatakta sırtüstü yatıyordu, Kalın kaşları ve dolgun dudakları pencerenin ışığında siluet gibi görünüyordu. Yorgan neredeyse omuzlarına kadar çekilmişti ama bir bacağı açıkta kalmıştı.

Beyaz yorganın üzerinde, çıplak ayağına paralel duracak şekilde yerleştirilmiş uzun, ince bir şırınga parlıyordu. Kıl kadar ince bir iğneydi bu, zar zor seçiliyordu.

Kız kardeşimi insülin iğnesi yaparken binlerce kez görmüş olsam da iğneler hâlâ midemi bulandırıyor.

Max.

Gitmelisin, demişti Alastor’un davetini aldığım da. Şoktan neredeyse bir gözüm yuvasından fırlayacak hâldeydim. Dünyadan sonsuza kadar saklanamazsın. Böyle bir fırsatı bir daha ne zaman yakalayacaksın?

Max'le bu inzivaya katılıp katılmamam konusunda çok tartışmıştım. Aslında ona karşı çok sert davrandım da denebilir. Buraya sadece Alastor'un hakkımda bir şey bilip bilmediğini delice merak ettiğim için gelmişim. Max ev arkadaşı olarak paranoyak, dengesiz bir ablayı hak etmiyordu. Yanına taşınmam için ısrar ettiği, karnımın doyduğundan emin olduğu ve kendi gölgemden bile ürkererek zar zor çalışabildiğim o aylarda saçlarımı ördüğü için ona hiç içten bir teşekkür etmiş miydim? Belki de artık hiçbir zaman edemeyecektim.

Bu düşünce çürük meyvenin üzerindeki bir sinek gibi kafamın içinde dönüp duruyordu.

"Ama odalarından çıkmadılar," diye mırıldandı Olivia, antika bir sandalyeye yanlamasına çökerken beni düşüncelerimden çekip aldı. Yüzü öylesine solgundu ki kocasının eski dostuna bakarken tüm renk çekilmişti sanki. Bana birkaç gün önce onun kibirli tavırlarından ne kadar nefret ettiğini anlatmıştı ama şimdi, önünde öylece yatan bu boş beden karşısında ne hissettiğini merak ediyordum.

İçimde yara gibi bir şey bir açıldı; simsiyah bir şey yayıldı bedenime.

Rahatlama hissine çok benziyordu.

"Kuralları çiğnemediler," diye fısıldıyordu Olivia, daha çok kendi kendine. "Peki neden öldüler? Neyi atlıyoruz?"

Mila yanımdan geçip yatak direklerinden birini kavradı. Siyah kazağının altında göğsü kesik kesik nefeslerle inip kalkıyordu.

Geriye sadece üçümüz kalmıştık.

Bir yıl önce olsa kendimi yere atar ve hüngür hüngür ağlardım. Ama artık gözyaşlarım kurumuştu. Ve sırtım kapıya değil, duvara dönüktü.

Daha önce de kurban rolü yapmıştım. Bu strateji bu sefer işime yaramayacaktı.

Komodinin kemik beyazı ahşabının üzerinde, Alastor'un yazarlık üzerine kitabının yanında tanıdık kalın bir kitap duruyordu. Geçen hafta kütüphaneden aldığım, göz gezdirdiğim, ardından hemen rafa geri koyduğum o kitap. Değerli

okuma zamanımı Fletcher'ın canavarına harcayacak değildim.

Mila tek kelime etmeden kitabı eline aldı. Sayfaların arasından kırmızı bir tükenmez kalem çıktı.

Okumak istediğimden emin olmadığım bir sahnede değişiklikler yapılmıştı.

Güneşi Yakan Uçurtma'dan Bir Alıntı

Yazan ~~Thomas Fletcher~~ **J. R. Alastor**

On Altıncı Bölüm

Ay ışığı, gümüş rengi perdelerin arasındaki ince açıklıktan içeri sızdı ve Stuart'ın **Fletcher'in** gecenin herhangi bir vaktinde yorganının altından çıkmış ayağında soğuk bir ürperti bıraktı. Vücudunun geri kalanı güvenli kundağın içinde hareketsizdi, ağzı aralıktı, göz kapaklarının altında gözleri kıpırdanıyordu.

Topuğuna deri bir kayış dolandı.

Bir anda irkilerek doğruldu, nefesi titriyordu.

Yatağın kenarında, gölgelerin içinde kaybolmuş bir silüet duruyordu. Stuart'ın **Fletcher'in** ayağını sanki bir kutsal kadehi tutar gibi nazikçe kavramıştı. Deri eldivenli parmaklar ayak başparmağıyla işaretparmağını yavaşça ayırdı.

Stuart'ın **Fletcher'in** boğazından bir çığlık koptu, dehşet zihnini kararttı.

Ayak parmaklarının arasına bir acı saplandı; yumuşak derisine yavaşça saplanan bir iğne.

Eldivenli el, şırınganın pistonunu bastırdı. Şırınganın içindeki oksijen Stuart'ın **Fletcher'in** kan dolaşımına karıştı.

Stuart **Fletcher** ayağını kurtarmaya, oturuşunu dikleştirmeye çalışıyordu. Ama görüşü sudaki mürekkep gibi kara lekelerle bozulmaya başlamıştı. Göğsünde bir spazm hissetti. Bu acı, bedeninin her yerine yayılarak nefesini kesti.

Görüşü kıpkırmızı olmuştu artık, boğazında bir öksürük düğümlendi.

Parmakları birer pençe gibi tişörtüne yapıştı, parçaladı. Bütün bedeni titriyordu.

Gölge hâlâ başını eğmiş onu izliyordu. Stuart'ın *Fletcher'in* solgun gözlerinden çekilen hayatın, boynunda atan damarların, ciğerlerinde düğümlenen nefesinin, kızıla çalan derinin altında kıvranışının tadını çıkarıyordu sanki.

Ve sonra gölge, geldiği gibi sessizce odadan kayboldu.

ELLI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OLIVIA

DİZLERİMİ GÖĞSÜME ÇEKTİM, ALTAN ISITMALI MUTFAK ZEMİNİ tenime değse de ısırgan otu gibi tenime işleyen soğuğa karşı beni ısıtamıyordu. Ro'yla banyomuza yerden ısıtma sistemi yaptırmak isterdik. Florida'da yaşadığımız için bu çok saçmaydı, biliyorum. Üstelik kasırgadan sonra bütün paramızı çatının onarılması için harcamıştık ama ikimiz de hep üşüyen tiplerdik, o yüzden hep *Gelecek yıl yaptırırız*, derdik.

Ama artık gelecek yıl diye bir şey asla olmayacaktı.

Mutfak tezgâhının diğer tarafında, Violet'in bayat ekmeği bıçakla kesme sesi, sessizliği delip geçiyordu. Başımı ona çevirdim, yanağım dizime yaslıydı. Ona tezgâh üstünde kesmemesi gerektiğini söylesem mi diye düşündüm. Ahşap tezgâhı mahvedecekti.

Offf... Neler düşünüyordum. Artık bunların önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Alastor'u bulmak dışında hiçbir şeyin.

Sırtı ocağa dönük olan Mila, simsiyah zarfın altın mumla kapatılmış ağzını açtı ve içindeki tanıdık siyah kâğıdı çıkardı. "Beşinci meydan okumaya ulaştığınız için tebrikler," diye okumaya başladı, sesi kısık ve yorgundu. "Dünkü gerçek testi başarıyla geçtiniz: içinizden birinin—"

Tezgâhın üzerindeki kahve makinesi bir anda çalışmaya başladı. Violet kahveyi herkesin gözü önünde yapmakta ısrar etmişti.

"İçimizden birinin ne?" diye sordum.

“İçinizden birinin, bir başkası için odalarınızı terk edip etmeyeceğini, onların hayatını kendi hayatınızdan üstün tutup tutmayacağını.”

Violet tezgâhın üzerine oturup dişlerini ekmeğine geçirirken “Sürpriz son,” diye yorum yaptı. Botları sallanıyor, dolaplara sürtünüyordu.

“Açıkçası hiçbirinizin başka birinin hayatını kendi hayatınızdan üstün tutacağını beklememiştım. Ne de olsa günahlarınızın temeli, başkalarının zararına olacak şekilde kendinizi ön planda tutmanızdı; etkilenmedim desem yalan olur.”

Mila boğuk bir kahkaha atarak “Hepiniz kendinizle gurur duymalısınız,” dedi. “Bugün biraz dinlenin, isterseniz bir şeyler yazın. Bu gece son oyun oynanacak, kurtulan kızlarım için son bir oyun.”

Violet çiğnemeyi bıraktı. “Kurtulan Kızlar mı? Klişeler kitabındaki gibi mi?”

Mila kalın kâğıdı tepedeki endüstriyel ışığa doğru kaldırdı. Aklına dün gece, kapımın altından atılan, bunun birebir kopyası olan siyah zarf geldi; yatağımızın altında bir çocuğun kıkırdadığını duyduğumu sandıktan hemen sonrasıydı.

Benim yatağımın.

Ro buna bayılırdı. Ölme kısmına değil tabii ama bu tam da onunla Five and Eighths’te kokteyllerimizi içerken uydurduğumuz türden bir hikâyeydi. Her kitabın ilk beyin fırtınası seansını bu mekânın siyah kadife koltuklarında yapmak bizim geleneğimiz olmuştu.

Bir daha asla böyle bir gece geçiremeyecektik.

Adadaki ilk gecemiz kafamda bir zaman döngüsüne takılıp kalmıştı. Ro bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı. Eğer bana söyleseydi, tüm bunları yaşamıyor olabilirdik. Ro neyi fark etmişti? Alastor’un kim olduğunu anlamış mıydı?

Kollarımı bacaklarımın etrafına biraz daha sıkıca sardım. Onu kurtarabilirdim.

“Mila?” dedi Violet. Kendimi konuşmaya odaklanmaya zorladım. “Seçeneklerimiz neler?”

“Seçenekler mi?” Mila boş bir kahkaha attı ve zarfı mut-fak adasının üzerine fırlattı. Zarf yere, benden bir adım öteye düştü. Abartılı büyük harfleriyle yazılmış altın renginde eğimli satırlar yukarı bakıyordu. “Ne yapabiliriz ki? Alastor’un iddia ettiği şeyi gerçekten de yaptın mı? Hepimiz burada bu yüzden mi öleceğiz?”

“Ne yaptığımızın bir önemi yok,” dedim. “Artık bu işin için-deyiz ve hayatta kalmak istiyorsak birlikte çalışmak zorundayız.”

Mila tezgâhtan uzaklaştı. “O zaman gizemi çözmekte başa-rılar.”

“Gidemezsin,” dedi Violet, vücudu gerildi. “Biz—”

“Siz ne? Gidip yardım mı isteyeceksiniz? Adada çalışan bir telefon, bilgisayar ya da radyo yok. Tekne de işe yaramaz hâlde. Dışarıda sağanak yağmur yağıyor, yani yardım ateşi fikri bile ko-mik. Ash ve Fletcher öldü ve benim bir dakikaya ihtiyacım var. Tamam mı? Düşünmem lazım.”

“Hiçbirimiz yalnız kalmamalıyız,” diye uyardı Violet.

Mila sert bir bakış atarak topuğunun üzerinde döndü ve ko-ridorda gözden kayboldu, botlarının gümbürtüsü halının doku-sunda yok oldu.

“Bu daha iyi geçebilirdi,” diye mırıldandım.

“Bütün hafta daha iyi geçebilirdi,” dedi Violet, ekmeğinden bir parça daha koparıırken. Gözüm tezgâhta, bıçağa kaydı.

Alastor’un benimle ilgili o meseleyi nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, hatta bunu öğrenebilmiş olmasına bile hâlâ şaşıırıyordum. Çok ama çok dikkatli olduğumu sanıyordum. İlk kitabım için başkasının fikrini kullanan bir İstismarcı ola-bileceğimi söylediğimde yalan söylememiştim. Kendi yazdığım hikâyelerde hep eksik kalan bir şey vardı; beni tek başıma yayım-lamaktan alıkoyan bir şey. Eksik kısmı başkalarında bulmama engel olamıyordum.

Ro pek aldırış etmemişti. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

Parmaklarım kolyesine dolandı; bükülmüş derisi sıcaktı. Kol-yeyi ona, İspanya tepelerinde yer alan en sevdiğimiz küçük köy olan Mijas’ın dolambaçlı sokaklarındaki bir pazardan almıştım.

Göğsümdeki boşluk hissi derinleşti. Bir daha asla kalabalık bir odada beni dinlemek için eğildiğinde elinin sırtıma değdiğini, koyu buklelerinin yanağımı sıyırdığını hissedemeyecektim. Bir daha asla adımı en kalın sesiyle, ağzının kenarını hafifçe kaldırarak söylerken gözlerini devirdiğini göremeyecektim.

Kelimeler –bizim kelimelerimiz– ciğerlerime bir tekme gibi indi. *Ölüm bizi ayırana dek.*

“Yaşamak istiyor musun, Violet?” diye fısıldadım sonunda.

Göz ucumla görebildiğim kadarıyla başını evet anlamında salladı.

“Ben de kocamı kimin öldürdüğünü bulmak istiyorum.” Gözlerim çatlamış bilyeler gibi hissettiriyordu ama acıyı kırpıştırarak uzaklaştırdım. “Hayatta kalmak istiyorsak birlikte hareket etmeliyiz. Geçmişte ne yapmış olursak olalım, Alastor’un bizi birbirimize düşürmesine izin veremeyiz.”

“Ama eğer Kurtulan Kızlar son oynasa,” dedi Violet, bakışlarını kapı aralığına dikerek, “Mila da oyunun bir parçası mı yoksa değil mi? O da burada bir kurban mı?”

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Öyle olduğunu sanmıyorum.”

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HIRSIZ

ODAMA ÇIKTIĞIMDA, ALASTOR'UN BANA BIRAKTIĞI SAYFALAR dolusu mesajı karıştırmaya başladım. Ne kadar uzak durmaya çalışsam da kendimi sürekli onlara dönerken buluyordum; tiktikledikleri zehirli anılar da cabasıydı.

Ana'nın kitabından ilk kez bahsettiği zamanı hatırlıyorum; ilk bölümünü bana gönderdiğinde neredeyse kusacak kadar heyecanlıydı. Sonra, o aptal Şükran Günü yemeğinden çıkıp ona yazdığım da yazarlık için gerçekten uygun olup olmadığını sormuştum. O da bana hasta bir aile üyesine bakmanın nasıl bir şey olduğunu, zamanın iliklerinde nasıl *tiktak tiktak* ilerlediğini anlatmıştı.

Ama sadece söylediklerimiz değil, söyleyemediklerimiz de vardı; hiç yapmadığımız bir konuşmaydı bu ancak ben kendi tarafımda olan bitenleri mükemmel bir şekilde hatırlıyordum. Mesela yüksek lisansın yaratıcılığını nasıl yavaş yavaş boğduğunu. Ana nihayet ilk bölümünü benimle paylaşana kadar böyle hissetmişim. Kelimelere olan aşkımı nasıl da yeniden uyandırmıştı. Ve o Şükran Günü'nde ailemin beni "gerçek bir iş bulmaya" teşvik etmek için yaşadığım misafirhaneden nasıl kovduğunu hatırlıyordum. Ve ona karakterler ya da hikâyenin temeli ya da şu ya da bu klişeyi nasıl yeniden ifade edebilirsin gibi tuhaf, düşündürücü sorular yönelttiğim düzinelerce başka ânı hatırlıyordum.

Ana her zaman ne söylemesi gerektiğini bilirdi. Ta ki bir gün, hiç cevap vermemeye başlayana kadar.

Son sayfayı elime aldım; tek taraflı bir konuşma, önce şakayla, sonra endişeyle sorular sorduğum mesajlar: “İyi misin? Neden cevap vermiyorsun?”

Cevapsız mesajlarımın altındaki boş alan, önceki yüzlerce sayfanın toplamından daha fazla yer edinmişti kalbimde.

O boşlukta, beni şehrin kuytu bir köşesine taşınmaya iten, ailemle aramdaki kopukluk vardı.

O boşlukta, uzun süreli erkek arkadaşımın yazarlığımın nereye gittiği hakkında yaptığımız aptalca bir tartışmadan sonra yaşadığımız ayrılık vardı.

O boşlukta, yazı uğruna her şeyi, herkesi kaybettiğimi fark ettiğim gün vardı. Tüm bunların değdiğini başkalarına değil, kendime kanıtlamam gerektiğini anladığım gün.

Ve o boşlukta Rodrigo ile tanışmam ve sonrasında yaşanan her şey vardı. Yazışmalarımızı tekrar okumak, özenle diktiğim duygusal dikişleri sökmek gibiydi; hepsi yeniden üzerime çullanıyordu, ilk günkü kadar taze ve kanlıydı. Ana beni yarı yolda bırakmıştı, evet. Ama sonrasında ona yaptığım şey çok daha kötüydü.

Ev sahibimize, onun oğluna ya da kızına ya da Alastor adını kullanan her kimse ona şapka çıkarmalıydım. Elinde oldukça fazla sır ve yalan varmış. Sanırım bu, herkesin benim bir yalancı olduğumu bilip bilmediği sorusunu da cevaplıyordu. Michael davamı üstlendiğinde herkesin masum olduğuma inandığını söylemişti. Kimse yayıncılığın en yeni gözdesinin bir hırsız ve yalancı olduğuna inanmak istemiyordu ve önemli olan da buydu. Michael’ın gerçeği bildiğinden oldukça emindim. Ama yine de gerçeğin ortaya çıkmasına engel olmuştu. Savcılığın elinde kanıt olduğu haberini almıştık. Artık var olmaması gereken dört yüz otuz yedi sayfalık mesajlar. Ama Michael bunu hiç mi hiç önemsememişti. “Endişelenme, ben halledeceğim.” Dizimin üzerine gelen beyaz kalem eteğime bakıyor, gözyaşlarımı güçlükle tutuyordum. Öyle ki gözlerimin yuvalarından fırlayacağını sanıyordum. “Sana söylemem gereken bir şey var—” İri, yıpranmış elini kısa bir süreliğine benimkinin üzerine koydu. Işık, üzerinde tek bir yakut bulunan alyansına vuruyordu. “Ben halledeceğim.”-

Savcılığın kanıtları hiçbir zaman ortaya çıkmadı ve dava düştü. Rodrigo'nun mahkeme salonunun öbür ucundan benimkilere dikilen mavi gözleri sağ olsun. Benim hakkımdaki en kötü gerçeği, kitabımın bana ait olmadığını bilen Rodrigo.Ama Rodrigo ölmüştü.Ana'nın adını bir daha hiç duymadım ama ruhu peşimi asla bırakmadı. Tüm sosyal medya hesaplarını kapatmıştı.Ocak ayında, o olay olduğunda, belki de sonunda peşime düşenin o olduğunu düşünmüştüm. Ama bu sadece paranoyaydı ya da ben öyle sanıyordum.Gerçeği sadece bir avuç insan biliyor olabilirdi. Bunlardan biri, yıllardır görüşmediğim Michael Rothchild'dı. Diğer Rodrigo. Sonuncusu da Ana Aracely-Ortega.Gözlerimi yumdum, yüzüm acıyla burkuldu. Hayatımda yaptığım en kötü şey yüzünden ölmeyi gerçekten hak ediyor muydum?

Rodrigo da benim günahım yüzünden mi ölmüştü?

Masayı geçip siyah zarfın üzerinden Glock 19 tabancama uzandım. Mermiler son birkaç gün içinde bir şekilde kaybolmuştu ama diğerleri bunu bilmiyor olabilirdi. En azından Alastor dışındakiler.

Notun üzerindeki kıpkırmızı el yazısında şöyle yazıyordu: *Bu geceki oyunun adı Kurtulan Kızlar olabilir ama genelde jenerik akarken geriye sadece bir kişi kalır.*

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

MILA

MERDİVENLERİ ÇIKARKEN ATTIĞIM HER ADIMLA CİĞERLERİM-
de bir düğüm daha atılıyordu sanki. Müze Odası'nın yanındaki
gizli kontrol odasına ulaştığımda saatime son bir mesaj girdim.

“Artık beni kontrol edemezsin.”

Kendimi sandalyeye bıraktım ve bir çözüm bulmak için zih-
nimin kırık dökük parçalarını bir araya getirmeye çabaladım.

Fletcher ölmüştü. Zalim ve narsistti; empati ya da pişman-
lık duygularına dair hiçbir kısıntı bile yoktu onda. Tanrı aşkına,
beni ilaçla bayıltmıştı ama onun suçlu olmasını ne kadar çok
istesem de –hepsinin suçlu olmasını ne kadar çok istesem de–
Alastor'un yaptığıнын yanında bu hiçbir şeydi.

Ve Ash.

Öfke yanaklarımdan aşağı sıcak izler bırakarak döküldü. As-
hton arkadaşının öldüğü geceyi hatırlayamıyordu, bu onun suçu
değildi. Hayatına devam etmişti. Hayatını insanlara yardım et-
meye çalışmakla geçirmişti.

Alastor daha ne isteyebilirdi ki?

Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyor, zihnim bulanıklaşıyor ve ba-
şım ağrıyordu. Yorganın üzerindeki kurumuş kan halkalarına ba-
kılırsa Ash şafaktan çok önce ölmüştü. Bu da Alastor'un ona oyu-
nu kazanma şansı vermeyi hiç planlamadığı anlamına geliyordu.

Bu da ya bana yalan söylediği ve Ash'i öldürmeyi her zaman
planladığı ve tüm bu oyunun bir aldatmaca olduğu ya da As-
h'in bir şeye yaklaştığı ve Alastor'un onu bunun için öldürdüğü
anlamına geliyordu.

Başparmağım Ash'in dikkatini çeken yılan şeklindeki yüzüğümün kıvrımlı çıkıntılarında gezindi. Onu buraya ben getirmiştim. Alastor'a yardım etmiştim. Yas tutmaya hakkım yoktu.

Buna hakkım yoktu ama yine de buradaydım.

Saatim titredi.

Ashton Carter'ı kimin öldürdüğünü öğrenmek ister misin?

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

SERİ KATİL

BEŞ GÜN ÖNCE FERİBOTTA GELİRKEN SAÇLARIMDA TUZLU RÜZ-
gâr, önümde ateşi andıran yüksek ağaçlar uzanırken bu adanın
bir yazarlık kampı –ya da bir cinayet– için mükemmel bir yer
olduğunu düşünmüştüm.

İkisini birden yaşayacağımı tahmin etmemiştim.

Yeni yıkanmış saçlarımı havluyla sıkarken banyoda yükselen
buharın pencereden dışarıya doğru süzülüşünü inceliyordum.
Ashton'ın odasındakilerin aksine benim odamdaki aydınlatma
armatürlerinden hiçbirisi sızdırmamıştı ama su, banyomun alçı-
panında kendini göstermişti. Beyaz boyanın üzerinde başpar-
mağım büyüklüğünde kabarcıklar oluşmuş, suyun ağırlığından
sarkmış ve patlamayı bekliyordu.

Topuklu ayakkabımın sivri ucuyla her bir kabarcığı deldim.
İçinde hapsolmuş su, kana benzeyen bir şıpırtıyla fayansa sıç-
radı.

Aynada kendimi gördüm ve durakladım. Elimle aynadaki
buğuyu sildim.

Tenimin altından farklı bir yaratık bakıyordu bana. Gözle-
rinde hayat yoktu. İki, belki de üç gündür uyumamıştım. Bu
gece dinlenmeye çok ihtiyacım vardı.

Öyle ya da böyle kıyamet kopmak üzereydi.

Alastor'un kim olduğuna dair oldukça sağlam bir fikrim var-
dı. En bariz seçenekleri elemiştim. Cesetleri ortadan kaybolmuş
olsa bile Cassandra ve Rodrigo ölmüştü. Sonra bir de personel
vardı.

Fletcher'ın Mila'ya gözümüzün önünde uyku ilacı vermiş olması ikisini de saf dışı bırakmıştı: Mila zaten gece boyunca kelimenin tam anlamıyla baygındı. Fletcher ise eğer Alastor olsaydı, asistanına ilaç vermeyi asla kabul etmezdi. Üstelik artık Fletcher da ölmüştü. Fletcher'ın Mila'ya uyku ilacı verme kararını ortak bir kararımızmış gibi sunmakla nasıl da kurnazca davrandığına şaşırmıştım. Neyse ki ikinci bir reçete yazacak kadar ileri görüşlüydüm. Alastor her kimse, Fletcher'ın kendisini taklit eden birinden talimat almasına çok şaşıracağını ummuştum ama öyle olmamıştı. En azından benim görebildiğim kadarıyla.

Ash konusunda ne yapacağıma dair çok kafa yormuştum, özellikle de onun bir polis olduğunu göz önüne alırsak ama kararımdan emindim. Onu öldürmek için bu kadar beklemesem de olurdu; oysaki birlikte daha fazla şansımız olabileceğini sanmıştım.

Geriye sadece biz kızlar kalmıştık.

Aynadaki yansımam hafifçe gülümsedi. Her ne kadar bundan –oyuna getirilmekten, Alastor'dan– nefret etsem de bu hafta daha önce oynadığım hiçbir oyuna benzemiyordu. Çocukken “Katil Kim?” oynamayı hep çok severdim. Şimdi yaşananlar bir oyun değil, gerçektir, hem de başka bir katili daha ortaya çıkarmaya çalışıyordum. Hakikaten de akıl almaz bir ironiydi.

Yatak odasında, parke zemini kaplayan durgun suyun içinden geçip büyük boy yatağa doğru ilerlerken bacaklarımda bir ürperti hissettim. Bu geceyi yenilenmiş, silahlanmış ve hazır bir şekilde karşılamaya niyetliydim. Ne de olsa Müze Odası'ndan çaldığım pek çok inanılmaz silahtan oluşan bir cephaneliğim vardı.

Buraya geldiğimiz ilk gün, Müze Odası'ndaki kamerayı fark etmiştim. Gecikmeli olarak yanıp sönen ışığından, sürekli kayıt almayan bir model olduğunu anlamıştım. Yalnızca içeri biri girince çalışıyordu. Mutfak dolap kapaklarından söktüğüm bir mıknatısı sensörün önüne koyarak kamerayı kolayca bloke etmiştim. Silahları vitrinlerden aldığım sırada kameranın kırmızı ışığı bir kez bile yanıp sönmemişti.

Alastor belli ki eserleri önemsiyordu. Belki de iz bırakmadan ortadan kaybolduklarını fark ettiğinde kontrolü kaybedecekti.

Silahları stratejik olarak evin dört bir yanına, kendimi korumam gerekebilecek yerlere saklamıştım. Balta kütüphanedeki kanepenin altında, Ka-Bar marka bıçak antredeki kitapların arkasındaydı. Telle sarılmış beyzbol sopası yemek odasındaki dolabın içinde, uzun antika makas alt kattaki banyo dolabındaydı ve şu âna dek oldukça işime yaramış olan limon yeşili maket bıçağını da üzerimde taşıyordum.

Bir planımın olması işimi kolaylaştırıyordu. Satranç taşlarım yerlerini almıştı, Alastor karşıma çıktığı an şah-mat olacaktı.

Hizmetçinin başarılı vuruşundan dolayı kaburgalarım hâlâ ağrıyordu, iç çekerek pelüş yatağın kenarına uzandım ve ayaklarımdaki suyu silkeledim. Sonra onu gördüm.

Kapının yanında, sular altında kalmış parke zeminde ıslak siyah bir zarf vardı.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

VIOLET

SESSİZCE YEMEK ODASINA GİRDİĞİMDE KORİDORDAKİ IŞIKLAR kapalıydı. Olivia uzun yemek odasındaki pencerelerinin önünde bir siluet gibi duruyor, yağmurun buğulu camdan aşağıya doğru eğik parmaklar şeklinde sürükleyişini izliyordu. Ağaç tepeleri gri bulanıklığın arasından yukarı uzanıyor, renkler sanki dünya biraz soluklaşmış gibi donuk görünüyordu.

O tarafta mezarlık vardı; bunu hatırlayınca ürperdim. Rodrigo'nun cesedini bulduklarında orada olmadığım için rahatlama-
lı mıydım yoksa kendime kızmalı mıydım bilemiyordum.

En başta onlara inanmış olsaydım, belki de buna çok daha
ç esinde engel olabilirdik.

Koridordan gelen sert ayak seslerinin hemen peşinden Mila içeri girdi. Elinde, kalın altın rengi bir sosun içinde, ustaca dü-
zenlenmiş otlarla süslenmiş tavuk göğüsleriyle dolu bir tepsi tu-
tuyordu. “En azından yakın zamanda açlıktan ölmeyeceğiz.”

Çünkü diğer herkes ölmüştü. “Kriz zamanlarında genellikle
gurme yemekler mi pişirirsin?”

Mila tepsiyi masaya koyarken durdu. “Curt önceden bazı ye-
mekler hazırlamıştı. Ben sadece fırına attım.”

“Lezzetli görünüyor,” diye mırıldandı Olivia, en yakın san-
dalyeye yerleşti. “Nedir bu?”

“Limon ve şampanya soslu bir şey mi? İçinde fesleğen ya da
adaçayı da var galiba?”

Yüzüm kapıya dönük olacak şekilde sandalyemi Olivi-
a'ya yaklaştırdım ve yemeğe baktım. Kitaplarımızda herhan-
gi bir zehirlenme olayı hatırlayamıyordum ama tabii hepsini

okumamıştım. Parmaklarım pirinç çatalın etrafında kilitlendi ve yer yer soyulmuş ojeme bakarak dudağımı ısırdım. Max'in imza rengi olan Katilin Öpücüğü'ydü ve tırnaklarımı Ashton'ın kanıyla boyamış gibi göründüğümü fark ettiğimde ojeleri çıkarmak için tırnaklarımı yemiştım.

"Daha önce olanlar için tekrar özür dilerim." Mila'nın yanakları kızardı. "Bir plan yapmalıyız."

Etkinlik koordinatörünü dikkatle inceledim. Kestane rengi saçları ensesindeki topuzundan çözölmüştü ama yüzü derli topluydu, bugün yüzündeki tek makyajı gözüne çektiği kalem di.

Gözlerinin parıltısı kirpiklerinin altından bizi izliyordu.

Olivia haklıydı. Onda bir şeyler vardı. Ve ben bu oyunlardan bıkmıştım.

"Neden buradasın?" diye sordum acı bir lokmayı yutmaya çalışarak; yemek kesinlikle göründüğü kadar lezzetli değildi. "Sessiz, mükemmel Mila, belli ki bize söylediğinden daha fazlasını biliyorsun. Suçu sürekli bize atıyorsun ama sen de mi yanlış kişiyi üzdün?"

Masanın ortasında sadece bir mum yanıyordu, gölgeler elmacıkkemiklerini belirginleştiriyordu. Gözlerinde sert bir parıltı vardı. "Muhtemelen, hayatımın bir noktasında."

"Gitmene izin vermeyecek, biliyorsun. Bu da demek oluyor ki ya iddia ettiğin gibi sadece gizemli yemeklerin değil her şeyin içindesin ya da Alastor seni de öldürecek."

"Violet," dedi Olivia nazikçe, soğuk parmaklarıyla kolumu sıktı. "Şu anda hepimiz bu işin içindeyiz."

Kan çanağına dönmüş gözlerine baktım, sesim yumuşadı. "Eğer aramızdaki ortak noktayı bulursak, bunu kimin yaptığını da öğreniriz." Mila'ya döndüm. "Yoksa kirli çamaşırlarının ortaya çıkmamasını mı isterdin?"

Ela gözleri buza döndü ve sandalyesini geriye iterek elleriyle gömleğini düzeltti. "Ben tuz getireyim."

Koridora doğru yürüdü, kapı arkasından hızla kapandığında ayağa fırladım, adrenalinim yükselmişti, tartışmanın ortasında çekip gidilmesinden nefret ederdim.

Sonra küçük bir tıkırtıyla olduğum yerde donakaldım.

Mila kapıyı kilitlemişti.

ELLI SEKİZİNCİ BÖLÜM

MILA

“MILA?” OLIVIA’YDI BU.

“Hey,” diye bağırdı Violet. Tahta yüzey yumruklarının altında titredi. “Ne yaptığını sanıyorsun sen? Mila?”

Parmaklarımı kilitten çekmeye zorladım, kulaklarım zonk-luyordu. Bunu yapamazdım, burada öylece oturup sizi yalnız bırakamazdım. Birbirinizi öldürürdünüz.

Ama bu bir oyundu ve size, ikinize de inanmak zorundaydım. Alastor’u alt edebileceğinize inanmalıyım. Alastor çok açık konuşmuştu, başka kimseyi öldürmesine gerek olmadığını, başka kimsenin ölmesine gerek olmadığını söylemişti.

İçinizden biri Ash’i öldürmüştü ve Alastor bana bu geceki oyunun katilin kim olduğunu ortaya çıkaracağına söz vermişti.

Bundan sonrası bize kalmıştı.

“Özür dilerim.” Koridordaki dar masaya doğru döndüm, pirinç vazodaki sonbahar çiçekleri kuruyup solmuştu. “Burada ne olacağına sizin karar vermenizi istedi. Gitmemize izin verecekmiş.”

“Ona inanamazsın,” dedi Olivia.

“İnanmıyorum.” Masanın çekmecesinden siyah zarfı çıkardım, kalın kâğıt parmak uçlarımda saten gibi pürüzsüzdü. Kapının altından attım. “Ama başka kimsenin ölmek zorunda olmadığına inanıyorum. Mum yaklaşık yarım saat sonra sönecek. Sonra kapının kilidini açacağım.”

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi Violet boğuk bir sesle.

“Burada hiçbir şey yok,” dedi Olivia. “Talimat yok. Sadece bir sürü numara var.”

Boşunaydı ama yine de kamera kayıtlarına bakmak için saati mi kontrol ettim. Kapalıydı, tıpkı tüm gün olduğu gibi. Bunun iyi bir karar olması için yalvararak çaresizce gözlerimi kapattım. İçinizden biri bir seri katildi. Diğeriniz ise kitabımı çalan ve tam da bu inzivada öldürmeye yemin ettiğim hırsızdı.

Ama ikinizden biri Taryn'i, Curt'ü ve Ash'i öldürmüş olabildi.

Koridorda geri geri gittim, sesleriniz boğuklaştı. Sonra hızla merdivenlere yöneldim, ihtiyacım olanı bulmaya vakit bulamadan birbirinizi öldürmemeniz için dua ettim.

Alastor'un ofisinden aldığım kâğıda yazıp kapınızın altından attığım notun, kendinizi savunmanıza yardımcı olmasını diledim.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

VIOLET

MUM, SOLUK BALMUMU TABANINDA BİR DUVAK GİBİ BİRİKMEYE başlamıştı. Yarısından fazlası erimişti.

Olivia kartı zarftan çıkardı.

581.69.

Kartın arkasını çevirdi. Boştu ama rakamları hemen tanıdım. Asıl soru şuydu: Olivia'ya söylememin bana faydası mı yoksa zararı mı olacaktı?

“Belki de ısıya maruz bırakınca bir şey çıkar?” diye önerdi. “Ya da belki bir tarih olabilir mi? Rakamların yerleri değiştirilmiş olabilir falan?”

“Pek sanmıyorum.” Odayı ve üç tabağın bulunduğu masayı dikkatle inceledim. Benim ve Mila'nın tabakları tamamen sıyrılmıştı. Olivia'nınkinde ise yalnızca garnitürler ve biraz patates kalmıştı.

Duvara yaslanmış antika bir büfe vardı; her büyükanne ve büyükbabanın sahip olduğu, rafları kitaplarla tıka basa dolu o eski dolaplardan biriydi. Ne kadar kapana kısıldığımızı fark etmeden birkaç gün önce başlıklara bakıp sıırtmıştım.

Bir Lobotominin Anatomisi. Viktorya Dönemi Ölüm Uygulamaları. Çağlar Boyunca Hayvan Kurban Etme. İntikamcının Doğası.

Dewey ondalık sisteminde 500'lü numaralarla raflanan kitaplar doğa bilimleri ve matematiği kapsardı.

580'lerdeki kitaplar bitkilerle ilgiliydi ama Olivia'ya fark ettirmeden bu kitaplara bakmam mümkün değildi.

Hafifçe nota dokundum. "Bu Dewey ondalık sistemi. Üniversitemin kütüphanesinde staj yapmıştım. Bu sayılar bir kitaba işaret ediyor."

Olivia'nın yüzünde rahatlama belirdi. Kitaplara doğru döndü, parmakları kitap sırtlarına dokundu. "Bunların hiçbirinde etiket ya da numara yok."

Kazağımın kollarını ellerimin üzerine çektim. Umarım bu bir hata değildir. "Kurgudışı olabilir—"

"Hepsi kurgudışı."

"—ve bence, sanırım doğa bilimleri bölümü olabilir."

"*İnsan Beyninin Ayrışması*?"

"Botanikle ilgili bir şey var mı?"

Olivia soluk altın harflerle yazılmış antika yeşil bir kitaba dokundu. "Aferin."

Ondan önce davranıp kitabı raftan kaptım ve açtım.

Ama ben daha sayfalarını çeviremeden onun ince eli benimkinin üzerine uzandı. "Ne bulursak bulalım," dedi dikkatle, "birlikte hareket etmeliyiz. Tamam mı?"

"Elbette."

"Hayır, ciddiylim." Parmaklarımı sıktı, gözleri loş ışıktaki koyu kuvars gibi parlıyordu. "Eğer Mila haklıysa, ikimiz de yaşayabiliriz. Buradan gidebiliriz. Bunu istiyorum, tamam mı? Sen istemiyor musun?"

Dünyadaki her şeyden daha çok.

Başımı salladım ve Olivia elimi bıraktı.

Kumaş kaplı kitabın köşeleri yıpranmıştı, sırtıysa sayfalardan ayrılmıştı. İnce dikişleri açıkta kalmıştı.

"Bak." Olivia kitap ayracı gibi dışarı çıkmış bir kâğıt parçasını işaret etti.

Kitabı sönmekte olan mum ışığına doğru eğerek Alastor'un notunu sessizce okuduk. Sonra kaşlarımı çatarak altındaki sayfaya baktım.

Sepya tonlarında bir çiçek çizimi, etrafında da diken şeklinde yapraklar vardı.

Tanıdık kırmızı mürekkeple bir pasajın altı çizilmişti, çizgi o kadar kalındı ki ince kâğıdın içine işlemişti.

Not: Bu zararsız bitki, halk arasında zakkum olarak bilinen zehirli *Nerium* bitkisi ile birbirine karıştırılır; aralarındaki tek bariz fark çiçekleridir.

O keskin dikenleri daha önce görmüştüm.

Onları çatalıma almış, acı tadı yüzünden yüzümü buruşturmuştum. Buna rağmen yemiştim çünkü bana küçükken tabağımdaki her şeyi bitirmem öğretilmişti.

Olivia'yla aynı anda masaya döndük. Benim tabağım dibine kadar sıyrılmıştı, seramiğe bulaşan en ufak bir sos kalıntısı bile kalmamıştı. Mila'nınki de aynı durumdaydı.

Ama üçüncü tabakta, kızarmış patateslerin yanına düzgünce dizilmiş garnitürler duruyordu hâlâ.

Yapraklar kitaptaki çizimle birebir uyuşuyordu. Görünüşte zakkuma benzeyen ama aslında zehirli olmayan bitkiydi tabaktaki.

Alastor'un notunu tekrar okurken ağzım kurudu.

Aranızda zakkum benzerinden kaçınması garanti olan tek kişi, zakkumu daha önce zehir olarak kullanmış olanınızdır.

Damarlarındaki Mürekkep:
Korku Yazmak Üzerine'den bir alıntı
YAZAN J. R. ALASTOR

KARAKTERLERİN HAYAT BULMASI ÜZERİNE

Karakterlerin, yazarın elinden kayıp kendi başlarına bir hayata son vermeleri büyüleyici bir şeydir. Bir an, neredeyse kendi yazdıkları bir sahneyi okuyorsunuzdur; gözünüzü açıp kapamanızla birlikte, yüz sayfa sonrasında arkalarında bir dizi ceset bıraktıklarını fark edersiniz.

Bazen insanlar sizi şaşırtır.

Bazı acemi yazarlarla sohbet etme fırsatım oldu ve birlikte ortaya attığımız fikirlerle neler yapabileceklerini görmek her zaman ilginç olmuştur. Hatta birkaç kez haberlerde bir cinayet gördüğümde “Ben de biriyle böyle bir cinayet üzerine beyin fırtınası yapmamış mıydım?” diye düşündüğüm de olmuştur.

Muhtemelen sadece bir tesadüftür. Gerçi derler ya, taklit en büyük iltifattır diye. Acaba bu, hikâyede işlerin kızıştığı noktada ne anlama gelebilir?

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

OLIVIA

“O_F,” DEDİM, ŞAKAKLARIMI OVUŞTURARAK. “BU ÇOK KORKUNÇ.” Violet durdu, siyah gözleri mum ışığında geceleyin avcının peşine düştüğü bir av gibi parlıyordu. Ona ulaşmak için sandalyenin etrafından dolanmam gerekecekti. Ben masanın altında, her zaman oturduğum sandalyemin yanındaki palaya ulaşmadan önce pencereyi açacak zamanı olmayacaktı. Palayı sabah erkenden oraya bantlamıştım.

“Bahçe işlerine gerçekten çok meraklı olduğumu söylesem pek faydası olmaz herhâlde, değil mi?” dedim. “Bu doğru, bu arada.”

“Senin lanetli objen içinde çiçek olan bir şişeydi,” dedi, sesi etkileyici ama rahatsız edici derecede düzdü. “Ama Ash’in kitabını almaya çalıştın.”

“Gerçekten kitabın benim için olduğunu düşünmüştüm.” Hayal kırıklığı kemiklerimi sızlattı; kaskatı ve yorgun hissediyordum. Neden Violet olmak zorundaydı? Rodrigo’yu bulduğumuz geceye dair bir görüntü zihnimde parladı. Sonrasındaki o puslu cehennemde, bitkin hıçkırıklarım ve kâbus gibi uyanışlarım arasında Violet’i hatırladım, odamdaki koltuğa kıvrılmıştı, çayı soğumuştı ve yüzü şömine ışığında parlıyordu. Beni bir kez bile yalnız bırakmamıştı.

Bu işin sonunda arkadaş olabilirdik. Birlikte hayatta kalabilirdik.

Ama herkesin fedakârlık yapması gerekiyordu ve eğer kocamın katiliyle yüzleşmenin bedeli buysa, olsun varsındı.

Alastor öğleden sonra yazdığı mektupta, Violet'i öldürüp delilleri ortadan kaldırırsam, hayranlarına son bir hediye olarak gitmeme izin vereceğini söylemişti: yüzyılın en büyük sansasyonunda gerçek bir Kurtulan Kız, trajik bir yazar inzivasının yıldızı. Yığınla günahım vardı, polise gitmem konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Ama Alastor'un beni ona ifşa edeceğini hesaba katmamıştım. Henüz Violet'le işim bitmemişken üstelik. Ama sonra mantıklı geldi. Bu da onun oyunlarından biriydi işte.

Artık bu oyunlara son vermenin vakti gelmişti. Hem de sert bir şekilde.

"Şişenin içindeki çiçek zakkum muydu, Olivia?"

Yüz ifademi sabit tutmaya çalışarak iç çektim. "Bak. Ne yazık ki Alastor bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor. Bu çok açık değil mi?"

"Eğer Cassandra Karadul'sa," diye devam etti Violet, "bu durumda sen Çocuk Katili misin yoksa Seri Katil mi?"

"Bilmiyorum. Bir kişiyi öldürdüm." Tam olarak yalan değildi. Bir kişiyi öldürmüştüm. Ve birkaç kişiyi daha. Sonra bir kişi daha vardı. Ama bunu dürtüsel olarak yapmıyordum. "Ama hak etmişti, beni dinle." Bir adım daha attım. Ellerimi kaldırdım, parmaklarım adrenalinin etkisiyle biraz titriyordu ama zihnim günlerdir olmadığı kadar keskin ve hızlı çalışıyordu.

Geyik avı bunun yanında hiç kalırdı.

"Eniştemi öldürdüm." Yalan şimdi daha kolay geliyor, kafadaki dişliler yer değiştiriyor, aynada gördüğüm ve gözlerimden dışarı bakan yaratık kontrolü ele alıyordu. Ya da belki de bu benim en gerçek hâlimdi. "Kız kardeşime ve çocuklarına şiddet uyguluyordu. Ne gerekiyorsa onu yaptım."

Sandalyem şimdi tam kalçamın yanındaydı, hâlâ masadan kasıtlı olarak biraz uzak duruyordu. Palaya giden yolumun önünde engel yoktu.

"Senin bir kız kardeşin var mı ki?" Violet'in sırtı büfeye dönüktü. Gözleri omzumun üzerinden kapıya doğru kayıyordu. Elbette bunu yapmanın daha etkili bir yolu vardı –halıdan kanı çıkarmak çok zor olacaktı– ama sanırım bundan sonra olacakları düşününce bunun pek de önemi yoktu.

“Benden iki yaş büyük.” Ellerimi iki yanıma indirip avuçlarımı teslim olurcasına açtım. “Ben bir katil değilim. Bunu onu kurtarmak için yaptım ve gerekirse yine yaparım.”

Violet kıpırdamadan beni inceledi.

“Mila’yı duydun,” dedim usulca. Parmaklarım silahımdan birkaç santim uzaktaydı, tüm kaslarım gerilmişti. “Bu işi barışçıl bir şekilde bitirebilir, Alastor’u gitmemize izin vermeye ikna edebiliriz. Hepimiz hakkında çok şey biliyor, evet ama bu iyi bir şey çünkü kimseye ondan bahsetmeyeceğimizin garantisi bu. Hepimiz hayatta kalabiliriz, Violet, dördümüz de.”

“Bence işler böyle yürümüyor,” diye mırıldandı sonunda.

“Neden?”

Yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. “Çünkü Alastor bana böyle söylememişti.”

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

MILA

GÜM.

Boğuk bir homurtu.

Kilidi çevirdim, neredeyse kapıyı yerinden sökecektim. Bordo renkte bir karaltı üzerime atıldı.

“Koş!” Violet’in eli omzuma dolandı ve beni peşinden koridora sürükledi.

“Dur,” diye itiraz ettim. İkiye karşı bir olduğumuzda en azından Olivia’yı dizginleyebilirdik. Bunu konuşarak halledebilirdik.

“Elinde koca bir pala var,” diye bağırdı Violet.

Bir ne?

Yemek odasında Olivia eğilmiş başını tutuyordu. Sırtı bize dönüktü.

Büfenin üzerindeki lambanın mavi cam tabanı paramparça olmuş, parçaları halının üzerinde parlıyordu. Odanın diğer ucunda yere fırlamış bir bıçağın ucunda ışık yansıyordu.

“Olivia...” diye söze başladım ama bana döndüğünde cümlem yarıda kaldı.

Şakaklarından parmaklarına kan akıyordu. Yanındaki çekmeceyi açıp uzun ve ağır bir şey çıkarırken gözleri mum ışığında gümüş gibi parlıyordu.

Ucu dikenli telle sarılmış bir beyzbol sopası.

Hijole, durumu daha da kötüleştirmiştik.

“Kaç, kaç, kaç,” diye nefes nefese Violet’in kolunu kavradım.

Kendimizi mutfağa attık, sadece davlumbaz ışığı yanıyordu. Bakır lavabonun yanındaki tezgâha doğru ilerlerken yarı yolda durdum.

Mıknatıslı bıçak rafı boştu.

Tabii ki boştu. Yemek odasındaki seri katil hepsini araklamıştı.

“Neden buradayız?” Violet gözlerini odanın tek giriş ve çıkış yolu olan koridor girişinden ayırmadan mırıldandı. “Kapısı olmayan bir odada?”

“Biliyorum,” diye tersledim. “Bıçak olduğunu sanmıştım.”

“Sanmıştın mı?”

“Muhtemelen hepsini o almış.”

Davlumbazın ışığı söndü ve oda zifiri karanlığa gömüldü.

Violet küfretti.

Görünüşe göre düşündüğümden daha dikkatli olan Olivia muhtemelen alt kattaki koridorda elektrik kutusunu bulmuştu.

“Bu gerçek bir elektrik kesintisi değil, değil mi?” diye fısıldadı Violet.

“Kitaplarda *hiç* elektrik kesintisi olur mu?”

“Kaçmalıyız.”

“Olivia tüm çıkışlarımızı kesebilecek bir yerde.”

Mutfaktaki tüm bıçakları almıştı ve Rapunzel filmi ne derse desin, silah olarak bir kızartma tavası alacak değildim. Ama açık rafta birkaç yemek kitabı sıralanmıştı; et suyu ya da şarapla lekelendir korkusuyla kimsenin mutfakta kullanmadığı pahalı türden kitaplardı bunlar.

Ve onları yerinde tutan, dik bir piramidin iki yarısını andıran, siyah damarlı beyaz mermerden yapılmış kalın kitap tutacakları vardı.

En yakındakini kaptım, iri kitaplar domino taşları gibi devrilererek gürültü çıkarıp yerimizi belli edince irkildim.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diye homurdandı Violet. “Yemek kitapları yüzünden ölmek istemiyorum.”

“Özür dilerim,” diye karşılık verdim.

Keskin kenarları parmaklarımı kesiyordu.

Gerçekten de bir seri katilin başına kitap tutacağıyla vurmak üzere miydim? Bu çok saçmaydı.

Gözlerim karanlığa alışmıştı, Violet’in çıkışa doğru yanaştığım, kollarını kapıya doğru uzattığını görebiliyordum. Silah doğrultuyor gibiydi.

Ağzım açık kaldı. Demek silah *buradaydı*. Onlar odada kitliyen silahı aramak için odasını darmadağın etmiş, silahı bulup mermileri değiştirmeden önce birbirlerini öldürmemeleri için dua etmiştim. Yine de birinin yemek odasına gizlice bir pala ya da ölümcül bir beyzbol sopası saklamış olmasını beklemiyordum.

Violet bakışlarımı yakaladı. “Boş ama o bilmiyor. Alastor şarjörümü al— Bu kadar komik olan ne?”

Dolu şarjörü havaya kaldırdığımda omuzlarım sessiz kahkahalarla sarsıldı, üstündeki pirinç mermi ışıldadı.

Ağzı açık kaldı. “Demek *sen* çal—”

“Sonra konuşuruz.”

Şarjörü elimden aldı, kabzanın içine soktu ve sürgüsünü tek bir hareketle sertçe geri çekti.

“Olivia,” diye seslendim. Violet bana yan gözle bakarak ‘aklını mı kaçırdın’ dercesine bir bakış attı. “Az önce duygularımıza teslim olduk ama hadi silahları bırakalım. Hâlâ buradan çıkabiliriz.”

“Ben de öyle olsun isterim.” Olivia’nın sesi koridorun aşağısından geliyordu, çok uzakta değildi. “Gerçekten. Korktuğunuzu biliyorum ama ben bir katil değilim, gerçekten.”

Burnuma hafif, tanıdık bir koku geldi, bana ailemin *panadería*’sının önündeki benzin istasyonunu anımsattı.

“Ne yaptıysak yaptık, artık bir önemi yok,” dedim ve Violet’le bakiştık. “Sen bundan daha iyisin, hepimiz öyleyiz.”

Her nasılsa bir katil ile hayatımı benden çalan kadın arasında mantığın sesi olmuşum.

“Kesinlikle haklısın,” diye seslendi Olivia, sesi iyice yaklaşmıştı. “Hadi gidelim buradan.”

“Kokuyu alıyor musun?” diye mırıldandı Violet.

“Evet.” Benzin kokusu kapısız mutfak eşliğinden içeri sızıyordu. “Ateş edemezsin. Tek bir kıvılcım yeter.”

Violet namluya bakarken dudağı kıvrıldı.

“Hâlâ propanımız var.” Olivia’nın sesi hemen köşeden geliyordu, görüş alanının dışındaydı. “Yağmur henüz dinmedi ama biri mutlaka—”

Mutfak bir patlamayla yerinden oynadı.

Ellerimi yırtılan kulak zarıma siper ettim, gözlerimi sıkıca yumdum. Sonra açtım. Dehşet göğsümü daralttı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, gürültü her şeyi yıkmış, her şeyi yutmuştu.

Tüm sinir uçlarım zangır zangır titriyordu. Kulaklarımda çınlayan bir sessizlik.

Tetiği çekmiştin.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

VIOLET

MILA TEZGÂHLARA PARALEL ŞEKİLDE YERDE YATTIYORDU. “SEN onu vurdun—”

Silahın namlusunu biraz indirdim, tetiği tekrar çektim. Sonra bir kez daha.

“Dur,” diye bağırdı Mila, elleri kulaklarının üzerindeki saçlarında pençe gibiydi. “Hepimizi öldüreceksin.”

“Asıl o hepimizi öldürecekti.” Silahın trityum gece görüş noktalarıyla hedefe baktım, karanlıkta üç iğne ucu kadar limon yeşili nokta parlıyordu. Parmaklarım titredi, silah sallanmaya başladı, derin bir nefes aldım ve perçemlerimi gözlerimden uzaklaştırdım.

“Pazarlık yapıyordu!”

“*Her yere benzin döküyordu.*” Mutfak adasının etrafında dönerek temkinli adımlarla ilerledim. Alçıpanda yumruğum büyüklüğünde bir oyuk açılmıştı, Olivia’nın çömeliip kaçma ihtimaline karşı yere yakın iki tane daha vardı. Mila’nın soluk soluğa kalışını duyuyordum, tüm bedeninden gerginlik yayılıyordu.

Duvarın diğer tarafından ağır soluklar geliyordu. Keskin bir inleme ve kısa bir küfür.

Ve ıslak bir emme sesi.

Mila ve ben donup kaldık, birbirimize bakıyorduk. Benzin ve eski madeni paraları andıran bir koku, sis gibi havaya yayılıyordu.

Silahın namlusunu yere indirdim, hızla köşeyi döndüm, karanlıkta gözlerim nesneleri ayırt etmeye çalışıyordu.

Karşı duvarda ahşap panellerden aşağı süzülen siyah bir yıldız gibi sıçramış kan lekesi, hemen altında da Olivia vardı.

Yan yatmış, içe doğru kıvrılmıştı. Alnını yere dayamış, göğsü kesik nefeslerle inip kalkıyordu. Lambayla vurduğum şakağındaki yarıktan koyu bir sıvı akıyor, örümcek ağı gibi yüzünü kaplıyordu. Çıkık elmacıkkemiğine ve boynunun eğimine bulaşıyordu. Beyaz halı, kanı bir göz damlası gibi emiyordu.

Yanında beyzbol sopası ve yan yatmış, ağzından sıvı dökülen metal bir tank vardı. Mila hemen eğilip tankı doğrulttu. Az önce hepimizin alevler içinde kalmamış olması gerçek bir mucizeydi.

Ağzım tükürükle doldu ama yutmadım. Yutarsam kusardım.

Olivia'nın dudaklarında bir kan baloncuğu patladı, sonra solgun çenesinden aşağı süzüldü. "Silah," dedi güçlkle, "bıçaklı bir kavgaya. Klas hareket." Yüzü acıyla buruştu ve inleyerek vücudu daha da kıvrıldı. Göğüs kafesine bastırıldığı uzun parmaklarından şurup gibi kan akıyordu.

"Yapma," diye mırıldandım, birkaç adım öteye çömelip silahın namlusunu yere bastırdım. "Artık kurtuluşun yok."

"Biliyorum." Gözlerini devirmesiyle gözlerinin akı ortaya çıktı ama çenesi titriyordu, nefes alışları hırıltılıydı. Akciğerleri kanla doluyor ya da göğsünden vurulduğunda her ne oluyorsa o oluyordu. Bundan sonra akciğer yaralanmalarını asla araştırmayacaktım. "Başka çare yoktu. Alastor'u öldürmenin... tek yolu."

"Hımm," dedim, onun son sözlerine karşı çıkmamaya çalışarak. Titrememe engel olamıyordum, dizlerim sarsılıyordu. "Birlikte hareket etsek daha şanslı olabilirdik."

Olivia'nın dudakları korkunç bir sırıtışla gerildi, dişleri kanla kaplıydı. "Bunu riske atamazdım." Öksürdü, çizmelerime kan sıçradı. "Ona yardım ettim. Bilmiyordum."

"Yardım mı ettin?" diye tekrarladı Mila. Aynı anda ben de, "Ne?" dedim.

"Kime?" diye sordum.

Olivia'nın göğsü nefes alışıyla titredi. "Hayatını cehenneme çevirin onun."

Ve sonra hareketsiz kaldı.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MILA

SİLAH SESLERİNİN HAYALİ ÇINLAMASI HÂLÂ KULAKLARIMDA YANKILANIYOR, her nefes alışımında içimi benzin ve kan kokusu kaplıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Violet sonunda yanımda; sesi kısıktı. “Gerilim filmi tombalası için bir tane klişemiz daha gerçekleşti.”

“Gerilim filmi *tombalası* mı?”

“Çünkü az önce bize tam adını söylemek üzereyken öldü ya.”

Mutfığa doğru iki adım atıp yere kustum.

Doğrudan bronz musluktan kana kana su içtim, soğuk su acıyan boğazımdan aşağı aktı. Başım zonkluyordu. Sendeleyerek koridora geri döndüm.

Violet hâlâ Olivia’nın yanına çömelmiş oturuyordu. Bir eliyle ağzını kapatmış, silahını da kalçasına dayamıştı.

“Sen az önce çoksatan yazar Olivia Sandoval’ı mı vurdun?” dedim kendi kendime. “Ve öldürdün?”

“Evi, içinde biz varken ateşe vermesinden önce mi? Evet.” Bir an duraksadı ve sonra, “Bir seri katilin saçını ördüm ben,” dedi.

İstemsizce gülmeye başladım ama sonra bir anda durdum. “Ne yapacağız şimdi?”

Violet ayağa kalktı. “Üzerini masa örtüsüyle mi örtsek? Onu hiçbir yere sürüklemem.”

Olivia’nın sarı saçlarını kızıl çizgiler kaplamıştı. Açık gözleri neredeyse oniks rengindeydi ve ayakkabılarıma sabitlenmişti.

“Bizi öldürmeye çalıştığı için öfkeli mi olmalıyım, buna mecbur kaldığı için üzgün mü olmalıyım, yoksa sadece... Alastor’a mı kızmalıyım bilemiyorum,” dedi Violet.

“Alastor’a kızmalısın.” Sonra, “Gerçi Alastor haklıydı. Kim-senin ölmesi gerekmiyordu. Ama Olivia bizi öldürmeye çalışmayı seçti.”

Benzin birikintisi süpürgeliklere doğru ilerledi.

Violet sonunda “Sanırım Alastor’un kim olduğunu biliyorum,” diye mırıldandı. “Neden burada olduğumu biliyorum. Başta bizden bazı şeyleri sakladığını biliyorum ama seni affedebilirim çünkü kapıyı açıp hayatımı kurtardın, ama—”

“Violet.” Zemin ayaklarımın altında sallanıyordu, destek almak için duvara tutundum.

“Hayır, bu doğru. Bunu sana karşı kullanmıyorum çünkü ben de burada masum değilim. Alastor yaptığımız bir şey yüzünden beni –her bir konuğu– hedef alıyor ve—”

“Violet, dur.”

Arkamızdaki mutfakta, fırının üzerindeki loş ışık yandı.

“Alastor,” diye fısıldadım.

Evin derinliklerinde bir yerde bir çan sesi duyuldu. Sonra bir daha, bir daha, yumuşak ve hafif bir ses, yağmur damlalarının bir yapraktan süzülüp su birikintisine düşmesi gibi.

Antredeki eski saat yeni günün başladığını mı haber veriyordu?

Bileğimi çevirip baktım. Saat daha sekiz kırk üçtü ama anlaşılan Alastor gece yarısını beklemek istemiyordu.

Bugün 31 Ekim’di. Alastor’un yazarlar inzivasının altıncı günü.

Omurgamdan ayak parmaklarıma kadar bir ürperti indi, gözlerimi yumdum.

“O ses neydi?” dedi Violet soluk soluğa.

“Son gün,” dedim usulca. “Yani Alastor’a göre. Talimatlarımı neredeyse unutuyordum.”

“Ne talimatları?”

“Son oyun. Adı İtiraf.”

Son çan sesi duyuldu.

Bu oyunu ben tasarlamamıştım. Büyük final sadece Alastor’a aitti. Oyunun adı bile dizginleri ona bırakmak için ihtiyacım olan tek güvenceydi.

“Gitmeliyiz,” dedim huzursuzca, koridorda çıkışa doğru bir adım attım. “Olivia’nın dediğini yapalım ve evi ateşe verelim. Sahil güvenlik devriyesini kaçırdık ama belki başka biri bizi bulur.”

Violet Olivia’ya baktı. Şarap kırmızısı kan, seri katilin mor spor kıyafetine bulaşmış, altındaki dokuma halıya akıyordu. “Peki ya Alastor? Bir şekilde adadan kaçabilir.”

“Ya da yangında ölebilir.”

Violet başını evet anlamında salladı, şarap kırmızısı saç telleri yüzünün etrafına dağılmıştı. Köşeli çenesi sertleşmişti. “Hayatımı hep arkamı kollayarak, böyle tetikte geçirmek istemiyorum. Yıllardır, hatırlayabildiğimden çok daha uzun süredir korkuyorum. Bundan bıktım artık. Eğer oyunun adı İtiraf ise sanırım ne istediğini biliyorum. Ve aslında bu oyunu oynayabilirim.” Silahını kaldırdı. “Ayrıca artık savunmasız değiliz.”

“Bu şey *aşırı* gürültülü,” dedim ellerimi alnıma götürerek. “Susturucun falan yok mu?”

“Onları bulmak neredeyse imkânsız.”

“Ama senin bir silahın var! Yani mesela Walmart’ın arkasında biriyle buluşup... bir tane alamaz mısın?”

“Belli ki gerçek hayatta yasal olarak bir silah edinmenin ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Ağaçta yetişmiyorlar, tamam mı? Ama on iki mermim kaldı, Alastor’un peşine düşüyor muyuz, düşmüyor muyuz?”

On iki mermi. Bir hedef.

Bunlar iyi ihtimallerdi.

Koridordan aşağıya, antreye ve fırtınalı geceye açılan kapıya doğru baktım. Şimdi çekip gidersek, seninle ilgili planım gizli kalabilirdi. Ama son oyunu oynarsak...

Nedense hangi hamleyi yaparsak yapalım Alastor’un ağı etrafımızda daha da sıkılaşacakmış gibi geliyordu.

Ama Violet haklıydı; bir silahımız vardı. Ve eğer Alastor’u şimdi bulup durdurmazsak, belki de asla durduramayabilirdik. Bizi manipüle ederek Taryn ve Curt’ün ölmesine neden olmuştu. Ve Ash’in. Ve hak edip etmediklerine bakmaksızın diğer herkesin.

Peşini bırakamazdık.

Derin bir nefes aldım, Olivia'nın dikenli tellerle sarılı beyz-bol sopasını yerden aldım. Parmaklarım pürüzsüz, sağlam sapın etrafında kenetlendi, sivri uçlarında loş ışık titreşiyordu. "Hadi bir oyun oynayalım."

ALTINCI GÜN

İTİRAF

İtiraf (i): karakterlerin günahlarının gerçekliğiyle ve kendileriyle yüzleşmek zorunda kaldıkları ve yargılanacakları en önemli an.

—*Damarlarındaki Mürekkep: Korku Yazmak Üzerine,*
Klişeler Dizini

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MILA

ADIMLARIMIZIN SESİ, SATRANÇ TAHTASI DESENİ FAYANSLARDA yankılandı. Müze Odası'nın ışıkları otomatik yandı. Karartılmış tavan penceresine yağmur yağıyor, cam tıpkı bir tavan aynası gibi bizi yansıtıyordu.

Odanın sonunda, günah çıkarma bölmesinin devasa gölgesi bize pis pis bakıyordu.

Ortadaki büyük, süslü oda rahip içindi; her iki yanında da birer telefon kulübesi boyutunda küçük bölmeler vardı. Oyma kuleler tavana kadar uzanıyordu, kararmış ahşap zamanla solmuş gibiydi. Ya da belki baştan öyle tasarlanmıştı çünkü yıllar önce bir TV dizisinin setinin bir parçasıydı.

“İtirafınız kurtuluşunuz olacak,” dedim Alastor’un mektuplarından birinden alıntı yaparak ve kabin kapılarından birini açtım. Karşımda karanlık, aşağı kattaki gardırobundan bile daha küçük bir oda belirdi. “Sanırım içeri gireceğiz ve sonra—”

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Violet aniden. Bir gözü açık kapıdaydı, içeride kilitli kalmayalım diye üçüncü kattaki merdiven boşluğundaki koltuğu kapının önüne çekmiştik. “Küçük alanlardan ya da kapana kısılmaktan hoşlanmıyorum. Ben burada kalacağım.” Bakışları karmaşık oymalarda, her bir kapının üzerindeki vitray pencerelerin ardındaki demir parmaklıklarında gezindi. “İtirafı... yüksek sesle mi söylemeliyim?”

“Gerçekten bilmiyorum—”

“İtiraf etmemi istiyor ve bunun burada olması gerekiyor, değil mi? Başka bir şey söyledi mi?”

“Önce ben gitmeliyim.”

“Sen oyunun bir parçası değilsin.”

“Hayır, bence... bence bu ikimizle de ilgili.”

“Peki, ama önce ben söyleyeyim,” diye tersledi, sonra sesi yumuşadı. “Bunu artık içimden atmam lazım. Alastor’a teşekkür etsem saçma mı olur?”

Son üç yıldır hayalini kurduğum her şey karşımdaydı.

Uyandığım her an, her rüyam, her şey senin yaptığın şeyi kabul etmenle son buluyordu. İtirafınla.

Ve sonra benim seni öldürmemle.

Violet derin bir nefes verdi, gözlerini yere dikti. “Gerçek şu ki burada olma sebebim... ben bir sahtekârım. İlk romanımı yıllar önce bir eleştirmen partnerimden çaldım. Alastor o kişi işte. Yani öyle olmalı. O adam –ya da şimdi bildiklerim ışığında belki de bir kadın– yıllar önce benim eleştirmen partnerimdi.”

Kendine sarıldı, ince parmakları kazağının kollarına gömüldü. “Rodrigo’yla onu temsil ettiği sırada tanışmıştım ve görünüşe göre bir ara Fletcher’ı da temsil etmiş ama nedenini bilmiyorum. Olivia ile evliydi ve belli ki sorunları vardı. Cassandra kocasını öldürmüştü, bunu zaten biliyorsun ama bir şekilde Fletcher ve Olivia’yı tanıyordu ve Fletcher da Ash’i şeyden tanıyordu... Tam hatırlamıyorum. Çok karışık. Ama kutumdan ölü bir kuş çıktığında bunu fark etmeliydim; eleştirmen partnerimle internette tanışmıştık ve kullandığımız platformun simgesi mavi bir kuştı.” Sonunda bana baktı. “Alastor’un gerçek adı Ana Aracely-Ortega.”

Elimdeki ağır sopayı sıkıca kavradım, tepesindeki teller siyah beyaz desenli fayanslara sürtündü.

“Ana *Emilia* Aracely-Ortega,” dedim usulca.

Violet gözlerini kırptırdı.

“Kısaca Mila,” dedim.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

MILA

VIOLET BİR ADIM GERİ ÇEKİLDİ. GÖZLERİ KARA DELİK GİBİYDİ. “Olamaz.”

“Amerika’da insanlar ilk adımın sadece Ana olduğunu sanırlardı,” dedim zorlukla yutkunarak. “Ama öyle değil, Ana Emilia, iki isim. Ama Ana kısmını Meksika’daki gibi Ah-na yerine Anna diye telaffuz ediyorlardı. Ben de ilk kısmı atıp sadece Emilia demeyi denedim ama sonra da bana Amelia ya da Emily demeye başladılar, bu iki isimden de nefret ediyordum, o yüzden adım...” Günah çıkarma odasının kemerlerini süsleyen küçük oyma gülleri inceledim. “Mila oldu.”

“Yani yarım düzine insanı sen mi öldürdün?” Violet’in sesi yükseldi. “Sırf yaptığım şey yüzünden mi?”

Dikkatim ona yöneldi. “Ne? Hayır. Ben Alas—”

“Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. O zamandan beri hayatımın her dakikasını suçluluk duygusuyla geçirdim.” Bir eliyle terli perçemini alnından sıyrırken, diğer eliyle de silahını sakladığı beline doğru gitti. Bakışları elimdeki sopaya kaydı. “Ama bu yüzden beni öldüreceksin, öyle mi?”

“Hayır! Ben Alastor değilim. O...” Utanç omuzlarıma yayıldı. Sopayı günah çıkarma kabinine yasladım, ellerimi havaya kaldırarak ondan uzaklaştım. “Olanları bir şekilde biliyordu. Ve hepinizden itiraf almak için benden yardım istedi.”

Yüzünde anladığına dair bir ifade belirdi. “Benden intikam alman karşılığında.”

“Kimsenin öleceğini bilmiyordum.” Hava ciğerlerime katran gibi yapıştı. Bu en iyi ihtimalle yarım bir gerçektir.

“Niyetin ne olursa olsun, hepimiz senin yüzünden öleceğiz.”

Suçlaması cam vitrinlerde yankılandı. Maskara bulaşmış göz yaşları yüzünden aşağı süzülürken, cılız omuzları kocaman kazığının altında gergindi.

“Haklısın. Kesinlikle haklısın. Ve—” Kelimeler boğazımı kesti sanki. “Ve ben çok üzgünüm.”

Ânında tekrar nefes alabildim.

Sanki sırtımdaki bir kaya parçasını çıkarıp üzerime yapışan ikinci bir deriden sıyrılmıştım. Kaburgalarımın arasından bir bıçak çıkarmış gibiydim.

Violet titreyerek nefes verdi, iki yana sarkıttığı kolları gevşekti. “Ben de.”

Birbirimize bakarken saniyeler geçip gitti, savunmalar yok olmuştu. Yılların acısı, öfkesi ve suçluluğu bu kelimelerde birleşmiş, aramızdaki havada parıldıyordu.

“Başka bir şey var mı?” Avuç içlerimi gözlerimin altına bastırarak sordum.

“Avukatım senin delillerini örtbas etmek için bir şeyler yaptı.”

Güldüm. Gülmek zorundaydım. “Rodrigo’nun o kadar beceriksiz olamayacağını biliyordum.”

“Seni tanımadı mı? O kadar uzun zaman geçmedi hâlbuki.”

“Yüz yüze hiç görüşmedik ve görüntülü konuşmalarımız sırasında kameramı hiç açmadım. Ben oldukça... biliyorsun işte... gizli kalmayı severdim.”

“Davaya kadar tam adını bile bilmiyordum,” dedi ağzının kenarı titreyerek. “Benim için sen hep Ana M.’ydin. Ama şimdi daha mantıklı geliyor. Ana Emilia. Tanrım, sesini bile... Aksanın değişmiş. Gerçekte elli yaşında bir sapık olmadığına dair elimdeki tek kanıt o sesli mesajlardı.”

Kısa bir kahkaha attım. “*Şu sesli mesajlar*. O aptal uygulamanın bir dakika sınırı olduğu için hep çok fazla gönderdim.”

“Ve gizlilik meselesi yüzünden telefon numaralarımızı birbirimize vermemizi istememiştin.” Gözlerini devirdi ve yanaklarını sildi.

Homurdandım, sonra içimi bir hüznün dalgasının kaplamasıyla kendime geldim. Onunla ilişkiyi kesmemiş olsaydım şimdi ne durumda olurduk acaba?

Hâlâ arkadaş olur muyduk?

“Neden ortadan kayboldun?” diye fısıldadı Violet. “Senin için endişelendim.”

“Sonra da gidip kitabımı çaldın.”

“Endişelendim, sonra da kızdım.” Kollarını karnına sardı, küçük bedeni bana bir kez daha ne kadar genç olduğunu hatırlattı. O zamanlar ne kadar genç olduğunu. “O dönem yanımda olan tek kişi sendin, beni anlayan tek kişi. Ama aylar sonra, sen öylece—”

“Biliyorum.” Tırnak etlerimden birini kopardım, etrafındaki deri hemen kızardı. “Annem hastalanmıştı. İlk sebep buydu. Ona bakmak için okulu bıraktım. Gece yaralarına kadar çalışıyordum, ders aralarında ve geceleri her boş dakikamda yazıyordum ama sonra eve dönüp... büyümem gerekti sanırım. Ve dürüst olmak gerekirse, senin ne kadar genç olduğunu öğrendiğimde biraz tuhaf hissetmişim.”

“Niye? On sekiz falandım herhâlde. Neden ki?”

“Sen liseden yeni mezun olmuşsun, bense çoktan üniversiteyi bitirmiştin. Garip hissettirmişti.”

“Geç doğduğum için özür dilerim,” dedi, sesindeki gerginlik geri gelmişti.

Sözleri canımı yaktı çünkü bu çok *aptalcaydı*. Kafamın içinde yaşayan gizli dünyayı bilen tek kişi oydu. O dünyaya ilk ben ihanet etmişim.

“Pekâlâ Alastor,” dedim sesimi tavanın kenarına asılı kame-rayaya doğru yükselterek. “Oyununu oynadık. Şimdi ne olacak?”

Kameranın küçük kırmızı ışığı yanıp sönmeye devam etti. Tek ses tavan penceresine vuran yağmurun şıpırtısı ve gergin nefes alış verişlerimizdi.

“Dur bir saniye.” Violet’in duruşu dikleşti, arkasına döndü. “Kokuyu alıyor musun?”

Tıkalı burnumdan derin nefes aldım, belki de o kadar da tıkalı değildi.

Havaya ağır bir şey çökmüştü. Duman kokusu.

Damarlarındaki Mürekkep:
Korku Yazmak Üzerine'den bir alıntı
YAZAN J. R. ALASTOR

BAHSİ YÜKSELTMEK ÜZERİNE

Bulmacalarla uzaktan yakından ilgili olan her şeye karşı her zaman bir takıntım olmuştur. Beni bir kaçış odasına kapatın, hayatımın en eğlenceli saatlerini yaşarım.

Karakterlerimize yaptığımız şey de özünde budur. Onları bir yere kapatırız ve “Buyurun, başlayın” deriz. Ama onları oradan çıkmak istemeye nasıl ikna ederiz? Kollarını kavuşturup oturmaları ya da daha kötüsü ayak kabıllarının bağcıklarını örmeye başlamaları diye ne yapmalıyız?

(Eğer bir yazarsanız, ki öyle olduğunuzu varsayıyorum, neden bahsettiğimi bilirsiniz. Bazen karakterler ayaklarını sehpanın üzerine atar ve iş birliği yapmayı reddederler.)

İlk olarak, bu kilitli alanın konforsuz bir yer olmasını sağlayın. Odanın sıcaklığını yükseltin ya da düşürün. Onları en büyük düşmanlarıyla, zorba babalarıyla ya da sosyopat kız kardeşleriyle, eski bir erkek arkadaşıyla, yazdıklarının hiçbir işe yaramayacağını söyleyen on birinci sınıf edebiyat öğretmeniyle bir yere kilitleyin (Bu elbette tamamen varsayımsal bir örnek; geçmişten kimsenin tanık koruma programına başvurmasına gerek yok.)

Ama tabii hiçbir şey işe yaramazsa, odayı ateşe verin.

Teşvik etmek için birebir.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

VIOLET

“NE,” DEDİM ODANIN TEK GİRİŞİNE BAKARAK, “NE OLUYOR?”

“Demek bu yüzden bu kadar sıcak,” diye mırıldandı Mila. “Termostat bozuldu ya da Alastor uzaktan ayarlarını değiştirdi sanmıştım.”

Kapıya doğru koşarken Doc Martens ayakkabılarım sertçe yere çarptı. Bir dizimi deri koltuğun üzerine koyarak koridor boşluğuna baktım. Burası bariz bir şekilde daha sıcaktı, boğazım kurumaya başlayınca şiddetli bir öksürükle sarsıldım.

Güzel ahşap trabzandan dumanlar yükseliyor, hava sıcaktan parlıyordu. “Bir el atsana,” diye bağırdım ve koltuğu koridora doğru ittim.

Mila sürgülü kitaplığı kavradı, kapının önüne itti, öyle sert hareketlerle yaptı ki kitaplık yerleşmeden önce sallandı.

İçeride kilitliydik artık.

“Çok fazla duman var,” dedim nefes nefese. “Ama dün gece odalarımızda kilitli kaldığımızda sahte bir yangın çıkmıştı. Bu da—”

“Hayır,” dedi Mila, yüzünü buruşturarak. “Keşke öyle olsa, inan bana. Ama alt kattaki tüm o propan...”

Başımı duvara yasladım. “Şimdi ne yapacağız?”

Odanın en ucundaki günah çıkarma kabininin eğimli çatısı ve sivri kuleleri, kanatlarını açmış bir yarasaya benziyordu. Tam bir kâbus manzarasıydı.

“Ne diyorsa onu yapmalıyız,” dedi Mila, bakışlarını takip ederek. Kestane rengi dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu,

yüzü sıcağa rağmen solgundu. “Alastor *kurtuluş* demişti. Bu bir çıkış yolu anlamına geliyor olmalı.”

“Kurtuluşla bir çıkış yolu arasında nasıl bir bağlantı kurabil-
din?”

Odayı geçip günah çıkarma odasına gitti. “Tam Alastor’a göre bir iş. İki bölme. İki kişi.”

“Ama oyunu oynamıyoruz.” Terli perçemlerim alnıma yapışmıştı. “Neden yangın çıkardı ki?”

“Teşvik için.” Parmakları kapılardan birinin oymalı kemerine dokunurken kabinin arkasına göz gezdirdi. “İçeri girmemiz gerekiyor. Bu yapı duvara sabitlenmiş. Binanın bir parçası gibi. Bu da başka bir test.”

“Evet, bedenlerimizi sıvılaştıracağı kireç suyundan çukura inen bir tuzak kapısı da vardır kesin.”

“Öyle bir şey varsa bu oyun kurtuluş olmaz. Ama burada kalırsak ölürüz.”

“*İçinde* de ölürüz.”

“Gerçekten denemek istemiyor musun?”

Kazağım bir ev yangını için fazla kalındı.

“Bence Alastor oyunu onurlandıracak.” Mila devasa günah çıkarma kabinin önünde o kadar küçük görünüyordu ki sanki siyah ahşap onu bütünüyle yutmak üzereydi. “Onun zihninde bu, bizim için yazdığı bir hikâye. Bizim ona daha iyi bir hikâye sunmamız gerekiyor.”

Korku, botlarımı fayansa lehimlemişçesine yerimden kılmıdatmıyordu. Bir başka küçük, siyah bir odada daha kapalı kalmaya, dolabın çıtalarından dışarı bakarken nefesimin kulaklarımda ağırlaşmasına, parmaklarımla tokaların şingirdamasını önlemek için askıdaki deri ceketimin etrafına sarılmasına hazır değildim.

Bulunmayı beklemeye hazır değildim.

Birkaç ay önce daireme yapılan hırsızlık beni mahvetmiş, ruhumda bir şeyleri parçalamıştı. Yatak odasının kapısı kırılıp açılmadan önce dolaba saklanacak vaktim olmuştu. Her kim yaptıysa fiziksel alanımı ihlal etmişti ama daha da kötüsü dizüstü bilgisayarımı çalmıştı. Bir yerlerde birileri bitmemiş projelerimi,

yarım kalmış romanlarımı ve beynimin, ruhumun tamamını önüne serip çözümlemeye çalışıyordu.

Hırsız benim en savunmasız yanıma alıp götürmüştü ve ben hâlâ o parçama tekrar kavuşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. O zamanlar bunun arkasında Ana M.'nin olduğunu düşünüyordum. Çünkü hak ettiğim şey tam olarak böyle bir şeydi.

“Violet.” Mila'nın ela gözleri tam karşımdaydı, elleri omuzlarımı yakaladı. “Artık korkmaktan yorulduğunu söylemiştin. Şu anda bir seçim yapabilirsin. Ne yapacaksın?”

Belimdeki kılıfın içindeki sıcak ve hantal silah işe yaramazdı. Normalde yanaklarımdan akan gözyaşları yüzünden utanç duyardım ama şu an hiçbir şey önemli değildi. Korkuyordum ve korkmaktan artık gerçekten de *yorulmuştum*.

Ne yapacaksın?

Belki de korku savaşılan bir şey değil, silah olarak kuşanılacak bir şeydi.

Başımı aşağı yukarı salladım.

Günah çıkarma bölmelerimizin karşısında yan yana durduk. Tokmağı çevirdiğimde soğuktu ve kapı hafifçe sallandıktan sonra gıcırdayarak açıldı.

Bölme çok küçüktü.

Karanlıktı.

Tütün dumanı gibi yoğun, küflü bir kokusu vardı.

Üstelik dışarıdan görüldüğünden de dardı; yalnızca daracık, oturağı andıran bir çıkıntı vardı.

Karanlık bir dairede boş bir dolaptı, saklanmak için en aptalca yerdi.

Kendimi toparlayıp bölmenin arkasına parmaklarımla vurup dinledim. İçimde küçük bir umut kırıntısı doğdu. “Duydun mu?” dedim güçlkle, hâlâ içine girememiştim. “Bence arkası boş.”

“Ama nasıl açacağız?” Mila'nın sesi bölmelerin arasındaki ızgaralardan geliyordu.

“Belki ikimiz de içeri girip kapıları kapatmalıyız?” dedim arka tarafını incelerken. Mimarlık eğitimi almamın üzerinden çok zaman geçmişti.

Elimin yanında bir tıkırtı duyuldu; kapımın yanından kalın bir metal kanca çıktı. “Ne yapıyorsun?”

“Kapıyı kilitliyorum.” Mila’nın başı göründü, kaşları çatılmıştı. Alnı terden parlıyordu. “Neden?”

“Benimkini tetikliyorsun.” Benim kabinimdeki kilit içerideydi, dışarıda değil. İnsanları kaçırıp günah çıkarma odalarına hapsetmediklerine göre bunun mantıklı olduğunu düşündüm. Mandalı çevirdim, diğer bölmeden de bir klik sesi geldi. “Senin ki de dönüyor mu?”

“Evet?”

Günah çıkarma konusunda pek bir şey bilmiyordum ama bulmaca kutularından anlardım.

Amcam bir keresinde Marakeş’teki bir pazardan gül ağacından yapılmış bir kutu getirmişti ve Max’in bunu çözmesi üç saat sürmüştü. Benimse on iki dakikamı almıştı.

Bunu yapabilirdik. Hayatta kalabilirdik.

Henüz içeride bile değildim ama nefes alışlarım tüm işitme duyumu bastırıyordu. Siyah ahşabın gözenekli damarlarına baktım. “Bu bir bulmaca. Çözersek dışarı çıkabiliriz. Bir kaçış odası gibi, değil mi? Öyle olmalı.”

“Ve birbirimizin kapılarını içeriden kilitlememiz gerekiyor.”

Öndeleyerek kabinden birkaç adım uzaklaştım. Derin bir nefes alarak havayı içime çektim. Temiz oksijene ihtiyacım vardı, ciğerlerime inen bu boğucu, sıcak, yakıcı havaya değil.

“Eğer kapıları kilitlesek,” dedim sesim titreyerek, “asla dışarı çıkamayabiliriz. Beyzbol sopasına ne dersin? Arkasını onunla kırabiliriz belki?”

“Gerçek bir baltaya ihtiyacımız var ve zamanımız tükeniyor.” Mila bölmesinden çıktı, gözleri kararmıştı. “Başka önerin var mı?”

Evin içinde bir yerden bir pencere kırılma sesi geldi, duvara monte edilmiş geyik kafasının altındaki kapıya baktık. Altan içeri süzülen duman gözlerimi, burun deliklerimi yakıyordu. Artık daha güçlüydü. Daha yakındı.

“Tamam,” dedim sonunda, yüzümü ovuşturarak. Her an hüngür hüngür ağlayarak kendimi ateşlerin arasına atabilirdim. Belki de bu, kapalı ve sıkışık bir kutuda ölmekten daha iyi olurdu. “Birbirimize güvendiğimizi göstermeliyiz, değil mi?”

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

MILA

İKİMİZ AYNI ANDA KABİNLERE ADIM ATTIK VE AĞIRLIĞIMLA BİRLİKTE zeminin bir parmak kadar aşağı düşmesiyle Violet çığlık attı.

Kabinin duvarına yaslandım, parmaklarımla tavana yakın bir çıkıntıya tutundum.

“İyi misin?” diye bağırdım. Kalbim göğsümde bir süpernova gibi patlıyordu. Onun tarafı da biraz düşmüş olmalıydı.

“İyiyim,” dedi Violet’in boğuk sesi zayıf bir kahkahayla. “Bu çok saçma bir şey. Bence bu bir tartı. Kilo ölçer gibi. Yani ikimizin de içeride olduğunu anlayabiliyor.”

Çıkıp yeniden içeri girdim ve tahta, ayakkabılarımdan altında biraz çöktü. Zeminden belirgin bir çıtırtı ve kabinin arkasından bir yerden bir tıkırtı geldi. “Duydun mu?” diye sordum kapı kolunu ararken. “Sanırım bir şeyi tetikledi. Hazır mısınız?”

“Hayır.”

Kapılarımızı kapattık ve ben kendi kapımı tam yerine oturması için fazladan bir hamleyle çektim. Karanlıkta küçük bir uçak tuvaletinde olmak gibiydi, sadece kapıdaki yuvarlak vitray pencereden ince bir ışık sızıyordu.

Uçak tuvaleti değil. Daha çok bir tabut gibiydi.

Sıcak yüzünden gömleğim sırtıma, saçlarım boynuma yapışmıştı.

Hızlı, ağır nefesler duyuluyordu. Sesler benden gelmiyordu.

“Nefeslerini yavaşlat,” diye seslendim. “Nefes al, birkaç saniye tut, sonra yavaşça geri ver. Sorun yok. Buradan çıkacağız.”

Duvardaki ızgaradan hafif bir küçümseme sesi geldi ama nefesler gittikçe yavaşladı.

Etrafımda döndüm, omuzlarım kabinin kenarlarına sürtündü. Avuçlarımla günah çıkarma kabininin arkasını buldum ve ittim. Tahta ellerimin altında gıcırdadı, bileklerim sızladı. “Şimdi ne olacak?”

“Bu bir bulmaca kutusu ya da kaçış odası gibi bir şey.” Violet’in sesi bir oktav yüksek çıkmıştı. Onun bölmesinden vurma sesleri geliyordu. “Hareket eden parçalar olmalı, buradan yapabileceğimiz bir şey. Kilitler mesela.”

Sürgüleri çekip kendimizi içeri kilitlememiz, birbirimizin ellerine teslim etmemiz gerekecekti.

Bir yerlerde daha fazla cam kırıldı, yangın yaklaşıyordu.

“Ben senin kilidini çeviriyorum,” dedi Violet, sesi daha tiz, daha yüksekti. “Sonra sen de benimkini çevir.”

Arkama dönüp kilidi bulmaya çalıştım. Kilidin metali her geçen saniye daha da ısınıyordu.

Bölmenin duvarının sağ tarafında kesin bir tıkırtı duydum. Nefesim kesildi. “Bir şey hareket etti. İçeride.” Omzumu ahşaba bastırıp ittim, homurdandım. Bir daha. Sonra bir daha dedim. “*Kımıldamıyor.*”

Diğer taraftan yumruk sesleri geldi ve bölme titredi. Sonra da bir küfür. “Aynen.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım, parmaklarımı terlemiş ensemde birbirine kenetledim. Adrenalin beynimin her köşesine yayılıyor, kulaklarımda paniğin uğultusu yükseliyordu. Derimizi kemiğimizden ayırıp eriten sıcaklığı hissedecek, canlı canlı kavruan bedenlerimizin kokusunu alacak mıydık? Yoksa öncesinde boğazımızdan aşağı hızla inen duman bizi boğar mıydı?

Ölmek için daha kötü bir yol varsa da ben düşünemiyordum.

Sonra Violet bağırdı: “Arka sol köşenin üst kısmında çıkıntılar var mı?”

El yordamıyla ahşabı yokladım, parmaklarım keskin bir çıkıntıya çarptı. “Evet!”

“Oradan tut ve ahşabı kendine doğru çek, sonra da sağa it.”

“Ne yap—”

“Önce kendine doğru, sonra sağa.”

Önce kendime doğru, sonra sağa. Kendime doğru.

Harcadığım çabayla dişlerimin arasından bir inilti sızdı; duvar da bir santim kadar bana doğru yerinden oynadı. Tırnaklarımı yumuşak ahşaba geçirerek tüm gücümle yana kaydardım, her zorlanışımla ciğerlerimdeki hava tıslarcasına çıkıyordu.

Günah çıkarma bölmesinin arkasını kaplayan ahşap yana doğru sarsıldı. Yüzüme serin, temiz hava çarptı, tenimi ürpertti. Vücuduma dalga dalga rahatlama yayıldı.

Karanlığa doğru uzanan dar, alçak bir tünel vardı.

Boğuk bir kahkaha patlattım. “İşe yaradı. Açıldı.”

“Ne açıldı?”

Gözlerimi zorlayarak kabaca açılmış koridora adım attım. Burası bir sahanlıktı, tam ayaklarımın dibinde dar basamaklar vardı. Merdivenler aşağıya doğru iniyordu.

Merdivenlerin dibi alevler içinde değilse özgürlüğe inen yoldu burası... Ama hava temiz kokuyordu.

Etrafımda döndüm. Benim kapım Violet’inkinin üzerine kaymıştı, o yüzden kapımı çekip yerine ittim. Ve donup kaldım.

Benim kapım kayabiliyordu. Onunki ise yerine mihlanmıştı sanki. Doğrudan duvara çivilenmişti.

Violet’in bölmesinin arkasında gizli bir kapı yoktu.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

Benim suçum değildi. *Benim suçum değildi.*

Ama ben olmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı.

Ya da sen de var olmayacaktın, dedi kafamın içindeki bir ses meydan okurcasına. Eğer kitabımı çalmamış olsaydın, Alastor’un teklifini kabul etmezdim. O zaman ikimiz de burada olmazdık. Sen yanan bir malikânede sıkışıp kalmazdın, ben de seni o malikânede alevler arasında yanarken izlemek zorunda kalmazdım.

Mutlaka birileri yangını görür ve gelirdi. Canımı zor kurtardığımı, diğer yazarlara ne olduğunu bilmediğimi söyleyebilirdim. Trajik bir yangından kurtularak Kurtulan Kız olabilir, adadan sağ salım ayrılabilirdim. Burada neler yaşandığını kimse bilmezdi.

“Mila?” Sesin yükseldi. “Ne oldu? Ne açıldı?”

Boğazıma mide asidi yükseldi, bizi ayıran duvara baktım. Sen ve ben.

Senin bölmeden çıkmanın tek yolu benim geri dönüp kapının kilidini açmam. Ama sen bölmenden çıktığın anda sistem senin artık içeride olmadığını anlayacak ve benim koridora açılan kapım kapanacaktı.

Yani kurtuluşa açılan bu tek kapının açık olması için ikimizin de kendi bölmelerimizde olması ve kapılarımızın kilitli olması gerekiyordu.

Alastor’un son oyunu buydu, ikimizden biri geride kalmak zorundaydı.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

VIOLET

ELLERİMİ AHŞABA VURDUM, DARBENİN ETKİSİYLE BİLEKLERİME kadar acı hissettim. “Mila? Benimki hareket etmiyor.”

Çatırtılar, tıslamalar, patlamalar giderek artıyordu. Uzakta bir şey patladı ve günah çıkarma kabini sallandı. Çığlık attım ve bir köşeye sindim. Her nefes oksijenden çok ter, ısı ve duman dolduruyordu ciğerlerime. Ayaklarımı kil çömlek gibi kaplayan botlarımı çıkardım.

“Mila!” diye bağırdım tekrar, bölmenin arkasına vurmaya devam ettim.

Döndüm, parmaklarımla kilidi aradım. İtip açtım.

Kapı yerinden oynamadı. Benim kilidim Mila’nınkini, onunki de benimkini açıyordu.

“Lütfen çıkar beni buradan,” diye yalvardım, sesim çatladı. “Kilidini çevir. Dışarı çıkamıyorum.”

O neredeydi?

Bağırarak avucumun içlerini kapıya vurdum. “Çıkar beni.”

Kapı hızla açıldı ve ben çığlık atarak öne düştüm.

Güçlü eller beni yakaladı ve ayağa kaldırdı. “Git.” Mila’nın omzuma çarpan nefesi sıcaktı. Beni çevirip diğer bölmeye itti. Kapı arkamdan çarparak kapandı, ardından diğer bölmeden bir gümbürtü ve klik sesi geldi; kilidi çevirip beni içeri kapatmıştı.

Ellerim titreyerek mandalı bulmaya çalıştım. “Yapamam, seni içeri kilitleyemem.”

“Violet. Kapıyı. Kilitle.”

“Hayır.”

“O zaman ikimiz de ölürüz. Kilitle artık.”

“Ölmeni istemiyorum! Bu hiç adil değil.”

Bir gümbürtü geldi. Mila avuçlarıyla bizi ayıran duvara vuruyordu. “Bunların hiçbirisi adil değil.”

Duvara yaslandım, ne dediğini anlamak için kulağımı ızgaraya dayadım.

“Kitabımı çalmış olman da adil değildi, seni buralara getirtmiş olmam da. Dönüp dolaşıp adaleti zorlamaya çalışıyoruz ama ne kadar sıkı tutmaya çalışırsak o kadar kontrolden çıkıyor.” Sesi çatladı. “Ben böyle olsun hiç istemezdim.”

Ev sarsıldı, midem de aynı anda alt üst oldu. Yangın üç kat yukarı yayılmıştı. Sırada biz vardık.

“*Git.*”

Izgaradan, rahibin küçük kabininden, üçüncü bölmedeki Mila’nın yüzüne baktım. Bölmenin penceresinden gelen ışık yüzünün yan tarafını aydınlatıyordu. Teni terden parlıyordu. Gözleri kocaman olmuştu. Dudakları aralıktı. Nefes nefeseydi. “Özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim.”

“Ben de,” diye fısıldadım.

Ve kilidi çevirdim.

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

MILA

ORADA ÖYLECE YATIP ÖLMİYİ BEKLEMEMEYECEKTİM.

Bir duvara sırtımı, bir ayağımı kapıya dayadım sonra da diğerini, böylece havada asılı kaldım. Sonra bacaklarımı iterek kapıyı açmaya çalıştım. Kalçalarım sarf ettiğim eforla alev alev yanıyordu. Tahta omuzlarıma, boynuma batıyordu.

Kapı bir santim bile kımıldamadı.

Tekrar itmeye çalıştım, bağırdım. Acı omurgamdan tüm omurlarıma doğru yayıldı, bacak kaslarım çığlık çığlığıydı sanki.

Yere düştüm, nefes nefeseydim ama doğrulmaya çalıştım. Sırtım zonkluyordu ve bacaklarımda derman kalmamıştı.

Cam pencere.

Başımı eğerek dirseğimle kapıdaki küçük pencereye vurdum.

Cam patladı.

Kolumun yumuşak alt kısmına saplanan acıyla istemsiz bir feryat kopardım. Parlayan cam kırıkları saçlarıma yağıyor, spor ayakkabılarımda altında çıtırdıyordu. Elimi pencerenin üzerindeki demir parmaklıkların arasından geçirdim.

Avuç içim orada sıkıştı, çok dardı.

“Hayır, hayır, hayır,” diye tısladım.

Müze Odası’ndan bir ses yükseldi. Mega boyutlu bir patlamış mısır makinesi gibi çatırdıyordu oda. Kırmızı ve mavi vitray parçalarının üzerinde ışık dans ediyordu. Yangın, Müze Odası’na ulaşmıştı.

Kendi isteğimle girdiğim bir tabutun içinde diri diri yancağı.

Ama eğer girmeseydim, benim yerime sen burada olacaktın.

Yüzümü kollarımın arasına gömdüm, köşeye büzüldüm.

Eğer seni burada kapana kısılmış hâlde bıraksaydım... Eğer başladığım şeyi bitirseydim...

Ve seni öldürseydim...

Kendimle nasıl yaşayabilirdim?

Ama şimdi seni kurtardığımı biliyordum ya, ölebilirdim.

Güm.

Sonra daha fazlası geldi; neredeyse ayak sesleri gibiydi.

Başımı kaldırdım.

Günah çıkarma kabinin penceresinin kırık camından yeşil gözler göründü. Bir halenin içinde alev renginde saçlar.

Kendi ölüm meleğim.

“Alastor,” diye mırıldandım.

“Aptal kız,” diye mırıldandı Cassandra Hutchinson. “Neden kaçıp gitmedin ki?”

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

VIOLET

ÇOK KARANLIKTİ; ELLERİM DUVARLARDAKİ AHŞAP PANELLERİ yoklarken ayaklarımın sesi dar merdivenlerde yankılanıyordu. Duman kokusu azalmış, yerini başka bir şeye bırakmıştı. Ekşimiş bir şeyin keskin ve hastalıklı kokusu, bir seyahatten eve döndüğümde sıcak hava dalgası sırasında bozulan buzdolabımın içindekilerle karşılaştığım manzarayı anımsatmıştı bana.

Bir aydır çürüyen dondurucudaki etin kokusu.

Koku merdivenlerden aşağı indikçe daha da yoğunlaştı, boğazımı tıkadı.

Öğürdüm, durdum.

Kazağımın yakasını ağzıma kapattım, karanlığa bakarken derin nefesler almaya zorladım kendimi.

Yukarı çıkmak gibi bir seçeneğim yoktu. Tek umudum aşağı inmekti.

Ağzımdan nefes alarak, daha yavaş bir tempoyla inmeye devam ettim.

Havadaki çürüme kokusu yoğunlaştı, dilimi kapladı ve kuru kuru öğürdüm ama durmadım, duramazdım.

Sonunda beklenmedik bir anda ayağım toprağa değdi. Yere ulaşmıştım.

Ve uzun bir yumruya takılıp sendeledim.

Duvara doğru yalpaladım, düşmekten son anda kurtuldum. Ellerim panellere çarptı, ahşap üzerinde gezdirdim. Ah. Oradaydı. Bir kol. Tüm ağırlığımı ona vererek kolu aşağı çektim.

Duvar serin, topraksı bir havaya açıldı. İçeriye yayılan kızgın ışık, takılıp düştüğüm şeyi aydınlattı.

Sendeleyerek geri çekildim.

Rodrigo yerde oturtulmuş, duvara yaslanmıştı. Başı yana düşmüştü. Lekeli göz bağı hâlâ göz çukurlarının üzerindeydi ve sabahlığı parçalanmış, beyaz gömleğinin yan tarafı pas gibi izlerle kaplıydı.

Çoraplı ayaklarım çakıl taşlarına çarptı. Geri çekilmeye devam ettim, bakışlarımı gözlerinin olduğu, olması gerektiği yerdeki neredeyse siyah lekelerden ayıramıyordum.

Ayaklarımın altında hissettiğim nemle yerimden sıçradım. Çimen. Dışarıdaydım.

Özgürdüm.

Ve üzerimdeki gökyüzü alevlerle kaplıydı. Yüzüme düşen buz gibi yağmur damlalarıyla çelişen bir durumdu.

Her öksürük içimi parçalıyordu. Çimenlerin üzerinde güçlüklerle ilerliyordum. Hava hâlâ karanlık olmalıydı. Ama limana çöken sis, alevleri altın bir cehennem gibi yansıtıyordu.

Gelişigüzel park etmiş bir arabaya çarpmaktan kıl payı kurtuldum. Golf arabası mıydı o? İşime yarayabilirdi. Tatlı, temiz havayı içime çeke çeke evden sendeleyerek uzaklaştım. Soğuk rüzgâr, yağmur ve sis, sırtımdaki kavurucu sıcakla savaşıyordu. Ayaklarım çimenlerde kaydı. Yüzümü toprağa gömmek, boğazımı bir nehir yatağı gibi çatlatmayacak herhangi bir şeyi solumak istedim.

Yaşıyordum. Dokuz kişiden geriye kalan Kurtulan Kız bendim.

Rodrigo, akciğerinden bıçaklanmıştı. Cassandra, penceresinden itilmiş ve sivri uçurumlara atılmıştı. Fletcher, bir çeşit ölümcül oksijen enjeksiyonuna kurban gitmişti. Ash, Taryn ve Curtis'in boyunları kesilmişti. Olivia'yı ben vurmuştum, Tanrı aşkına.

Ve Mila, şu an, şu saniye yanarak ölüyordu. Beni kurtarmak için.

Hıçkırdım ve hıçkırmamla iki büklüm oldum. Mila hepimizin, son üç kişinin hayatta kalabileceğinden o kadar emindi ki. Yalan söyleyen, bizi buna zorlayan Olivia'ydı. Son bir hafta boyunca söyledikleri arasında tek bir doğru şey var mıydı acaba?

Rodrigo için gerçekten üzgün görünüyordu. İntikam almaya kararlıydı. Onun katilini bulma şansı için bizi öldürmek istemesi mantıklıydı.

Alastor'un mektubu olmasaydı, Kurtulan Kızlar kısmında sadece bir Kurtulan Kız olacağı konusunda beni uyarmasaydı Olivia yemek odasında dördümüzün hayatta kalabileceğimizi söylediğinde ona inanabilirdim. Keşke—

Nefes alışım durdu. Bir saniye.

Arkamda lambaya benzer bir şey bulup Olivia'nın kafasına indirmeden hemen önce söyledikleri aklımın bir köşesinde belli belirsiz yer etmişti.

Ona yardım ettim, demişti, ölmeden hemen önce. Ona cehennemini yaşat.

Hepimiz hayatta kalabiliriz, Violet, dördümüz de.

Dördümüz.

Ben, Mila, Olivia. Biz üç kişiydik.

O hâlde dördüncü kişi kimdi?

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

MILA

J. R. ALASTOR, YETMİŞ YAŞINDAKİ CASSANDRA HUTCHINSON'DI.

Alevler panelleri sardıkça, çıtırtılar ve çatırdamalar yükseliyor, havadaki tüm nemi emiyordu.

“Çok şaşıрма Mila’cığım,” dedi dudaklarında bir gülümsemeyle. “Ölenlerin dirilmediği hikâyeler pek de iyi olmaz, değil mi?” Dilini şaklattı, bana o kadar yaklaşmıştı ki sol gözünün altındaki küçük çili bile görebiliyordum. “Gerçi, aramızda kalsın, aşırı kullanıldığında ucuz bir klişe oluyor, ben de hep bundan kaçınmaya çalıştım. Ancak şimdi gerçekten bir tanesine ihtiyacım olduğu için bunun ne kadar işe yarar olduğunu fark ettim. Belki de o yazarların bir bildiği vardır.”

“Lütfen çıkar beni buradan,” diye yalvardım utanmadan. “*Lütfen*. Yemin ederim ağzımı açmam—”

“Bu kabini ben yaptırdım, canım,” dedi Cassandra iç çekerek, sanki hemen arkasında bir cehennem yokmuş gibi. “Buradan çıkış *yok*.”

Gözlerimi sıkıca kapattım. Duman ve ter kokusu ciğerlerime doldu, her nefeste öncekinden daha az oksijen alıyordum.

Buraya kadarmış.

“Neden?” Kelimelerim boğuktu artık. “Neden beni de oyuna dahil ettin?”

“Sen bu dünyada yapayalnızdın,” dedi basitçe. “Ve sana yapılanlardan sonra... Jacqueline için birinin yapmasını umduğum şeyi kendim yaptım. Kızım için yani.”

“Düşmanlarını öldürerek mi?”

“Ona hak ettiği hayatı vererek. Bu dünya genç kızları bir kenara atar, onları yutup yok eder.” Boynunun kıvrımlarından süzülen teri sildi. “J. R. Alastor’a dönüşmek... Nasıl desem... Yok edilip unutulacak bir kız olmaktansa canavar olmak daha iyiydi. Ve bu yükü senin yerine benim üstlenmem daha iyi oldu.”

Gülümsemesi yumuşadı, bakışları üzerimde gezindi ve aniden beni görmediğini hissettim. Sanki başka birini görüyordu. Tüm o mesajlaşmalarımızda, kitap tartışmalarımızda ve küçük oyunlarımızda, hep başka birini mi görmüştü acaba?

Sonra gözlerini kırptırdı, bir an bocaladı. “Sana hayatının fırsatını verdim. Ama kuralları çiğnemiş olsan da bununla tek başına yüzleşmemelisin.”

“Kuralların bir yalan,” diye homurdandım. “Kendini Tanrı sanıyorsun. Kimin yaşayıp kimin öleceğine, kimin neyi hak ettiğine ve bunu ne zaman elde edeceğine karar verebileceğini sanıyorsun.”

“Hikâyenin kuralları hayatın kurallarıdır. Hiçbirini çiğnemedim ya da sana yalan söylemedim. Tam olarak söylediğim gibi yaptım.”

“Ash’i öldürmen hariç.”

Etrafımızdaki hava gürlledi. Isı, tenimdeki teri oluştuğu anda kurutuyordu. Üzerinde ne uzun etekler ne de kat kat kalın hırkalar vardı; tişörtü bedeninden sarkıyor, şok edici derecede iskelet gibi ince vücuduna bol geliyordu. Cassandra Hutchinson’ın hayatının ne kadar gerçekten gerçektir?

“Ashton,” dedi yavaşça, “ölmediği hâlde öyleymiş gibi yaptığında kuralları çiğnedi.”

Öyleymiş gibi yaptığında mı?

Hayır. Mümkün değildi. Çocukken boğulduğunda kalbi durmuştu. Doktorlar bunu doğrulayabilirdi.

Bunu uydurmamıştı, değil mi?

“Yine de onun hakkında yanılmıyorsun,” diye devam etti. “Ölüm fermanını yıllar önce imzaladı.”

“Ne olduğunu hatırlayamıyordu ki,” diye bağırdım, yumruklarımı ahşaba vurarak. Artık dokunulamayacak kadar sıcaktı. “Ne yapmasını istiyordun, bir şeyler uydurmasını mı?”

“Boğulmanın nasıl bir his olduğunu bilmesi gerekiyordu.”
Kalemle çizilmiş gibi kaşları kalktı.
Sözleri içime işledi. Nefes alamıyordum.
Ölmediği hâlde öyleymiş gibi yaptı.
Nasıl bir his olduğunu.
Bilmesi.
Gerekiyordu.
Aman Tanrım.

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

ASHTON

İSKELENİN ALTINDA BU LANET OLASI TEKERLEKLİ SANDALYEYE BAĞLI hâlde ölmeyecektim.

Yağmur, üzerimdeki iskeleye havalı tüfek gibi yağıyordu. Vücudumu bir santim bile kıvıldatamıyordum, nemli liman suyunun iskele direklerine çarpan sesi giderek yaklaşıyordu. Her göz kırpışımda acı daha da artıyor, gözlerimi açtığımda görüşüm bulanıklaşıyordu. Ya Alastor bir şekilde görme yetimi mahvetmişti ya da gece olmuştu.

Boynumdaki ince kesik zonkluyordu. Yine kanadığına eminim.

Kitabımdaki akşam yemeği bıçağıyla ölüm sahnesi (ikinci gün arakladığım) diğer kitapların şablonuna pek uymuyordu ama belli ki diğerleri bunu yutmuştu. Olivia derimi biraz kan akıtacak kadar kesmiş ve Violet'in (şans eseri kokusuz) pas rengi ojesinin içindekileri gömleğime akıtmıştı. Plana göre ben "ölecek" ve gözden kaybolacaktım, o ise diğerlerini içeriden halledecekti. Birimiz Alastor'un kimliğine dair kanıt bulduğunda, onu gafil avlayacaktık.

Kaç saat dayanabilmiştim. Yedi? Sekiz?

Çürümüş balık kokusu ya da burada ölmekte olan şey artık her neyse, burun deliklerimde kalıcı olarak yer etmişti. Hem bu tekerlekli sandalye de nereden çıkmıştı?

En azından Alastor sandalyeyi iskeleye bağlamıştı. Aksi takdirde muhtemelen sandalyeye bağlı bir şekilde körfezin sularına sürüklenirdim. Boğulmuş bedenimi bulan balıkçının yüzünü

görmek isterdim; tekerlekler ve popom muhtemelen sudan dışarı çıkmış olurdu. Harika bir manşet olurdu.

Umarım Alastor'un beni ortadan kaldırmış olması diğerlerine bir gün daha kazandırır. En azından gizli geçitleri keşfettiği için Olivia'nın bir avantajı vardı.

Dün geceki oyun yüzünden çıkan karmaşanın tam ortasında odamdaki kitaplığın arkasından çıkıp beni çok korkutmuştu (çeşitli kitaplıkların arkasında birkaç geçit bulmuştum, ben de İpucu oyunundaki geçitleri bulmuştum) ama bu oldukça etkileyiciydi. Tüm koridorlar ve odalar kapatılmış, bu tünellere dönüşürülmüştü. Gün gelir cehennem buz tutar ve Alastor'la dost olursam ondan planları isteyecektim.

Ama cehennem düşündüğümünden hızlı beni bulabilirdi.

Karanlığa bakıp gözlerimi kırptıştırmaya devam ettim ve sonunda bir parıltı oluştu, etrafımda hareket ediyordu.

Su.

Ayak bileklerime çarpıyordu.

Adrenalin vücuduma elektrik şoku gibi yayıldı. Soğuğu hissetmemeye başlamıştım bile. Sandığımdan daha az zamanım vardı ve kim bilir evdeki diğerleri arasında neler oluyordu. Gizli geçitleri bilseler bile, kameraları bilmiyorlardı.

Kameralar.

Göğsümde bir şimşek daha çaktı. Unutmuştum.

Parmaklarım deri yastığa dayandıkları yerde karıncalandı. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve kendimi bulanık görüntüleri çözmeye zorladım.

Ekran. Bir duvar dolusu ekran. Masanın ardında son derece güzel bir deri koltuk.

Bir anda her şey canlı renklerle zihnime doluştu.

Personel katında, koridorun sonundaki kitaplığın ardında on iki yaşında *Görevimiz Tehlike* hayranı olduğum zamanlarda rüyalarımı süsleyen o odayı keşfetmiştim. Alastor'un Gizli Merkezi'ni bulmuştum.

Karanlık küçük odada her şeyi aydınlatan tek bir çıplak ampul vardı, ekranlardan gelen mavi ışık fazlasıyla yeterliydi. Ürpertici obje kutularımız masanın altında istiflenmişti. Köşede, sanki Norman Bates'in sığınağı değil de bir otel odasıymış gibi,

oldukça gösterişli nevresimlerle döşenmiş iki kişilik bir yatak duruyordu ki bu oldukça ürkütücüydü.

Yatağın üzerinde iki kitap vardı: biri Violet'in, biri de Olivia'nındı. Ve önümdeki ekranda Mila, yemek odasına bir tepsi taşıyor ve kızları içeri kilitliyordu. Alastor *kesin o*, diye düşünmüştüm. Ama neden iki kapı yandaki gerçek odası yerine gizli bir dolapta uyuyordu ki?

İşte o anda ensemde arı sokması gibi bir batma hissettim.

Bir gerilim filminde olup olabilecek en büyük aptal bendim herhâlde, ne enjekte ettiğini bilmediğim kişiyi, gözümün ucuyla dahi görememiştim.

Suyun kot pantolonuma değişimini hissetmeden izlemek garipti. Yeterince konsantre olursam hissi hayal edebiliyordum: vücudumda yukarı doğru tırmanan ürperti ve her dakika artan soğukluk.

Ya da belki de bu korkuydu.

Ölmek için daha iyi yollar kesin vardı, bundan adım gibi emindim.

Dişlerimi sıktım, bileğimi döndürmeye çalıştım. Kıpırdadı. Derimi kesen kablo bağları (kablo bağları, gerçekten mi?) yüzünden ellerimdeki kan dolaşımının azaldığını hissedebiliyordum en azından.

Kitabımda pek çok insan boğulmuştu ama Alastor bu sahneyi abartmıştı.

Al, oku.

Nabzım bir yıldız patlaması gibi yükseldi, başımı yana doğru çevirmeye zorlarken boynum çatırdadı, gözlerim karanlığa odaklanmaya çalıştı. Kalçalarımın yukarı yükselirken soğuk suyun hissi uyuşukluğumun içinde kendini hissettiriyordu ama Alastor'un zekice planını fark etmemle beni tir tir titreten o soğuk karşılaştırılmazdı.

Olduğum yere bağlanmıştım. Gelgit yükseliyordu. Burada olduğumun farkında olup olmamalarını geçtim, yaşayan biri var mı yok mu onu bile bilmiyordum.

Boğulacaktım. Hem de sadece karakterlerimden biri gibi değil.

Tıpkı Jack gibi boğulacaktım.

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MILA

“ASH YAŞIYOR MU?” DEDİM. “HÂLÂ HAYATTA MI?”

Cassandra “Seri katil tarafından öldürülmek onun için çok kolay bir ölüm olurdu,” diye itiraf etti.

Hijole. “Ash nerede?” Boğazım yanıyordu. Öksürünce iki büklüm oldum. “Ondan ne istiyorsun? Çocukken gölde neler olduğunu bilmiyor. Sınavlarından geçmemiz için bize bir şans bile vermezsen kendi kutallarını çiğnemiş olursun.”

Cassandra arkasına dönüp ahşap panelleri simsiyah bir renge boyayan ve hızlandırılmış çekimdeki küf gibi her yere hızla yayılan alevlere baktı. Titreşen duman perdesi arasında saçları parlıyordu. “Bu hiçbir zaman senin için bir sınav değildi, canım. Bu sadece—”

“Buna sen mi karar veriyorsun yani? Bu sınavların kimin için olduğuna, kimin ‘geçip’ kimin ‘geçmeyeceğine’?” Gözyaşlarım dö-küldükçe yanaklarımı yakıyordu, acıyan gözlerim günah çıkarma kabininin tavanına dikildi ve üzerimdeki oymalı çan kulelerini düşündüm. Odanın öbür ucunda bir şey çıtırdayıp patlarcasına bir ses çıkardı, içimde yükselen paniği bastırmaya çalıştım. “Kimin yaşayıp kimin öleceğine sen karar veremezsin, Cassandra. Yazmak, Tanrı olmaya çalışmak demek değil, yaşamak da öyle.”

“Onların her biri geri dönülmez şeyler yaptı,” diye karşılık verdi. “Ve yaptıkları şeyleri telafi etmek isteseler bile, kişilikle-rinden dolayı etmezler. Asla değişmeyecekler.”

“Evet, değişebilirler. Çünkü ben değiştirdim, Cassandra.” Sesim çatallaştı, ağzımda bir damla bile tükürük kalmamıştı.

“Yaptığım şeyleri telafi etmek için her şeyimi verirdim. Ve *benim* buna hakkım olup olmadığına *sen* karar veremezsin.”

Omzunun ardında kara duman tavana doğru su gibi taşarken yukarıda bir çıkış arıyor, cam tavanın altında birikiyordu. Ama Cassandra’nın gözleri, benimkileri kararlılıkla delip geçiyordu. Gördüğüm şey dans eden alev ışığı mıydı yoksa yüzündeki tereddüt kıvılcımı mıydı?

Başını geri attı, bakışlarını beni içine hapseden günah çıkarma bölmesine sabitledi, kaşlarını çattı. Boğazımdan aşağı akan soğuk su gibi umutla doldum ve sıcak demir parmaklıklara tutunarak temiz hava almaya çalıştım.

İç çektiğinde göğsü inip kalktı. İçimdeki umut yükseldi.

“Tamamen haksız sayılmazsın,” dedi sonunda. “Ama Ashton’ı kurtaramazsın.”

Hayır, hayır, hayır. Soluk soluğaydım. Ona baktım. Arkasında bir ışık patlaması oldu.

Geri çekildim, titriyordum. “O zaman neden—” Öksürürken gözümde yıldızlar çaktı. “*Neden?*”

Demir parmaklıkların ve sivri camların arasından Cassandra’nın yeşil gözleri ve iri gözbebekleri bir kedininki gibi parlıyordu, dudakları acıma duygusuyla büzülmüştü. “Çünkü hiçbir anne çocuğunu toprağa vermek zorunda kalmamalı.”

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHTON

RÜYAMDA GENÇ BİR KIZ BANA BİR KİTAP UZATIYORDU, BÜYÜK yeşil gözleri altın rengiyle çevrelenmişti (sol gözünün hemen altındaki kahverengi çizgi). Ben ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım, o hep aynı yaşta kaldı. Zamana hapsolmuş bir hayaletti.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, bileğimdeki kayışları zorladım. *Dur. Dur.*

Artık kesinlikle üşüyordum, en ufak bir ürperti omurgamı sarsıyordu. Dalgalar parmaklarımın üzerinde kırılıyor, göğsümün etrafında dönüyor ve sonra neredeyse nefeslerimle eş zamanlı olarak geri çekiliyordu.

Benim adım Jack, demişti, sesi tatlı ve sakindi. Senin adın ne?

Bir kız için ne biçim bir isim bu?

Seni hiç ilgilendirmeyen türden bir isim. Senin adın ne?

Ash.

Türlü yollardan kuralları bozup eğlenmek varken kampa kitap getirmesinin saçma olduğunu söylemiştim. O zamanlar bu konuda gerçekten iyiydim ama yakalanmamayı başaracak kadar değil.

Göz temasını kesmeden kitabı kapatmış ve bana uzatmıştı.

Ve nedense, belki de kapağındaki karakalemle çizilmiş bir canavarın büyüüne kapılarak kitabı elinden almıştım. Neil Gaiman'dan *Yolun Sonundaki Okyanus*.

O gittikten sonra, uzun bir süre kitaba el sürmemiştim. O geceye dair tek anım, o fotoğraf karesiydi: Arkamızda Kırmızı Göl Kampı'nın ana kulübesi, siyah deri sandalyelere uzanmış,

üzerinde SORUNLU ERGENLER İÇİN DAVRANIŞSAL SAĞLIK KAMPI yazan oymalı tabelanın altında oturuyorduk.

Haberlerde buraya Ölüm Gölü Kampı denmişti.

Suya batmış parmaklarımı sıktım, elimi sandalyenin minderli kolçağının üzerinde kenetledim. İşte gidiyoruz.

İskeleye çarpan suyun şıptırtısı.

Gıcırdayan kano kızın ağırlığının altında sallanıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Bacağıma odaklandım, her bir kasımı harekete geçirerek tekme attığımı hayal ettim. Bileğimin etrafında da sıkı sıkıya sarılmış bir bant vardı. Bir kablo bağı daha. Harika.

Yumuşak kum ve çamur, çıplak ayaklarımı emiyor. Baldırlarımı donduran su, kıvrılmış kot pantolonumdan yukarı süzülüyor, kanoyu cam gibi bir gölün üzerine iterken kıymıklar avuçlarımı kesiyor.

Kes şunu. Odaklan.

Spor ayakkabılarımın tabanı düz bir şeye değdi, tekerlekli sandalyenin ayak koyma yeri. Bir direğe bağlı olmasaydım bile yere basıp kendimi geri geri itmeme mümkün değildi.

O geceyi hatırlamıyordum. *Hatırlamıyordum.*

Ay ışığı Jack'in omuzlarına dökülen uzun saçlarına vuruyor. Kano kıyıdan uzaklaştıkça onun küçük bedeni daha da küçülüyor.

Bir başına.

Ash, diye sesleniyor kenara tutunarak. Bir elini bana uzatıyor. Hadi, acele et.

Panik ciğerlerimi doldurdu. Ben zorladıkça ince plastik bantlar bileklerimi parçaladı. Omzumdan bir çıtırtı geldi, dişlerimi sıkarak acıyla inledim, işte bunu kesinlikle hissetmişim.

Gözlerim yandı. Hatırlayamıyordum. Unutmak için bu kadar çabaladıktan sonra hatırlamam mümkün değildi.

Yüzümdeki o alaycı sırıtış, ellerim ceplerimde. Onun yüzüne yayılan farkındalık, sonra korku.

Yüzme bilmiyorum.

Biliyorum.

Su artık pazularımı sıyrıyor, zihnimi uyuşturan ürpertiler omurgamı tırmalıyordu. Felç hissi geçmişti ama önemi yoktu.

Suyun üzerinden bana ulaşan ılığı.

Batıyorum.

Gölümsemem kayboluyor. Hayır, batmıyorsun.

Ama kanonun ön kısmı suya batıyor.

Devrilmek üzere.

Suyu yara yara koşuyorum, suya dalıyorum. Dayan.

Sert bir dalga yükselip yüzüme çarptı, ağzım tuzla doldu ve boğuldum. Öksürdüm. Burun deliklerim yanıyordu.

Hayatımın çoğunu suç işlemekten yalnızca bir adım uzakta geçirmiştim ve sonra ıslah kampında bir kız boğulmuştu.

Ailesi onun yüzme bilmediğini, asla durduk yere *göle girmeyeceğini* biliyor olmalıydı. Onu zorladığımdan ya da bir şekilde ikna ettiğimden şüphelenirlerdi.

Ve haksız da sayılmazlardı.

Hâlbuki sadece bir şaka yapmak istemiştim. Ertesi sabah danışmanlar onu kanoda tek başına gölde salınırken bulsa ne komik olurdu diye düşünmüştüm.

Pisliğin tekiydim.

Sonrasında içki ve uyuşturucuyla geçen bulanık yıllar kendimi her gün zorla suya sokmama, tür üstüne tur atmama, o geceyi kemiklerimden söküp atmaya yetmemişti. Kendime çeki düzen vermek ve polis akademisini bitirmek için elimden gelen her şeyi yapmışım. Bu çok anlamsızdı çünkü içten içe hiçbir şeyin yaptıklarımı telafi etmeye yetmeyeceğini hep biliyordum.

Boğulmayı hak ediyordum.

Kafatasımda bir patlama yankılandı, göğsümde titreşti.

Küfrederek atlamaya çalıştım, kablo bağları etimi kesiyordu.

İskele boyunca uzanan gece karanlığının ötesindeki bulutlar altın rengine bürünmüştü.

Karanlık gökyüzünden... alevler mi yağıyordu?

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

VIOLET

DEMEĞ ADADA BİRİ DAHA VARDI. MUHTEMELEN ERKEKLERDEN biriydi ve Olivia onun Alastor olduğunu düşünmüştü. Erkeklerden birinin gerçekten ölmemiş olması dışında bu ne anlama gelebilirdi ki?

Rüzgâr diken diken olmuş tenimin üzerinden esti. Tepeden aşağı inen taş basamakları aydınlatan ışıklar hâlâ parlıyordu; sanki arkamda tüm malikâne yanmıyormuş gibi.

Sanki Mila diri diri yanmıyormuş gibi.

Ciğerlerime temiz hava doldurmaya çalıştım ama yine de yetmedi. Onu düşünemezdim, artık ona yardım edemezdim. Olivia'nın söylediklerine odaklanmalıydım. Bunu çözmeliydim.

Olivia, Alastor'un kim olduğunu bildiğini sanıyordu. Her kimse, fırtınadan korunmak için sığınağa ihtiyacı olacaktı, o yüzden ev yanarken içinde mi olurdu yoksa kayıkhaneden mi izlerdi?

Evi yakmayı planlayan sosyopat bir katil olsaydım kayıkhaneyi seçerdim. Daha az risk, daha iyi manzara.

Taş basamaklardan inerken sendeledim, her çıkıntı çıplak ayaklarımı kestiği için canım acıyordu.

Eğer Olivia kazara Alastor'a yardım etmişse, asıl soru şuydu: Seri Katil Olivia içimizden hangimize yardım ederdi?

Fletcher ihtimal dahilinde değildi; benimle kıyaslandığında Olivia'nın ondan daha fazla nefret ettiğine emindim, tabii bu da onların bir oyunu değilse. Rodrigo olabilirdi ama onun cesedini görünce verdiği tepki gerçek gibi gelmişti, bu yüzden o da ihtimallerden biri değildi.

Geriye sadece—

“Ash,” dedim, buz gibi yağmur bedenime iğne gibi saplanıyordu. Hepimiz cesedini, boynundaki kesiği, koyun postundaki ve nevresimdeki kanı görmüştük.

Ama rengi o zaman bile dikkatimi çekmişti.

Adımlarım yavaşladı ve yüksek sesle küfrettim. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Etrafındaki kurumuş kan, şu anda parmaklarımdaki oje kalıntılarıyla aynı tondaydı. Küçük şişenin artık odamda olmadığına da adım gibi emindim.

Yani Ashton ya Mila yanarak ölürken kıs kıs gülen Alastor’dı ya da yalnızca başka bir kurbandı.

Ve eğer bizim tarafımızdaysa, Alastor onu çoktan yakalamıştır. Çünkü özgür olsaydı, Olivia gözü dönüp cinayet işlemeye çalıştığında müdahale ederdi.

Bu da geriye iki ihtimal bırakıyordu: ya Ashton Alastor’du ya da Alastor *tarafından* yakalanmıştı ve ölecekti.

Eğer Ashton Alastor’sa, bir katilin kollarına doğru koşuyor olacaktım.

Bu sefer durdum ve dikenli beyzbol sopasını almadığım için kendime lanet ettim. En azından belimi acıtan silahım hâlâ yanımdaydı.

Son kişi ben olamazdım, hayatta kalan tek kişi ben olamazdım.

İleride basamaklar kayalık sahile iniyordu ve ağaçların pürüzlü silüetleri arasından rıhtım karanlıkta neredeyse floresan beyazlığında parlıyordu. Sis ve yağmur, arkamdaki tepede yanan evden gelen turuncu bir parıltıyla ufuk çizgisini tamamen görünmez kılıyordu.

İliklerime kadar titredim, soğuktan korunmak istercesine suya batmış kazağıma sarıldım. Keşke buraya gelmeden önce herkesin kitabını okusaydım. Ashton’ın kitabı göller, göletler ya da suyla ilgili değil miydi? Eğer o bir kurbandsa ve Alastor onu karakterlerinin ölümüne benzer bir şekilde öldürecekse, en iyi ihtimalle onu suda aramam gerekirdi.

Adını haykırarak iskeleye koştum.

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

MILA

PASPARLAK BİR IŞIK GÖZÜMÜ ALDI, YÜZÜMDE SICAKLIK PATLAMASI hissettim. Gözlerimin yanmasını önlemek için kolumu başıma siper ettim.

Halüsinasyon görüyor olmalıydım.

Omuzlarımdan tutan eller beni günah çıkarma bölmesinden dışarı çekti. Siyah duman odaya yayılıyor, mantar şeklinde bulutlar gibi yükseliyordu.

Cassandra beni yere yatırdı, yüzüme buruşturulmuş bir kumaş bastırduğında derin bir nefes aldım. Başımı saran dumanın arasından berraklık sızıyordu.

Yüzü isle kaplıydı. O kırıxık ellerini ne kadar kana bulamış olursa olsun parmaklarım fermuarının yumuşak kumaşına kenetlenince rahatlamaktan başka bir şey hissedemedim.

“Hadi,” dedi, dudaklarının kenarları titriyordu. Kolları inanılmaz derecede inceydi ama derisi sarkıktı, tişörtü terden koyulaşmıştı. “Diğer bölmeye geç.”

Havada yanan lastik kokusu dumana karışmıştı. Ayakkabısı yanıyor, desenleri bulanıklaşıyor, eriyordu. Çoraplarıyla siyah kot pantolonu arasındaki açık teni terliydi, yapış yapıştı.

Kıpkırmızıydı.

Bir haftalık bu dehşeti planlamış bu çoksatan yazar, bu katil, benimle birlikte ölmek için gerçekten de alevlerin arasından yürümüştü. Beni yalnız bırakmamak için.

Şimdi de gitmeme izin veriyordu.

“Ne?” dedim güçlkle. “N-Neden?”

“İşte benim bile hiç beklemediğim sürpriz bir gelişme.” Az önce içinden çıktığım bölmeye girdi ve kapıyı kapattı. Kilidi çevirdi.

Kırık dökük cam pencereden bana baktı. “Belki de bu senin için değil, benim için bir sınavdı Mila.”

Çimenlikte sendeleyerek yürürken, evin sıcaklığı sırtımı kavuyordu. Tepeye vardığımda dizlerimin üzerine çöktüm, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Soğuk yağmur yüzümden süzüldü, hayatımda hissettiğim en güzel şeydi bu, gözlerimi kapattım. Parmaklarım soğuk, ıslak çimenlerin arasında geziniyordu.

Yaşıyordum. Violet’in ölmesine izin verebilir, kendimi kurtarabilirdim. Tüm karanlık ve çarpık hayallerimi gerçekleştirebilirdim. Ama yapmamıştım.

Ve bir şekilde hâlâ yaşıyordum.

Rüzgâr, alevleri çılgınca savurarak limandaki sisi dağıttı.

Ufukta iğne ucu kadar ışıklar dans ediyordu. Birden fazla ışık, dalgaların üzerinde sallanıyor, bir kayboluyor, bir belirliyordu.

Tekneler. Adaya doğru geliyorlardı.

Öyle rahatlamıştım ki neredeyse yere yığılacaktım.

“Bak,” diye bağırdı boğuk bir ses. Tüm vücudum içime dolan umutla sarsıldı. *Violet*. “Yaşıyor!”

“Mila mı?”

Ash.

Karanlık bir silüet tepeye doğru koştu, önümde diz çökerek soğuk elini yanağıma koydu. Alevlerden gelen ışık Ashton’ın keskin hatlarını aydınlattı, siyah saçları alnına yapışmıştı, kollarımda yara olup olmadığını kontrol ediyordu. “İyisin, tamam, iyisin.”

Bileğini tuttum. “Ama sen nasıl...”

“Violet. Ama daha geriden alırsak, Olivia ve ben bir plan yapmıştık, ölmüş gibi yaptım, şeyin peşinden gidebilmek için...”

Öne doğru atıldım, kollarımı boynuna doladım. Beni kendine çekti, bir eli saçlarımda dolaşıyordu, kalp atışları hızlı ve canlıydı, nefeslerimiz birbirine karışmıştı. İs, fırtına ve liman kokusunu ciğerlerime çektim. “Sırılsıklam olmuşsun.”

Sert bir kahkaha. “Alastor.”

Çimlerden ayak sesleri geldi.

“O iyi mi?” Violet. “Mila?”

Cevap vermeye çalışırken boğazım yandı ve öksürmeye başladım.

“Duman solumuş,” dedi Ashton başımın üzerinden.

Hıçkırarak akan gözyaşlarımı yuttum, titreyen kollarımız sımsıkı birbirimize sarılmıştı, bırakırsam parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gideceğinden korkuyordum. Ne olmuş olursa olsun, neye sebep olmuş olursam olayım, Ash ve Violet hâlâ yaşıyordu.

Biz yaşıyorduk.

“Nasıl kurtuldun?” diye sordu Violet.

Başımı iki yana salladım. Olanları anlatacak kelimeleri bulabilecek gücüm yoktu henüz.

Belki de hiç olmayacaktı.

“Mila,” dedi Violet. “Ana Emilia.”

Sonunda parmaklarımı Ash’in kazağından çözdüm ve yukarı baktım.

Bulanık şekiller netleşmeye başladı.

Önümde diz çökmüştün, gözlerin muhtemelen benimkiler kadar kırmızıydı. Küller şarap kırmızısı saçlarına kar gibi yağmıştı ve yüzün yoğun dumandan dolayı simsiyah olmuştu, yanaklarından aşağı gözyaşların süzülüyordu. “Hayatımı kurtardın,” dedin, sesin boğuktu. “Teşekkür ederim.”

Teşekkür ederim. Beni temize çıkarabilecek, affedebilecek, tek kişiden gelen iki olağanüstü kelime.

Keşke hayatta olmanın verdiği bu coşku, kaçmış olmanın verdiği rahatlama, en azından yollarımızı ayıracak kadar yaralarımızı kapatmamıza yetseydi. Ama bir yerlerde benim adımın yazılı olduğu bir hapisane hücresi vardı.

Ama bu sorun değildi. Hak ettiğimden fazlasıydı. Affetmek, birbirine bile isteye zarar vermiş, içindeki en karanlık yüzleri ortaya çıkarmış insanlar söz konusu olduğunda mümkün değildi.

Ama bana bakışın, kirpiklerinin altındaki o ıslıl ıslıl gözlerin ve elini uzatıp elimi sıkarken çenenin kararlı duruşu bana çok uzun zamandır hissetmediğim bir şeyi hissettirdi.

Umut.

Denizden gelen ışıkların yaklaşmasını izledik, Ashton'ın kolu omuzlarımdaydı ve senin elin elimdeydi; benim öfkemin, seninse yalanlarının kül olduğu eve sırtımızı dönmüştük.

The Casco Herald

ÇOKSATAN YAZARIN WOLF HARBOR ADASINDAKİ EVİNİ YOK EDEN BÜYÜK YANGINDA YEDİ ÖLÜ

Cuma sabahı erken saatlerde Wolf Harbor Adası'nda propan sızıntısı nedeniyle çıkan yangında yedi kişi öldü, üç kişi de yaralandı.

Yangın, adı açıklanmayan çoksatan yazar J. R. Alastor'un Casco Körfezi'ndeki Wolf Harbor Malikânesi'nde sabaha karşı üç sularında meydana geldi. Gayrimenkul danışmanı Riley Pessl, iki mil uzaklıktaki Winstead Adası'ndaki evinden yangını fark etti ve yardım için sahil güvenliğe telsizle haber verdi.

Olay yerine ulaşan ekipler, malikânenin tamamen yok olduğunu ve çevresinin dumanlar içinde kalan yıkıntılarla kaplı olduğunu belirtti.

İtfaiye şefi, The Casco Herald'a yaptığı açıklamada yangın sırasında aralarında tanınmış gerilim yazarları J. R. Alastor, Cassandra Hutchinson, Thomas Fletcher, ortak yazarlar Rodrigo ve Olivia Sandoval ve diğer bazı yazarların da bulunduğu on yetişkinin malikânede olduğunu belirtti. Yazarların, yangın meydana geldiğinde Alastor tarafından malikâneye bir yazarlık kampı için davet edildikleri bildirildi.

Üç kişi hayati tehlike taşımayan yaralanmalar nedeniyle hastaneye kaldırıldı; dört kişinin cesedinin kalıntıları bulundu ve diğer üç kişinin de hayatını kaybettiği tahmin ediliyor. Malikâne tamamen kullanılamaz hâle geldi.

Patlamanın nedeni başlangıçta bilinmediğinden, *Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu* patlamanın bir bomba ya da başka tür bir patlayıcı cihazdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını belirlemek üzere bir soruşturma başlattı. Müfettişler, yanıcı bir gazın evin altındaki tünele sızdığını, burada muhtemelen

kalorifer sistemi tarafından ateşlenip yangına neden olduğunu belirledi.

Soruşturma sonucunda kundaklamaya dair herhangi bir kanıt bulunmadığı açıklandı.

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Bir Hafta Sonra

ASHTON

“KAHVE? ÇAY?” DEDİM, MILA AIRBNB’DEN TUTTUĞUM DAİRE-me adımını atarken. “Violet de birazdan gelir.”

“Kahve. Güzel yermiş.” Ten rengi kabanını omuzlarından sıyırdı. Gözlerinin altındaki gölgeler koyulaşmasına rağmen üç gün önce karakolda olduğundan (yani muhtemelen herhangi birimizin olduğundan) daha iyi görünüyordu. Yağmur damlaları omuzlarına dökülen parlak saçlarına yapışmıştı ve onu o koyu renk düğmeli ceket, kısa eteği ve dizlerine kadar uzanan siyah deri botlarıyla görünce içim burkuldu. Göz kamaştırıcıydı ama göz göze gelmekten kaçınıyordu. Sanki yaşadığımız onca şeyden sonra bile iki yabancından çok daha uzaktık birbirimize.

Ona sarılışım ve onun yüzünü boynuma gömüşü, yanan adadan anakaraya yaptığımız tekne yolculuğu şimdi ateşli hastalık sırasında gördüğüm bir rüya gibi geliyordu.

“Evet, o gün müsait olan tek yer burasıydı,” dedim, mutfak bile denemeyecek alana yarım yamalak bir adım atarak. Bu daracık yer o buradayken daha da sıkışık hissettiriyordu ama yine de Mila’yla aramda koca bir okyanus varmış gibiydi.

Polis ifadelerimizi alırken hepimizi ayrı odalarda bekletmişti ve mucizevi bir şekilde üçümüz de tekneler adaya yanaşırken anlaştığımız üzere hikâyeye sadık kalmıştık: konuşacak zamanımız olana kadar, yangın başlayıncaya dek (ki bu bir kazaydı) her şeyin normal geçtiğini söyleyecektik. İtfaiyenin ilk bulguları da bu yöndeydi ve soruşturma kapanmıştı ama Mila’dan hiç haber

alamamıştım. Hatta şehirde olup olmadığını bile bilmiyordum, ta ki dün nihayet ona bir mesaj ulaştırana kadar.

Medya, Alastor'un (ve Cassandra'nın, Fletch'in ve Sandovalların) ölüm haberiyle coşmuştu âdeta. Gelen kutum, saçma sapan başsağlığı dileklerini ileten ve sonunda Alastor'un gerçek kimliğini açıklamam hâlinde bana yüklü bir meblağ ödeyeceklerini söyleyen muhabirlerle dolup taşmıştı. Bir yerlerde mutlaka onun kim olduğunu bilen bir avukat ya da edebiyat ajanı vardı ama yazarın ölümünü doğrulayan bir açıklama yapmanın dışında kimse konuşmuyordu.

Ama şimdi, iki kişi daha öğrenmek üzereydi. Ve üçümüzün vermesi gereken büyük bir karar vardı.

Kahve köşesinde yer alan Nespresso makinesi ateş kusmaya çalışan bir ejderha gibi sesler çıkarıyor, küçük alana tatlı tatlı kahve kokusu yayıyordu.

Mila yüzüğünü çevirerek, turkuaz perdeleri ve uyumlu kanepeyiyle (itiraf edeyim benim zevkime göre biraz fazla... parlak ve neşeli bir renkti) daireyi inceledi. "Sanırım bir karara vardınız," dedi, hâlâ bana bakmıyordu. "Ne yapacağınız konusunda."

Kararsız bir ses çıkardım. "Violet'i bekleyelim."

Başını salladı, gri mermer tezgâha yaslandı. İçine bastırıldığı bir nefes dudaklarından kaçtı. "Bak Ash. Tüm olanlar için... Çok üzgünüm. Birini öldürmeyi planladığını bilmiyordum. Bu doğru. Ama Violet'le bir geçmişimiz olduğunu biliyordu ve ona itiraf ettireceğini söyledi, ben de yardım etmeyi kabul ettim. Ve—"

"—ve ben de dünyanın en büyük aptalının —huzur içinde yatsın— seni uyuşturmasına izin verdim." Dudaklarımı komik bir yüz ifadesiyle büzdüm. "Ama konuşmak istediğim konu bu değil. Bazı şeyler hakkında yalan söylediğini biliyorum. Alastor'un sana bunu nasıl yaptırdığını anlamaya çalışmak beni deli ediyordu. Ama sanırım çözdüm."

Kıpırdamadan durdu. Bakışlarını yavaşça tezgâhtan bana doğru kaldırdı.

"Ölü taklidi yapmadan hemen önce bana en sevdiğim kitaplardan birinin ilk satırını hatırlatan bir şey söyledin."

Ela gözleri benimkilere dikilmişti.

“Ve görünüşe göre ikimizden biri hırsızmış. Birinin Alastor’u bu kadar kızdıracak ne çalabileceğini düşünmeden edemedim. Oldukça büyük ya da kişisel bir şey olmalı dedim kendi kendime.” Durakladım. “Mesela bir kitap.”

Uzun kirpiklerini kırptırdı, bileğini alına bastırdı. “Ash, yapma—”

“*Yaraların Ekolojisi*’ni gerçekten kim yazdı Mila?”

“Bunun bir önemi yok.”

“Ne demek istediğini anlıyorum ama aslına bakarsan biraz önemli. Violet’in yaptığı şey gerçekten akıl alır gibi değil. Ve Violet konusunda ne yapacağını bilmiyorum.”

“Hiçbir şey. Artık umurumda değil. Ve sizin de bana ne yapacağınız—”

“Hiçbir şey.” Ona bakıp kaşlarımı kaldırdım. “Violet bana Müze Odası’nda olanları anlattı.” Mila pencereden dışarı, limanın üzerindeki kurşuni bulutlara baktı, yanakları kızarıyordu. “Onu orada bırakıp arkana bile bakmadan gidebilirdin. Ama gitmedin.”

Ellerime, mürekkeple tenime yazdığım bir düzine küçük nota baktım. “Ama bilmeni isterim, Violet o hafta senin için en çok savaştan kişiydi. Umutsuzluğa kapılıp canavara dönüşmedi.”

Diğerlerimiz gibi.

Bir adım öne çıktım, parmaklarımla koluna hafifçe dokundum. “Mila, bak—”

Tiz bir *ding-dong* sesi aramıza girdi ve Mila’nın titrek bir kahkaha atmasına yol açacak şekilde küfrettim.

Violet yeşil ekose eteği ve yağmurda ıslanan deri ceketiyle, sinirli bir kız öğrenci gibi kapının eşiğinde bekliyordu. Oturma odasına girdiğinde gülümsemeye ve Mila da ona karşılık vermeye çalıştı. Eh, bu da bir gelişmeydi.

Hepimiz bardaklarımıza yeterince kahve doldurduktan sonra derin ve sakin bir nefes aldım. Artık zamanı gelmişti. “Büyük bir karar vermemiz gerekiyor,” dedim. “Alastor konusunda ne yapmak istediğimize karar vermeliyiz. Yaptıkları ve kim olduğu hakkında.”

Omuzları gerilen Mila kanepeye çöktü.

“Anladın, değil mi?” Violet gri, girintili çıkıntılı bir koltuğa çökerken hafifçe dudaklarını büktü. Bana sadece Mila’nın yanındaki yer kalmıştı.

Aramızda mesafe bırakmaya çalışarak koltuğa oturdum. “Bir daha asla Wi-Fi dostu medeniyetlerden uzaklaşmayacağım çünkü internetten insanlar hakkında inanılmaz şeyler öğrenebilirsiniz. Yollarımızın kesişmiş olabileceği her ânı araştırdım. İlk işaret—”

“İpucu,” dedi Violet düz bir ifadeyle. “Bütün çözümleme sahnelerinde böyle demezler mi?”

“Peki, ilk *ipucu* ilk önce Rodrigo’nun öldürülmesiydi. Sanırım Alastor’un kim olduğunu bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey biliyordu. Violet’in de yardımı sayesinde biraz araştırdıktan sonra buldum.” Violet’e bir bakış attım, o da devam etmem için başıyla onayladı. “Bu işin içinde yozlaşmış bir avukat olduğunu biliyorduk. Ama *iki* tane olabileceğini tahmin etmemiştik.”

“İki avukat,” diye tekrarladı Mila.

“Aynen. Mila’yı temsil eden ve davada yalancı şahitlik yapan Rodrigo var ama bir de sanığın avukatı var.” Kaşlarımı kaldırdım. “Violet’in avukatı.”

“Michael Rothchild?” diye sordu Mila şaşkınlıkla. “Ama Rodrigo’yu benim davamı düşürmesi için o ikna etti. Neden dönüp Rodrigo’yu cezalandırsın ki? Ya da kendi müvekkilini?”

“Ne? Hayır, Alastor o değil.” Dudaklarımı birbirine yapıştırıp gülümsedim. “Ama neden adada olmadığını hiç merak etmedin mi? Neden bizimle birlikte cezalandırılmadığını?”

“Çünkü o bir yazar değil,” dedi Mila tereddütle, bakışları Violet’e kaydı.

Violet kollarını kavuşturarak, “Hem öyle hem de adam çoktan öldü,” diye araya girdi. “Dört yıl önce. Eski şirketi onun adına bir hayır kurumu falan kurdu.” Dudağını ısırды. “Başına gelenleri bilen tek kişi o ve Rodrigo’ydu ve karanlık işlerle övünecek biri değildi, o yüzden Alastor’un bunu Rodrigo aracılığıyla öğrendiğini düşünüyorum. Çünkü ben kimseye tek kelime etmedim.”

“Bağlantıya tıkladın mı?” diye sordum.

“Michael’ın hayır kurumuyla ilgili olana mı?” Gözlerini kırıştırdı, yüzünde merak belirdi. Son keşfimi onunla paylaşmamıştım. “Hayır?”

“Linkte ölüm ilanı da var. Michael Rothchild geride karısını bırakmış.” Söylediklerimin etkisini artırmak için durakladım. “Cassandra Rothchild.”

Kimse kımıldamadı.

Ne demek istediğimi anlamasıyla Mila’nın yüz hatları gevşedi.

“Of, vay canına,” diye soludu Violet, parmağıyla dudağına dokundu. Kolunda hâlâ bir gazlı bez vardı, yanıklarından birini sarmıştı. “Bu benim hiç aklıma gelmeyecek bir bağlantı. Tamam. Cassandra... Cassandra Hutchinson, Alastor. Bunu mu demek istiyorsun?”

“Senin avukatınla evliymiş,” dedim. “Bu da her şeyi nasıl bildiğini açıklıyor. Senin davanı, kocasının Rodrigo’ya davayı düşürmesi için rüşvet verdiğini biliyordu.”

“Cassandra’nın günahı kocasını öldürmektir,” dedi Violet, sesi buz gibi olmuştu, “benim için yaptıkları yüzünden mi öldürmüştü adamı yani?”

Mila kahvesini sehpayaya koymak için öne doğru eğildi, koyu renk saçları yüz ifadesini gizliyordu.

“Ölüm ilanında anafilaktik şoktan öldüğü yazıyordu,” dedim yüzümü buruşturarak. “Ülkenin öbür ucunda bir seyahatleyken. Cassandra da konferanstaymış. O konferansta da Olivia’yla tanışmış ve dolayısıyla hiçbir zaman şüpheli olarak görülmemiş.”

“Bana konferansta tanıştıklarını söylemişlerdi,” dedi Violet. “Olivia ve Cassandra. Tam da Cassandra’nın kocası öldüğünde ya da öldürüldüğünde demek daha doğru olur galiba. Demek ki kitabı için bir cinayet tasarlamış olmalılar ama sonra Olivia bunu gerçekten bir insan üzerinde denemiş.”

Olivia.

İlk gün tanıştığım da eğlenceli, nazik, normal görünen ve birlikte hareket ettiğim o gözü yaşlı dulun aslında bir seri katil olduğunu öğrenmek, nasıl desem, rahatsız ediciydi ve evet,

insanları tanıma konusundaki becerilerim için de fena bir darbe olmuştu. Olivia hiç de beklediğim biri değildi. Eksiden akıl hastası insanlar neler yapabiliyor diye düşünüp tiksiniirdim, artık normal görünen insanların yapabileceği karanlık şeylerden açıkçası ödüm kopuyordu.

Polis olduğumu biliyordu; boğazımı kesip suçu Alastor'un üzerine atabilirdi ve kimsenin ruhu duymazdı. Ama yapmamıştı.

Demek ki çaresizlik, düşmanları bile müttefik yapabiliyormuş.

"Diğer bağlantı ise Rodrigo'nun bundan birkaç yıl önce Fletcher'ı temsil etmiş olması," dedim. "Ve Cassandra Fletcher'ı tanıyordu."

"Bir dönem İngiltere'de yaşamış," dedi Mila sonunda. "En azından Alastor haftalar önce böyle demişti, unutmuşum. Fletcher yıllardır Amerika'da, o yüzden bağlantıyı görememişim."

"Mantıklı," dedim, tükenmez kalemimi tıklatarak parçaları birleştiriyordum. "Diyelim ki Cassandra bir süre yurtdışında yaşadığı, bir psikiyatriste ihtiyacı oldu, bir nedenle onu seçti. Fletcher da anı kitabında ondan bahsetti."

"Bekle, yani Alastor gerçekten onun danışanı mıydı?" Violet gözlerini kısarak bana baktı. "Cassandra'nın adı davada geçmiyordu. Cassandra'nın da onlardan biri olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Fletch, kızı yıllar önce öldüğü için kederden psikoza sürüklenen bir kadın hakkında yazmıştı." Tereddüt ettim, ağzım kurudu. Onlara ne söyleyeceğimi defalarca düşünmüş durmuştum. "Bu yorumu yapabiliyorum çünkü tam da bu noktada devreye ben giriyorum. Ben... Kızının ölümünden ben sorumluyum."

Bu sefer tavana bakan bendim, yutkundum. Kendimi hazırladım.

"Bir kazaydı," dedim derin bir nefes alarak. "Onun ölmesini istememiştim, sadece kötü bir şaka yapmak istemiştim ama işler karışmıştı. Aslında o gün orada ikimiz de boğulduk. Bunu asla telafi edemem ama..." Ensemi ovuşturdum. "Sanırım o zamandan beri aynı anda hem unutmaya hem de telafi etmeye çalışıyorum."

Aramıza sessizlik çöktü.

“En büyük pişmanlıklar kulübüne hoş geldin,” dedi Violet sonunda, bacaklarını koltuğun kenarından sarkıtarak. Pencereden aşağı süzülen yağmur damlalarına baktı. “Onu tanımış mıydın? Cassandra’yı yani. Arkadaşının annesi olduğunu anlamış mıydın?”

Bileklerimi saran yara bantlarına baktım. Alastor’un kablo bağlarının hatırası. “Jack’in ailesini sadece uzaktan görmüştüm. Ailem o olaydan sonra insanların arasına karışmama pek izin vermemişti ve açıkçası ben de hatırlamak istemedim.”

“Anlayabiliyorum.” Violet boğazını temizledi. “Acaba diğerlerinin hiç şansı olmuş muydu? Ya da ne olursa olsun böyle mi bitecekti? Alastor’un geleceğe dair planladığı başka bir şey var mıydı?”

“Belki de yalnızca şansımız yaver gitti,” dedim, “ama dürüst olmak gerekirse, ‘ya öyle olsaydı’ diye başlayan düşünceler umurunda değil. Polisi duydunuz, yangının kundaklama olabileceğini bile düşünmüyorlar; o kadar yıkıcıydı. Şimdi asıl soru şu: Biz ne yapmak istiyoruz? Her şeyi polise anlatıp Alastor’un kimliğini ve onunla birlikte yaptığımız her şeyi dünyaya açıklayacak mıyız?”

Tezgâhtaki Nespresso makinesi mekanik bir vınlama sesi çıkardı ve ardından şak sesi geldi; kullanılmış kapsül düştü.

“Her şey cehenneme dönmeden önce polise haber vermekten yanaydın,” dedi Mila sessizce, yanıma kayarak. “Ne değişti?”

“Evet, yoksa on ya da yirmi yıl sonra bizi şantajla tehdit etmeyi mi planlıyorsun?” dedi Violet gözlerini kısıp bana bakarak.

“Ne? Hayır. Tabii ki de hayır. Değişen şey şu, bu haftadan sorumlu olan herkes öldü.” Omuz silktim. “Birbirimiz dışında zarar verdiğimiz herkes de öyle. Yani kamuya yapılacak bir itiraf sadece bizi etkiler.” Çenemi, bakışlarını halıya sabitleyen Mila’ya doğru kaldırdım. “Mila hapse girebilir. Sen de Violet, en iyi ihtimalle senin de kariyerin bitebilir. Bana gelirsek de şey, eğer bunu kanıtlayabilirlerse adam öldürmede zaman aşımı olduğunu sanmıyorum.”

Durakladım, parmaklarımı dizime vuruyordum. “Ya hepimiz hayatımıza temiz bir sayfa açmayı kabul ederiz ya da her şeyi ama her şeyi polislere anlatır, onların çözmesine izin veririz. Ne yapmamız gerektiğine dair fikirlerim var ama... şimdilik siz neye karar verirsiniz, kabul ediyorum. İçim rahat artık.”

“Aynen,” diye fısıldadı Mila.

Violet’e baktık.

Boynunu koltuğun kolunun üzerinden geriye doğru uzattı, gözlerini kısarak tavana bakarken kızıl saçları neredeyse yere değiyordu, bu sefer saçlarını toplamamıştı. “Bazı şeyleri olurlarına bırakma konusunda hiç iyi olamadım.”

Midem sıkıştı.

Ama sonra bize baktı, koyu renk gözleri kan çanağına dönmüştü. “Ama denemek isterim.”

Mila’nın omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi, uzun bir nefes verdi.

Violet burnunu karıştırdı. “Ama eğer Olivia bir seri katilse, kurbanları vardır. Ailelerinin bu olayı kapatmaya ihtiyacı var.”

Mila “Alastor kurbanların kim olduğunu bulmuştu, biz de bulabiliriz,” diye önerdi. “Lamont’un kitaplarındaki olayları benzer kayıp vakalarıyla karşılaştırmaya başladım bile. Somut bir şey elde ettiğimizde isimsiz ihbarlarda bulunabiliriz.”

“Dedektif olmalıymışsın,” dedim omzumla Mila’nın kolunu hafifçe dürterek.

“Ben bir etkinlik koordinatörüyüm,” dedi gözlerini devirerek. Ama yanaklarının pembeleştiğinin ya da kolunun benimkine sımsıcak yapıştığının farkındaydım. “Parçaları birleştirmek benim işim.”

“Aslında,” diye mırıldandı Violet, bir kaşını kaldırarak, “sen bir yazarsın.”

Damarlarındaki Mürekkep:
Korku Yazmak Üzerine'den bir alıntı
YAZAN J. R. ALASTOR

BİR ŞEY DAHA: KISA BİR SONSÖZ

Son tavsiyem şu: Acıdan kaçmayın. Size acı çektiren insanlardan da. Aslında, küçük bir “anti-teşekkür listesi” tutmanızı şiddetle öneririm; hani şu hayatı size zorlaştıran insanlara bir nevi teşekkür etmek ister gibi. Kinle, iftirayla, ihmalle ya da düşüncesizlikle sizi siz yapan insanlara. Deneyimlerinizden beslenmekten başka kelimelerinize can vermek için daha iyi bir yol olabilir mi?

Hem kim bilir? Belki de bir gün işleri yoluna koyma fırsatınız da olur.

Sanırım söyleyeceklerim bu kadar. Korku yolculuğunuzda size yardımcı olabildiysem ya da size rehberlik edemediysem bile en azından karanlıkta elinizi tutabildiysem ne mutlu bana. Her ne kadar bir şekilde başarısız olmuşum gibi hissetmeden durmasam da yine de umuyorum ki yaptığım her şey, yazdığım her kelime, başkası için bir can simidi olmuştur. Tıpkı benim için olduğu gibi.

İnsanlarda korku uyandıran imzamı mazur görün, bu iş ben-de bir huy olmaya başladı.

Ölümcül sevgilerimle,
J. R. Alastor

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MILA

ASHTON VE VIOLET'İN BİLMEDİKLERİ ÇOK ŞEY VARDI.

Violet'i öldürmeyi planladığımı bilmiyorlardı.

Wolf Harbor Malikânesi'ndeki kameraların farkında olduğumu da bilmiyorlardı.

Ve onların bildiğine göre, yangın Müze Odası'ndaki kirislerden birini itiraf kabininin üstüne yıkmış, kapıyı yeterince zedelemişti ve böylece ben de tekmeyle açabilmiştim.

Kasım rüzgârı saçlarımı omuzlarımın üzerinde savururken Ash'in kiralık evinden dışarı dönemiydi; bir bölüm kapanırken bir diğerrinin başladığı an. Limanın üstünde, kömür karası bulutların arasından şeftali ve mercan tonlarında günbatımı sızıyor, karanlığın kenarlarını altınla çerçeveliyordu.

Geçen haftadan ötesini pek düşünmemiştim. Hikâyemin, en azından önemli olan kısmının, adada bittiğini sanmıştım. Herkesin hak ettiğini aldığı mükemmel bir sonla bitmişti.

Ve bunun böyle olmamış olmasından ötürü boğulurcasına bir rahatlama hissediyordum.

Daha yazılacak çok bölüm vardı. Keşfedilecek daha çok kelime. Tanınacak daha çok şanslar. Belki bu yeni bölümlerde Ash olurdu. Hatta Violet bile.

J. R. Alastor'la geçirdiğim beş dakikadan da bahsetmemiştim onlara. Belki anlatmalıydım. Belki bir gün anlatırdım. Ama Cassandra'nın benim için kendini feda ettiğini söylersem nedenini de anlatmam gerekirdi. Sadece farkında olmadan suça ortak olmuş bir çalışan, bir günah keçisi değil de ondan fazlası

olduğumu, Cassandra'yla çok daha derin, çok daha karanlık bir şey üzerinden bağ kurduğumuzu anlatmam gerekirdi. İkimizin de intikam ateşiyle yanıp tutuştuğumuzu, seni öldürmeye çok ama çok yaklaşmış olduğumu.

Bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Çizmelerim ıslak asfalta vurdukça sokakta yankılanıyordu. Ash ile Violet'ın haklı olabileceğine dair içimde tomurcuklanan bir umut hissettim. Kendimizden başka suçlayacak biri kalmadıysa, önceden yaptığımız ve yapmaya çok yaklaştığımız şeylerin artık bir önemi olmayabilirdi gerçekten de. Çünkü sonunda, kararlarımızı kendimiz vermiştik.

Cassandra'nın narin elleri kıpkırmızı kana bulanmıştı. Bize psikolojik şiddet göstermiş, her birimizi korkunç şeyler yapmaya itmişti. Ama aynı zamanda hâlâ hayatta olmamın sebebi de oydu. Onun sayesinde hayatta ikinci bir şans bulmuş, işleri olurluna bırakabilmeyi ve affedebilmeyi öğrenebilmişim. Onun sayesinde artık adalet meleği falan olmadığımı, başkalarından üstün olmadığımı biliyordum.

Tüm hayatımızı, defterimize bulaşan kan damlalarını tartarak geçirebilirdik ama o yolun sonu sadece daha fazla kan dökmeye çıkardı. Bu bir kısır döngüydü. Ve o döngüyü kırmanın tek yolu vardı.

Peşini bırakmak.

Alastor bana ne vaat ettiyse onu vermişti: Hikâyemin sonunu yeniden yazma şansı. Sadece bu sonu ne o ne de ben tahmin edebilmişim.

Nemli soğuğu içime çektim. Ceketimi delip tenime işleyen, bana hayatta olduğumu, hayatta olduğumuzu hatırlatan serinliğin tadını çıkardım. Artık yıllardır hissetmediğim kadar özgürdüm.

Ortalık durulduğunda ve iliklerimize işleyen dehşet yavaş yavaş azalmaya başladığında, parçaları birleştirmeyi öğrendiğimizde belki hikâyeyi bildiğim tek yolla anlatırdım.

Kalem kâğıtla.

KAPANIŞ

KURTULUŞ

İntikam, kurbanınla birlikte içtiğin bir zehirdir; tek panzehiri ise uzlaşmadır.

—Ölümcül Davet

İki yıl sonra

Ölümcül Davet'in Ortak Yazarları Violet Blake ve Mila Aracely-Ortega ile Bir Röportaj

MUHABİR: Bugün bizler için büyük bir şans! Yeni çıkan ve ânında *New York Times* bir numaralı çoksatanlar listesine giren kitapları *Ölümcül Davet* hakkında konuşmak üzere ortak yazarlar Violet Blake ve Mila Aracely-Ortega bizimle! Violet ve Mila, yoğun kitap turunuz arasında bize vakit ayırdığınız için teşekkürler! Sanırım iki aydır yoldasınız?

BLAKE: Yedi hafta oldu neredeyse.

ARACELY-ORTEGA: Saydığımız falan yok tabii!

MUHABİR: Bu, *Violet Blake* isminin aslında ikinize ait olduğunu açıkladığınızdan beri yazdığınız ilk kitap. Birlikte yazdığınız ilk kitap olan *Yaraların Ekolojisi*'nden ve senin, Mila, neden ismini gizlemeyi tercih ettiğinden biraz bahseder misiniz?

BLAKE: Geri dönüp bakınca ne kadar kötü bir karar olduğunu anladık. Ve sanıyorum, yani biliyorum ki şimdi bildiklerimizi o zamanlar biliyor olsaydık çok daha farklı davranırdık.

ARACELY-ORTEGA: Ama buradayız işte. Ve dürüst olmam gerekirse sanırım işe yaradı.

MUHABİR: Bu beraber yazdığınız ikinci kitabınız olduğuna göre uzun zamandır arkadaşsınız. Nasıl tanıştınız? Birlikte yazmaya nasıl karar verdiniz?

BLAKE: Ah, buna beraber karar vermedik. Ben resmen Mila'yı zorladım.

[İkisi de gülüyor.]

ARACELY-ORTEGA: Violet'in kelimelerini okuduğum anda, hikâyelerimi onun kadar iyi anlayabilecek kimse olmadığını anladım. Ve bence bu karşılıklıydı. Sanırım böyle denilebilir...

BLAKE: Evet, kesinlikle öyle, evet. Yazı tarzlarımız gerçekten çok benziyor, seslerimiz çok iyi örtüşüyor. *Yaraların Ekolojisi*'nin o ilk cümlesini bilirsiniz. O tamamen Mila'ya ait. Ne ben değiştirebildim ne editörümüz. O cümle nasılsa öyle kaldı. Kapakta benim adım yazsa da o kitap benden çok Mila'nın kitabıydı. O kelimeler resmen onun vücudundan çıkıp kan gibi kâğıda döküldü.

ARACELY-ORTEGA: Çok fazla kan, ter ve gözyaşı vardı, değil mi?

BLAKE: Harfiyen katılıyorum. Gerçekten öyleydi.

ARACELY-ORTEGA: Mecazen, demek istedi.

MUHABİR: Peki birlikte yazmak nasıl bir şey? Violet'in adını kullanarak bunu bir kere yaptınız. O kitabı yazdığınız zamandan bu yana yazım süreciniz nasıl değişti?

ARACELY-ORTEGA: Yani...

BLAKE: Hımm...

[İkisi de gülüyor.]

ARACELY-ORTEGA: Her gerçek ortaklık gibi, süreç boyunca inişli çıkışlı dönemlerimiz oldu tabii. Bazen birbirimizi öldürmenin eşiğine geldik.

BLAKE: Muhtemelen öldürürdük de ama o zaman cesetleri gömecek kimse olmazdı.

[Daha fazla gülüşme.]

ARACELY-ORTEGA: Aslında birbirimize çok benziyoruz, çok hırslıyız; bu hem iyi hem kötü. Ama bence iki hırslı yazarın birlikte yazmasındaki kilit nokta, ne zaman bırakmamız gerektiğini bilmek.

BLAKE: Aynen öyle. Bazı şeyler gerçekten önemli olabiliyor. Ama bazı meseleler de... Büyük resme bakınca aslında oldukça önemsiz kalıyor.

ARACELY-ORTEGA: Kesinlikle.

MUHABİR: O yazı kampında hayatını kaybeden yazarlara adadığınız kısım çok dokunaklıydı. Ve Ashton Carter'ın yazdığı önsöz de öyle! Mila Hanım, kendisiyle *epey* vakit geçiriyorsunuz galiba?

BLAKE: Aşırı yılış yılış bir çift. Çok sevdiğimden böyle söylüyorum tabii ki.

[Aracely-Ortega gülüyor, kameranın açısının dışında birine göz ucuyla bakıp gülümsüyor.]

MUHABİR: [Gülerek] Gerçekten aranızdaki yakınlık inkâr edilemez.

BLAKE: Birlikte ceset gömen insanlar hakkında ne derler bilirsi—

ARACELY-ORTEGA: Şaka yapıyor. Siz ne soracaktınız?

MUHABİR: Kitabın fikri nasıl ortaya çıktı, onu sormak istiyorum. Katıldığınız kamptan sonra mı aklınıza geldi?

ARACELY-ORTEGA: Sanırım kamp sırasında. Alastor'un bize yaptırdığı o egzersizler... ikimiz için de çok öğretici oldu. Bizi gerçekten de derine inmeye zorladı diyelim. Ama o da bizden bir iki şey öğrenmiştir bence.

BLAKE: Dürüst olayım, Alastor bizi teşvik etmese bu kitabı yazabilir miydik bilmiyorum. En başından beri fikri destekledi.

ARACELY-ORTEGA: Ve sonrasında da.

BLAKE: Hem de fazlasıyla.

MUHABİR: Şimdi herkes bu yazarlar inzivasıyla ilgili daha çok şey öğrenmek için can atacak! J.R. Alastor'un bütün mal varlığını, Wolf Harbour Adası da dahil, sana bıraktığı haberi büyük şok yaratmıştı Mila. İzleyicilerimiz için—

ARACELY-ORTEGA: Kimse benim kadar şaşırmamıştır, inan bana.

MUHABİR: Öyle de görünüyordu gerçekten de! Seyircilerimiz için söyleyelim, Mila ve Violet adayı yalnızca davetlilerin katılabileceği bir tür limana dönüştürüyorlar. Deneyimli deneyimsiz her yazar altı haftalık bir yazı kampı için başvurabilecek. Bu sürecin nasıl işlediğiyle ilgili bize detay verebilir misiniz?

BLAKE: Mekân neredeyse hazır. Ekim ayında ilk grubu ağırlayacağız. Başvuruda bulunan yazar adayları davetiyelerini önümüzdeki ay içerisinde almış olacak.

MUHABİR: Tam üzerine roman yazılacak bir fikir.

[Muhabir gülüyor. Blake onu izliyor.]

MUHABİR: Peki. Son sorumuz. Sakladığınız herhangi bir sır yoktur herhâlde, değil mi?

ARACELY-ORTEGA: Hayır. Siz ne—

BLAKE: Tabii ki de var.

ARACELY-ORTEGA: En azından *ben* sır falan saklamıyorum.

BLAKE: Sakın ona inanayım demeyin. Her zaman hikâyenin anlatılmayan bir yanı vardır.

TEŞEKKÜRLER

Edebiyat ajanım Hannah Schofield, ikimiz de kariyerlerimizde henüz emeklerken beni gönderilmemiş dosyalar yığınından çekip çıkardı; birlikte çalıştığımız birçok kitap boyunca, onun sarsılmaz coşkusu ve hikâyelerime olan sarsılmaz inancı benim pusulam oldu. Güvenilir bir iş ortağı, anlayışlı bir kariyer yöneticisi ve şimdi de sevgili bir arkadaştan daha iyi bir kombinasyon düşünemiyorum. Editörlerim, ABD’de Jenny Chen ve İngiltere’de Thorne Ryan, Rüya Takımımızın diğer yarısını oluşturuyor; hem editoryal olarak saçma sapan karmaşık olay kurgularımı ustalıkla çözmeleri hem de lojistik olarak düz bir Word belgesini raflardaki gerçek bir kitaba dönüştürürken böylesine anlayışlı ve tutkulu olmalarına hayranım. *Ölüme Davetlisin* Hannah sayesinde var oldu ve Jenny ve Thorne sayesinde en iyi ve en zekice hâlini aldı.

(Ben sadece cinayet kısmında yardımcı oldum.)

İngiltere’deki Transworld ekibiyle, özellikle Tenelle Ottley-Matthew, Anna Carvanna, Marianne Issa El-Khoury, Becky Short ve Melissa Kelly ile çalışmak olağanüstüydü. ABD tarafında ise Mae Martinez, Cara DuBois, Sheryl Rapée-Adams, Elizabeth Rendfleisch, Meghan O’Leary, Saige Francis, Corina Diez, Elena Giavaldi ve Bantam’daki tüm ekibe özverili çalışmaları için minnettarım. Onları sadece kitaplarından tanıdığım günlerden beri uzmanlıklarına hayranlık duyuyorum.

LBA’daki ekipten daha destekleyici, daha bilgili bir grup isteyemezdim: Luigi Bonomi, Amanda Preston, Alison Bonomi, Louise Lamont ve Amy Strong’a (ve tüm muhteşem ajans kardeşlerime) çok teşekkür ederim. Korkusuz sözleşme ikilisi Kevin

Stewart ve Jackie Wilson'ın yanı sıra ILA'daki yetenekli yabancı haklar ekibine, özellikle de Jack Viney, Alix Shaw, Shemaiah Rose, Jenny Robson, Nicki Kennedy ve Katherine West'e teşekkürlerim sonsuz. Litera'dan Alexandra Dram, General Press'ten Piroška Szabo, Editrice Nord'dan Grazia Rusticali ve Blanvalet'ten Bettina Steinhage sayesinde bu kitabın yabancı okurların eline geçecek olmasından da büyük heyecan duyuyorum. Ayrıca, *Ölüme Davetlisin*'in film hakları The Artists Partnership'teki film menajerim Emily Hayward-Whitlock'un efsanevi ellerinde ve bunun için ne kadar teşekkür etsem az.

Shar Mease benim ebedi ilk beta okurumdur ve hikâyelerimi daha fazla okura göndermeden önce her zaman karakterlerimin ayakkabılarının (ve kıyafetlerinin ve derisinin ve bazen kemiklerinin...) olduğundan emin olmama yardımcı olur. Onun ve diğer ilk okurlarıma fikirleri olmadan eksik kalırdım: Jessica Payne, Madison Koviak, C. G. Honer, Melissa Ren, Crystal Schleyer, Kayla Olson, Emily Bain Murphy, Autumn Krause, Elise Warner, Alice Courtney, Christine Cohen, Erin Connor, Mikayla Bridge, M. K. Pagano ve Isabel Strychacz.

Bu kitabın büyük bir bölümünü ya Maddie Koviak'ın ya da Christine Cohen'in masasının karşısında yazdım ve ne zaman karmaşık olay örgüsü düğümlerimi sessizce önlerine kaydırıp "Yardım etsenize," diye fısıldasam ikisi de gözlerini kırpmadan yardımına koştu. İkinize de bana her fırsatta olanak sağladığınız (ve tabii ki cesaretlendirdiğiniz) için teşekkür ederim. Ayrıca, hayatım boyunca gizli bir kulübe dahil olma planım sonunda gerçekleşti; Bataklık Kulübü'ne, korku seven uyumsuzlar oldukları ve cinayet gömleği sahnesini *daha fazla* cinayet gömleği ile düzeltmeme yardım ettikleri için teşekkür ederim (dâhiceydi).

Ayrıca, sevgili arkadaşlarım Kayla Olson, Mara Rutherford ve Jessica Payne'e, fikirleri ve deneyimleriyle cömert davranan her yazara minnettarım. Yüzümü yayıncılık sektörünün fırınının penceresine dayamış, umutsuzca içeri girmeyi bekleyen bir bebek gibi dururken, Adrienne Young ve Stephanie Garber'ın yayıncılıkla ilgili her şey hakkındaki yazıları bana hem başlangıç için bir yol haritası hem de belki, sadece belki, bir gün

yayınlanabileceğim umudunu verdi. Buna ek olarak, yazı kabilemle bağlantı kurmak (Crystal Schleyer'in teşviki ve Adrienne'in *Writing with the Soul* atölyesi aracılığıyla) benim için her şeyi değiştirdi; beni kollarını açarak karşıladıkları ve bir hikâyenin iliklerinize kadar işlemesinin güzel acısını anladıkları için çevrimiçi yazı topluluğuna inanılmaz derecede minnettarım.

Kız kardeşim Cheryl, ben daha menajerimle anlaşmadan önce öykülerimle gurur duyuyordu ki bu şimdi bile benim için dünyalar kadar anlam taşıyor. Ve tabii ki, ben yazmak için sıvıştıgımda küçük hobbit'imi yaramazlıklardan uzak tutan herkese sonsuz minnettarım. Bu arada en büyük teşekkürüm, kafamın içinde dönen dünyaları onlarla paylaşabildiğim için hobbit'im Julian'a ve eşim Nikko'ya. Umarım ikinizi de gururlandırmışımıdır.

Son olarak hem karanlık hem de aydınlık hikâyelerin büyük yazarı olan Cennetteki Babam, bana hikâyelere duyduğum bu sevgiyi bahşettiği için sana minnettarım. *Soli Deo gloria.*

